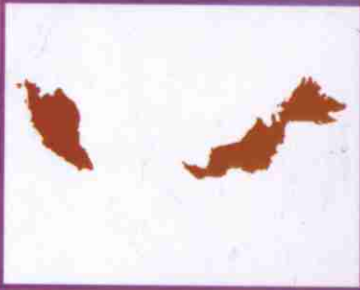
آشنایی با کشورهای جهان

مالزی - سنگاپور

محمود رضا برازش

برازش، محمود رضا ، ۱۳٤۱

مالزی و سنگاپور/ گردآوری و تنظیم محمودرضا برازش - مشهد انتشارات آفتاب هشتم، ۱۳۸۹

۳۵۲ ص: نقشه (رنگی) - ۵۲ و۵۱

شابک جلد شومیز: ۷-۴۰-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸ ISBN 978-964-2839-40-7

شابک جلد سخت: ۴-۴۱-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸ ISBN 978-964-2839-41-4

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیپا (فهرست نویسی پیش از انتشار).

۱.مالزی الف. محمود رضا برازش، ۱۳۴۱. ب انتشارات آفتاب هشتم. ج. عنوان

DS۵۹۲/ب۴م۲ ۱۳۸۹ ۹۵۹/۵

کتابخانه ملی ایران ۲۰۹۲۸۶۷

آشنایی با کشورهای جهان

مالزی و سنگاپور

محمود رضا برازش

با همکاری: عفت امیربیک زاده- رویا محمدنیا- رویا یداللهی - میناکریمی

صفحه آرا : حبیبه هاشم زاده

چاپ اول: ۱۳۸۹

۵۰۰۰ نسخه رقعی

لیتوگرافی ،چاپ و صحافی : دقت ۳۱۲۵۰۵۲ (۶خط)

شابک جلد شومیز: ۷-۴۰-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸

شابک جلد سخت: ۴-۴۱-۲۸۳۹-۹۶۴-۹۷۸

قیمت جلد شومیز: ۱۰۰۰۰۰ ریال

قیمت جلد سخت: ۱۱۰۰۰۰ ریال

انتشارات آفتاب هشتم. مشهد- صندق پستی ۱۸۸۶-۹۱۳۷۵

تلفن دفتر: ۸۴۳۸۱۳۲-۰۵۱۱ فروشگاه: ۲۲۲۴۷۱۹-۰۵۱۱

فهرست

پیشگفتـــار

انسان از همان آغاز خلقت نیازمند آن بوده که محیط اطراف خود را بشناسد. یافتن غذا، مصون ماندن از گزند حیوانات و مقابله با سرما و گرما و دیگر موارد مشابه، از نیازهای اولیه‌ای است که انسان با آن مواجه بوده است. در ابتدا، جوامع به صورت قبیله‌ای و کوچ‌نشین بودند. آنها در ایام مختلف سال در مکان‌های خاص توقف می‌کردند و پس از مدّتی به راه خود ادامه می‌دادند. در این بین، مسیر راه و مکان‌های توقّف را بررسی و بهترین را انتخاب می‌کردند. با ایجاد روستاها و شهرها، به مرور انسان‌ها در یک نقطه ساکن شدند.

در طول تاریخ گروهی از ساکنان شهرها و روستاها به دلایل مختلف به سفر پرداختند. برخی از آنان حاصل تجربیّات و یافته‌های خود را از این سفرها ثبت کردند. بعضی از این نوشته‌ها در قالب سفرنامه و شکل‌های مختلف نوشتاری اکنون در دسترس است.

با پیشرفت روزافزون علم و توسعهٔ ناوگان حمل و نقل، هر روزه بر تعداد سفرها و مسافران افزوده می‌شود. از طرف دیگر، ارتباط بین افراد در شهرها و کشورها به طرق مختلف تسهیل شده، به طوری که امروزه اصطلاح «دهکدهٔ جهانی» شکلی ملموس و معنایی عام یافته‌است. سهولت تردّد بین کشورها به حدّی است که وقتی افراد حاضر در خیابان‌ها یا حتی متروی شهرهای معروف جهان را بررسی کنیم، درمی‌یابیم که از نژادها، رنگ‌ها و سرزمین‌های مختلفی‌اند که برای گردش، تجارت، بازدید از دوستان و اقوام، زندگی و... به رفت و آمد می‌پردازند.

به مرور، موارد مرتبط با «گردشگری» به یکی از صنایع مهم و پیشرفتهٔ دنیا تبدیل شده‌است. بدون شک، تردّد میلیون‌ها مسافر در طی سال، تأثیر زیادی بر اقتصاد شهرها و کشورها دارد. افرادی هم که برای مقاصدی خاص غیر از گردشگری مسافرت می‌کنند، از امکانات و نقاط دیدنی کشورهای مختلف بازدید می‌کنند. بدیهی است، افراد تمایل دارند از سفر خود حداکثر بهره را ببرند؛ و بنابراین

ضرورت دارد اطلاعاتی کافی از محل مورد بازدید داشته‌باشند. در همین راستا، سازمان‌ها و شرکت‌های مختلفی ایجاد شده و به فعالیت در عرصه‌های مختلف می‌پردازند. تهیه و انتشار کتاب‌های راهنما برای شهرها و کشورهای مختلف به زبان‌های گوناگون از جمله فعالیت‌های متداولی است که توسط ناشران علاقه‌مند و سازمان‌های مربوط انجام می‌شود.

تعداد و تنوع این نوع کتاب‌ها با توّجه به علاقه‌ی افراد به کسب این نوع اطلاعات و افزایش تعداد مسافران، هرروزه افزایش می‌یابد و این امر در بررسی و بازدید از نمایشگاه‌های کتاب و یا با مراجعه به اطلاعات کتاب‌های منتشرشده، معلوم می‌شود. سالانه، هزاران نفر فارسی‌زبان از ایران و دیگر کشورها به نقاط مختلف دنیا سفر می‌کنند و کمتر کتابی برای راهنمایی ایشان منتشر شده‌است، که اطلاعات کشورهای مقصد را در اختیار ایشان قرار دهد. شاید بهترین مرجع در این باره، کتاب‌های سبز وزارت امور خارجه باشد؛ ولی کتاب‌های فوق کاملاً تخصصی بوده و فاقد اطلاعات و جاذبه‌های عمومی می‌باشند. با توّجه به این نیاز و خلأهای موجود، مدتی است تلاش شده‌است، اطلاعات مناسبی برای این امر، از منابع مختلف تهیه گردد تا کمکی برای علاقه‌مندان و راهنمایی برای مسافران باشد. بدیهی است، جمع‌آوری و تنظیم این اطلاعات، کاری گروهی است. سفارتخانه‌ها و نمایندگی‌های برخی کشورهای مربوط نیز برای تهیه‌ی منابع و تنظیم اطلاعات کمک‌هایی کرده‌اند که لازم است از ایشان تشکر و قدردانی نمایم.

بی‌شک، این مجموعه خالی از اشکال نیست. امیدواریم با راهنمایی های خوانندگان محترم، از کاستی‌های آن بکاهیم.

محمودرضا برازش
تابستان ۱۳۸۹
مشهد مقدس

مقدمه

کشور مالزی در جنوب شرقی آسیا واقع شده‌است. فدراسیون مالزی بعد از جنگ جهانی دوم، در سال ۱۹۵۷ و خاتمه اشغال ژاپن، از اتحاد نه ایالت تشکیل گردید؛ در سال ۱۹۶۳ نیز ایالت های سنگاپور، سارآواک و صباح به این مجموعه ملحق شدند. سنگاپور در سال ۱۹۶۵ از این اتحاد جدا شده و کشوری مستقل را ایجاد کرد.

این کشور ۳۲۹,۸۴۵ کیلومترمربع یعنی یک پنجم ایران وسعت دارد. بارندگی فراوان و آب و هوای مناسب، مالزی را به عنوان کشوری سرسبز با هوایی معتدل معرفی می کند که دمای آن در طول سال تغییرات اندکی را به خود می‌بیند.

ساکنان این کشور را بیشتر نژادهای مالایی(مسلمان)، هندی و چینی تشکیل می‌دهند که از نظر سیاسی، اقوام مالایی حاکمان این سرزمین هستند. کشور مسلمان مالزی طی سال‌های اخیر، با درایت مسئولان آن به ویژه نخست‌وزیر اندیشمندش، آقای دکتر مهاتیرمحمد، حرکتی سریع به سمت توسعه داشته، بطوری که امروزه الگوی برخی از کشورها شده‌است.

این کشور از جنبه‌های مختلف مورد توجه مردم جهان است و سالانه میلیون‌ها گردشگر، از سراسر جهان از جمله ایران، به مالزی سفر می کنند.

ارتباط دو کشور ایران و مالزی در سطح بسیارخوبی قرار دارد و امید است این همکاری صمیمانه تداوم یافته و ارتقاء یابد.

محمودرضا برازش
تابستان ۱۳۸۹
مشهد مقدس

مالزی Malaysia

نام رسمی: مالیژیا، مالزیا(Malaysia)

نام محلی: مالزیا

نام پیشین: مالایا(Malaya) یعنی«سرزمین مالایی»

پایتخت: کوالالامپور(Kuala Lumpur)

(پایتخت اداری این کشور شهر پوترا جایا(Putra Jaya) است.)

نوع حکومت: مشروطه، حکومت سلطنتی فدرالی با دو مجلس قانون گذاری

رئیس حکومت: پادشاه

(هر یک از سیزده استان مالزی، یک سلطان دارد.)

رئیس دولت: نخست وزیر

نحوه‌ی اداره‌ی کشور: فدرال(شامل ۱۳ ایالت و دو منطقه‌ی فدرال)

تاریخ استقلال: ۳۱ اوت ۱۹۵۷

جغرافیای طبیعی

موقعیت جغرافیایی

کشور مالزی در جنوب‌شرقی آسیا، بین دریای چین جنوبی و دو اقیانوس آرام و هند، واقع شده‌است. این کشور از لحاظ جغرافیایی، بین صد تا ۱۱۹ درجه‌ی طول شرقی و یک تا هفت درجه‌ی عرض شمالی، واقع‌است.

کشور مالزی با وسعتی در حدود ۳۲۹,۴۸۵ کیلومترمربع، شصت و هفتمین کشور وسیع دنیاست و حدود یک پنجم ایران وسعت دارد. ایران با وسعت ۱۶۴۸۰۰۰کیلومترمربع، هجدهمین کشور وسیع جهان است. کل طول مرزهای خاکی دو بخش کشور مالزی، ۲۶۶۹ و طول سواحل آن، ۴۶۷۵ کیلومتر(۲۰۶۸ کیلومتر، بخش شبه جزیره و۲۶۰۷ کیلومتر قسمت شرقی) است. مالزی با کشورهای تایلند(۵۰۶ کیلومتر)، اندونزی(۱۷۸۲ کیلومتر) و برونئی(۳۸۱ کیلومتر) مرزمشترک دارد و از جنوب با یک پل به جزیره‌ی سنگاپور متصل است.

کشور مالزی از دو قسمت کاملاً مجزای مالزی غربی و شرقی، و سیزده ایالت تشکیل شده‌است؛ که یازده ایالت به مالزی غربی و دو ایالت به مالزی شرقی اختصاص دارد.

۱- شبه‌جزیره‌ی مالزی(مالزی غربی)

مالزی غربی با وسعت ۱۳۱۵۸۷ کیلومترمربع، شبه‌جزیره‌ای است که از شمال به کشور تایلند و از جنوب به جزیره‌ی سنگاپور متصل است. بخش غربی مالزی، ادامه‌ی خاک آسیا به طرف جنوب می‌باشد و به آن، مالزی قاره‌ای می گویند و قسمت اعظم شبه‌جزیره‌ی مالایا(Malay) را در بر گرفته‌است.

یازده ایالت مالزی غربی که هر کدام حکومت داخلی نیمه مستقلی دارند، عبارتند از:

۱- جوهور(Johor)	۲- نگری سمبیلان(Negeri Sambilan)
۳- ملاکا(Melaka)	۴- پاهانگ(Pahang)
۵- ترنگانو(Terrengganu)	۶- کلانتان(Kelantan)
۷- پراک(Perak)	۸- پرلیس(Perlis)
۹- پنانگ(Penang)	۱۰- کداح(Kedah)
۱۱- سلانگور(Selangor)	

دو منطقه‌ی فدرال پوتراجایا(Putrajaya) و کوالالامپور(Kuala Lumpur) نیز در این بخش واقع‌اند.

۲- بخش جزیره‌ای یا مالزی شرقی

بخش جزیره‌ای مالزی با وسعت ۱۹۸۰۰۰ کیلومترمربع در شمال جزیره‌ی بُرنئو (Borneo) واقع شده‌است. این بخش، شامل دو ایالت ساراواک(Sarawak) با وسعت ۱۲۴۴۴۹ کیلومترمربع در شرق و ایالت صباح(Sabah) با وسعت ۷۳۷۱۱ کیلومترمربع در غرب و جزیره‌ی فدرال لابوان(Labuan) است. بخش جزیره‌ای مالزی، قسمت اعظم ناحیه‌ی ساحلی شمال‌غربی، جزیره‌ی بُرنئو را در برمی گیرد و از سمت جنوب‌شرقی با اندونزی مرز مشترک دارد. کشور سلطان‌نشین برونئی(Brunei) در شمال جزیره واقع شده‌است(کشور کوچک برونئی - دارالسلام(Brunei - Darussalam) در شمال‌شرقی ایالت ساراواک واقع‌است.) جزیره‌ی فدرال لابوان(Labuan) مجاور جزیره‌ی بُرنئو است. بخش غربی و شرقی مالزی در حدود ۶۴۰ کیلومتر با هم فاصله دارند. بین این دو بخش، دریای چین جنوبی واقع شده‌است. این دو ایالت از جنوب به استان کالیمانتان(Kalimantan) اندونزی محدود می‌شوند. دریای چین جنوبی و دریای سولو(Sulu) که جزایر تورتل(Turtle) فیلیپین در آن واقع‌است، بخش‌های دیگر مالزی شرقی هستند.

جدول ایالات مالزی بر اساس وسعت

ردیف	نام و پرچم	مساحت کل (کیلومترمربع)	درصد از مساحت کل
۱	**Malaysia مالزی**	۳۲۹,۸۴۵	٪۱۰۰
۲	Sarawak ساراواک	۱۲۴,۴۵۰	٪۳۷,۷
۳	Sabah صباح	۷۶,۱۱۵	٪۲۳,۱
۴	Pahang پاهانگ	۳۵,۹۶۴	٪۱۰,۹
۵	Perak پراک	۲۱,۰۰۶	٪۶,۴
۶	Johor جوهور	۱۹,۹۸۴	٪۶,۱
۷	Kelantan کلانتان	۱۴,۹۲۲	٪۴,۵
۸	Terengganu ترنگانو	۱۲,۹۵۵	٪۳,۹
۹	Kedah کداح	۹,۴۲۶	٪۲,۹
۱۰	Selangor سلانگور	۷,۹۵۶	٪۲,۴
۱۱	Negeri Sembilan نگری سیمبلان	۶,۶۴۵	٪۲,۰
۱۲	Malacca مالاکا	۱,۶۵۰	٪۰,۵
۱۳	Pulau Pinang پائولا پینانگ	۱,۰۴۶	٪۰,۳
۱۴	Perlis پرلیس	۸۱۰	٪۰,۳
۱۵	FT Kuala Lumpur کوالالامپور	۲۴۳	٪۰,۱
۱۶	FT Labuan لابوان	۹۲	٪۰,۱
۱۷	FT Putrajaya پوتراجایا	۴۶	٪۰,۱

آب و هوا

مجاورت کشور مالزی با خط استوا و دریاهای مختلف سبب شده

هر دو بخش این کشور(مالزی غربی و شرقی) آب و هوایی گرم، مرطوب و پر باران داشته‌باشد. در همه‌ی قسمت‌های کشور، دمای هوا در سراسر سال، بین ۲۱ تا ۳۲ درجه‌ی سانتی گراد است و میانگین آن در نواحی پست ساحلی، ۲۶ درجه‌ی سانتی گراد است. مناطق ییلاقی واقع در ارتفاعات تا حدودی آب و هوای خنک‌تری دارند؛ به عنوان مثال، متوسط دمای هوای بلندی‌های کامرون(Cameron Highlands) در ایالت پاهانگ در حدود هجده درجه‌ی سانتی گراد است. اختلاف دما بین ماه‌های خشک و پرباران، بین دو تا چهار درجه‌ی سانتی گراد است. رطوبت متوسط هوا در این کشور، بالا و حدود هشتاد درصد است.

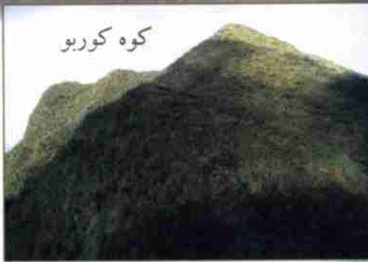
بادهای موسمی شمال‌شرقی که از ماه اکتبر(مهر) تا مارس(اسفند) در سرتاسر دریای چین جنوبی می‌وزد، باعث بارش باران‌های شدیدی در سواحل شرقی مالزی، ساراواک و صباح می‌شود. دو ایالت کداح و پرلیس که در قسمت شمالی مالزی واقع‌اند نیز تحت تأثیر بادهای موسمی شمال‌شرقی(خلیج تایلند و دریای چین) هستند. بادهای موسمی جنوب‌غربی که بین ماه‌های می و سپتامبر(اردیبهشت تا شهریور) می‌وزد، باعث می‌شود هوای خشک‌تری در تمام کشور -به جز ساحل غربی- حاکم شود. در این فصل در ساحل غربی، بارندگی وجود دارد. در مالزی، بادهای شمال‌شرقی نسبت به بادهای جنوب‌غربی، بیشتر باران‌زا هستند.

میانگین بارندگی سالانه در مالزی غربی، ۲۵۴۰ میلی‌متر است. در کم باران‌ترین منطقه، یعنی حوالی پایتخت، به‌طور متوسط، ۱۶۵۰ میلی‌متر و در پر باران‌ترین منطقه، یعنی تپه‌های مکس ولز(Maxwells Hills)، به‌طور متوسط، ۵۰۸۰ میلی‌متر است. در مالزی شرقی (ایالت‌های ساراواک و صباح)، میانگین بارندگیِ سالانه بین ۲۰۳۲ تا ۳۵۵۶ میلی‌متر، متغیر است و در غرب مالزی شرقی، یعنی ایالت ساراواک، این میزان به ۳۰۴۸ میلی‌متر و بیشتر می‌رسد. در این منطقه، سیلاب، امری عادی و دایمی است. با توجه به میانگین بارندگی سالانه در ایران ۲۵۰ میلی‌متر(در سواحل دریای مازندران ۱۹۸۰ میلی‌متر، در مناطق خشک مرکزی پنجاه میلی‌متر و در تهران ۲۳۰ میلی‌متر) می‌توان گفت بارندگی در مالزی، به‌طور متوسط، حدود ده برابر ایران است.

کوه‌ها

در بخش شبه‌جزیره‌ایِ مالزی(مالزی غربی) رشته‌کوه‌ها و برآمدگی‌هایی که به‌صورت نوار کوهستانی باریکی از برمه و تایلند به‌طرف جنوب امتداد یافته‌است، از شمال و شمال‌غربی تا مرکز ادامه دارند و حاشیه‌ی

تاهان

کوه کوربو

شرقی و غربی شبه‌جزیره را از هم جدا کرده‌اند. کوه تاهان(Tahan) با ارتفاع ۲۱۸۷ متر از سطح دریا، بلندترین کوه این شبه‌جزیره است و کوه کوربو(Korbu) با ارتفاع ۲۱۸۳ متر از سطح دریا، دومین قله‌ی مرتفع بخشِ غربی، جزو رشته کوه‌های تی تی وانگسا(Titiwangsa) و نزدیک شهر ایپو(Ipoh) واقع است.

در جزیره‌ی بُرنئو، چین‌خوردگی‌ها و رشته کوه‌ها تقریباً در مرکز و شمال جزیره‌اند و مالزی شرقی و اندونزی را از هم جدا می‌کنند. کوه کینابالو(Mount Kinabalu) با ارتفاع ۴۱۰۱ متر از سطح دریا یکی از بلندترین و مشهورترین کوه‌های جنوب‌شرقی آسیا است که در شمال‌شرقی این جزیره و در ایالت صباح، واقع‌است. این کوه در پارک ملی کینابالو در مالزی شرقی، واقع شده‌است. این قله و پارک آن در فهرست میراث جهانی یونسکو هستند. کوه بومبالای(Bombalai) در ایالت صباح، تنها آتشفشان فعال مالزی است.

تعداد قله‌های مرتفع در بخش شرقی مالزی، از بخش غربی، بیشتر است.

کوه کینابالو

بلندترین کوه‌های مالزی

نام کوه	ارتفاع (متر)	مکان
کینابالو (Mount Kinabalu)	۴۱۰۱	مالزی شرقی ـ صباح
تراس مادی (Trus Madi)	۲۶۵۰	مالزی شرقی ـ صباح
تامبویوکن (Tambuyukon)	۲۵۷۹	مالزی شرقی ـ صباح
مورود (Murud)	۲۴۳۸	مالزی شرقی ـ ساراواک
مولو (Mulu)	۲۳۷۶	مالزی شرقی ـ ساراواک
تاهان (Tahan)	۲۱۸۷	مالزی غربی ـ موز کلانتان و پاهانگ
کوربو (Korbu)	۲۱۸۳	مالزی غربی ـ پراک
گایونگ (Gayong)	۲۱۷۳	مالزی غربی ـ پراک
کاماح (Camah)	۲۱۷۰	مالزی غربی ـ کلانتان
سپات (Sepat)	۲۱۶۰	مالزی غربی ـ مرز پراک و کلانتان
باتوپوته (G.n Batu Puteh)	۲۱۳۰	مالزی غربی ـ مرز پراک و پاهانگ
بنوم (Benom)	۲۱۰۵	مالزی غربی ـ پاهانگ
گراح (Gerah)	۲۱۰۰	مالزی غربی ـ موزپراک و کلانتان
بوکیت باتوبولی (Bukit Batu Buli)	۲۰۸۲	مالزی شرقی ـ ساراواک
موروک می آیو (Muruk Miau)	۲۰۸۲	مالزی شرقی ـ صباح
برمون (Bermoun)	۲۰۷۵	مالزی غربی ـ مرز پراک و پاهانگ
بوکیت باتو لاوی (Bukit Batu Lawi)	۲۰۴۶	مالزی شرقی ـ ساراواک
باتو برینچانگ (Batu Brinchang)	۲۰۳۲	مالزی غربی ـ مرز پاهانگ و پراک
بوکیت باتو (Bukit Batu)	۲۰۲۸	مالزی شرقی ـ ساراواک
تانگ (Tangge)	۲۰۱۰	مالزی غربی ـ مرز کلانتان و پاهانگ

سایر کـــوه‌های معـــروف مالـــزی

کوه رایا(Raya) با ارتفاع ۸۸۰ متر، یکی از نقاط دیدنی و زیبای جزایر لانگ کاوی(Langkawi) است. بالای این کوه، برجی برای تماشای مناظر دیدنی و فروشگاه کوچکی برای خرید موادغذایی، صنایع‌دستی و سوغاتی وجود دارد.

در غربِ کوه مولو(Mulu) دو کوه کم‌ارتفاع‌تر به نام‌های اِیپی(Api) و بنارات(Benarat) وجود دارد. پوشش گیاهی جنگل انبوه در این منطقه، دامنه‌های این دو کوه را در برگرفته‌است. بالای بلندترین شاخه‌های درختان، قله‌های نوک تیز این دو کوه -که از جنس سنگ آهک است- خودنمایی می‌کنند. در روزهای آفتابی می‌توان از بالای این دو کوه، منظره‌ی گستره‌ای از جنگل را دید که تا برونئی و دریای چین جنوبی ادامه دارد. اسپنسر سنت جان(Spenser St John)، در سال ۱۸۵۶ نخستین فردی بود که سعی کرد قله‌ی مولو را فتح کند؛ او این دو قله را جزو خطرناک‌ترین قلل دنیا دانسته‌است.

رشته‌کوه‌تی‌تی‌وانگسا(Titiwangsa)، یا رشته‌کوه اصلی از مرز تایلند تا نگری سمبیلان(Negari Sembilan) (محور اصلی شبه‌جزیره‌ی مالزی) امتداد یافته‌است.

کوه‌های دو قلوی تیومان(Tioman) که در جزیره‌ی تیومان در ساحل جنوبی ایالت پاهانگ واقع‌اند.

رودها

بارش‌های فراوان و دایمی در مالزی، شبکه‌ی گسترده‌ای از رودها به وجود آورده‌است. از رودخانه‌های قابل کشتی‌رانی در مالزی، به‌عنوان راه‌های ارتباطی استفاده می‌کنند.

مهم‌ترین و طولانی‌ترین رودخانه‌های مالزی غربی

رودخانه‌ی پاهانگ(Pahang)

بزرگ‌ترین و طولانی‌ترین رودخانه در بخش شبه‌جزیره‌ای مالزی(مالزی غربی)، رودخانه‌ی سونگَایی پاهانگ(Sungai Pahang) با طول ۴۷۰ کیلومتر است. ریزش باران‌های شدید، باعث بروز سیلاب در این رودخانه می‌شود. ریزش باران شدید در منطقه‌ی غربی شبه‌جزیره، امری عادی است. این رودخانه از مرکز مالزی غربی آغاز و در شرق به دریای چین جنوبی می‌ریزد و دو سرچشمه دارد؛ رود جلای(Jelai) و رود تمبلینگ(Tembeling) و شاخه‌هایی که از این دو سرچشمه جدا می‌شوند، بعد از طی مسافتی به هم می‌پیوندند و رودخانه‌ی پاهانگ را تشکیل می‌دهند. در بیشتر قسمت‌های این رودخانه می‌توان قایق‌رانی کرد.

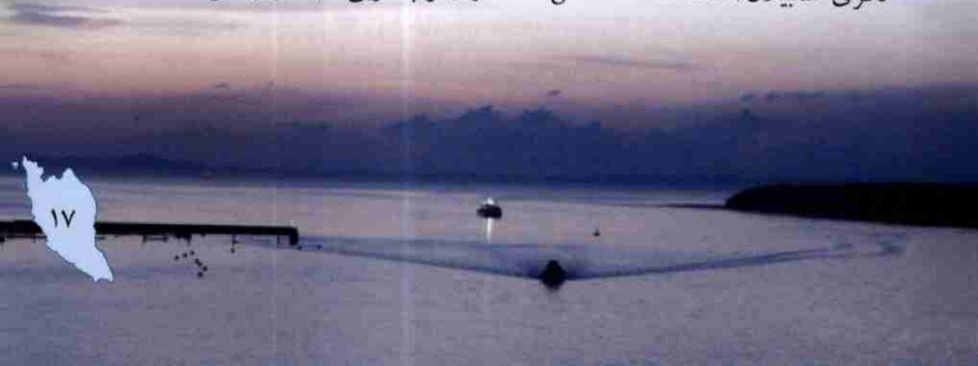

رودخانه‌ی کلانتان(Kelantan)

این رودخانه از شمال تا شمال‌شرقی شبه‌جزیره‌ی مالزی، امتداد یافته‌است؛ ۴۰۰ کیلومتر، طول و قابلیت کشتی‌رانی دارد. رودخانه‌ی کلانتان به خلیج تایلند و دریای چین جنوبی می‌ریزد.

رودخانه‌ی موآر(Muar)

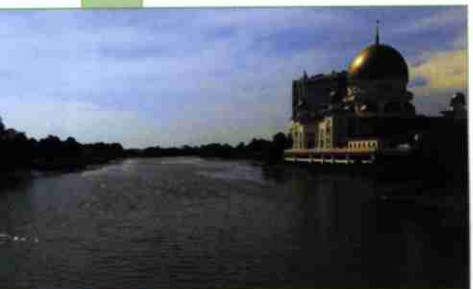
این رودخانه از کوه‌های کوالاپیلا (Kuala Pilah) سرچشمه می‌گیرد و به تنگه‌ی مالاکا می‌ریزد. طول موآر، ۲۸۸ کیلومتر است و از دو ایالت جوهور(Johor) و نگری سمبیلان(Negeri Sembilan) در جنوب‌غربی شبه‌جزیره می‌گذرد.

رودخانه‌ی پراک(Perak)

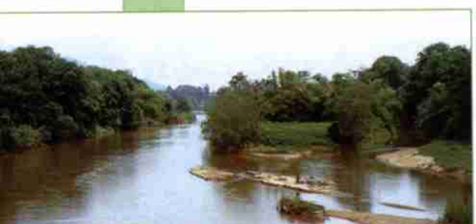
بلندترین رودخانه در ایالت پراک است و ۲۴۰ کیلومتر طول دارد. این رودخانه که از کوه‌های مرز پراک، کلانتان و تایلند سرچشمه می‌گیرد، از شمال تا شمال‌غربی امتداد دارد و در تنگه‌ی مالاکا به دریا می‌ریزد. در بیشتر قسمت‌های آن می‌توان کشتی‌رانی کرد.

رودخانه‌ی کلانگ(Klang)

طول این رودخانه ۱۲۰ کیلومتر است؛ از شهر کوالالامپور می‌گذرد و به تنگه‌ی مالاکا می‌ریزد.

سایر رودخانه‌های مهم شبه‌جزیره‌ی مالزی، عبارتند از:

رودخانه‌ی پاتانی(Pattani)

که به سمت شمال جریان دارد و در منطقه‌ی پاتانی به دریا می‌ریزد.

رودخانه‌ی ترنگانو (Terengganu)

که در منطقه ای به همین نام به دریا می ریزد.

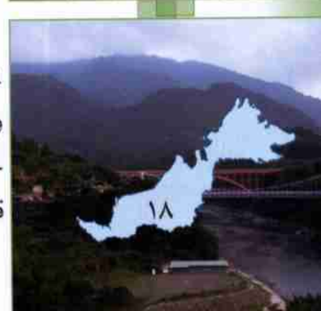

رودخانه سن بوری(San Buri)

که در منطقه‌ی شمال کشور به دریای چین جنوبی می‌ریزد.

رودخانه‌ی تاهان(Tahan River)

در منطقه‌ی ترنگانو و کلانتان و در تامان نگارا(Taman Negara) -بزرگ‌ترین پارک ملی مالزی غربی- واقع است. با سفر به تامان نگارا می‌توان در قدیمی‌ترین جنگل بارانی استوایی دنیا که حدود ۱۳۰میلیون سال قدمت دارد، به سیر و سیاحت پرداخت.

رودخانه‌ی مودا(Muda)

که در منطقه‌ی جنوب‌غربی به تنگه‌ی مالاکا می‌ریزد.

مهم‌ترین و طولانی‌ترین رودخانه‌های مالزی شرقی

رودخانه‌های مالزی شرقی به دلیل بارش باران‌های مداوم در طی سال، به‌طور دایم جریان دارند و تقریباً تمام جزیره را پوشش می‌دهند.

رودخانه‌ی راجانگ(Rajang)

این رودخانه از کوه‌های ایران (Pegunungan Iran) درشرق ایالت ساراواک سرچشمه گرفته و به دریای چین جنوبی می‌ریزد. راجانگ، مهم‌ترین و طولانی‌ترین رودخانه در ساراواک است و ۵۶۳ کیلومتر طول دارد که در ۱۳۰ کیلومترِ پایانی آن، کشتی‌های کوچک و قایق‌ها رفت و آمد می‌کنند.

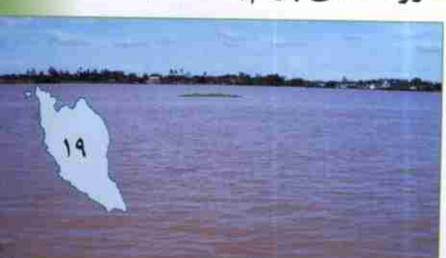

رودخانه‌ی کیناباتانگان (Kinabatangan)

این رودخانه که از دو رود میلیان (Milian) و کواموت (Kuamut) تشکیل شده‌است، در شمال‌شرقی ایالت صباح است و به دریای سولو(Sulu) می‌ریزد. طول این رودخانه، ۵۶۰ کیلومتر است و در ۳۲۰ کیلومتر پایانی، قابل کشتی‌رانی است.

رودخانه‌ی بارام(Baram)

این رود با طول چهارصد کیلومتر، از کوه‌های ایران در ایالت ساراواک سرچشمه گرفته؛ به رود تین جار(Tinjar) پیوسته و به دریای چین جنوبی می‌ریزد.

وجود رودهای پرآب سبب شده‌است که قایق‌رانی در رودهای خروشان، یکی از سرگرمی‌های جالب و رایج مسافران و گردشگران در ایالت صباح باشد.

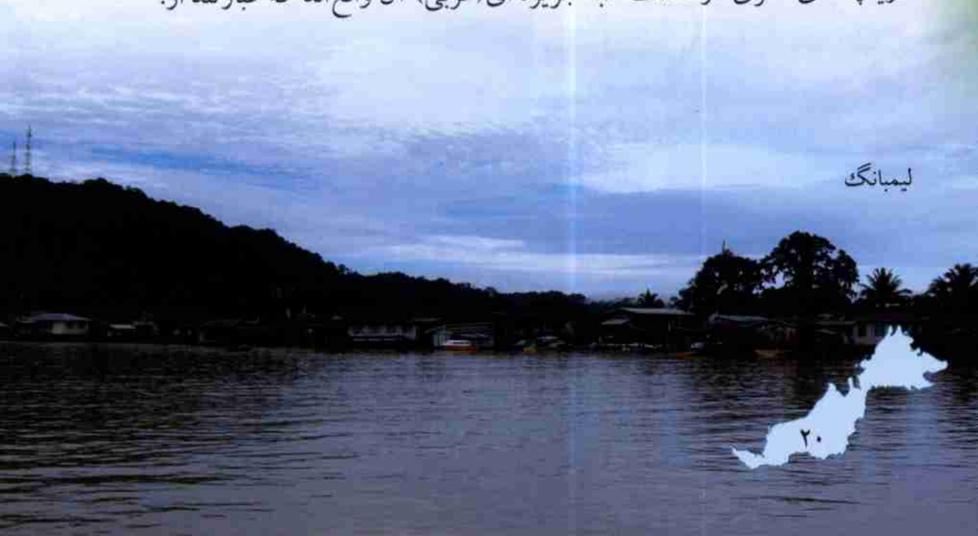
رودخانه‌ی پاداس(Padas) که در ایالت صباح و در نزدیکی تنوم(Tenom) واقع است، منطقه‌ی معروفی برای قایق‌رانی است. رودخانه‌ی کدامائیان(Kedamaian) در کوتابلود(Kota Belud) نیز در طول فصل بارانی، مکان مناسبی برای قایق‌ران‌های ماهر است و رودخانه‌ی مولائو(Mulau) در منطقه‌ی کیولو(Kiulu) هم برای قایق‌رانان تازه کار، مناسب است. رودخانه‌ی پاپار(Papar) برای قایق‌رانی یکی از بهترین رودخانه‌ها، است.

سایر رودخانه‌های مهم در مالزی شرقی، عبارتند از:

- **رودهای لیمبانگ(Limbang) و تروسان(Trusan)** که به دریای چین می‌ریزند؛
- **رودخانه‌های سوگوت (Sugut)، لابوک (Labok) و سگاما (Segama)** که به دریای سولو می‌ریزند؛
- **رودخانه‌ی ساراواک** در کوچینگ -مرکز ایالت ساراواک- که به دریای چین می‌ریزد.

دریاچه‌ها

دریاچه‌های موجود در مالزی، از جمله مناطق مهم برای گردشگری هستند. مهم‌ترین دریاچه‌های مالزی در قسمت شبه جزیره ای(غربی) آن واقع‌اند که عبارتند از:

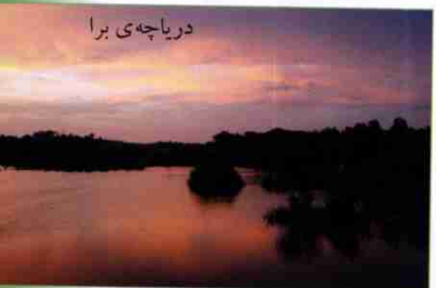

لیمبانگ

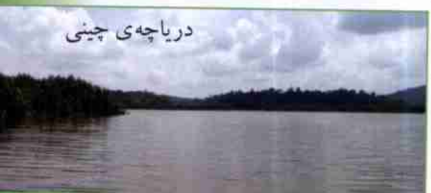
دریاچه کنیر (Kenyir)

این دریاچه در ایالت ترنگانو و در شرقِ مالزیِ غربی، واقع شده‌است. وسعت آن ۲۶۰ کیلومترمربع و بزرگ‌ترین دریاچه‌ی مصنوعی جنوب‌شرقی آسیاست که در سال ۱۹۸۵ با ساختن سد بر روی رودخانه‌ی کنیر ایجاد شده‌است. این دریاچه مکانی آرام و زیبا برای ماهی‌گیری واستراحت است.

دریاچه‌ی برا

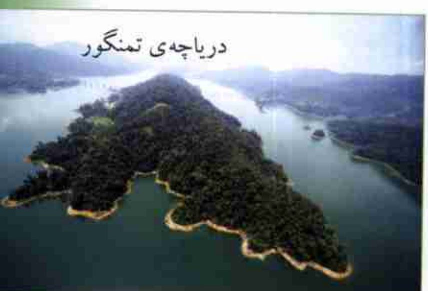
دریاچه‌ی برا(Bera)

بزرگ‌ترین دریاچه‌ی طبیعی مالزی است. طول این دریاچه ۳۵ کیلومتر و عرض آن، ۲۰کیلومتر است و بسته به حجم آب در فصل‌های مختلف بین ۲۶۰ تا ۲۷۵ کیلومترمربع وسعت دارد. این دریاچه در جنوب‌غربی ایالت پاهانگ است.

دریاچه‌ی چینی

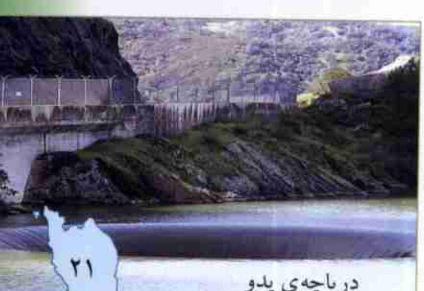
دریاچه‌ی چینی(Chini)

این دریاچه مجموعه‌ای از دوازده دریاچه‌ی کوچک متصل به هم در ایالت پاهانگ و دومین دریاچه آب شیرین بزرگ مالزی است. منظره‌ی این دریاچه در تابستان، هنگامی که نیلوفرها بر سطح آن شکوفه می‌کنند، بسیار زیباست.

دریاچه‌ی تمنگور

دریاچه‌ی تمنگور(Temenggor)

این دریاچه با مساحت ۱۵۲کیلومترمربع دومین دریاچه‌ی مصنوعی بزرگ در شبه‌جزیره‌ی مالزی در ایالت پراک است که جزیره‌ای نیز دارد.

دریاچه‌ی پدو

دریاچه‌ی پدو(Air Pedu)

دریاچه‌ی پشت سدی است، که در ایالت کداح(Kedah) در شمال شبه‌جزیره و در پنج کیلومتری مرز تایلند، واقع‌است و منطقه‌ای در

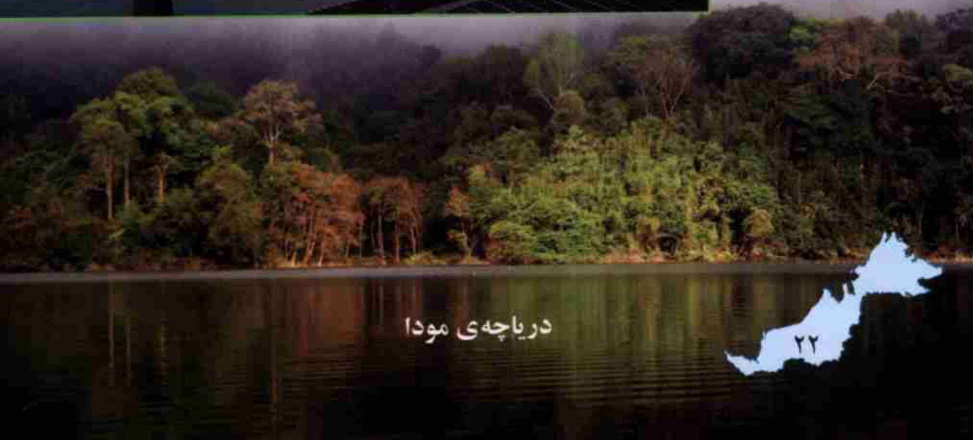
حدود ۷۵ کیلومترمربع را پوشش می‌دهد.

علاوه بر این‌ها می‌توان از دریاچه‌ی مودا(Muda) که حاصل رودخانه‌ای به همین نام در ایالت کداح است، و نیز دریاچه‌ی کنرینگ (Kenering) در ایالت پراک و دریاچه‌ی زیبای باتانگ آی(Batang Ai) در یک پارک ملی به همین نام در ایالت ساراواک نام برد.

دریاچه‌ی باتانگ آی

دریاچه‌ی کنرینگ

دریاچه‌ی مودا

تپـه‌هـا

یکی از ویژگی‌های ناحیه‌ی شمال‌شرقی شبه‌جزیره‌ی مالزی وجود تپه‌های آهکی پوشیده از گیاه، همراه با گودال‌ها و غارهای آهکی است. مالزی شرقی نیز مناطق تپه‌ای و دره‌های عمیقی دارد. در زیر به بعضی از تپه‌های معروف و دیدنی مالزی اشاره شده‌است:

تپه‌ی پولائو ردانگ (Pulau Redang)

جزیره‌ی ردانگ در شمال‌شرقی شبه‌جزیره‌ی غربی مالزی و در ایالت ترنگانو(Terengganu) واقع است. تپه‌های مرجانی این جزیره در جهان، کم‌نظیر است.

تپه‌ی لاروت(Bukit Larut)

معروف به تپه‌ی مکس‌ول(Maxwell) با ارتفاع ۱۰۳۴ متر، تقریباً در نُه کیلومتری تایپینگ(Taiping) واقع است. در روزهای آفتابی می‌توان از بالای این تپه، ایالت پنانگ(Penang) و جزیره‌ی پانگ کور(Pulau Pangkor) را مشاهده کرد.

گنتینگ هایلندز(Genting Highlands)

مالزی تپه‌هایی دارد که برای مسافران و گردشگران، تفریح‌گاه‌های مناسبی هستند. یکی از این تفریح‌گاه‌ها تپه‌ی گنتینگ هایلندز در شمال‌شرق کوالالامپور است که با شهر، یک ساعت فاصله دارد و دوهزار متر، بالاتر از سطح دریا است.

تپه‌ی فریزر(Frasers Hill)

در ۹۹ کیلومتری شمال‌شرقی کوالالامپور، در ایالت سلانگور(Selangor)، تفریح‌گاهی است که ۱۵۲ متر بالاتر از سطح دریا و در واقع، روی هفت تپه بنا شده‌است.

سواحل

جزیره‌ی پانگ کور(Pangkor)

درسواحل غربی

جزیره‌ی پانگ کور

ساحل سنانگ(Cenang)

یکی از مشهورترین سواحل جزیره‌ی لانگ کاوی؛

ساحل پاسیر هیتام(Pasir Hitam)

یکی از سواحل جزیره‌ی لانگ کاوی؛

ساحل کوک(Kok)

ساحلی طولانی و دولتی در جزیره‌ی لانگ کاوی؛

ساحل تانجانگ رهو(Tangjung Rhu)

یکی دیگر از سواحل جزیره‌ی لانگ کاوی نام آن به معنی«دماغه درختان کاج» است؛

ساحل شرقی مالزی(East Coast)

تعدادی از بهترین سواحل مالزی در این ناحیه است. این سواحل شنی، از کلانتان(Kelantan) تا ترنگانو(Terengganu) و پاهانگ و قسمت‌هایی از جوهور(Johor) امتداد یافته‌است.

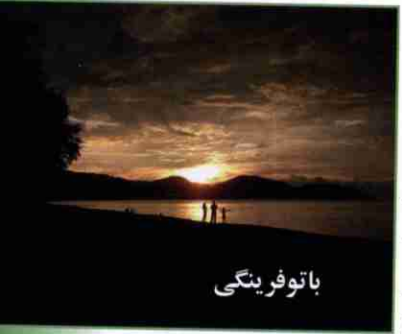
کلانتان

ساحل ترنگانو(Terengganu)

که تا پاهانگ امتداد یافته‌است.

تفریحگاه‌های ساحلی در کوالاترنگانو(**Kuala Terengganu**)- مرکز ایالت ترنگانو- فراوان است؛ اما تنها چند تفریحگاه استاندارد بین‌المللی در این منطقه وجود دارد. یکی از آنها تفریحگاه ساحلی پریمیولا پارک رویال(Primula Parkroyal) است، در محوطه‌ای سرسبز و دل‌پذیر همراه با استخر شنا و امکانات ساحلی.

تفریحگاه ساحلی مارانگ(Marang)

باتوفرینگی

مکان بسیار زیبایی است در کنار ساحل و تالاب ساحلی.

ایالت پاهانگ(Pahang)

بزرگ‌ترین ایالت در شبه‌جزیره‌ی مالزی است. این ایالت، سواحل زیبایی دارد. هیچ سفری به ایالت پاهانگ، بدون دیدن سواحل شنی آن که از دماغه‌ی تانجانگ بونگا(Tanjung Bungah) تا باتوفرینگی(Batu Ferringhi) امتداد یافته‌است، کامل نمی‌شود.

ساحل چریتینگ(Cherating Beach)

در فاصله‌ی ۷۵ کیلومتری کوانتان، شهر ساحلی و پایتخت ایالت پاهانگ، کمی دورتر از تفریحگاه ساحلی کورال(Coral Beach Resort) واقع است.

تفریحگاه ساحلی دامای(Damai Beach)

با اتومبیل تقریباً ۴۵ دقیقه با مرکز شهر کوچینگ(Kuching) فاصله دارد.

شهر کوچک تواران(Tuaran)

در ۳۵ کیلومتری کوتاکینابالو است.

غـارهـا

غارهای نیاح(Niah Caves)

در ساراواک هستند.

غارهای باتو(Batu Caves)

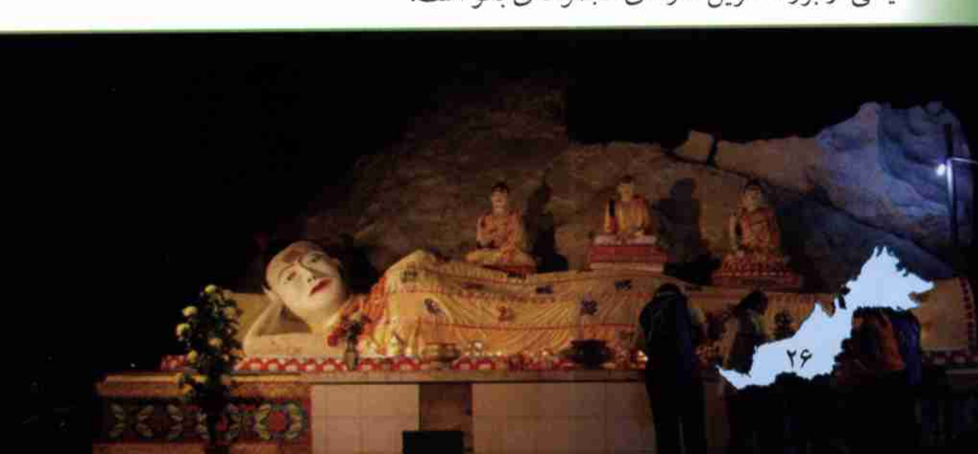
در شمال شهر کوالالامپور واقع اند.

غار کاتدرال(Cathedral Cave)

یکی از بزرگ‌ترین غارهای مجموعه‌ی باتو است.

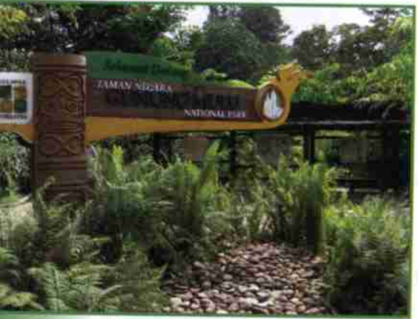
جزایر لانگ کاوی نیز غارهایی دارد که داستان‌ها و افسانه‌های مختلفی در مورد آنها بر سر زبان‌هاست.

گواچارا(Gua Charah)

در ۲۵ کیلومتری شمال‌غربی کوانتان(Kuantan) در پانچینگ(Panching) واقع است.

غار سام پوتونگ(Sam Poh Tong)

در پنج کیلومتریِ جنوبِ ایپو- مرکز ایالت پراک- در میان کوه راپات (Gunung Rapat) واقع است.

غارهای پارک ملی گونانگ مولو (Gunung Mulu)

در شمال ساراواک هستند:

غار آهو(Deer Cave)

یکی از بزرگ‌ترین غارهای دنیاست. ارتفاع و پهنای آن ۱۲۰ متر و طول آن بیش از دو کیلومتر است.

غار لانگز(Langs cave)

در میان چهار غار، از همه کوچک‌تر، ولی زیباتر است.

غار کلیرواتر (Clearwater Cave)

به معنی غار آب زلال، طولانی‌ترین غار در جنوب‌شرقی آسیاست که طول آن ۷۵ کیلومتر

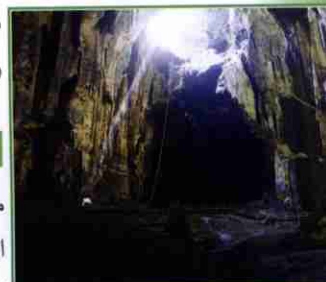

است و یک رودخانه‌ی زیرزمینی و تونل‌های مارپیچی دارد. چند صد متر پایین‌تر از آن، غار ویندْز(Cave of the Winds) واقع است.

ساراواک چمبر(Sarawak Chamber)

بزرگترین غار شناخته شده در دنیاست، که می تواند چهل هواپیمای ۷۴۷ را در خود جای دهد. تنها غارنوردان با تجربه اجازه‌ی بازدید از این غار را دارند.

غارهای گومانتونگ(Gomantong Caves)

در ایالت صباح و بین دهکده‌ی سوکائو(Sukau) و رودخانه‌ی کیناباتانگان(Kinabatangan) واقع‌اند.

جزایر

مالزی، جزایر زیبایی دارد که برخی بسیار کوچک و خالی از سکنه‌اند و بعضی از آنها بزرگ و مسکونی هستند. بعضی از این جزایر، جزو مناطق دیدنی مالزی به شمار می‌آیند.
بخش شرقی مالزی، جزیره‌ی برونئوست که قسمتی از شمال و غرب این جزیره‌ی بزرگ، متعلق به مالزی است.
مهم‌ترین و بزرگ‌ترین جزایر مالزی غربی عبارتند از:

لانگ کاوی(Langkawi)

که در فاصله‌ی سی کیلومتری ساحل ایالت پرلیس در شمال‌غربی بخش شبه‌جزیره‌ی مالزی، واقع شده‌است. این مجمع‌الجزایر در نزدیک مرز تایلند و مالزی واقع شده‌است و از لحاظ تقسیمات کشوری، بخشی از ایالت کداح محسوب می‌شود. لانگ کاوی، مجموعه‌ای از ۱۰۴ جزیره است که مجموعاً به مجمع‌الجزایر لانگ کاوی معروفند(گرچه در اصل این نام متعلق به بزرگ‌ترین جزیره‌ی این مجمع‌الجزایر است). جزیره‌ی اصلی با وسعتی در حدود ۴۷۸ کیلومترمربع، یکی از دیدنی‌ترین و پر جاذبه‌ترین نقاط این کشور است که خلیج‌های کوچک، مناظر کوهستانی جنگلی، باغ‌ها، مناطق مخصوص ماهی گیری و مناطق روستایی بکر و زیبایی دارد.
مهم‌ترین جزایر در اطراف جزیره‌ی لانگ کاوی اصلی، عبارتند از: لانگ گون(Long gun)، تیمون(Timun)، توبا(Tuba)، دایانگ

بونتینگ(Dayang Bunting)، سینگابِسار(Singa Besar)، براس باساح(Bras Basah) و ربوک(Rebok).

جزیره‌ی پینانگ(Pinang) یا پنانگ(Penang)

این جزیره که به مروارید مشرق زمین معروف است، در شمال غربی شبه‌جزیره مالزی و تقریباً در فاصله‌ی ۸۸ کیلومتری جنوب‌شرقی شبه‌جزیره‌ی لانگ کاوی، واقع است. جزیره‌ی پینانگ، یکی از جزایر مهم و بزرگ مالزی است با وسعت ۲۹۳ کیلومترمربع. دما در این جزیره در گرم‌ترین ساعات روز، بین ۳۴ تا ۳۷ درجه‌ی سانتی گراد و در سردترین ساعات شب، بین ۱۸ تا ۲۱ درجه سانتی گراد است و در طول سال فقط دو تا سه درجه‌ی سانتی گراد تغییر می کند. شهر جورج تاون(Georgetown)، مرکز ایالت پنانگ نیز در همین جزیره است. در اطراف جزیره‌ی پنانگ، جزایر کوچک‌تری شامل بتونگ(Betong)، ریمائو(Rimao)، ژرساک(Jeresak) و تیکوس(Tikus)، واقع شده‌اند.

جزیره‌ی تیومان(Tioman)

این جزیره بزرگ‌ترین جزیره‌ی ساحل شرقیِ بخش غربیِ مالزی است و به‌عنوان یکی از زیباترین جزایر دنیا شناخته‌شده و در منتهی‌الیه ساحل جنوبی ایالت پاهانگ در دریای چین جنوبی، در جنوب‌شرقی شبه‌جزیره‌ی مالزی و بین دو ایالت پاهانگ وجوهور واقع‌است. طول این جزیره ۳۹ کیلومتر و عرض آن، ۱۹ کیلومتر است و بخش کوچکی از ایالت جوهور است که از ساحل، ۳۲ کیلومتر فاصله دارد. این جزیره سواحل شنی زیبا و دریایی آبی و درخشان دارد. جزیره‌ی تیومان با صخره‌های مرجانی احاطه شده‌است و غیر از جانوران متنوع دریایی که در سواحل آن زندگی می کنند و نیز حدود سیزده هزار هکتار جنگل انبوه، محل زندگی پستانداران و جانوران کم‌یاب و حفاظت‌شده نظیر نوعی میمون، سنجاب بزرگ سیاه، سنجاب قرمز پرنده، نوعی خارپشت و موش آهو است. اطراف جزیره‌ی تیومان، چند جزیره‌ی کوچک وجود دارد که جزیره‌ی تولایی(Tulai) و رنگیس(Renggis) از مهم‌ترین آنها هستند. در نزدیکی تیومان، جزایر کوچک پمانگیل(Pemanggil)، اور(Aur) و تینگی(Tinggi) واقع‌اند. جزیره‌ی تیومان به دلیل داشتن مکان‌های مناسبی برای غواصی، یکی از معروف‌ترین جزایر ساحل شرقی است.

این جزیره سواحل زیبایی دارد. آب‌های کم‌عمق در ساحل سالانگ(Salang Beach)، مکان مناسبی برای غواصی است.

جزیره‌ی پانگ کور(Pangkor)

این جزیره با وسعت هشت کیلومترمربع، در سواحل جنوبی پراک در حدود نود کیلومتری جنوب‌غربی ایپو واقع‌است و سواحل مرجانی زیبایی دارد. این جزیره، مهم‌ترین جزیره‌ی تفریحی در تنگه‌ی ملاکا است و در هنگام تعطیلات، بسیار شلوغ می‌شود. چند جزیره‌ی کوچک در اطراف این جزیره هستند که عبارتند از: پانگ کور لائوت(Pangkor Laut) با مساحت ۱/۲ کیلومترمربع در جنوب‌غربی جزیره‌ی پانگ کور که مکان تفریحی معروفی در مالزی است، توکان(Tukun)، گیام(Giam) و منتاگور(Mentagor).

پولائوپایار(Pulau Payar)

یکی از جزایردیدنی مالزی است. این جزیره‌ی مرجانی که در شمالی‌ترین قسمت ساحل غربی شبه‌جزیره‌ی مالزی، واقع‌است، یکی از جزایر کوچک ایالت کداح است در نزدیکی جزایر لانگ کاوی. پارک آبی حفاظت‌شده‌ی این جزیره معروف است. دنیای زیر آب این جزیره را دیدنی‌ترین قسمت آن می‌دانند؛ البته امکانات فراوان برای غواصی در آب‌های کم عمق و عمیق نیز در این جزیره وجود دارد.

جزیره‌ی باتوفرینگی(Batu Ferringhi)

در همسایگی جزیره‌ی پینانگ، واقع شده‌است و چشمه‌های آب معدنی و ساحلی زیبا و دیدنی دارد. این جزیره، مرکزِ پرورش اسب و ورزش‌های آبی است.

جزیره‌ی چراتینگ(Cherating)

در حاشیه‌ی ایالات پاهانگ است. دهکده‌ی قدیمی واقع در این جزیره، یکی از مراکز فرآورده‌های دریایی مالزی است. صنایع‌دستی و استفاده از غذاهای دریایی جزیره به همراه یک روز پر نشاط در کنار ساحل زیبای آن برای گردشگران، جذاب خواهد بود.

جزیره‌ی ردانگ(Pulau Redang)

این جزیره درشمال‌شرقیِ بخش غربیِ مالزی و در ایالت ترنگانو(Terengganu) واقع شده‌است. تپه‌های مرجانی این جزیره در دنیا کم‌نظیر است. این جزیره یکی از نُه جزیره‌ی حفاظت‌شده در دریای چین است. تفریحگاه ساحلی و لنگرگاه آن نیز از جمله جذابیت‌های این جزیره‌ی زیبا است.

جزیره‌ی بسار(Pulau Besar)
به معنی«جزیره‌ی بزرگ» است و تفریحگاهی ساحلی در ایالت ملاکاست. اعتقاد بر این است که این جزیره محل شکل‌گیری یکی از نخستین تمدن‌های مالزی بوده‌است. این جزیره‌ی کوچک -برخلاف نامش- با داشتن جنگل استوایی انبوه و آب‌های آرام و سبز رنگ، یکی از زیباترین جزایر در سرتاسر خلیج ملاکا است.

جزایر پایار(Pulau Payar)
از چهار جزیره‌ی مرجانی کوچک تشکیل شده‌است و در جنوب ایالت لانگ کاوی، واقع‌است. این جزایر، پارک زیبایی به نام مارین(Marine) دارد که برای علاقه‌مندان به غواصی، مکان بسیار مناسبی است.

جزیره‌ی کاپاس(Pulau Kapas)
این جزیره که به‌خاطر آب زلال و انواع آبزیانش معروف است، در شش کیلومتری دهکده‌ی مارانگ(Marang) در کوالاترنگانو(Kuala Terengganu)، مرکزایالت ترنگانو، واقع‌است.

جزیره‌ی تنگول(Pulau Tenggol)
این جزیره که در فاصله‌ی هفده کیلومتری دهکده‌ی دانگان(Dungun) در ایالت ترنگانو واقع‌است، در میان جنگلی انبوه، پر از گیاهان و حیوانات وحشی- به‌ویژه خزندگان- پنهان شده‌است.

مهم‌ترین جزایر مالزی شرقی عبارتند از:

جزیره‌ی لابوان(Labuan)
سرزمین فدرال لابوان از جزیره‌ی لابوان و شش جزیره‌ی کوچک دیگر تشکیل شده است و بین دو ایالت صباح و ساراواک و کشور برونئی، واقع‌است. این جزیره با ساحل، هشت کیلومتر فاصله دارد و با وسعت ۷۵ کیلومترمربع، یکی از مراکز مهم گردشگری و اقتصادی مالزی است. حدود هفتاد درصد این جزیره پوشیده از گیاهان است و بندر لابوان که به بندر ویکتوریا(Victoria) نیز معروف است، در این جزیره است.

جزیره‌ی بانگی(Banggi)
این جزیره با وسعت ۴۴۱ کیلومترمربع، به همراه جزایر مالاوالی(Malawali)

و بالامبانگان(Balambangan) و جزایر کوچک دیگری نزدیک آن، در شرق بخش جزیره‌ای مالزی و در مجاورت مجمع‌الجزایر فیلیپین واقع است و همگی بخشی از ایالت صباح محسوب می‌شوند.

جزایر پارک ملی تونکو عبدالرحمان(Tunku Abdul Rahman Park)

مجموعه‌ای از پنج جزیره در نزدیکی شهر کوتاکینابالو(Kota Kinabalu)، مرکز ایالت صباح است، که در سال ۱۹۷۴ در فرهنگ جغرافیایی، نام آن را پارک ملی تونکو عبدالرحمان ثبت کرده‌اند.

○ جزایر، سولاگ(Pulau Sulug)

این جزیره از شهر، فاصله داشته و ساحل کوچکی در قسمت شرقی دارد. در منتهی‌الیهِ جنوبیِ آن، صخره‌های آبی (آب‌سنگ‌ها) به چشم می‌خورند.

○ جزیره‌ی ماموتیک(Pulau Mamutik)

کوچک‌ترین جزیره‌ی این مجموعه، از سایر جزایر به شهر کوتاکینابالو نزدیک‌تر است و به همین دلیل نیز معروف است. جزیره‌ی ماموتیک، سواحل زیبایی دارد. با رفتن به بالای جزیره می‌توان منظره‌ی زیبایی از صخره‌های مرجانی جزیره را مشاهده کرد.

○ جزیره‌ی مانوکان(Pulau Manukan)

ساحل زیبایی دارد. صخره‌های مرجانی این جزیره، آن را به مکان مناسبی برای غواصی تبدیل کرده‌است. پارک هد کوارترز(Head Quarters) در این جزیره است و کلبه‌های کوهستانی، استخرشنا، رستوران، مرکز غواصی و انواع امکانات رفاهی دیگر را نیز دارد.

○ جزیره‌ی گایا(Pulau Gaya)

که بزرگ‌ترین جزیره‌ی این مجموعه است، تنوع گیاهی و جانوری زیادی دارد؛ از جمله مرغ شاخنوک، عقاب ماهی‌خوار، میمون مکک، مورچه‌خوار، خوک وحشی و جانوران خزنده. این جزیره سواحلی به طول ۲۶ کیلومتر دارد که معروف‌ترین آن‌ها، ساحل پُلیس(Police Beach) است.

○ جزیره‌ی ساپی(Pulau Sapi)

که از طریق دماغه‌ی شنی به جزیره‌ی گایا متصل است، یکی از بهترین سواحل پارک عبدالرحمن است و صخره‌های مرجانی زیبایی دارد.

جزیره‌ی سیپادان(Pulau Sipadan)

این جزیره در ایالت صباح، یکی از بهترین مکان‌های غواصی است و تنها جزیره‌ی اقیانوسی مالزی است که با ارتفاع ششصد متر در بستر دریای سِلبز(Celebes) گسترده شده‌است. جزیره‌ی سیپادان، گنجینه‌ای در دنیای زیر آب است و آبزیان متعددی نظیر مرجان‌های نرم، انواع کوسه، لاک‌پشت، ماهی در رنگ‌ها و اندازه‌های مختلف، خرچنگ و نیزه‌ماهی(Barracuda) دارد. آب‌های کم‌عمق اطراف جزیره مکان مناسبی برای غواصی است. این جزیره منطقه‌ی حفاظت‌شده‌ای دارد برای پرندگانی مانند مرغ دله(Frigate bird)، عقاب ماهی‌خوار و پرستوی دریایی.

جزایر تورتل(Turtle Islands)

پارک ملی جزایر تورتل که مجموعه ای از سه جزیره است، در چهل کیلومتری ساحل شمالی سانداکان(Sandakan)، در ایالت صباح، واقع‌است. لاک‌پشت‌های سبز و نوک‌دار هر ساله برای تخم‌گذاری به ساحل این جزایر می‌آیند.

جزیره‌ی سلینگان(Pulau Selingaan)

یکی از سه جزیره‌ی مذکور است که کلبه‌های کوهستانی مجهزی برای مسافران دارد.

ساراواک و صباح در مالزی شرقی، به علت دندانه‌دار بودن سواحل زیاد دارند.

پوشش گیاهی

درحدود چهار پنجم مالزی را جنگل‌های بارانی و همیشه سبز استوایی تشکیل می‌دهد. متراکم‌ترین پوشش گیاهی مناطق گرم و مرطوب را می‌توان در مالزی مشاهده نمود. حدود شصت درصد از خاک شبه‌جزیره را جنگل‌های پرباران حاره‌ای، بیش از دَه درصد آن را جنگل‌های باتلاقی و تقریباً هفت درصد را نیزارها تشکیل می‌دهد.

حدود سه چهارم مالزی شرقی، از جنگل‌های پرباران استوایی پوشیده شده‌است. از ویژگی‌های این منطقه، ناهمواری زمین و پوشش گیاهی متنوع است؛ مثلاً جنگل‌های باتلاقی ساحلی، جنگل‌های باتلاقی مناطق کم باران دشت‌های ساحلی، اراضی پست و جنگل‌های پرباران ساحلی و نواحی مرتفع.

جنگل‌های استوایی مالزی، تنوع گیاهی زیادی دارد. حدود هشت هزار نوعِ گیاه گلدار در مالزی می روید که ۲۵۰۰ نوع آن، درخت است و کاملاً طبیعی است که تنها در یک هکتار زمین صد نوع گیاه مشاهده‌شود. ارتفاع

درختان در مناطق پست جنگل‌های بارانی، تا ۴۵ متر و قطر تنه‌ی آن‌ها به بیش از سه متر می‌رسد.

درختان

گیاهانی که در جنگل‌ها می‌رویند شامل درخت کرنا و نخل نیپا در حاشیه‌ی دشت‌های ساحلی- آبرفتی، گیاهان دوباله در زمین‌های پست جنگلی و خارزارها، و جنگل‌های دارمرزی(مرز بالایی رویش درختان) در نقاط پر از تپه و صخره، به‌ویژه در ایالت صباح و سارواک است.

در قسمت‌های غیرجنگلی، نوعی گیاه به نام ایمپراتاسلیندریکال(Imperata Cylindrical) می‌روید که به سرعت رشد می‌کند و مانع رشد و نمو بقیه‌ی گیاهان می‌شود.

در مناطق شهری معمولاً درختان بارانی و درختان زینتی گلدار را می‌توان یافت. درختان مالزی، اغلب از نوع درختان پهن برگ مناطق پر باران استوایی است.

گـل‌هـا

با توجه به آب و هوای مناسب و رطوبت کافی، گل‌های بسیاری در مالزی می‌رویند که برخی مانند رافلزیا خاص و بومی مالزی هستند.

گل ارکیده‌ی وحشی(Paphiopedilum Bullenianum)،

یکی از گونه‌های بسیار بزرگ است که در جنگل‌های مالزی می‌روید. اغلب این گل‌ها روی گیاهان دیگر می‌رویند و ممکن است لابه‌لای شاخ و برگ انبوه درختان و گیاهان جنگلی پنهان شوند؛ یا روی بخش‌های فوقانی درختان بلند برویند.

رافلزیای غول پیکر (Giant Rafflesia)

گیاهی دولپه‌ای و بومی مالزی است، که با قطر حدود یک متر، بزرگ‌ترین گل دنیاست.

نپندس راجا(Nepenthes Rajah)

بزرگ‌ترین گیاه کوزه‌ای دنیا که می‌تواند حدود دو لیتر آب را در خود ذخیره کند، از گیاهان کمیابی است که در مالزی می‌روید.

حیوانات

تنوع و فراوانی گیاهان در جنگل‌های بارانی، باعث گسترش و بقای حیات وحش شده‌است. جنگل‌ها و نیزارهای مالزی، مکان مناسبی برای زیست انواع حیوانات وحشی است. تنوع جانوران در مالزی شرقی، به مراتب، بیشتر از مالزی غربی است. در جنگل‌های مالزی غربی، پستاندارانی نظیر گاو وحشی مالایی، فیل، خوک مالایی، کرگدن سوماترایی، آهو، موش آهو و ببر زندگی می کنند.

- یکی از انواع جانورانی که به ندرت در جنگل‌های مالزی یافت می‌شود، نوعی گاو وحشی مالایی به نام سلادونگ(Seladong) است که وزن آن ممکن است به ۱۵۰۰ کیلوگرم برسد. این گاو، شاخ‌های کوتاه مخروطی دارد و بزرگ‌ترین گونه‌ی گاو در جهان است.
- فیل‌های آسیایی، از انواع آفریقاییِ خود، کوچک‌تر هستند. تعداد آنها محدود بوده و در اعماقِ جنگل‌ها زندگی می کنند.
- کرگدن سوماترایی و خوک خرطوم‌دار(Tapir) موجودات کمیابی هستند.
- موش آهو(Mouse Deer)، جانور کوچکی است که طول بدنش تقریباً بیست سانتی‌متر است. در فرهنگ عامه‌ی مالزی، این موجود کوچک، قهرمان بسیاری از داستان‌هاست که با شجاعت و زیرکی خود، جانوران بزرگ‌تر را فریب می‌دهد. در افسانه‌ها آمده‌است که شاهزاده پارامسوارا(Parameswara) در محلی که موش آهو با یکی از سگ‌های شکاری او درگیر شده‌بود، شهر ملاکا(Melaka) را کشف کرد.

در جنگل‌های مالزی شرقی، علاوه بر حیواناتی که ذکر شد، انواع اورانگ اوتان، خرس، میمون و جانوران زیرزمینی یافت می‌شود.

- سروصدای انواع میمون‌ها سکوت جنگل‌های مالزی را بر هم می‌زند. نوعی میمون، معروف به لانگورعینکی، در جنگل‌های تپه‌ی پنانگ(Penang Hill) زندگی می کند. اورانگ اوتان‌ها و میمون‌های خرطوم‌دار تنها در

طبیعت وحشی ایالت‌های ساراواک و صباح یافت می‌شوند.

در مالزی بیش از ۱۳۰ نوع مار، انواع حشرات و سایر جانوران بی‌مهره‌ی استوایی وجود دارد.

تنوع دوزیستان و خزندگان در مالزی فراوان است و شامل کروکودیل، بزمجه آژیرگر(Monitor lizard)، قورباغه و لاک‌پشت آبی، سوسمار و انواع مار هستند. در آب‌های اطراف مالزی نیز انواع ماهی در رنگ‌ها و اندازه‌های مختلف، لاک‌پشت و دیگر جانوران آبزی یافت می‌شود.

برخی دیگر از جانورانی که در جنگل‌های مالزی زندگی می‌کنند، عبارتند از:
آهو، خفاش، خوک و انواع گوناگونی از میمون‌ها، از جمله مکک‌های دم باریک (macaque) - نوعی میمون که دمی شبیه دم خوک دارد- که گاهی اوقات در سواحل شرقی، آنها را برای چیدن نارگیل آموزش می‌دهند.

خرس خورشید(Sun Bear)

جانوری همه چیزخوار است. این جانور که کوچک‌ترین نوع خرس در دنیاست، در مناطق پست جنگل‌های استوایی آسیای جنوب‌شرقی زندگی می‌کند. این خرس به درختان کاکائو و نخل دست‌برد می‌زند. و چون هلالی به رنگ قهوه‌ای روشن مایل به زرد روی سینه‌اش دارد، او را به این نام می‌خوانند.

در حدود ۱۲۰۰ نوع پروانه در مالزی وجود دارد که تماشایی‌ترین نوع آن، پروانه‌ی راجابروک(Rajah Brookes Birdwing) است. نوع نر این پروانه بال‌های مخملی سیاه با حاشیه‌ی سبز براق دارد. فاصله‌ی سر دو بال این پروانه به بیش از هفده سانتی‌متر می‌رسد. این حشرات را می‌توان در پارک‌های مخصوص پروانه‌ها در

کوالالامپور، پنانگ، بلندی‌های کامرون و چند جای دیگر مشاهده کرد.

حدود ۶۲۶ نوع پرنده در مالزی یافت می‌شود که یا جزو پرندگان مهاجر هستند؛ یا بومی و ساکن شبه‌جزیره‌ی مالزی. تپه‌ی فریزر(Fraser Hill)، در یک‌صد کیلومتری شمال‌شرقی کوالالامپور، مکان مناسبی برای مشاهده بسیاری از آنهاست. بیش از هفتاد نوع پرنده‌ی غیر مهاجر خوش‌آواز با پرهای رنگارنگ و درخشان در مالزی وجود دارد. انواع پرندگان را می‌توان در پارک پرندگان و باغ وحش کوالالامپور نیز مشاهده کرد.

مرغ شاخنوک(Hornbill)

یکی از جالب‌ترین پرندگان مالزی و نوع شاخ‌دار آن یکی از بزرگ‌ترین انواع این گونه در مالزی است. این پرندگان، هنگام بال زدن، سر و صدای زیادی ایجاد می‌کنند. نوع شاخ‌دار این پرندگان، جایگاه ویژه‌ای در فرهنگ عامه‌ی ساکنان بومی ساراواک دارد و پرهایش نماد شجاعت است. بهترین جایی که می‌توان این پرندگان خاص را یافت، اطراف درختان انجیر وحشی است؛ زیرا از خوردن میوه‌های آن لذت می‌برند.

لاک‌پشت چرم پشت(Leatherback Turtle)

بزرگ‌ترین لاک‌پشت دریایی و یکی از بزرگ‌ترین خزندگان دنیاست. طول این لاک‌پشت‌ها تا سه متر و وزن آنها به بیش از هفت‌صد کیلوگرم هم می‌رسد. این جانوران، تا ۱۵۰ تخم می‌گذارند و صدها سال عمر می‌کنند.

گربه‌ی زباد (Civet Cat) نوعی گربه که از غده‌ی مشک بدنش، ماده‌ی پیه مانند و خوش‌بویی ترشح می‌شود و در صنعت عطرسازی کاربرد دارد، معمولاً در حاشیه‌ی جنگل‌ها و نزدیک دهکده‌ها یا کشت‌زارها دیده می‌شود.

در میان حیوانات گوشت‌خوار، ببر، باعث غرور مالزی است. در جنگل‌های مالزی شاید گاهی اوقات با پلنگ و سایر گربه‌های وحشی مواجه شوید.

جغرافیای انسانی

جمعیت

طبق آمار، در سپتامبر ۲۰۰۸، جمعیت مالزی، حدود ۲۷۷۳۰۰۰۰ بوده‌است. این کشور از نظر جمعیت، چهل و سومین کشور جهان است. بیش از هجده میلیون از این تعداد، در بخش شبه‌جزیره‌ای زندگی می کنند. تقریباً نیمی ازجمعیت مالزی، مالایی هستند؛ حدود یک سوم چینی، نُه درصد هندی و بقیه متعلق به گروه‌های مختلف هستند. در ایالت ساراواک، حدود چهل درصد از مردم به اقوام بومی تعلق دارند.

تراکم جمعیت

رشد جمعیت در مالزی شرقی، نسبتاً بالا است. تراکم جمعیت در مالزی شرقی، بیشتر در نواحی ساحلی و اطراف رودخانه‌هاست و قسمت‌های تپه‌ای و مرتفع داخلی کشور، جمعیت اندکی دارد. آمارهای مربوط به مالزی غربی، تغییرات قابل توجهی به سوی بهبود وضعیت بهداشتی نشان می‌دهد و به همین دلیل، رشد جمعیت افزایش یافته‌است؛ ولی میزان رشد سالیانه‌ی جمعیت ایالت صباح و ساراواک به نحو چشم گیری بیش از مالزی غربی است.

اقوام و نژادها

مالزی، کشوری چند ملیتی است که در آن، نژادها و ملیت‌های گوناگون با فرهنگ‌ها و زبان‌های متنوع با هم درآمیخته‌اند. موقعیت این کشور به‌عنوان گذرگاه اصلی آب‌های جنوب‌شرقی آسیا موجب شده‌است اقوام و نژادهای گوناگون از نقاط مختلف آسیا در این کشور گردهم آیند. مردم مالزی را به چند روش می‌توان تقسیم‌بندی نمود.

روش اول:

۱- گروه بومی پوترا(The Bumipotras)

این واژه که به معنی«پسران خاک» است به مردمی اطلاق می‌شود که فرهنگ بومی دارند، مانند نژاد مالایی، اقوام اورنگ اصلی در شبه‌جزیره‌ی مالزی و قبایل بومی ساراواک و صباح. با توسعه و گسترش سریعی که در سال‌های اخیر در مالزی روی داده‌است، افراد بومی، سهم خود را در توسعه‌ی اقتصادی کشور افزایش داده‌اند.

۲-گروه غیربومی پوترا (Non-Bumiputras)

این گروه، شامل نژادهای چینی، هندی و سایر اقلیت‌های نژادی مثل سریلانکایی، اروپایی- آسیایی(اروسیایی) و اروپایی‌ها است. تعداد زیادی از چینی‌ها و هندی‌ها در قرن نوزدهم برای اقامت به مالزی آمدند؛ زیرا سیاست‌های تجارت آزاد بریتانیا در تنگه‌های مستعمراتی(Straits Settlements) باعث افزایش سرعت توسعه‌ی اقتصادی در کشور شده‌بود.

روش دوم:

۱- نژاد مالایا، مالایی(The Malays)

اقوام مالایی در حدود سه‌هزار سال پیش در کامبوج، شبه‌جزیره‌ی مالی و دریاهای جنوبی زندگی می‌کردند. این اقوام که در حال حاضر، هم در بخش شبه‌جزیره‌ای و هم در قسمت جزیره‌ای مالزی زندگی می‌کنند، بیش از نیمی از جمعیت کشور را تشکیل می‌دهند و از نظر سیاسی، مهم‌ترین گروه در کشور هستند. آنها زبان و فرهنگ مشترک دارند و به شدت به دین اسلام پای‌بندند. در مالزی، افراد مالایی، برتری خاصی دارند؛ به‌طور مثال برای تأسیس شرکت، وجود یک شریک مالایایی، الزامی است.

۲-اورنگ اصلی(Orang Asli)

قبل از این که اقوام مالایی به این کشور مهاجرت کنند، در بخش شبه‌جزیره‌ای مالزی، اجداد گروه‌های مختلفی زندگی می‌کردند که در حال حاضر به همه‌ی آنها اورنگ اصلی، یا ساکنان اولیه می‌گویند. جمعیت این گروه، کم است و از لحاظ قومی به گروه‌های زیر تقسیم می‌شوند:

۱.گروه سمانگ(Semang)

که قدیمی‌ترین گروه در مالزی هستند؛ آنها شکارچیان چادرنشینی بودند که درمناطق کوهستانی به‌طور سنتی زندگی می کردند و پناهگاه‌های موقت خود را از نی خیزران و برگ درختان درست می کردند.

۲.اقوام سنویی(Senoi) و مالایی‌های اولیه(Proto-Malays)

بعداً به این کشور آمدند. بسیاری از آنها به زراعت، ماهی گیری و شکار می‌پرداختند.

اقوام بومی در مالزی شرقی

گروه ایبان(Iban) مهم‌ترین و بزرگ‌ترین گروه قومی ساراواک است و اغلب آنها در کلبه‌های دراز و مشترکی(Long house) در زمین‌های پست کنار رودخانه‌ها زندگی می کنند. گرچه تعداد زیادی از آنها به دین مسیح یا اسلام گرویده‌اند؛ اما هنوز برخی هویت فرهنگی و تاریخی خود را حفظ کرده‌اند و قهرمانان افسانه‌ای و خدایان(ارباب انواع) را می‌پرستند. ایبان‌ها اقوامی اجتماعی هستند.

اقوام کایان(Kayan) و کنیاح(Kenyah) در نواحی مرتفع‌تر و در کنار رودخانه‌های راجانگ(Rajang) و بارام(Baram) در کلبه‌های دراز و مخصوص خود زندگی می کنند. شهرت آنها به‌خاطر مهارت در کارهای هنری، موسیقی و نیز مهمان‌نوازی آنهاست.

اقوام بیدایوح(Bidayuh) در جنوب‌شرقی منطقه‌ی ساراواک زندگی می کنند و به‌خاطر مهارت در حصیربافی، سبدبافی و کنده کاری روی چوب معروفند.

گروه قومی دیگر در مالزی شرقی، اقوام ملانائو(Melanau) هستند که در کنار ساحل زندگی می‌کنند و به زراعت اشتغال دارند. محصول عمده‌ی آنها نخل ساگو(Sago) است که گیاه بومی مالایاست(مالزی) و از آن نشاسته می گیرند. اغلب این افراد، مسلمان هستند. صنعتگران ملانائو در ساختن قایق مهارت دارند. آنها از مهارت خود در ساختن سبدهای تزیینی و کلاه حصیری نیز استفاده می کنند.

گروه قومی لند دایاک(Land Dayak) در اراضی تپه‌ای کشور زندگی می کنند و به پنج زبان مختلف صحبت می کَنند و غالباً پیرو ادیان سنتی هستند.

ایالت صباح نیز گروه‌های قومی مختلفی دارد . اقوام کادازان(Kadazan)، بزرگ‌ترین و پرجمعیت‌ترین گروه قومی ایالت صباح هستند که یک

سوم جمعیت این ایالت را تشکیل می‌دهند. اغلب آنها کشاورز هستند و به کشت برنج می‌پردازند. سایر گروه‌های نژادی ایالت صباح، شامل قوم باجائو(Bajaus)، موروت(Murut)، بیسایا(Bisaya)، سولوک(Suluk) و اورنگ سانگی (Orang Sungai) هستند.

۳- چینی‌ها

سیل عظیمی از چینی ها درقرن نوزدهم به کشور مالزی سرازیر شدند. بعضی از آنها به‌عنوان پناهنده وارد این کشور شدند و برخی به‌عنوان کارگر برای کار در معادن قلع یا تجارت، قدم به این کشور گذاشتند. درحال حاضر، چینی تبارها کنترل بسیاری از امور تجاری و صنعتی این کشور را در دست گرفته‌اند و حدود یک سوم کل جمعیت کشور مالزی را تشکیل می‌دهند.

٤- هندی‌ها

در قرن نوزدهم، امپراتوری بریتانیا تعداد زیادی از اقوام هندی را برای کار در کارخانه‌های پلاستیک‌سازی، ساختن جاده‌ها و خطوط راه‌آهن، از جنوب هند به این کشور آورد؛ البته سال‌ها پیش از این نیز تعداد کمی از هندیان مسلمان برای تجارت پارچه به این کشور آمده بودند. هندوها(اهالی جنوب هند) در هر یک از مستعمرات هندی در کشور مالزی، معابدی بنا کرده‌اند. اقوام هندی با فرهنگ وآداب و رسوم خاص خود، تأثیراتی در مالزی گذاشته‌اند؛ از جمله آشپزی هندی تاثیر زیادی بر انواع غذاها و شیوه‌های آشپزی در کشور مالزی گذاشته‌است.

زبان

زبان رسمی این کشور، زبان ملایو(Melayu) یا باهاسامالزیا(Bahasa Malaysia) است که در سیستم آموزشی و کلیه مکاتبات کشور از آن استفاده می‌شود، اما زبان انگلیسی نیز که از زمان سلطه‌ی انگلیسی‌ها در مالزی رواج یافته است به‌صورت گسترده در محاورات و نیز برای برقراری ارتباط بین نژادهای مختلف در سراسر مالزی به کار می‌رود. زبان انگلیسی که مردم مالزی صحبت می‌کنند، به زبان مانگلیش(Manglish) (انگلیسی- مالایی) معروف است که ترکیبی از لهجه‌های محلی با زبان انگلیسی است. نکته‌ی قابل ذکر، آنکه در مالزی، بسیاری از کلمات انگلیسی با املایی متفاوت ازآن‌چه متداول است، نوشته

می‌شود. سایر زبان‌ها مانند ماندارین(زبان چینی رسمی)، پنجابی(هند و اروپایی) و تامیل نیز در مالزی متداول است. زبان‌هایی که در مدارس آموزش می‌دهند، شامل زبان باهاسامالزیا(Bahasa Malaysia)، انگلیسی، چینی یا تامیل است که بستگی به موقعیت مرکز آموزشی دارد؛ اما آموزش زبان مالایی و انگلیسی در تمام مدارس، اجباری است.

خط

با ظهور اسلام در قرن چهاردهم میلادی در مالزی، مردم این کشور با خط جاوی(Jawi) آشنا شدند و برخی واژه‌های عربی و فارسی به واژگان آنها افزوده شد. در سال ۱۹۷۵ میلادی، دو کشور مالزی و اندونزی برای تدوین قواعد مشترکی برای رسم‌الخط و تلفظ زبان مالایی، شورایی به‌نام شورای زبان‌های مالایی تشکیل دادند. اکنون در مالزی از حروف لاتین برای نگارش استفاده‌می‌شود، البته از حروف عربی نیز کم و بیش استفاده می‌شود؛ به‌خصوص در مسایل مربوط به دین اسلام.

مذهب

در کشور مالزی، با وجود تنوع قومی، ادیان مختلف مانند: اسلام، بودایی، هندو و مسیحیت رواج دارند؛ اما بر طبق قانون اساسی فدرال، مذهب رسمی کشور مالزی، اسلام است و اکثریت مردم این کشور، پیرو دین اسلام هستند. مردم با ادیان مختلف در هر قسمت از این کشور، آزادی کامل دارند و حق قانونی آن‌هاست که مراسم مذهبی خود را انجام دهند. وجود معابد مذهبی گوناگون در این کشور، خود بیانگر این واقعیت است. تقریباً همه‌ی مذاهب مهم دنیا در این کشور وجود دارد که نشان‌دهنده‌ی جمعیت چند نژادی در این کشور است.

اسلام

سابقه‌ی ورود اسلام به منطقه‌ی جنوب‌شرقی آسیا به قرن ششم و به شبه‌جزیره‌ی مالایا در قرن چهاردهم میلادی باز می‌گردد. اهمیت اقتصادی این منطقه باعث جلب تاجران مسلمان ایرانی و عرب به این کشور شد؛ به‌طوری که به تدریج با افزایش تعداد مسلمانان، افراد بومی با این دین آشنا شدند و ضمن پذیرش آن،

خود به ترویج این مذهب جدید پرداختند. گرچه دین اسلام در این کشور به‌عنوان مذهب افراد بومی(مالایی‌ها) شناخته می‌شود؛ اما تعداد قابل ملاحظه‌ای از افراد غیربومی(غیر مالایی)، از جمله هندی‌ها، چینی‌ها، اقوام کادازان(Kadazan) و سایر قبایل بومی نیز در مالزی شرقی، پیرو دین اسلام هستند. مسلمانان بزرگ‌ترین گروه مذهبی را در این کشور تشکیل می‌دهند. وجود صدها مسجد بزرگ و کوچک و برگزاری مراسم اسلامی، حضور چشم‌گیر بانوان محجبه و بسیاری موارد دیگر، نشان از جامعه‌ای از مردم مسلمان با آداب و رسوم خاص شرق آسیا و قرن بیست ویکم در این سرزمین دارد. براساس آمار، حدود شصت درصد جمعیت مالزی را مسلمانان تشکیل می‌دهند. طبق قانون اساسی، پادشاه، نخست‌وزیر و حاکمان ایالات مالزی باید مسلمان باشند؛ ولی اعضای کابینه لزوماً پیروان اسلام نیستند و می‌توانند از میان اقلیت‌های غیرمسلمان نیز باشند.

آیین بودا

مذهب بودا بعد از اسلام، بیشترین پیرو را در کشور مالزی دارد. گرچه بیشتر پیروان آیین بودا چینی‌ها هستند؛ اما اغلب مهاجران تایلند، سریلانکا و برمه که در این کشور زندگی می‌کنند نیز پیرو این مذهب هستند. با استقرار اقوام چینی در ملاکا در قرن پانزدهم، این مذهب در مالزی، نفوذ بیشتری پیدا کرد و با مهاجرت چینی‌ها به مالزی در قرن نوزدهم و گسترش آیین بودایی در تمام نقاط کشور، این مذهب به‌عنوان یکی از مذاهب رسمی کشور به رسمیت شناخته‌شد. طبق آمار، حدود بیست درصد جمعیت مالزی را بوداییان تشکیل می‌دهند.

آیین هندو

آیین هندو در طول دو مرحله(دوره) وارد کشور مالزی شد. مرحله‌ی اول، دوران هندوهای اولیه در قرن پانزدهم(پیش از ورود اسلام) بوده، که قبایل هندو آن را بنیاد نهادند و ارتباط اندکی با آیین بودای کنونی دارد؛ مرحله‌ی دوم، آیین هندوی برهمن‌های اشرافی آن دوران بود که مذهب طبقه‌ی اشرافی محسوب می‌شد. امروزه، نشانه‌های این شکل از آیین هندو تنها در بعضی از جنبه‌های زبان و ادبیات مالایی باقی‌مانده‌است.

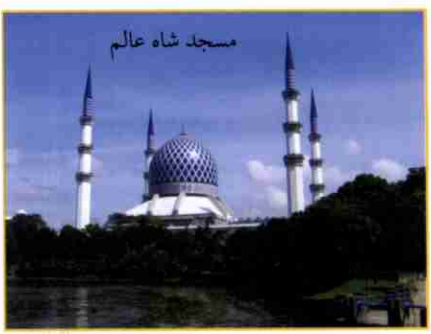
آیین هندویی که امروزه در کشور مالزی از آن پیروی می‌کنند، در قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم توسط کارگرانی که برای کار در کارخانه‌های پلاستیک‌سازی و کشت‌زارهای قهوه استخدام شده‌بودند، وارد کشور مالزی شد.

مذهب سیک

سیک‌ها برای اولین بار به‌عنوان سرباز و نیروی پلیس، توسط انگلیسی‌ها وارد این کشور شدند و بیشتر در مناطق پنانگ، پراک و سلانگور مستقر شدند. جمعیت سیک‌ها در مالزی، حدود سه درصد کل هندی‌های این کشور است.

مسیحیت

نخستین بازرگانان و مسافران اروپایی که برای سفر به چین از تنگه‌های ملاکا می‌گذشتند، دین مسیح را وارد این کشور کردند. سلطه‌ی استعمارگران پرتغالی درسال ۱۵۱۱، هلندی‌ها درسال ۱۶۴۱ و انگلیسی‌ها در سال ۱۷۸۶، منشأ اصلی ورود مسیحیت به این کشور محسوب می‌شود؛ اما این دین، بیشتر در انحصار اقوام مهاجر بود. در قرن نوزدهم تا بیستم با شروع فعالیت مبلغان مذهبی مسیحی -که با تأسیس مدرسه و بیمارستان در بسیاری از نقاط کشور، نقش عمده‌ای در پزشکی و آموزش(تعلیم و تربیت) داشتند- گرایش قابل توجهی در میان افراد محلی به این دین به وجود آمد. پیروان آنها به‌ویژه چینی‌ها، هندی‌ها و بعضی از قبایل بومی در مالزی شرقی بودند. تعداد مسیحیان در این کشور، در حدود نُه درصد جمعیت مالزی است.

سایر ادیان

از میان ادیان دیگری که در کشور مالزی پیروانی دارد می‌توان تائوئیسم، آنیمیسم و آیین کنفسیوس را در میان چینی‌ها نام برد.

مساجد معروف در مالزی

مسجد شاه عالم(Shah Alam)

این مسجد که به مسجد آبی نیز معروف است در غرب کوالالامپور و

مسجد جامع

در منطقه‌ی شاه عالم، واقع‌است و بزرگ‌ترین مسجد مالزی است.

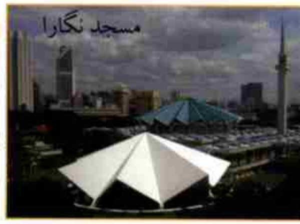
مسجد جامع(Masjid Jamek)

یکی از مشهورترین مساجد مالزی است در کوالالامپور و در محل تلاقی دو رودخانه‌ی کلانگ (Klang) و گومباک(Gombak).

مسجد ایندیا

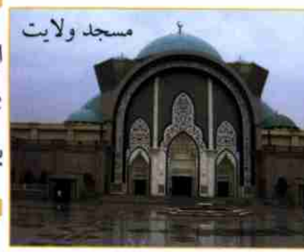
مسجد ایندیا(Masjid India)

این مسجد که با مسجد جامع، کمی فاصله دارد، به سبک هندی –اسلامی ساخته شده‌است.

مسجد نگارا

مسجد نگارا(Masjid Negara)

این مسجد که به آن«مسجد ملی» هم می‌گویند، از برجسته‌ترین مساجد کوالالامپور است که در مرکز شهر و نزدیک ایستگاه راه‌آهن، واقع‌است.

مسجد ولایت

مسجد ولایت (Masjid Wilayah)

این مسجد که به «مسجد کشور فدرال»(Federal Territory Masque) نیز معروف می‌باشد، مسجد بزرگی در کوالالامپور است.

مسجد عبودیه(Ubudiah)

در کوالا کانگسار (Kuala Kangsar)، در ایالت پراک، قرار دارد.

مسجد عبودیه

مسجد پوترا
(Putra Mosque, or Masjid Putra)

در شهرپوتراجایا قرار دارد

مسجد کاپیتان کلینگ (Captain Kling)
در جورج تان(Georgetown)، پایتخت پنانگ است.

مسجد سلطان ابوبکر (Sultan Abu Bakar)
این مسجد، روبه‌روی تنگه‌ی جوهور، واقع شده.

مسجد کوچینگ
(Kuching city Mosque)

مسجد باشکوهی که درسال ۱۹۶۸ در کوچینگ، پایتخت ایالت ساراواک، بنا شد.

مسجد زهیر(Zahir)
این مسجد که یکی از بناهای تاریخی مالزی به‌شمار می‌آید، در آلور ستار(Alor Setar)، پایتخت کداح، واقع است.

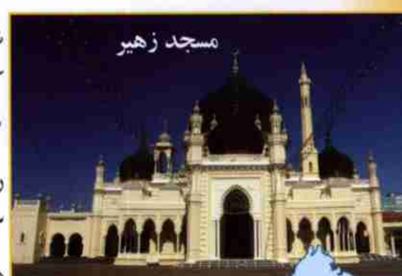

چند نکته در مورد آداب رفتن به مساجد در مالزی:

۱.طرز لباس پوشیدن برای رفتن به مسجد بسیار مهم است؛ خانم‌ها باید پوشش مناسبی داشته‌باشند که سر، گردن، شانه‌ها و پاها را بپوشاند؛ آقایان باید شلوار بپوشند و از پوشیدن شلوارک خودداری کنند.

۲.قبل از ورود به نمازخانه‌ی مسجد باید کفش‌ها را درآورد.

۳.در وقت برگزاری نماز، به‌ویژه روز جمعه و هنگام نماز جمعه، نباید از مسجد بازدید کرد.

کلیساهای معروف

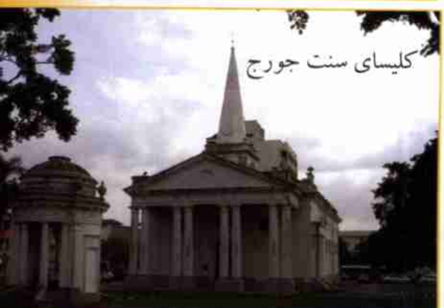
کلیسای کریست (Christ Church)

این کلیسا که ساخت آن در سال ۱۷۵۳ به پایان رسیده، قدیمی‌ترین کلیسای پروتستان در ملاکا، مالزی است. کلیسای کریست، نمونه‌ای عالی از سبک معماری هلندی است.

کلیسای سنت فرانسیس زاوی

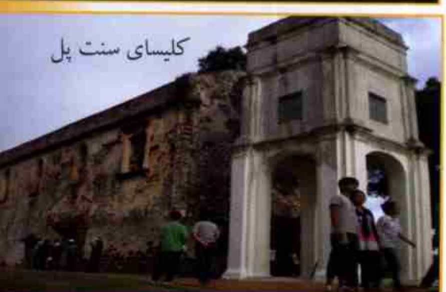
کلیسای سنت فرانسیس زاویر (St. Francis Xavier)

در ایالت ملاکا واقع است.

کلیسای سنت جورج

کلیسای سنت جورج (St. Georges Church)

این کلیسای انگلیسی، در نزدیک موزه‌ی پینانگ در شهر پینانگ، واقع است.

کلیسای سنت پل

کلیسای سنت پل (St Pauls Church)

در ایالت ملاکا واقع است.

معابــد معــروف

معبد سری ماها ماریامان

معبد سری ماها ماریامان (Sri Maha Mariamman)

در کوالالامپور، واقع است.

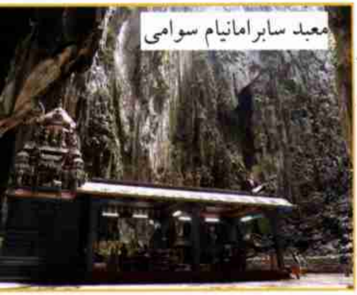
معبد سزی یا(Sze ya)

این معبد، قدیمی ترین معبد آیین تائو(آیینی فلسفی که در چین باستان پا گرفت) در کوالالامپور است.

معبد تئان هو(Thean Hou)

این معبد چینی باشکوه در کوالالامپور، واقع است.

معبد سابرامانیام سوامی (Subramaniam Swamy)

معبد غارهای معروف باتو (BatuCaves) در کوالالامپور است که در سال ۱۸۸۱، توسط جهان گردی آمریکایی کشف شد.

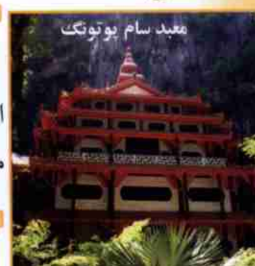
معبد چنگ هون تنگ (Cheng Hoon Teng)

در ایالت ملاکا واقع است.

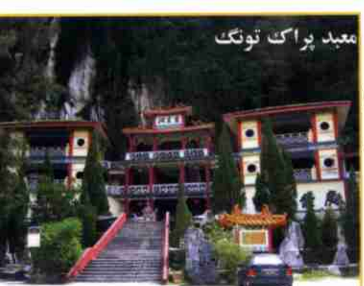
معبد سام پوکونگ(Sam Po Kong)

در ایالت ملاکا و در پایین تپه‌ی بوکیت چینا(Bukit Cina)، -که به آن«تپه‌ی چینی‌ها» نیز می گویند- واقع است.

معبد سام پوتونگ (Sam Poh Tong)

این معبد غار مانند در فاصله‌ی پنج کیلومتری جنوب ایپو و در میان کوه راپات(Gunnung Rapat) ساخته شده.

معبد پراک تونگ (Perak Tong)

در شش کیلومتری شمال ایپو ودر میان کوه تاسک (Gunnung Tasek) واقع است.

معبد کک لوک سی

معبد کک لوک سی(Kek Lok si)

بر روی تپه‌ای در آیرهیتام(Ayer Hitam) -شهر کوچکی در مرکز جزیره‌ی پنانگ- قرار گرفته‌است.

معبد الهه‌ی بخشندگی(Goddess of Mercy)

معبد الهه‌ی بخشندگی

قدیمی‌ترین معبد در پنانگ است که درسال ۱۸۰۰ بنا شده‌است.

معبد چینی پولینگ (Po ling Chinese)

این معبد در کوالالامپور و نزدیک برج‌های دوقلو، واقع است.

پرچـــم و ســـرود ملـــی

پرچم مالزی، معروف به جالور گمیلانگ(Jalur Gemilang) یعنی«نوارهای شکوه و افتخار»، زمینه‌ای با چهارده نوار به رنگ‌های سفید و قرمز به‌صورت یک در میان دارد. بر روی مربع کوچک آبی رنگی در بالای پرچم، گوشه‌ی سمت چپ آن، یک هلال و یک ستاره‌ی چهارده پر، معروف به بینتانگ پرسکوتوان(Bintang Persekutuan) (ستاره‌ی فدرال) قرار دارد . چهارده نوار، با عرض یکسان، بیان‌کننده‌ی موقعیت و اعتبار یکسان سیزده ایالت مالزی و دولت فدرال است. چهارده گوشه‌ی(Point) ستاره نیز بیان‌کننده‌ی اتحاد و یک‌پارچگی بین ایالت‌هاست. هلال، نشان‌دهنده‌ی دین اسلام -مذهب رسمی کشور- است. رنگ زرد ستاره و هلال، رنگ سلطنتی حاکمان مالزی است. مربع آبی، مظهر اتحاد مردم مالزی است.

پرچم مالزی که اولین بار در شانزدهم سپتامبر ۱۹۶۳ برافراشته شد، از پرچم فدراسیون مالایا به وجود آمده‌است. بعد از این که بریتانیا یازده ایالت مالایا(مالزی) را به یک ایالت واحد تبدیل کرد، تصور داشتن یک پرچم ملی مطرح شد.

قبل از آن، هر ایالتی در مالایا پرچمی اختصاصی داشت؛ در حال حاضر نیز بسیاری از آنها تغییری در پرچم خود به وجود نیاورده‌اند و در موارد مختلف از آن استفاده می کنند. طراح این پرچم، محمد حمزه(Mohamed Hamzah)، معمار ۲۹ ساله بود که در جوهور بارو پایتخت جوهور فعالیت می کرد.
نخست‌وزیر وقت مالزی، ماهاتیر محمد در سال ۱۹۹۷ نام جالور گمیلانگ(Jalur Gemilang) را برای پرچم برگزید تا حرکت کشور را به سمت رشد و موفقیت روزافزون بیان کند.
سرود ملی مالزی را پاک نگاه(Pak Ngah) در سال ۲۰۰۰ سروده است. سرود ملی مالزی، «نگاراکو» (Negaraku) نام دارد که به معنی «کشورمن» می‌باشد. این سرود در سال ۱۹۵۷ در زمان استقلال فدراسیون مالزی(مالایا) از بریتانیا به‌عنوان سرود ملی انتخاب شد. آهنگی که در ابتدا از آن استفاده می کردند، مربوط به سرود ایالتی پراک بود.

فرهنـــگ و آداب و رســـوم

فرهنگ اصلی کشور مالزی، فرهنگ ساکنان اولیه‌ی آن، یعنی افراد قوم مالایو است که هنوز از برتری نسبی برخوردار است. از قرن نوزدهم به بعد، با ورود گروه‌های مهاجر، به‌خصوص چینی‌ها و هندی‌ها، به تدریج چهره‌ی فرهنگی کشورهای منطقه -از جمله مالزی- از حالت یک‌دستی، خارج شد و به‌سوی تنوع پیش رفت، به همین دلیل، بافت کنونی فرهنگ مالزی، ترکیبی از فرهنگ‌های مالایو، چینی، هندی و نیز فرهنگ قبایل بومی متعدد آن است. سایر فرهنگ‌هایی که تأثیر زیادی بر روی فرهنگ مالزی داشته‌اند، فرهنگ ایرانی، عربی و اروپایی بوده‌است.
بومیان ساکن ایالت‌های صباح و ساراواک نیز فرهنگ خاصی دارند که شامل شیوه‌ها و آداب و رسوم و نحوه‌ی معیشت آنهاست. گرچه در سال‌های اخیر، این فرهنگ بومی، دست‌خوش تغییرات زیادی شده‌است؛ اما هنوز ویژگی‌های متمایز آن در نحوه‌ی شکار، خوراک، پوشاک، جشن‌ها، مراسم مختلف، نوع ابزار و وسایل زندگی و روابط اجتماعی آنها مشهود است.
فرهنگ مالزی در«سیاست فرهنگ ملی ۱۹۷۱» تعریف شده‌است. این قانون، سه اصل زیر را به عنوان رهنمودهایی برای فرهنگ ملی بیان می کند:

- اساس فرهنگ ملی باید فرهنگ افراد بومی مالایو(Malay) باشد.
- ارکان مناسب از سایر فرهنگ ها به عنوان بخشی از فرهنگ ملی، قابل پذیرش است.
- دین اسلام، عامل سازنده‌ی مهمی در شکل دادن به فرهنگ ملی است.

در ایام عزاداری، مسلمانان بومی این سرزمین و مهاجران، در کوالالامپور دور هم جمع می‌شوند و مراسم عزاداری باشکوهی برگزار می کنند. مردم مالزی عادت دارند در آیین‌های مذهبی، لباس‌های یک‌رنگ به تن کنند.

- مسلمانان، فروشگاه‌ها و رستوران‌هایی دارند که با آرم«حلال» مشخص شده‌اند. و فروشگاه‌های موادغذایی و رستوران‌هایی که مواد غیرحلال ارایه می کنند با آرم(غیر حلال) مشخص‌اند.
- فرهنگ مالزی، ارزش زیادی برای رعایت ادب و نزاکت، میانه‌روی، صلح و آرامش و برقراری روابط دوستانه در میان اعضای خانواده، همسایگان و اجتماع قایل است. مردم مالزی، افرادی بسیار خونگرم و میهمان‌نواز هستند.

برخی از آداب و سنت‌های مردم مالزی

- قبل از ورود به خانه یا مکان‌های مذهبی، مثل مسجد یا هر پرستشگاه دیگری باید کفش‌ها را درآورد. در هنگام ورود به مسجد باید پوشیده بود و حجاب را حفظ کرد.
- رنگ سیاه فقط مربوط به مرگ و مراسم عزاداری است و نباید در مواقع شادی و جشن‌ها از آن استفاده کرد.
- دست کشیدن به سر افراد، به‌خصوص افراد سال‌خورده، از نظر آنها نشانه‌ی بی‌نزاکتی است.

جشن‌ها

جشن‌های سنتی چهار گروه اصلی، اقوام مالایو، چینی‌ها، هندی‌ها و قبایل محلی(قومی) مالزی شرقی -که جمعیت مالزی را تشکیل می‌دهند- بخش مهمی از میراث فرهنگی غنی مالزی به حساب می‌آیند. اغلب این جشن‌ها

جنبه‌ی مذهبی دارند؛ اما در مالزی، رسم بر این است که همه‌ی مردم، بدون در نظر گرفتن نژاد یا مذهب، در تمام جشن‌های مهم شرکت کنند.

جشــن‌های اسلامـــی

در مالزی سه جشن اسلامی بسیار مهم وجود دارد:

میلاد پیامبر اکرم(ص)

در این روز -که تعطیل رسمی است- در اکثر شهرها مراسم ویژه‌ای برگزار می‌شود که شامل راه‌پیمایی به رهبری پادشاه و برنامه‌ی قرائت قرآن است.

عید قربان

این جشن اسلامی که به زبان مالایو، هری رایا حاجی(Hari Raya Haji) گفته می‌شود، نشان دهنده‌ی به پایان رسیدن سفر حج است.

عید فطر

این عید به زبان مردم مالزی، هری رایا پواسا(Hari Raya Puasa) خوانده می‌شود. بزرگان مذهبی با رؤیت هلال ماه نو، به پایان رسیدن ماه مبارک رمضان را به مسلمانان اعلام می‌کنند. مسلمانان با شادمانی به استقبال این عید بزرگ می‌روند و مراسم نماز عید را در این روز -که تعطیل رسمی است- به‌طور دسته‌جمعی در مساجد برگزار می‌کنند. مردم، هفت روز قبل از عید، خانه‌های خود را کاملاً تمیز کرده و با چراغ‌های رنگی تزیین می‌کنند. این کار برای«خوش‌آمد گویی به فرشتگان» است؛ زیرا آنها عقیده دارند که فرشتگان در این مدت به زمین می‌آیند. در روز عید فطر، پادشاه و نخست‌وزیر با مردم، دیدار می‌کنند و از مردم پذیرایی می‌شود. جشن‌های اعیاد در مالزی، روزهای طولانی با مراسم مختلف ادامه دارد؛ به‌طور مثال، جشن‌ها و مراسم عید فطر تا یک ماه ادامه دارد.

جشــن‌های بودایـــی

مهم‌ترین جشن بوداییان، روز وساک(Vesak Day) نام دارد و در ماه می یا جون(اردیبهشت یا خرداد) برگزار می‌شود. در این روز، تولد بودا را جشن می گیرند. این روز در اغلب ایالت‌های مالزی، تعطیل رسمی است. جشن در هنگام سپیده دم آغاز می‌شود و بودایی‌ها در معبد عبادت می کنند. راهبان با رداهای زرد مایل به نارنجی، دعاها و موعظات بودا را یک صدا می‌خوانند. در این روز، خیرات کردن، مثلاً غذادادن به نیازمندان و اهدای نذورات به معابد، انجام می‌شود. این مراسم با حضور بودایی‌های شمع به دست، بسیار باشکوه است.

جشــن‌های چینـــی

سال نوی چینی، مهم‌ترین جشن چینی‌ها محسوب می‌شود و در اولین روز نخستین ماه از تقویم چینی(که معمولاً در ماه ژانویه یا فوریه است) برگزار می‌شود. چینی‌ها قبل از فرا رسیدن این روز بزرگ، خانه‌های خود را تمیز و رنگ می کنند. طی سه روز اول عید که به دوره‌ی پذیرایی از مهمان(Open-house) معروف است، چینی‌ها به دید و بازدید یکدیگر می‌روند و درِ خانه‌ی آنها به روی دوستانشان، از هر نژاد یا مذهبی، باز است. مراسم سال نوی چینی‌ها پانزده روز طول می کشد. در اکثر ایالت‌های مالزی، به‌خاطر فرا رسیدن سال نوی چینی، دو روز را تعطیل رسمی اعلام می کنند.

چینگ مینگ(Ching Ming)، یا جشن مقبره، در پایان ماه دوم سال قمری از تقویم چینی برگزار می‌شود. در این روز، چینی‌ها با تمیز کردن مقبره‌ها احترام خود را به اجداد متوفی خود نشان می‌دهند.

جشن کیک ماه(Moon Cake)، یا جشن نیمه‌ی پاییز، یکی دیگر از مراسم تماشایی مالزی است که در پانزدهمین روز ماه هشتم از تقویم چینی(در سپتامبر) برگزار می‌شود. در این جشن، کیک‌هایی به شکل قرص ماه درست می کنند و به دیگران هدیه می‌دهند و در شب آن روز، کودکان با خود فانوس‌های کاغذی رنگی حمل می کنند. این جشن، اهمیت تاریخی دارد؛ زیرا

نشان‌دهنده‌ی، قیام موفقیت‌آمیز چینی‌ها علیه سرداران ظالم مغول در قرن چهاردهم در چین است. در آن زمان پیام‌های سری را درون کیک‌های ماه پنهان می کردند تا از این طریق، توطئه‌ی مغول‌ها را به دیگران اطلاع دهند و از فانوس‌ها برای علامت دادن از بالای تپه استفاده می کرده‌اند.

جشن‌های هندو

دو جشن مهم در میان هندیان کشور مالزی وجود دارد که با آدابی خاص و شکوه فراوان برگزار می‌شود؛ یکی از این جشن‌ها دی والی(Diwali) یا دی پاوالی(Deepavali)،(جشن چراغ‌ها) نام دارد که در ماه کارتیک(Kartik) (ماه هندوها) (اکتبر یا نوامبر) برگزار می‌شود. این روز که در اکثر ایالت‌ها تعطیل است، با دعا و دید و بازدید شروع می‌شود و هندوها خانه‌های خود را در هنگام شب با چراغ‌های روغنی روشن می کنند و با این کار به کاکشمی(Cakshemi)، الهه‌ی ثروت، خوش‌آمد می گویند. این جشن، نماد پیروزی اساطیری(افسانه‌ای) لردکریشنا(Lord Krishna) بر پادشاه اهریمنی، ناراکاسورا(Narakasura) است. تایپوسام(Thaipusam) یکی دیگر از جشن‌های مذهبی هندوهاست که در ماه تای(Thai) (ژانویه یا فوریه) برگزار می‌شود. در این روز، تولد لرد سابرامانیام (Lord Subramaniam) را -که به لرد موروگان(Lord Murugan) نیز معروف است- جشن می گیرند. در این جشن، شرکت‌کنندگان، قاب‌های چوبی مزین به گل و پر طاووس حمل می کنند.

جشن‌های مربوط به برداشت محصول در مالزی شرقی

هر سال، در ماه می جشن‌های شکرگزاری را که به خدایان برنج اختصاص دارد، اقوام کادازان در ایالت صباح و قبایل ایبان در ساراواک برگزار می کنند.

جشن گاوائی دایاک(Gawai Dayak)

یکی از جشن‌های سنتی دایاک‌ها است که در ایالت‌های صباح و ساراواک، در اول ماه ژوئن، آغاز سال نوی خود را جشن می گیرند.

جشن کادازان(Kadazan)

کادازان‌ها هرسال در طول ماه می، جشن برداشت محصول را برگزاری

می کنند که با رقص سنتی خاصی به‌نام«سومازائو» همراه است.

تعطیــلات ملــی

در جامعه‌ی چند نژادی و چند مذهبی مالزی، تعطیلات متعددی وجود دارد که برخی از مهم‌ترین آنها عبارتند از:

- **سال نوی چینی‌ها**(معمولاً در ماه ژانویه/ فوریه)؛
- **عید پاک:** این روز در مالزی شرقی، تعطیل رسمی است.(ماه مارس/ آوریل)؛
- **روز وساک :** در اغلب ایالت‌های مالزی، تعطیل رسمی است. (در ماه آوریل/ می)؛
- **میلاد پیامبراکرم(ص)؛**
- **جشن چراغ‌ها**(ماه جولای/ آگوست) در اکثر ایالت‌های مالزی تعطیل است.
- **روز ملی(۳۱ اوت):** در این روز -که تعطیل رسمی است- شهروندان بی‌بضاعت هدایایی دریافت می کنند و جشن‌ها و نمایشگاه‌های مختلفی برگزار می‌شود؛ به آن، روز مردکا(Merdeka Day) نیز می گویند که به معنی روز استقلال است.
- **عید فطر**
- **عید قربان**
- **اول ماه محرم** (سال نوی قمری اسلامی)
- **کریسمس(۲۵ دسامبر):** سال‌روز تولد حضرت مسیح
- **روز تولد پادشاه(اولین شنبه ژوئن):** که در مراسمی که به این مناسبت برگزار می‌شود، افراد برجسته، القاب و هدایایی از او دریافت می کنند.
- **روز تولد حاکم هر ایالت**، در همان ایالت تعطیل عمومی است.
- **روز کارگر**

خوراک

تنوع غذایی در کشور مالزی به گونه‌ای است که رضایت افراد را با هر

سلیقه‌ای جلب می کند. مالزی، کشوری است که در آن نژادها و ملیت‌های گوناگون با هم آمیخته‌اند؛ این مسأله غذاها و نوشیدنی های آن را نیز تحت تأثیر قرار داده‌است. آداب پخت و پز چینی، هندی، عربی، پرتغالی و اروپایی بر انواع غذاهای این کشور تأثیر گذاشته‌است و غذای معروف نونیاس(Nonyas) که ترکیبی از آشپزی مالایی و چینی است، نمونه‌ی خوش‌مزه‌ای از این ترکیب شیوه‌های مختلف است؛ علاوه بر این، تایلند و اندونزی نیز تأثیر فراوانی بر شیوه‌ی آشپزی در مالزی گذاشته‌اند.

برنج، ماده‌ی اصلی در برنامه‌ی غذایی اغلب مردم مالزی است؛ البته ماکارونی نیز پرطرف‌دار است. چاشنی های مخصوص مالزی، تند هستند و آشپزهای مالایی برای درست کردن خوراک کاری وانواع سوپ از نارگیل استفاده می کنند.

بعضی از غذاهای معروف مالزی، عبارتند از:

ساتای(Satay)

برای درست‌کردن این غذا ابتدا گوشت را به قطعات کوچک خرد می کنند. سپس قطعات گوشت را چند ساعت در آب‌لیمو می‌خوابانند. قطعات گوشت را به سیخ‌های باریک می کشند و روی منقل ذغالی کباب می کنند. به همراه این غذا، سس بادام زمینی تند، پیازخام و خیارخرد شده مصرف می کنند.

سالاد گادوگادو(Gado Gado)

مواد تشکیل دهنده‌ی این سالاد که در اصل متعلق به کشور اندونزی است، شامل خیار، جوانه‌ی لوبیا، تخم‌مرغ آب پز، لوبیای سرخ‌شده و سس بادام زمینی تند است.

سوپ لاکسا(Laksa)

مواد تشکیل دهنده‌ی این سوپ که در اصل متعلق به هندوستان است، در هر ایالت، متفاوت است؛ ماده‌ی اصلی این غذا رشته‌ی برنجی است و چاشنی آن معمولاً شیرنارگیل یا تمبرهندی است که همراه با جوانه‌ی لوبیا و گوشت مرغ، میگو یا ماهی خرد شده مصرف می‌شود.

نان روتی کانای(Roti Canai)

این نان که در اصل مربوط به کشور هندوستان است، شبیه به پنکیک است و آن را با خوراک کاری مصرف می کنند. معمولاً این غذا را به‌عنوان صبحانه می‌خورند.

می گورنج(Mee Goreng)

مواد تشکیل دهنده‌ی این غذا شامل رشته فرنگی سرخ شده به همراه غذاهای دریایی، گوشت و سبزیجات است و از سس سویا به‌عنوان چاشنی استفاده می کنند. در این غذا از رشته‌ی برنجی یا رشته‌های پهن سفید نیز استفاده می کنند و آن را در دکه‌های فروش موادغذایی در پینانگ و ایپو عرضه می کنند.

لوح باک(Loh Bak)

این غذا که مخصوص جزیره‌ی پینانگ است، در اصل، غذایی چینی است. برای درست کردن آن، گوشت مرغ چرخ کرده را در خمیر سویا(توفو) می پیچند و در روغن فراوان سرخ می کنند. بهتر است این غذا را با سس چیلی(فلفل قرمز) میل کرد.

ایرباندونگ(Air Bandung)

نوشیدنی شیرینی حاوی شربت گل سرخ و شیره‌ی عسل است و خنک مصرف می‌شود.

برخی میوه‌های گرمسیری این کشور، عبارتند از:

دوریان(Durian)

این میوه که به آن «شاه میوه‌ها» نیز می گویند، بومی هند است و از درخت زباد یا دوریان به دست می‌آید. مردم مالزی می گویند این میوه «بوی جهنم و طعم بهشت دارد». این میوه شبیه توپ فوتبال پرتیغی است که گوشتی نرم، مانند پنیر خامه‌ای و هسته‌ی بزرگی دارد.

رامبوتان(Rambutan)

رنگ پوست این میوه در هنگام رسیدن، قرمز یا زرد است. مزه‌ی گوشت سفید آن شبیه لی چی(Lychee) -نوعی میوه‌ی چینی- است و هسته‌ی بزرگی دارد.

استارفروت(Starfruit)

این میوه‌ی ستاره‌ای شکل، گوشتی نرم، آب‌دار و زرد رنگ دارد و مزه‌ی آن ترش و شیرین است.

منگوستین(Mangosteen)

این میوه که بومی هندوستان است به «ملکه‌ی میوه‌ها» معروف است. گوشت آن سفید و آب‌دار و پوست آن نرم، آب‌دار و ارغوانی رنگ است.

سمپداک(Cempedak)

رنگ پوست ورقه ورقه‌ی این میوه، زرد مایل به سبز و گوشت آن، طلایی رنگ است و هسته‌های بزرگی دارد.

سیکو(Ciku)

این میوه شبیه به کیوی است؛ اما گوشت آن صورتی رنگ است.

موز

بیش از چهل نوع موز در کشور مالزی به عمل می‌آید؛ از موزهای زرد رنگ شیرین تا موزهایی که فقط بعد از پختن، قابل خوردن می‌شوند.

پوشـاک

در زبان مالایی، باجو(Baju) به معنی پوشاک است. از آن جا که کشور مالزی، از سه فرهنگ عمده‌ی مالایی، چینی و هندی تشکیل شده‌است، در نتیجه، هر فرهنگ، از نظر سنتی و مذهبی، پوشاک خاص خودش را دارد که بر اساس جنسیت، شرایط و تأثیرات محلی تغییر می کند.

پوشاک خانم‌ها

مالایی‌ها

لباس‌هایی که زنان مالایی می‌پوشند، عبارت است از:

باجو کورونگ(Baju Kurung)

این لباس را خانم‌ها در موقعیت‌های مختلفی مثل مدرسه(به‌عنوان لباس فرم) یا هنگام رفتن به مراسم عروسی می‌پوشند. رنگ این نوع لباس‌ها روشن است و طرح‌های مختلفی دارد. اندازه‌ی این لباس تا پایین زانو و آستین‌های آن بلند است. معمولاً با این لباس، دامن بلندی می‌پوشند که یک طرف آن پیله دارد و از روسری یا شال استفاده می‌کنند.

کورونگ کداح(Kurung Kedah)

لباس روزمره‌ی زنان متأهل مالایی است. این لباس در واقع، بلوز کوتاهی با آستین‌های سه ربع است، و فرد در این لباس، احساس راحتی می‌کند.

کبایا(Kebaya)

یکی از لباس‌های سنتی و مورد علاقه‌ی زنان مالایی است؛ بلوز نازکی که معمولاً آن را به همراه سارونگ(Sarong) پارچه‌ی بلندی که اغلب به‌عنوان دامن به دور کمر

می‌پیچند؛ یا باتیک(batik) نوعی لباس که بطور سنتی از موم مقاوم به رنگ تهیه می‌شود؛ یا سونگ‌کت(Songket) نوعی پارچه‌ی دست‌باف ابریشمی یا کتانی که رشته‌های نخ طلایی یا نقره‌ای در آن به کار رفته‌است و آن را روی شانه‌ها می‌اندازند یا به دور سر می‌بندند، با نقش و نگارهای رنگی می‌پوشند.

کبارونگ(Kebarung)

این لباس، ترکیبی از باجوکبایا و باجو کورونگ است. باجوکبارونگ، گشاد است و تا پایین زانو می‌رسد. هر چند این لباس، یکی از لباس‌های

سنتی مالایی‌ها محسوب نمی‌شود؛ اما با الهام از آنها طراحی شده‌است.
زنان مالایی، اغلب از لباس‌هایی با پوشش کامل و نیز روسری و شال بلند که تا پایین زانو می‌رسد، استفاده می‌کنند؛ به این ترتیب حجاب خود را حفظ کرده و از جلب توجه جلوگیری می‌کنند.

چینی‌ها

زنان چینی، لباس خاصی به نام چئونگ سام(Cheongsam) می‌پوشند که لباسی است بلند و یک تکه با یقه‌ی بلند، سنجاق‌های کوچک، قزن قفلی یا دکمه‌های هسته‌ی خرمایی که به‌طور اُریب بسته می‌شود. این لباس ممکن است گشاد یا قالب بدن باشد. از این لباس، بیشتر در ایام سال نو و نیز گردهمایی‌های رسمی استفاده می‌کنند. زنان مسن‌تر، سامفو(Samfoo) می‌پوشند که شلواری شبیه پیژامه است به همراه بلوز گشادی که دکمه‌های مخصوصی دارد و در دو اندازه‌ی کوتاه و بلند(تا زانو) است.

هندی‌ها

خانم‌های هندی در مراسم مذهبی و زندگی روزمره، ساری(Sari) با رنگ‌های متنوع می‌پوشند. پارچه‌ی این لباس، اغلب از هندوستان وارد می‌شود. ساری، لباسی دو تکه است؛ پیراهن بلندی با رنگ‌های روشن که با منجوق‌های رنگی که روی آن دوخته‌اند، تزیین شده‌است و پارچه‌ی صاف و بلندی که یک سر آن را مانند دامن به دور کمر می‌بندند و سر دیگر را روی شانه می‌اندازند. زنان ثروتمند و والا مقام، لباس‌هایی می‌پوشند که در آن تارهای نخ طلایی یا نقره‌ای به کار رفته‌است و با منجوق تزیین شده‌است.

لباس پنجابی(Punjabi Suit)

که مورد پسند زنان شمال هند است، تونیک بلندی است که روی شلوار می‌اندازند و با آن از شال استفاده می‌کنند.

پوشــاک آقایــان

پوشاک مالایی و هندی

در فرهنگ مالایی و هندی، مردان، باجو ملایو(Baju Melayu) می‌پوشند؛ تونیک گشادی که پارچه‌ی آن نایلونی، ساتن یا ابریشمی است و آن را روی شلوار می‌اندازند؛ و سارونگ(Sarong)، پارچه‌ای شبیه به شال است که به دور کمر

می‌بندند و دو سر انتهایی شال را به هم می‌دوزند، آن را تکمیل می‌کند، سونگ کوک(Song Kok) یا کلاه نیز بر سر می‌گذارند. لباس سنتی مردان مالایی شامل دامن و بلوز کتانی یا ابریشمی و سارونگ یا کائین(Kain) است. رنگ اغلب لباس‌ها روشن است. کورتا(Kurta) نوعی جامه‌ی سنتی است که مردان هندی در موقعیت‌های رسمی می‌پوشند و پیراهن بلندی است که تا سر زانو می‌رسد و معمولاً آن را از پارچه‌ی نخی یا کتانی درست می‌کنند.

پوشاک چینی

مردانِ چینی، بلوز و کت ابریشمی و نیز کت و شلوار مخصوصی به نام سمفا(Samfu) می‌پوشند.

- لباس معمولی و سنتی مردان در کشور مالزی، پیراهن آستین کوتاهی است که آن را روی شلوار می‌اندازند. آن‌ها برای راحتی، صندل به پا می‌کنند.
- به دلیل هوای گرم و مرطوب این کشور، مردم، بیشتر لباس‌های روشن کتانی یا ابریشمی می‌پوشند.
- در ضیافت‌های رسمی، مردها معمولاً کت و شلوار و پیراهن‌های آستین بلند از جنس باتیک(Batik) می‌پوشند و کراوات می‌زنند.
- در برخی مناطق روستایی و دور افتاده‌ی این کشور، زن‌ها هنوز از خلخال، دست‌بند و گردن‌بندهای حلقه‌ای برنجی استفاده می‌کنند.

بخش قابل توجهی از مردم مالزی، به‌خصوص شهرنشینان و نسل جوان این کشور تحت تأثیر ارزش‌های فرهنگی غرب قرار گرفته‌اند و این امر در اموری نظیر نحوه‌ی پوشاک آنها نمایان است. با وجود رایج شدن مدل‌های غربی در پوشاک این کشور، هنوز هم اغلب زنان مسلمان، دامن بلند، شلوار و بلوز آستین بلند می‌پوشند و از روسری یا شال استفاده می‌کنند.

هنر

هنر اسلامی

از زمان استقلال کشور مالزی، دین اسلام، مذهب رسمی این کشور است؛ به همین دلیل، بناهای فراوانی به سبک معماری اسلامی در این کشور ساخته شده‌است. ساختمان‌هایی مانند مجتمع دایابومی(Dayabumi) و مرکز اسلامی (Islamic Center) در کوالالامپور، طرح‌هایی با اشکال هندسی منظم دارند. روی ستون‌ها و سایر قسمت‌های بناهای اسلامی مانند مسجد ولایت و مسجد نگارا، در کوالالامپور، طرح‌های اسلامی و خطاطی‌های زیبایی به زبان عربی، قابل مشاهده‌است.
هنر اسلامی که ناشی از مذهب اسلام است، از قرن هفتم در خاورمیانه به وجود آمد و نشان‌دهنده‌ی دیدگاه‌های اسلام است در زمینه‌ی هنر، از فلزکاری، پارچه‌بافی، سفال‌گری و نقاشی رنگ و روغن، تا خوش‌نویسی، خطاطی و...

معماری

سبک معماری کشور مالزی، تحت تأثیر سبک، فرهنگ و مذهب بسیاری از کشورهای آسیایی، مانند هند، کشورهای عرب، چین، پرتغال، هلند و انگلستان است.
کشور مالزی، سالیان دراز، تحت تأثیر قوانین مستعمراتی بریتانیا بوده و بسیاری از بناهای قدیمی در این کشور نشان‌دهنده‌ی نفوذ سبک معماری بریتانیاست. این موضوع را بیشتر در پینانگ می‌توان مشاهده کرد. سبک معماری در مالزی، بسیار متنوع است و شامل بناهای بسیار قدیمی، بناهای دوره‌ی استعماری و ساختمان‌های بسیار مدرن و مرتفع است. اگر به نواحی روستایی این کشور سفر کنید، خانه‌های مالایی فراوانی را می‌بینید. این خانه‌ها که به زبان مالایی به آن کمپونگ(Kampong) می‌گویند، در اغلب دهکده‌ها وجود دارد. در ساختن این نوع خانه‌ها از

پایه‌های چوبی و پنجره‌های بزرگی استفاده کرده‌اند. پنجره‌ها برای خنک نگه‌داشتن ساختمان، و چارچوب‌های زیر بنا برای بلندکردن ساختمان از زمین است تا از آب و باد در امان بماند. خانه‌های کمپونگ از یکدیگر فاصله دارند و معمولاً دور آن‌ها حصار ندارد.

بانگالوی سیاه و سفید(Black and white bungalow) خانه‌های یک طبقه‌ای به رنگ سفید است که معمولاً جلوی آن، ایوانی است. در قرن نوزدهم، معمولاً از این سبک معماری برای اسکان خانواده‌های مهاجرنشین و مهاجران اروپایی در مستعمرات مناطق گرمسیری -به‌ویژه آسیای جنوب‌شرقی که مستعمره‌ی امپراتوری بریتانیا بود- استفاده می کردند.

انواع سبک‌های معماری سنتی

- **سبک معماری مالایی**
- **سبک معماری چینی**
- **سبک معماری هندی**
- **سبک معماری خانه های سنتی بومیان در ایالت های صباح و ساراواک**

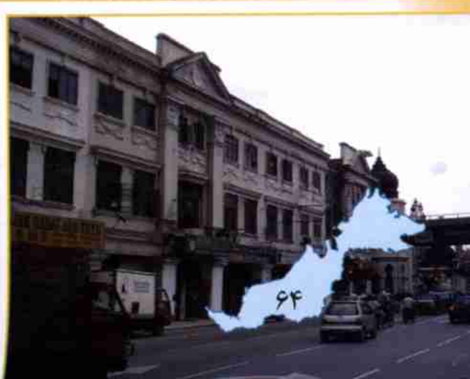
سبک های معماری در دوران استعمار

- سبک معماری پرتغالی
- سبک معماری هلندی
- سبک معماری بریتانیایی
- سبک معماری کوالالامپور
- سبک معماری یونانی - اسپانیایی
- سبک تودور، نئوگوتیک و ویکتوریایی
- سبک معماری نئوموریش یا مغول (Mughal)

نقاشی

نقاشی در کشور مالزی، مانند تاریخ تمدن آن کشور، قدمت بسیار دارد. قدیمی‌ترین آثار موجود، نقاشی‌های روی دیوارها و سقف غارهاست که معمولاً مربوط به دوران پیش از تاریخ است. هرچند هنوز علت اصلی کشیدن این نقاشی‌ها مشخص نشده‌است؛ اما گروهی معتقدند که غارنشینان برای انتقال اطلاعات خود به دیگران، این کار را انجام می‌داده‌اند و گروه دیگری نیز عقیده دارند که علت آن، دلایل مذهبی و سنتی بوده‌است.

سوزلی ابراهیم

در غارهای موجود در کشور مالزی، نقاشی‌های فراوانی وجود دارد:

- قدیمی‌ترین نقاشی‌های مالزی در غار گواتامبون(Gua Tambun) در ایالت پراک دیده شده‌است که در حدود دوهزار سال قدمت دارد. نقاشی‌های موجود در غار نیاح(Niah Cave)، در پارک ملی، مربوط به ۱۲۰۰ سال پیش است.

لی واح آرت

از زمان به استقلال رسیدن کشور مالزی درسال ۱۹۵۷، انواع هنرها دوباره در این کشور رواج یافت و در حال حاضر، از اجزای اصلی فرهنگ رو به رشد مالزی است.

هنرمندان مالزی، سبک‌های مختلفی در نقاشی دارند که بعضی از آنها عبارتند از:

- **سبک اکسپرسیونیسم(Expressionism)**

یوسف قانی (Yusof Ghani) از هنرمندان این سبک است.

- **سبک آبسترک یا انتزاعی(Abstract)**

سوزلی ابراهیم(Suzlee Ibrahim) از هنرمندان این سبک است.

عبدلطیف مائولان

- **سبک رئالیسم یا واقع گرایی(Realism)**

لی واح آرت(Lee Wah Art) یکی از هنرمندان با تجربه در این سبک است؛ او در نقاشی با رنگ و روغن، آکریلیک، رنگ‌های لعابی، آب‌رنگ و نقاشی با پاستیل یا مداد شمعی مهارت دارد. عبدلطیف مائولان(Abd Latif Maulan) نیز یکی از هنرمندان معاصر در این سبک است.

نقاشی تزیینی(Decorative Painting)

هنر تزیین اشیای گوناگون از طریق نقاشی روی آنها است. در این نوع نقاشی، از تکنیک‌های گوناگونی استفاده می‌کنند. این نوع نقاشی نیز در مالزی، رایج است. به این سبک نقاشی، هنرمردمی، نقاشی محلی و نقاشی روستایی نیز می‌گویند.

- نوعی سبک چینی با استفاده از مرکب و قلم مو به نام(Ink-Brush Paintig) نیز در نقاشی مالزی وجود دارد.

موسیقی

موسیقی کشور مالزی، تحت تأثیر سبک‌های موسیقی کشورهای همسایه نظیر اندونزی، تایلند، پرتغال، فیلیپین و چین است.

موسیقی سنتی

بومیان ساکن شبه‌جزیره‌ی مالزی در گروه‌های کوچک هم نوازی، با کمک کرتوک(Kertok) که نوعی ساز مخصوص هم‌نوازی است و شامل زیلوفون(Xylophone) (سازی چوبی شبیه به پیانو) است، آهنگ‌های تند، موزون و ریتم داری می‌نواخته‌اند.

در ایالت ملاکا، رونگ گنگ(Rong Geng)، موسیقی محلی مهمی است. این موسیقی را آلاتی مانند ویولن، طبل، آکاردئون و گانگ(Gong) (یکی از آلات موسیقی کشور اندونزی)، می‌نوازند.

موسیقی پاپ

موسیقی دان های مالزی بیشتر مالایی، فیلیپینی و گوانیس(Guanis)-که از نسل گوا در هندوستان هستند.- می‌باشند.

سبک‌های موزیک پاپ عبارتند از:

- موزیک پاپ یه یه(Pop Yeh-Yeh) که در دهه‌ی ۱۹۶۰، تحت تأثیر موسیقی غربی به وجود آمد.

نوع دیگری از موسیقی پاپ، تحت تأثیر موسیقی مذهبی اسلامی بوده‌است. در سال ۱۹۹۱، موسیقی پاپ ناسید(Nasyid) را گروه‌های آواز، مانند گروه ریحان(Raihan)، ربانی(Rabbani) و برادران(Brothers) به وجود آوردند که روستاییان و افراد مذهبی، از آن حمایت کردند.

موسیقی غیر سنتی(Underground Music)

موسیقی غیرسنتی مالزی، که تنها در اواخر دهه‌ی نود به (موسیقی مستقل مالزی) یا(موسیقی شهری) معروف شد، نشان‌دهنده‌ی فرهنگ غیرسنتی رایج و محلی در مالزی است. این موسیقی، نقطه‌ی مقابل موسیقی جدید است.

موسیقی پانک راک(Punk Rock)

ایالت ترنگانو در اواخر سال ۱۹۸۰ به‌عنوان پایتخت موسیقی پانک راک(Punk Rock) در مالزی شناخته‌شد. این نوع موسیقی، تحت تأثیر موسیقی بریتانیا بود. در حال حاضر در مالزی، گروه‌های موسیقی بسیاری تحت تأثیر موسیقی پانک هستند، مثلاً گروه درتی دیوایدر(Dirty Divider) و گودنایت گودیس(Goodnight Goodies).

موسیقی چینی

هوآ یو توان(Hua Yue Tuan) یا «ارکستر مدرن چینی»، ترکیبی از موسیقی سنتی چینی و غربی است. موسیقی چینی، ترکیبی از موسیقی چندصدایی غربی با آهنگ‌ها و گام‌های چینی است.

موسیقی هندی

موسیقی هندی کاملاً با آداب، رسوم و اعتقادات مذهبی، در ارتباط است. دو نوع موسیقی هندی سنتی یا کلاسیک در مالزی وجود دارد که شامل موسیقی کارناتیک(Carnatic) -ناحیه‌ای در جنوب‌شرقی هندوستان- و موسیقی هندوستانی(Hindustani) است. موسیقی کلاسیک هندوستانی، بیشتر شعرگراست؛ در حالی که موسیقی کلاسیک کارناتیک بر ساختار موسیقی

تأکید دارد. موسیقی کلاسیک هند در کشور مالزی کاملاً به اصل و منشأ خود وفادار مانده‌است. هدف موسیقی کلاسیک هند، تزکیه‌ی روح است.

موسیقی غربی، کلاسیک و جاز

علاقه‌ی دانشجویان تحصیل کرده در اروپا و آمریکا به پیش‌رفت روز افزون انواع موسیقی، باعث پیش‌رفت سریع گرایش‌های جدید در موسیقی مالزی شده‌است. با وجود جشنواره‌های موسیقی جهانی، مانند جشنواره‌ی جنگل‌های استوایی(Rainforest)، که از سال ۱۹۹۸ هر سال درفضای باز درساراواک برگزار می‌شود، موسیقی محلی نیز طرف‌داران پرشور و تازه ای پیدا کرده‌است.

چونگ کی یونگ

موسیقی معاصر(Contemporary Music)

برخی ازآهنگ‌سازان موسیقی مدرن مالزی، شهرت بین‌المللی به دست آورده‌اند و جوایزی نیز دریافت کرده‌اند که از میان آنها می‌توان به چونگ کی یونگ(Chong Kee Yong)، سعیده رستم(Saidah Rastam) و آدلاین ونگ(Adeline Wong) اشاره کرد.

- در حال حاضر، آواز و موسیقی غربی در سطح وسیعی بر موسیقی مالزی، حاکم است.
- بخش فرهنگی وزارت فرهنگ، هنر و جهان گردی، به‌منظور احیا و توسعه‌ی موسیقی سنتی و افزایش تعداد خوانندگان و آهنگ‌سازان موسیقی کلاسیک، هر سال در سطح ایالتی و ملی، رقابت‌هایی در این زمینه برگزار می کند.

ابزار موسیقی سنتی

ربانایوبی(Rebana Ubi)

در دوران باستان در کشور مالایا، با ضربات موزون و پرطنین این طبل بزرگ، پیام‌های گوناگون، از پیغام‌های هشداردهنده تا خبر عروسی را به دیگران منتقل می کرده‌اند. بعدها از آن به‌عنوان ابزار موسیقی در مراسم جمعی استفاده کردند.

کامپنگ(Kompang)

به احتمال قوی، کامپنگ، مشهورترین ساز سنتی مالایی‌ها بوده‌است که از آن به‌طور گسترده‌ای در موقعیت‌های اجتماعی، مانند رژه‌های مربوط به روز ملی، مراسم رسمی و عروسی استفاده می‌کرده‌اند. این ساز شبیه به دایره‌ی ایرانی است.

گمباس(Gambus)

تاجران و مسافران، این ساز را از خاورمیانه به مالزی آوردند. گمباس یا عود عربی که در موسیقی‌های مالایی به روش‌های مختلفی نواخته می‌شده، بیشتر، همراه با غزل و به‌عنوان ساز اصلی به کار می‌رفته‌است. این ساز با استفاده از چوب‌های مختلف به‌گونه‌ای ماهرانه ساخته می‌شده‌است.

سیپ(Sape)

ساز سنتی مردم اورنگ یولو(Orang ulu) یا اهالی ساراواک است. این ساز کنده‌کاری شده نوعی عود است که آن را با خالی کردن داخل یک قطعه چوب بلند درست می‌کنند؛ سپس روی آن طرح‌های زیبا و رنگارنگی می‌کشند. ابتدا از این ساز در مراسم درمان و شفای بیماران استفاده می‌کرده‌اند؛ اما به تدریج به یک آلت موسیقی اجتماعی تبدیل شد که آن را برای تفریح و سرگرمی به کار می‌برند.

در مالزی، نوعی ساز مدور وجود دارد که حلقه‌های فلزی دارد و به آن «دف» می‌گویند. از این ساز در مراسم مذهبی و جشن‌ها استفاده می‌کنند.

رقـص(حرکات موزون)

مالزی کشوری چند فرهنگی و چند ملیتی است و این امر به‌گونه‌ای بارز در انواع رقص‌های این کشور نمایان است. رقص‌های اقوام بومی مالایی، اورنگ اصلی و نژادهای مختلف افراد در ایالت صباح و ساراواک، واقعاً زیبا و کم‌نظیر است. به‌دلیل مهاجرت چینی‌ها، هندی‌ها و پرتغالی‌ها به کشور مالزی، رقص‌های سنتی سرزمین آنها نیز بخشی از فرهنگ و میراث کشور مالزی شده‌است.

قابل ذکر است که، اطلاق واژه‌ی رقص به بعضی از این برنامه‌ها با معنی غربی آن متفاوت است.

انواع رقص‌های مالایی

مک یونگ(Mak Yong)

رقص مک یونگ، از رقص پاتانی(Patani) در جنوب تایلند به وجود آمده و مخصوص شاهزاده خانم‌ها، ملکه‌ها و زنان خانواده‌ی سلطنتی بوده‌است.

کودا کپانگ(Kuda Kepang)

نوعی رقص سنتی است که مهاجران جاوه‌ای، به ایالت جوهور آورده‌اند. در این رقص ده تا پانزده نفر سوار بر اسب های چوبی بدون پا که با پارچه و نقاشی های رنگارنگ تزیین شده، حرکاتی را انجام می‌دهند.

زاپین(Zapin)

تأثیر اسلام بر رقص سنتی مالزی، احتمالاً بیشتر از همه در رقص زاپین در ایالت جوهور قابل مشاهده‌است. این رقص را مبلغان دین اسلام از خاورمیانه به کشور مالزی آورده‌اند. در ابتدا این رقص با آوازهای مذهبی همراه بوده و از این طریق، مطالبی درباره‌ی تاریخ تمدن اسلام بیان می‌شده‌است.

سیلات(Silat)

یکی از قدیمی‌ترین مراسم مالایی‌ها و ورزش رزمی فوق‌العاده‌ای است، که نوعی رقص نیز محسوب می‌شود.

جوگت(Joget)

معروف‌ترین رقص سنتی مالزی است؛ رقصی شاد و پرتحرک، با ضرب بالای موسیقی.

تاریان لی لین(Tarian Lilin)

یا رقص شمع، یکی از زیباترین رقص‌های سنتی مالزی است. این رقص

تماشایی، مخصوص خانم‌هاست؛ آنها با شمع‌های روشن، نمایش زیبایی ارایه می‌دهند.

رقص‌های چینی

رقص شیر (Lion Dance)

رقص اژدها(Dragon Dance)

رقص‌های هندی

بهاراتاناتیام(Bharatanatyam)

یکی از قدیمی‌ترین رقص های کلاسیک هندی است.

بهانگرا(Bhangra)

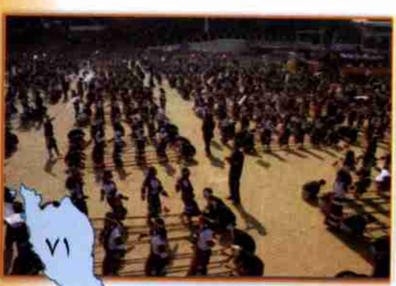
رقص ساکنان ایالت صباح و ساراواک

نگاجات(Ngajat)

نگاجات یا رقص جنگ‌جویان، نام رقص سنتی مردم ایبان(Iban) در ایالت ساراواک است. این رقص، معمولاً در هنگام برگزاری جشن گاوایی کنیالانگ(Gawai Kenyalang) یا «جشن مرغ شاخنوک» انجام می‌شود.

داتون جولود(Datun Julud)

یا رقص مرغ شاخنوک، رقص سنتی زنان کنیاح(Kenyah) در ایالت ساراواک است. این رقص را نائیک سلونگ(Nyik Selong) پادشاه کنیاح ابداع کرده‌است و مفهوم آن شادمانی و شکرگزاری است.

سومازائو(Sumazau)

رقص سنتی اقوام کادازان در ایالت صباح است.

رقص بامبو(Bamboo dance)

رقص بامبو، یکی دیگر از رقص‌های سنتی بسیار معروف و سرگرم‌کننده‌ی مالزی است. در این

رقص، دو نیِ بلند خیزران را به‌صورت افقی نگه می‌دارند که فاصله آن از زمین تا مچ پا است؛ سپس در حالی که با صدای بلند طبل، دو چوب را به‌هم می‌زنند، رقاصان سریع و چابک باید بدون این که پاهایشان به چوب‌ها برخورد کند، از روی چوب‌ها یا از بین آنها بپرند.

رقص اقوام اورنگ اصلی

رقص‌های سنتی اقوام اورنگ اصلی در شبه‌جزیره‌ی مالزی، به‌شدت ریشه در اعتقادات مذهبی‌آنها دارد. این رقص‌ها را معمولاً جادودرمانگران به‌عنوان آیینی مذهبی و برای برقراری ارتباط با دنیای ارواح انجام می‌دهند.

رقص پرتغالی‌های ساکن ملاکا

فاراپیرا(Fara Peira)

رقصی تند و نشاط‌آور است که معمولاً با نواختن گیتار و دایره زنگی همراه است و رقاصان با لباس‌های سنتی پرتغالی به‌صورت زوج، آن را انجام می‌دهند.

برانیو(Branyo)

این رقص که بیشتر مورد علاقه‌ی نسل‌های قدیم پرتغالی‌هاست، در مقایسه با رقص فاراپیرا بسیار خشک و بی روح است. در این نوع رقص، مردان لباسی شبیه گاوچران‌ها و زن‌ها لباس سنتی باجو کبایا و سارونگ می‌پوشند و با آهنگ منظم طبل و ویولن، جلو و عقب می‌روند.

میراث فرهنگی و صنایع‌دستی

مالزی، کشوری با تنوع چندگانه‌ی قومی و میراث فرهنگی غنی است. میراث فرهنگی این کشور به شکل‌های گوناگونی نظیر نسخه‌های خطی، صنایع‌دستی، انواع مجسمه، طراحی روی پارچه، جواهرات مختلف، آثار ادبی و مانند آنهاست. بخشی از میراث فرهنگی این کشور در کتاب‌خانه‌ها، موزه‌ها، آرشیوها، نمایشگاه‌های هنری و مراکز فرهنگی نگهداری می‌شوند. میراث فرهنگی مالزی، شامل موسیقی و ترانه‌های سنتی، شعر، افسانه‌ها، آداب و سنن گفتاری و گیاهان دارویی سنتی نیز هست که از نسلی به نسل دیگر منتقل می‌شود.

دولت مالزی به منظور تشویق هنرمندان برای نوآوری و خلاقیت هر چه بیشتر و خلق آثار هنری ارزشمند و ارتقای میراث فرهنگی کشور، به هنرمندان برتر جوایز ویژه‌ای اعطا می کند. اهدای چنین جوایزی باعث تشویق و ترغیب هر چه بیشتر هنرمندان و عموم مردم و نیز مشارکت آنها در زمینه‌های فرهنگی، هنری و ادبی می‌شود؛ علاوه بر این، در بیشتر شهرهای مالزی، گالری‌های هنری دایر شده‌است تا هنرمندان بتوانند آثار هنری خود را در معرض دید عموم قراردهند. نمایشگاه هنر ملی، کاتالوگ‌های هنری و مقالاتی درباره‌ی نویسندگان این کشور چاپ کرده‌است. این گالری در حقیقت، نقش سکوی پرتاب را در هنر مالزی ایفا می کند و بسیاری از هنرمندان مشهور که امروزه در عرصه‌ی هنر مالزی شکوفا شده‌اند، را پرورش داده‌است. این نمایشگاه، میان مدارس و کتاب‌خانه‌های کشور، مسابقات فرهنگی و هنری برگزار می کند. نمایشگاه هنر ملی در سال ۱۹۵۹ تأسیس شده و کار خود را با چهار اثر هنری شروع کرده‌است. در حال حاضر، در این نمایشگاه دایمی، بیش از ۲۵۰۰ اثر هنری در معرض دید عموم قرار دارد.

صنایع دستی

صنایع دستی، یکی از پدیده‌های قدیمی و اصیل است که با وجود صنایع ماشینی و مدرن، هنوز جایگاه پر ارزش خود را در میان مردم حفظ کرده‌است و همگام با تکنولوژی مدرن رشد می کند. صنایع دستی متنوع و زیبای مالزی، شامل عتیقه‌های اصل و نفیس و کارهای دستی جدید و بی‌نظیر است. اغلب صنعتگران این کشور، مسلمان هستند؛ به همین دلیل، دین اسلام تا حد زیادی بر طرح‌های صنایع دستی مالزی تأثیر گذاشته‌است. در این کشور، دین اسلام، کشیدن تصویر انسان را در کارهای هنری ممنوع کرده‌است؛ بنابراین، اغلب طرح‌ها مربوط به عناصر طبیعت است؛ مثلاً برگ‌ها، ساقه‌های به‌هم پیچیده‌ی درختان مو، گل‌ها و حیوانات، به‌ویژه پرندگان.

برخی از صنایع دستی مهم مالزی، عبارتند از:

صنعت نساجی

صنعت پارچه‌بافی سنتی مالزی با طرح‌های زیبا و رنگارنگ در سراسر دنیا طرف‌داران بسیار دارد. این پارچه‌ها انواع گوناگونی دارند؛ مثل باتیک،

سونکت، پواکومبو و تکات. از این پارچه‌ها برای دوختن سارونگ(Sarong) -نوعی لباس محلی مردم مالزی- کلاه، روسری، کفش، روتختی، رومیزی، کیف و مانند آنها استفاده می کنند.

جواهرات و لوازم زینتی

زینت‌آلات رایج در مالزی، شامل اجناس چرمی، گردن‌بندهای مروارید، خلخال، دستبند، النگوهایی که با مهره‌های رنگی درست شده‌اند، کلاه، کیف یا کیسه‌های تزیینی کوچک سنگ‌دوزی و منجوق دوزی و مانند آنها می‌باشد. جواهرات طلا و نقره‌ی ظریف و زیبایی که با سنگ‌های قیمتی تزیین شده‌اند نیز چشم هر بیننده‌ای را خیره می کنند.

ظروف سفالی

ظروف سفالی معروف مالزی، ظرف‌هایی با طراحی سنتی، ظروف سفالی چینی با طرح اژدها و ظروفی با طرح‌ها و نقاش‌های زیباست متعلق به ایالت ساراواک. ظروف سفالی جدید، شامل انواع گلدان، مجسمه، لوازم آشپزخانه و سایر ظروف تزیینی است.

لابوسایونگ(Labu Sayong)

کوزه‌ای سفالی، شبیه کدو حلوایی است که معمولاً برای نگهداری آب از آن استفاده می کرده‌اند و استفاده از آن در ایالت پراک، رایج است.

بلانگا(Belanga)

ظرفی گِرد با لبه‌ی پهن است که اغلب برای پختن خوراک کاری از آن استفاده می کنند. مردم مالزی معتقدند که کفِ گِردِ ظرف، حرارت را به‌طور یک‌نواخت پخش می کند.

ترنانگ(Terenang)

کوزه‌ای گوشه‌دار(زاویه‌دار) که در ایالت‌های پاهانگ و ترنگانو از آن برای نگهداری آب استفاده می کنند. گردن کوزه به شکل مقعر و بدنه‌ی آن، محدب و برجسته است.

صنایع‌دستی چوبی

کشور مالزی به خاطر برخورداری از جنگل‌های استوایی، صنایع‌دستی چوبی بی‌نظیری دارد. از روزگاران کهن، مردم مالزی خانه‌ها را با الواری می‌ساخته‌اند که با دست و به‌طور ماهرانه‌ای می‌تراشیده‌اند. امروزه در میان وسایل تزیینی منزل مردم مالزی، صنایع‌دستی چوبی زیبایی به چشم می‌خورد که برخی از آنها عبارتند از: قاب‌های چوبی کنده‌کاری شده به سبک مالایی قدیم، مخصوص دیوار، در و پنجره، دسته‌های خنجر، ظروف وجعبه‌های حکاکی شده‌ی چینی، مجسمه‌هایی عجیب و استثنایی از مردم اورنگ اصلی، عصاهای کنده‌کاری شده، ظروف آشپزخانه و وسایل چوبی و معطر حکاکی‌شده.

صنایع‌دستی فلزی

اشیای برنجی و برنزی در مالزی، از قدیم رایج بود و در حال حاضر نیز استفاده می‌شود. در اواخر قرن نوزدهم، با کشف معادن فلز قلع در مالزی، آلیاژ پیوتر(Pewter) به‌طور روزافزون رایج شد. صنایع‌دستی فلزی مالزی، شامل وسایل تزیینی، گلدان، کتری، ظروف آشپزخانه، سینی، کاسه، شمعدان، آتشدان برای دود کردن عود و عنبر، ابزار گلاب‌گیری، تیغه‌ی چاقو، چراغ و زنگوله‌های بادی یا بادزنگ است.

حصیربافی

هنر حصیربافی مالزی، همه را به شگفتی وا می‌دارد. در این کشور، الیاف گیاهان محلی و نی خیزران، راتان(Rattan) و نیز برگ‌های درخت نخل را کلاف می‌کنند؛ می‌تابند و می‌بافند و از آنها وسایلی مثل کیف و سبد، کلاه، حصیر یا زیرانداز، توپ سپک راگا(Sepak Raga) یا سپک تاکرا(Sepak Takraw) درست می‌کنند. تودانگ ساجی(Tudung Saji)، یکی از کارهای دستی اقوام باجائو(Bajau) در کوتا بلود(Kota Belud) است که آن را با برگ‌های نوعی درخت کاج درست می‌کنند و روکشی سنتی برای نگهداری موادغذایی است.

صنایع‌دستی سرگرم‌کننده

کارهای دستی سنتی که برای سرگرمی به‌کار می‌روند، شامل فرفره، بادبادک و عروسک‌های مخصوص نمایش‌های مختلف است. هنرمندانی ماهر، با دقت و حوصله این وسایل را تولید می‌کنند.

رادیو و تلویزیون(ابزارهای فرهنگی)

سازمان اصلی رادیو و تلویزیون مالزی، تحت کنترل دولت است. مرکز این سازمان در کوالالامپور، واقع شده‌است. لازم به ذکر است که رادیو و تلویزیون در کشور مالزی، هنوز تا حد زیادی وابسته به برنامه‌های خارجی و تأمین برنامه از آن سوی مرز، به‌ویژه غرب، است و این موضوع، تأثیر به‌سزایی بر فرهنگ محلی و بومی کشور گذاشته‌است.

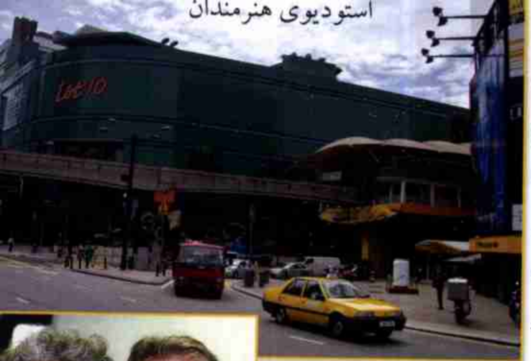
اداره‌ی صدا و سیمای کشور مالزی -که وابسته به وزارت اطلاعات است- مسئول ارایه‌ی خدمات به رادیو و تلویزیون ملی و نیز در راستای آرمان‌های ملی و افزایش سطح رشد اجتماعی و اقتصادی کشور، موظف به اطلاع رسانی گسترده از طریق این رسانه است. به‌منظور مدرن کردن و بالا بردن بازده‌ی کار رسانه‌های تصویری کشور، دستگاه‌ها و تجهیزات جدید تلویزیونی و رادیویی، جایگزین دستگاه‌های قدیمی با بازدهی پایین شده‌است. لازم به ذکر است که تمام ایالت‌های کشور مالزی، شبکه‌ی رادیوی محلی دارند و از این طریق می‌توانند نیازهای جامعه‌ی محلی خود را برطرف سازند.

تئاتـــر

بدون شک نمایش عروسکی یا خیمه شب‌بازی، اولین هنر نمایشی سنتی به زبان مالی است که هنوز هم جزو سرگرمی‌های مردم مالزی محسوب می‌شود. مهم‌ترین تئاتر در مالزی، نمایش عروسکی سایه‌ای است که در آن، با انداختن سایه‌ی عروسک‌ها بر پرده، نمایش را اجرا می‌کنند. در این نوع نمایش، عروسک‌گردان‌ها با دقت و مهارت زیاد، عروسک‌ها را به حرکت درمی‌آورند و به جای آنها صحبت می‌کنند. گاهی این نمایش، چند ساعت طول می‌کشد. هنرهای نمایشی سنتی کشور مالزی،

استودیوی هنرمندان

تا حد زیادی تحت تأثیر کشورهای هندوستان و تایلند است و مذهب اسلام و هنر اسلامی نیز بر آن اثر گذاشته‌است. شهر کوالالامپور، محل مناسبی برای اجرای آثار نمایشی و رویدادهای فرهنگی است. در حال حاضر، در کشور مالزی، تعداد مکان‌های اجرای آثار نمایشی، رو به افزایش است؛ زیرا نسل جوان آن به حفظ میراث فرهنگی خود علاقه‌مند است. مسابقات تئاتر، هر سال درسطوح ملی و ایالتی برگزار می‌شود. تمام این اقدامات به‌منظور ایجاد درک متقابل و رابطه‌ی عمیق، میان مردم مالزی و به وجود آوردن فرصت‌هایی برای مردم، جهت مشارکت در سازندگی ملی است. تئاتر ملی ایستانا بودایا (Istana Budaya) جزو ده سالن تئاتر بسیار پیش‌رفته‌ی دنیاست و وسایل صحنه‌ی آن، بسیار مدرن و پیش‌رفته است. از این سالن تئاتر برای اجرای برنامه‌های مختلف و امور فرهنگی استفاده می‌کنند. سبک معماری این بنا بسیار باشکوه و تحسین برانگیز و نشان‌دهنده‌ی فرهنگ عظیم مالزی است. این بنا که در حقیقت، شبیه خانه‌های سنتی مالایی‌هاست، گذشته ومیراث فرهنگی مردم مالزی را نشان می‌دهد.

استودیوی هنرمندان(The Actor´s Studio)، اولین تالار خصوصی مالزی برای برگزاری تئاتر است. این تالار هنری را زوج جوهاشم(Joe Hasham) و فریده مریکان(Faridah Merican) بنیاد گذاشتند و در سال ۱۹۸۹ آغاز به کار کرد. هدف اصلی از تشکیل استودیوی هنرمندان(The Actor,s Studio)، اجرای تئاتر حرفه‌ای در مالزی بود.

سینما

صنعت فیلم‌سازی در مالزی، فعالیت خود را در سال ۱۹۳۳ با فیلم «لیلی و مجنون» شروع کرد، که اقتباسی از این داستان قدیمی ایرانی بود. با به پایان رسیدن جنگ جهانی دوم در سال ۱۹۴۵، در مالزی برادران شاو (Shaw

Brothers) در سال ۱۹۴۷ شروع به فیلم‌سازی کردند. آنها فیلم‌های بیشتر تولید کردند و چهره‌های جدیدی را مطرح کردند. موفقیت برادران شاو در تولید فیلم، تعدادی از سرمایه‌گذاران را تشویق کرد وارد این تجارت شوند.

در آغاز، فیلم‌ها سیاه و سفید بودند و اغلب فیلم‌نامه‌ها بر اساس قصه‌های عامیانه و افسانه‌هایی درمورد قهرمانان واقعی یا خیالی و رویدادهای تاریخی نوشته می‌شد.

سال‌های ۱۹۳۳ تا ۱۹۴۸ را در تاریخ صنعت سینمای مالزی «نخستین سال‌های فیلم‌سازی» می‌دانند. از سال ۱۹۴۸ تا ۱۹۷۵ را دوران گسترش و سقوط فیلم‌سازی و از سال ۱۹۷۵ تا امروز را نیز دوره‌ی رنسانس نام نهاده‌اند.

در حال حاضر، در کشور مالزی، سالانه حدود پانزده فیلم بلند و بین سیصد تا چهاصد تله تئاتر و سریال تلویزیونی تولید می‌شود؛ علاوه بر این، هر سال در این کشور، جشنواره‌ی ملی فیلم‌سازی برگزار می‌گردد. در حدود ۲۵۰ سینما در مالزی وجود دارد که علاوه بر فیلم‌های محلی فیلم‌های وارداتی نیز نمایش می‌دهند.

تحصیلات (نظام آموزشی)

در کشور مالزی، آموزش رسمی کودکان را در سن شش سالگی آغاز می‌کنند و دوره‌ی آموزش ابتدایی، شش سال طول می‌کشد. آموزش ابتدایی و متوسطه در مالزی، رایگان است و وزارت آموزش و پرورش، مسؤولیت آن را بر عهده دارد. مؤسسات آموزشی خصوصی نیز در این کشور وجود دارد که زیر نظر وزارت آموزش و پرورش فعالیت می‌کنند.

در مدارس مالزی، آموزش به زبان‌های مالایو یا باهاسا مالیزیا (Bahasa Malaysia)، انگلیسی، چینی یا تامیل است و به موقعیت و محل مدرسه بستگی دارد؛ اما زبان اصلی در تمام سطوح آموزشی، زبان مالایو است و زبان انگلیسی به‌عنوان زبان دوم تدریس می‌شود. به‌منظور ایجاد وضعیت و نگرش ملی یکسان در میان دانش‌آموزان با فرهنگ و پیشینه‌های مختلف، برنامه‌ی آموزشی یکسانی را برای آنها در نظر گرفته‌اند.

دوره‌ی متوسطه در کشور مالزی به دو دوره تقسیم می‌شود: مرحله‌ی اول، یک دوره‌ی سه ساله است که در آن، آموزش‌های عمومی و پیش حرفه‌ای، مثلاً رشته‌های مختلف فنی و هنری، به دانش‌آموزان ارایه می‌گردد؛ در پایان، دانش‌آموزان در یک امتحان عمومی شرکت می‌کنند. مرحله‌ی دوم که مدت آن دو

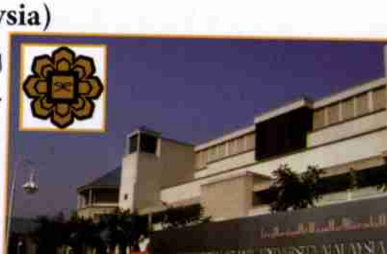
سال است، شامل آموزش‌های عمومی و حرفه‌ای است در زمینه‌های هنر، علوم و رشته‌های فنی و حرفه‌ای. در پایان این دوره نیز امتحانی عمومی از دانش‌آموزان می‌گیرند. یک دوره‌ی پیش دانشگاهی دو ساله نیز در نظام آموزشی مالزی وجود دارد. سیستم آموزشی کشور مالزی، بر آموزش تعلیمات اجتماعی و اخلاق در تمام مدارس تأکید دارد و هدف از آن نیز برطرف نمودن نیازهای فرهنگی و هنری جامعه‌ی چند قومیتی مالزی است. سیستم آموزشی کشور مالزی، همگام با القای نظم و ترتیب، اخلاق و ارزش‌های مذهبی و معنوی، به دنبال تحکیم اتحاد ملی در کشور است که فقط از طریق اتخاذ برنامه‌های آموزشی منسجم و تأکید بر تاریخ و فرهنگ کشور میسر است. تأکید بر این موضوع باعث شده‌است تا دانش‌آموزان این کشور به درک درست و عمیقی از فرهنگ‌ها و سنن گوناگون موجود در کشورشان دست یابند. در مالزی، مرکزی برای ترویج زبان و ادبیات مالایو و انتشار کتاب‌هایی در این زمینه ایجاد شده‌است. در شهرهای مختلف مالزی، مراکزی نیز برای آموزش علوم اسلامی، دایر است که مهم‌ترین آنها در ایالت کلانتان است. دولت بر نحوه‌ی فعالیت و نوع مواد آموزشی این مدارس نظارت می‌کند. طلاب این مرکز، پس از اتمام تحصیلات، به‌عنوان معلم علوم اسلامی مشغول به کار می‌شوند. تعدادی از آنها نیز جهت تکمیل تحصیلات به مراکز اسلامی کشورهایی نظیر عربستان و مصر می‌روند.
برخی از دانشگاه‌های مهم مالزی به شرح زیر است:

دانشگاه مالایا(University of Malaysia) (UM)

این دانشگاه در سال ۱۹۶۲ در کوالالامپور تأسیس شده‌است و تنها دانشگاه دولتی مالزی در داخل شهر است. دانشگاه مالایا یکی از دویست دانشگاه، برتر دنیاست. دروس این دانشگاه به دو زبان مالایی و انگلیسی ارایه می‌شود. این دانشگاه مورد تأیید وزارت علوم، تحقیقات و فن‌آوری و نیز وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی ایران است و در اغلب رشته‌ها تا مقطع دکتری، دانشجو می‌پذیرد.

دانشگاه بین‌المللی اسلامی
(International Islamic University Malaysia)

این دانشگاه درسال ۱۹۸۳ در نزدیکی کوالالامپور تأسیس شده‌است و دانشجویان

مسلمان و غیرمسلمان مالزیایی یا خارجی را می‌پذیرد. تدریس در این دانشگاه به دو زبان عربی و انگلیسی است.

دانشگاه ملی مالزی
(National University of Malaysia)

این دانشگاه در سال ۱۹۷۰ تأسیس شده‌است و در رشته‌های مختلف علمی، دانشجو می‌پذیرد.

دانشگاه تکنولوژی(فناوری) مالزی(University of Technology)

این دانشگاه در سال ۱۹۰۵ در اسکودای(Skudai) تأسیس شده‌است و انواع رشته‌های فنی و مهندسی را دارد.

از دیگر دانشگاه‌های دولتی مهم مالزی می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

دانشگاه تون حسین اون مالزی
(Tun Hussein Onn University Of Malaysia)

دانشگاهی دولتی که در سال ۱۹۹۳ در ایالت جوهور در شهر باتوپاهات(Bato Pahat) تأسیس شده‌است.

دانشگاه علوم اسلامی مالزی
(Islamic Sience University of Malaysia)

دانشگاهی دولتی که در سال ۱۹۹۸ در ایالت نگری سمبیلن در شهر نیلای(Nilai) تأسیس شده‌است.

دانشگاه دفاع ملی مالزی
(National Defence University of Malaysia)

دانشگاهی دولتی که در سال ۱۹۹۵ در کوالالامپور تأسیس شده‌است.

دانشگاه سلطان ادریس
(Sultan Idris University of Education)

دانشگاهی دولتی که در سال ۱۹۲۲ در ایالت پراک تأسیس شده‌است.

دانشگاه دارالایمان مالزی(Darul Iman University)
دانشگاهی دولتی که در سال ۱۹۸۰ در شهر کوالا ترنگانو(Kuala Terengganu) تأسیس شده‌است.

ادبیـــات
در دوران قبل از استقلال، سبک‌های ادبی در مالزی، در اثر نفوذ کشورهای اروپایی(پرتغال، هلند و انگلستان) تغییر کرده‌است؛ اما بالاخره زبان محلی این کشور، جای خود را در آثار ادبی کلاسیک باز کرد. اولین روزنامه به زبان محلی در مالزی، در سال ۱۸۷۶ منتشر شده‌است. میراث ادبی غنی مالزی، شامل افسانه‌ها، قصه‌های عامیانه، داستان‌های حماسی، اشعار قافیه دار و .... است که اغلب به صورت شفاهی، از نسلی به نسل دیگر منتقل می‌شود.

اداره‌ی ویژه ادبیات و زبان در کشور مالزی، تعدادی آیین نامه‌ی گفتاری تنظیم کرده و برای اطلاع‌رسانی به نسل جوان، آن‌ها را منتشر کرده‌است. بعضی از این آثار ادبی، به‌صورت کتاب‌های درسی در مدارس و آموزشگاه‌های عالی تدریس می‌شود.

دولت، فعالیت‌های سازمان یافته‌ای نیز در خصوص ترویج مطالعه انجام داده‌است تا مردم را هر چه بیشتر به مطالعه‌ی کتاب تشویق نمایند. از جمله‌ی این فعالیت‌ها می‌توان به تشکیل کمیته‌های سازمان یافته در جهت ترویج مطالعه در سطح ملی و ایالتی، اشاره نمود. از دیگر فعالیت‌های سازمان یافته که در جهت ارتقای سطح فرهنگ مطالعه و افزایش کتاب‌خوانی در کشور مالزی انجام گرفته‌است، برگزاری نمایشگاه‌های کتاب، مسابقات قصه گویی و داستان‌نویسی، نقل

اشعار و تئاتر کودکان و نوجوانان و افزایش کتاب‌خانه‌هاست. کتاب‌خانه‌های موجود در مالزی، به‌عنوان مراکز فرهنگی، در ارتقا و گسترش فعالیت‌های فرهنگی، نقش داشته و به‌عنوان منابع آموزشی مطرحند. به منظور تشویق افراد خلاق و تعالی ادبیات مالزی، این کشور، یک جایزه‌ی ادبی ملی در نظر گرفته‌است که به فردی اعطا می‌شود که در یکی از زمینه‌های ادبی، نمایش نامه‌نویسی یا فیلم‌نامه‌نویسی فعالیت داشته‌باشد و اثری شایسته ارایه دهد.

مؤسسه‌ها و سازمان‌هایی که در جهت ارتقای سطح آثار ادبی، نقش به‌سزایی ایفا می‌نمایند، عبارتند از:

- انجمن نویسندگان مالزی
- انجمن مطالعه‌ی مالزی
- انجمن کتاب‌خانه‌ی ملی مالزی.

چند نویسنده و شاعر معروف مالزی:

- **رانی مانیکا(Rani Manicka)**، رمان‌نویس اهل مالزی و فارغ‌التحصیل رشته‌ی اقتصاد است که اولین رمان او به نام مادر برنج(The Rice Mother) در سال ۲۰۰۳ در منطقه‌ی آسیای جنوب‌شرقی و جنوب اقیانوس آرام، برنده‌ی جایزه‌ی نویسندگان کشورهای مشترک‌المنافع(Commonwealth Writers Prize) شده‌است. این کتاب به زبان‌های مختلف ترجمه شده‌است. رمان دوم او به نام لمس کردن زمین(Touching Earth) درسال ۲۰۰۵ منتشر شد.

- **فرانسیسکا بیرد(Francesca Beard)**، در سال ۱۹۶۸ در کوالالامپور به دنیا آمده‌است. او نویسنده و شاعر است و بیشتر دوران بزرگ‌سالی خود را در لندن گذرانده‌است.

- **هوزیر سلیمان (Huzir Sulaiman)**، متولد سال ۱۹۷۳، هنرپیشه، کارگردان و نویسنده‌ی اهل مالزی است. آثار معروف او عبارتند از:
(Hip-Hopera)، (Atomic Jaya) و بوی زبان(The Smell Of Language) او

تاکنون جوایز زیادی دریافت کرده و شهرت بین‌المللی دارد. هوزیر سلیمان در حال حاضر در سنگاپور زندگی می کند.

آرون شپارد(Aaron Shepard)، نویسنده‌ی قصه‌های عامیانه مثل ماجراهای موش آهو(The Adventures of Mouse Deer) که برای سنین چهار تا نُه سال نوشته شده‌است.

محمد حاجی صلاح(Muhannad Haji Sallah)، شاعر و نویسنده‌ی معاصر.

ورزش

در کشور مالزی، ورزش هم مانند سایر پدیده‌های اجتماعی، دو صورت مدرن و سنتی دارد. از زمانی که مالزی، میزبانی مسابقات کشورهای مشترک‌المنافع را در سال ۱۹۹۸ بر عهده گرفت، امکانات ورزشی در سرتاسر این کشور، تا حد زیادی افزایش یافته‌است.

وجود آب‌های گرم در شبه‌جزیره‌ی مالزی و برنئو، شرایط مناسبی برای غواصی به وجود آورده‌است.

راه‌پیمایی، غارنوردی و کوه‌نوردی، گلف، چوگان، سوارکاری و ورزش‌های رزمی، از پرطرف‌داران‌ترین ورزش‌ها در این کشور است.

فوتبال

مردم مالزی به فوتبال، علاقه‌ی زیادی دارند. تیم ملی فوتبال مالزی، زیر نظر فدراسیون فوتبال این کشور است. تیم ملی فوتبال مالزی، هنوز موفق به راه‌یابی به جام جهانی فوتبال نشده‌است. درخشان‌ترین دوران این تیم اوایل دهه‌ی هفتاد تا اوایل دهه‌ی هشتاد میلادی بود که به‌همراه تیم ملی فوتبال کره‌ی جنوبی، رقبای اصلی در جنوب غرب آسیا به شمار می‌رفتند. اکنون تیم فوتبال مالزی، از تیم‌های متوسط آسیا است.

سایر ورزش‌های مدرن در مالزی، عبارتند از:

هاکی، اسکوواش، بدمینتون، تنیس، راکت بال(Racquetball)، قایق‌رانی، بولینگ، شنا، پرش با اسب و موتورسواری.
لای کین نگوه(Lai Kin Ngoh) و وندی چای(Wendy chai)، دو بولینگ‌باز و یومینگ سی(Yew Ming Si)،تنیس باز معروف مالزی هستند. الکس لیم کی لینگ(Alex Lim Key Ling)، بزرگ‌ترین شناگر مالزی است که در مسابقات کشورهای مشترک‌المنافع، بازی‌های آسیایی و المپیک شرکت کرده‌است.

الکس لیم کی‌لینگ

وندی چای

لای کین نگوه

یومینگ سی

سوکان نگارا
(Kompleks Sukan Negara)

بزرگ‌ترین مجتمع ورزشی ملی در کشور مالزی است. این مجتمع در بوکیت جلیل(Bukit Jalil)، در بیست کیلومتری جنوب کوالالامپور، واقع است.

برخی ورزش‌های سنتی مالزی

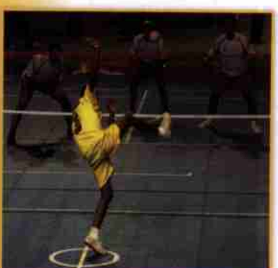

سیلات(Silat)

نوعی رقص و ورزش رزمی است که با هم ادغام شده‌اند. حرکات خیره کننده‌ی این ورزش باستانی با نواختن طبل و گانگ(Gong)، نوعی ساز ضربی همراه است و در جشن‌های فرهنگی و عروسی مالایی‌ها انجام می‌شود. اعتقاد بر این است که انجام این ورزش، قدرت روحی و مذهبی فرد مسلمان را افزایش می‌دهد. این نوع ورزش در اندونزی، برونئی، سنگاپور و فیلیپین، کاملاً پرطرف‌دار است.

سپک تاکرا(Sepak Takraw)

نوعی سرگرمی سنتی است. سپک تاکرا، ورزش ملی مالزی محسوب می‌شود و شبیه والیبال است. در هنگام بازی، از توپی توخالی استفاده می‌شود که آن را با بافتن ساقه‌های درخت نخل رونده یا راتان(Rattan) درست می‌کنند. بازیکنان می‌توانند در هنگام بازی، با پا، زانو و سر خود به توپ ضربه بزنند؛ ولی استفاده از دست، ممنوع است.

سپک مانگیس(Sepak Manggis)

بازی منحصر به فرد مردان باجائو(Bajau)و ایرانون(Iranun) در ایالت صباح است که در هوای آزاد انجام می‌شود. در این ورزش، بازیکنان در حالی‌که دو به دو روبه‌روی هم می‌ایستند، دایره‌ای تشکیل می‌دهند. بازیکنان سعی می‌کنند به سبد گلداری(Bunga Manggis) که از یک میله‌ی ده متری آویزان است، ضربه بزنند. پول، خوراکی و هدیه‌های دیگری که درون سبد است، جایزه‌ی برنده‌ی مسابقه است.

کایت وا(Kite Wau)

نوعی بادبادک سنتی و قدیمی مالزی؛ است به‌ویژه در ایالت‌های شمالی کلانتان و ترنگانو.

این بادبادک‌های بزرگ و زیبا را که اندازه‌ی آنها از نوک تا انتهای دنباله، حدود ۳/۵ متر است، از نی خیزران درست می کنند و آن را با پارچه می پوشانند تا شبیه گل‌ها و جانوران محلی شوند. زیر بادبادک سوت‌هایی وصل می کنند که از نی خیزران درست کرده‌اند و صدای زمزمه مانندی(Waao - Waao) تولید می کند و این بادبادک را به نام همین صدای زمزمه مانند می خوانند.

مسابقه‌ی فرفره بازی(Gasing)

نوعی ورزش سنتی است که قبل از برداشت برنج انجام می‌شود. این ورزش به قدرت بدنی، هماهنگی و مهارت نیاز دارد. با کشیدن نخ یا طنابی که به دور فرفره پیچده شده‌است، فرفره شروع به چرخیدن می کند. اگر فرفره با مهارت روی زمین پرتاب شود، تا دو ساعت می تواند بچرخد. در این مسابقه هر بازیکنی که فرفره‌اش مدت طولانی‌تری بچرخد، برنده‌ی مسابقه است.

در بازی‌های آسیایی سال ۲۰۰۶ قطر نیز ورزشکاران مالزی با کسب هشت مدال طلا، هفده نقره و هفده برنز در مکان یازدهم قرار گرفتند.
ورزشکاران مالزی با کسب یک مدال نقره در رشته‌ی بدمینتون(انفرادی مردان) توسط لی چونگ وی(Lee Chong Wei) رتبه‌ی هفتاد را در مسابقات المپیک ۲۰۰۸ پکن کسب کردند.

لی چونگ وی

جغرافیای اقتصادی

اقتصاد

طبق گزارش بانک جهانی، تولید ناخالص ملی در مالزی در سال ۲۰۰۸ ، حدود ۳۸۴ میلیارد دلار بوده‌است، که از این نظر، کشور بیست و هشتم جهان است. در همان سال، ایران با ۷۷۸ میلیارد دلار در رتبه‌ی هجدهم قرار داشت.
مالزی، از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان کائوچو، روغن نخل، الوار و قلع دنیا است و صنایع تولیدی و خدماتی آن -مثلاً صنعت گردشگری- نیز کمک فراوانی به اقتصاد این کشور می‌کند. صادرات محصولات الکترونیکی، یکی از پشتوانه‌های مهم اقتصادی و از عوامل رشد و توسعه‌ی مالزی است. مالزی، جزو معدود کشورهای آسیایی است که صنعت خودروسازی داخلی دارد(خودروی پروتون).
ثبات اقتصادی و سیاسی مالزی، باعث علاقه‌مند شدن سرمایه‌گذاران خارجی به سرمایه‌گذاری در این کشور شده‌است.

جایگاه مالزی در اقتصاد جهانی

مالزی، از نظر منابع طبیعی یکی از غنی‌ترین کشورهای آسیای جنوب‌شرقی و یکی از بزرگ‌ترین صادرکنندگان قلع، کائوچوی طبیعی و چوب‌های جنگل‌های استوایی، از اولین تولیدکنندگان روغن نخل در جهان و دارای منابع عظیم نفت و گاز طبیعی است. در حال حاضر، اقتصاد این کشور به اقتصاد جهانی پیوسته است و با سرعت هر چه تمام‌تر، از یک کشور تولید کننده‌ی عمده‌ی مواد اولیه در حال تبدیل به کشوری صنعتی شده است. اقتصاد گذشته‌ی این کشور، اقتصادی کاملاً وابسته محسوب می‌شد و این وابستگی، به‌خصوص در دو کالای لاستیک و قلع بسیار شدید بوده‌است؛ اما امروزه اقتصاد این کشور، بخش‌های متنوعی دارد از محصولات کشاورزی، صنایع لاستیکی و چوبی گرفته، تا تولیدات الکتریکی، مثل نیمه‌رسانا‌ها و مدارهای کامپیوتری .

نظام اقتـــصـــاد

هنگامی که کشور مالزی در سال ۱۹۵۷، استقلال خود را به دست آورد، بزرگ‌ترین تولیدکننده‌ی قلع و کائوچو در جهان بود. مالزی از چنین منابعی برخوردار بود، اما در معرض تغییرات قیمت در بازارهای جهانی قرار داشت. برای مبارزه با این موقعیت بی ثبات، اداره‌ای برای گسترش اقتصاد در بخش کشاورزی و کمک به صنعتی شدن مناطق خاص ایجاد شد. در حال حاضر، تولیداتی نظیر روغن نخل، کاکائو، کاغذ، آناناس، تنباکو، الوار و چوب‌های جنگلی، نقش مهمی در بخش کشاورزی بر عهده دارند. نفت و گاز نیز جزو منابع اقتصادی این کشور است و صنعت گردشگری نیز نقش عمده‌ای در اقتصاد آن دارد. سیاست اقتصادی دولت ازسال ۱۹۷۱ از طریق برنامه‌های پنج ساله با عنوان«سیاست نوین اقتصادی» انجام شد. علی رغم وجود بی‌ثباتی‌های اقتصادی منطقه‌ای درسال‌های اخیر، اقتصاد این کشور، پویا و فعال است. در سال‌های اخیر، نرخ رشد تولید ناخالص داخلی مالزی، جزو بالاترین‌ها در میان کشورهای جهان بوده‌است و در این کشور ثبات سیاسی، حاکم است؛ نرخ بیکاری پایین است و نیروی کار تحصیل کرده، زیربنای اقتصادی قدرتمند و بخش صنعتی شکوفا و توسعه یافته‌ای دارد. کشور مالزی با ایجاد انگیزه‌های اصولی، سرمایه‌گذاران خارجی را تشویق می کند. مناطق تجاری آزاد، امکان صدور صنایع را با کمترین کنترل و تشریفات گمرکی برای صاحبان صنایع به‌وجود می‌آورند و اداره‌ی توسعه‌ی اقتصادی مالزی، با شعبه‌هایی در خارج کشور، برای پیشبرد و هماهنگ کردن تمام فعالیت‌های صنعتی، به‌وجود آمده‌است.

یکی از اهداف اصلی سیاست نوین اقتصادی، ریشه کنی مطلق فقر، صرف‌نظر از نژاد و موقعیت جغرافیایی، است. بر طبق این سیاست، سطح زندگی مردم مالزی، چه آنها که در روستا زندگی می کنند و چه شهرنشین‌ها باید به بالای خط فقر برسد؛ خوراک تمام افراد کشور باید تأمین شود، به‌طوری که حتی یک نفر هم در معرض سوء تغذیه نباشد و نیازهای اولیه‌ی مردم، از جمله خوراک، پوشاک و امکانات درمانی و بهداشتی و ... تأمین شود.

از اوایل دهه‌ی ۱۹۸۰، این کشور بر بخش خصوصی به‌عنوان محرک اصلی رشد اقتصادی، تأکید داشته‌است. در سال‌های اول، بخش خصوصی و نوپای این کشور نمی‌توانست جواب گوی این موقعیت باشد؛ پس از آن، نوبت به سال‌های غیر

قابل پیش‌بینی و سخت بحران و رکورد اقتصادی رسید؛ اما درسال‌های اخیر، بخش خصوصی به شکوفایی رسیده و سیاست اقتصادی مالزی به بار نشسته است و در آینده‌ی مالزی نیز بر بخش خصوصی تکیه خواهد داشت. اگرچه دولت، هم‌چنان مسؤولیت نظارت بر اقتصاد و ایجاد چارچوب حقوقی و قانونی توسعه‌ی سریع اقتصادی و اجتماعی را بر عهده خواهد داشت؛ اما روند خصوصی‌سازی، هم‌چنان به‌عنوان یکی از استراتژی‌های مهم توسعه‌ی کشور ادامه خواهد یافت. هدف این سیاست، تقویت رقابت و افزایش کارآیی، کاهش فشارهای مالی دولت و کمک به تحقق اهداف توزیعی است. دولت، ضمن اجرای سیاست خصوصی‌سازی، کاملاً از ضرورت حمایت از منافع عمومی، تضمین دسترسی قشر فقیر جامعه به خدمات اولیه، تضمین ارایه‌ی خدمات با کیفیت خوب و حداقل هزینه، جلوگیری از فعالیت‌های غیر مولد انحصاری و تضمین رفاه کارگران، آگاه است. درسال ۱۹۹۸ ، ۶۳ درصد کل صادرات صنعتی مالزی، به صنایع الکتریکی، الکترونیکی و نساجی مربوط می‌شده و صنایع الکترونیک، به تنهایی، پنجاه درصد کل صادرات صنعتی را به خود اختصاص داده بوده‌است.

صنایع کوچک و متوسط، نقش مهمی در ایجاد کار، تقویت پیوندهای صنعتی، نفوذ به بازارها و افزایش درآمدهای صادراتی دارند؛ علاوه بر این، نقش تعیین کننده‌ای در ایجاد زمینه‌ی مناسب برای پرورش کارآفرینان در آینده خواهند داشت. دولت، طرح‌های کمکی مناسبی تدوین نموده‌است که به بالا بردن سطح مهارت‌های مدیریتی، دانش فن‌آورانه و مهارت کارکنان این بخش مهم در اقتصاد، کمک خواهد کرد.

به همان میزان که کشور مالزی، به محصولات صادراتی خود، تنوع بیشتری می‌دهد، بازارهای صادراتی آن نیز متنوع‌تر می‌شود. صادرکنندگان این کشور، به بازارهای غیر صنعتی نیز توجه دارند. دست‌یابی به بازارهای جدید، مستلزم شناخت بهتر، شبکه‌های جدیدتر، روابط و نگرش‌های جدیدتر در برخورد با قوانین و مقررات ناآشناست.

در حرکت سریع کشور مالزی به جلو، هیچ چیز به اندازه‌ی رشد منابع انسانی، اهمیت نداشته‌است. تجربه‌های دو دهه‌ی اخیر در اعجازهای اقتصادی همه‌ی کشورهایی که از نظر منابع طبیعی، فقیر بوده‌اند، نشان می‌دهد که مهم‌ترین

سرمایه‌ی هر کشوری، استعداد، مهارت، خلاقیت و اراده‌ی مردم آن کشور است. مالزی، یکی از بهترین نظام‌های آموزشی جهان سوم را دارد؛ اما برای پیمودن راهی این چنین طولانی -که ادامه‌اش بر عهده‌ی نسل‌های بعدی است- باید معیارهای جدیدی تعیین تا به نتایج و دست‌آوردهای جدیدتری دست یابند.

یکی از موانعی که بر سر راه همه‌ی برنامه‌ریزان اقتصادی وجود دارد، تورم است. خوشبختانه به جز اولین دوره‌ی بحران نفتی که در آن، نرخ تورم به هفده درصد رسید، مالزی توانسته‌است سطح تورم را پایین نگه‌دارد. در مبارزه با تورم، هیچ چیز به اندازه‌ی آموزش و انضباط مردم، کارآیی ندارد. در سال۲۰۰۸، نرخ تورم در این کشور، ۲/۱ درصد اعلام شده‌بود.

کشور مالزی، ضمن توسعه و گسترش بخش صنایع کارخانه‌ای، از بخش کشاورزی، گردشگری و خدماتی نیز غافل نیست. کارآیی، نوسازی و رقابت جویی، اصول اولیه و رهنمودهای سیاست ملی این کشور در این بخش‌هاست. بخش اقتصاد روستایی نیز مورد توجه مسؤولان بوده‌است.

مالزی در نظر دارد تا سال ۲۰۲۰ کشوری کاملاً صنعتی، اقتصادی پویا و قابل رقابت داشته‌باشد. رهبران کشور برای رسیدن به این هدف، سیاست جدیدی با عنوان«دیدگاه سال ۲۰۲۰» ارایه کرده‌اند. این دیدگاه در بین مدیران بسیاری از کشورها مورد توجه است؛ به‌طوری که برخی، برنامه‌ی ۲۵ ساله‌ی توسعه‌ی ایران ۱۴۰۴ را الهام گرفته از آن می‌دانند.

واحد پول

واحد پول مالزی، رینگیت (Ringgit) یا (RM) است.

در شهریور ۱۳۸۹، یک رینگیت مالزی، حدوداً برابر با ۰/۳۱دلار آمریکا و ۳۳۰۰ریال ایران بود. لازم به ذکر است در گذشته واحد پول مالزی، دلار مالزی بوده که هنوز برخی هنگام درخواست وجه، به‌جای رینگیت، اشتباهاً دلار می‌گویند. این امر باعث می‌شود بعضی مسافران، گاهی به‌جای رینگیت، دلارآمریکا بدهند که سه برابر رینگیت ارزش دارد.

منابع معدنی

افزایش تولید نفت‌خام و گاز مایع، از دلایل رشد تولیدات بخش معدنی این کشور است. در سال ۲۰۰۹، مالزی با تولید روزانه ۷۵۶ هزار بشکه نفت، بیست و ششمین و ایران با تولید ۴/۷ میلیون بشکه چهارمین تولیدکننده‌ی نفت جهان بوده‌اند. در همان سال، ایران با صادرات روزانه ۲/۸ میلیون بشکه پس از عربستان سعودی و روسیه، سومین و مالزی با ۵۴۶ هزار بشکه بیست و هفتمین صادرکننده‌ی نفت بوده‌است. بر طبق آمار، درسال ۲۰۰۹، تولید گاز طبیعی مالزی ۶۵ میلیاردمترمکعب بوده‌است که ازاین نظر، سیزدهم کشور و ایران با ۱۱۲میلیارد متر مکعب، پس از روسیه، آمریکا و کانادا،چهارمین تولیدکننده‌ی گازطبیعی بوده‌اند. در همان سال، صادرات گازطبیعی مالزی، حدود ۳۲ میلیارد مترمکعب بوده‌است که از این نظر،در جایگاه نهم بوده و ایران با تنها شش میلیارد مترمکعب صادرات، در جایگاه بیست و سوم جهان بوده‌است.

قلع، یکی از مهم‌ترین تولیدات معدنی این کشور است. سایر منابع معدنی آن، سنگ‌آهن، مس و بوکسیت است.

نکته‌ی قابل توجه، این است که با وجود افزایش میزان رشد تولید نفت‌خام در سال‌های اخیر، تولید فلزات معدنی، نظیر مس، قلع و بوکسیت، کاهش یافته است. این روند در نتیجه‌ی کم شدن ذخایر این فلزات و نیز کاهش سرمایه‌گذاری برای کشف ذخایر جدید این فلزات است. تولید قلع مالزی در سال ۱۹۸۹ به سی هزارتن رسید. با این سطح تولید، کشور مالزی در رده‌ی سوم تولیدکنندگان جهانی پس از برزیل و اندونزی قرار گرفت.

واردات و صادرات

در سال ۲۰۰۹، کشور مالزی با حدود ۱۱۹ میلیارد و ۳۰۰ میلیون دلار واردات، در جایگاه بیست و هشتم جهان و ایران با ۵۷ میلیارد دلار در جایگاه چهل ودوم جهان واقع بوده‌اند. در همین سال، این کشور با صادرات تقریبی ۱۵۷میلیارد و ۶۰۰ میلیون دلار، بیست و چهارمین و ایران با ۷۰ میلیارد دلار، سی و هفتمین کشور صادرکننده جهان بوده‌اند.

مهم ترین شرکای تجاری

صادرات عمده‌ی این کشور، شامل تولیدات صنعتی و الکترونیکی(بیش از ۸۵ درصد) قلع، روغن نخل، نفت، گاز، الوار، کائوچو و کاکائو است. درسال ۱۹۹۰ در میان کالاهای گوناگون صادرات تولیدات الکتریکی و الکترونیکی به همراه منسوجات و کفش، بخش عمده‌ی محصولات صادراتی مالزی را تشکیل داده‌بوده‌اند. تولید فلزاتی مثل آهن و فولاد و تولیدات معدنی، مانند کائوچو و محصولات چوبی، با رشد کمتری، در صادرات نقش داشته‌اند.

تقاضاهای داخلی، باعث افزایش میزان واردات در این کشور شده‌است که بیانگر وابستگی شدید اقتصاد به واردات کالا به منظور افزایش ظرفیت تولید است. از کالاهای واسطه و مواد خامی که مالزی وارد می‌کند، می‌توان به قطعات فلزی، اجزای موتوری برای مونتاژ، مواد پلاستیکی، قطعات الکترونیکی و مصالح ساختمانی اشاره‌کرد. واردات وسایل حمل و نقل به‌ویژه قطعات واگن راه‌آهن افزایش یافته‌است که در نتیجه‌ی تلاش راه‌آهن مالزی به‌منظور بهبود کیفیت امور خدماتی آن بوده‌است. واردات هواپیما و قطعات یدکی آن نیز به‌منظور مدرن کردن امکانات خطوط هوایی، دو برابر افزایش یافته‌است. واردات ماشین‌آلات -که بخش مهمی از واردات کالاهای سرمایه‌ای را تشکیل می‌دهد- افزایش قابل ملاحظه‌ای داشته‌است که این هم نتیجه‌ی افزایش تولید در بخش معدن و ساختمان بوده‌است. واردات دستگاه‌های چاپ و بسته‌بندی نیز افزایش زیادی داشته‌است.

مهم‌ترین شرکای تجاری مالزی ۲۰۰۹

صادرات	چین ۱۳/۹	ژاپن ۱۲/۵	آمریکا ۱۱/۲	سنگاپور ۱۱/۱	تایلند ۶	اندونزی ۵/۳
واردات	سنگاپور ۱۳/۹	چین ۱۲/۲	آمریکا ۱۰/۹	ژاپن ۹/۸	تایلند ۵/۴	هنگ‌کنگ ۵/۲

صنایع مهم

از کشور مالزی، به‌عنوان یک کشور پیش‌رو، در میان کشورهای در حال توسعه یاد می‌کنند. میزان رشد تولیدات صنعتی این کشور در سال ۲۰۰۷، حدود ۲/۶ درصد بوده‌است.

کشف قلع در مالزی، اولین موج توسعه‌ی اقتصادی نوین را در این کشور

به وجود آورد. با کشف کائوچو، دومین موج توسعه آغاز شد که اقتصاد جدید مالزی را بسیار فراتر از معادن قلع برد. تا پایان جنگ جهانی دوم، مالزی، عمده‌ترین تولیدکننده‌ی کائوچو و قلع بود. از آن‌جاکه این کشور، درآمد خوبی از دو صادرات عمده‌ی خود یعنی کائوچو و قلع به دست می‌آورد، برای صنعتی شدن، مانند سایر کشورهای جنوب شرق آسیا با فشار مواجه نبود. سیاست رسمی به سمت صنعتی شدن، ازسال ۱۹۶۵ در این کشور آغاز شد. درسال ۱۹۶۷، سازمان توسعه‌ی صنعتی فدرال، فعالیت خود را آغاز کرد.

در اواخر سال ۱۹۸۰، صنایع صادراتی، به‌طور عمده بر فرآوری مواد خام و مونتاژ قطعات وارداتی، متمرکز بود. درسال ۱۹۸۱ با آغاز نخست‌وزیری «ماهاتیر محمد» (Mahathir Mohamad)، سیاست صنایع سنگین به مرحله‌ی اجرا گذاشته‌شد. یک سازمان دولتی با عنوان «سازمان صنایع سنگین مالزی»، به‌منظور انتقال صنایع نسبتاً کوچک به صنایع توسعه‌یافته و سنگین ایجاد شد. سازمان صنایع سنگین (HICOM) از طریق توسعه‌ی چند صنعت، مانند فولاد، سیمان، کاغذسازی، موتورهای کوچک و اتومبیل، به رشد صنایع دیگر کمک کرد. آخرینِ آنها پروژه‌ی اتومبیل ملی بود که نماد حرکت مالزی به سمت صنایع سنگین است. در صنایع الکترونیک، مالزی به بزرگ‌ترین صادرکننده‌ی مدارهای الکترونیکی در دنیا تبدیل شده‌است.

در سال ۲۰۰۹، کشور مالزی با تولید حدود ۴۸۹,۲۶۹ هزار خودرو بیست و دومین، و ایران با تولید ۱,۳۹۵,۴۲۱ هزار خودرو دوازدهمین کشور تولیدکننده‌ی خودرو در جهان بوده‌اند.

در سال ۲۰۰۹، مالزی با تولید ۶ میلیون تُن انواع آهن و فولاد، رتبه‌ی بیست و یکم و ایران با ۱۰/۹ میلیون تُن رتبه‌ی شانزدهم جهان را در این زمینه داشته‌اند.

در سال ۲۰۰۵، مالزی با تولید ۱۷/۸ میلیون تُن سیمان، رتبه‌ی بیست و دوم و ایران با تولید ۶۵ میلیون تُن رتبه‌ی پنجم جهان را در این زمینه داشته‌اند.

حمل و نقل

اغلب نقاط کشور مالزی، با جاده‌های مدرن، خطوط راه‌آهن و راه‌های دریایی و هوایی به هم متصلند. از سال ۱۹۸۴، برنامه‌ای برای ایجاد سیستم حمل و نقل سریع برقی در کوالالامپور آغاز شده‌است. خطوط آهن در ایالت صباح، سواحل را به منطقه‌ی درونی مالزی شرقی متصل می‌سازد. راه‌آهن مرکزی مالزی، عمدتاً از مناطق انبوه جنگلی می‌گذرد. مسیر این راه‌آهن، از نزدیکی کوتا بارو(Kota-Bahru) شروع می‌شود و از کوالاکرای(Kuala Krai)، گواموسانگ(Gua Musang)، کوالالیپیس(Kuala Lipis) و جرانتوتن(Jarantutn) می‌گذرد و در گماس(Gemas) با خط‌آهن کوالالامپور- سنگاپور تلاقی می‌کند. در سال۲۰۰۹، مالزی با ۱۸۹۰کیلومتر خط‌آهن از نظر طول خطوط‌آهن رتبه‌ی هفتاد و ششم، و ایران با ۸۳۶۷ کیلومتر رتبه‌ی بیست و چهارم جهان داشته‌اند.

در سال۲۰۰۸، مالزی با ۹۸,۷۲۱ کیلومتر راه شوسه، از نظر طول راه‌های شوسه، چهل و دومین کشور جهان بوده‌است و ایران، با ۱۷۲,۹۲۷ کیلومتر، بیست و نهمین کشور دنیا بوده‌است.

وسایل حمل و نقل شهری در مالزی، اتوبوس، مینی‌بوس، تاکسی و انواع خطوط ریلی است.

پس از سال‌ها بحث در مورد ایجاد خطوط مسافربری هوایی و قطاربرقی در مالزی، سرانجام، قرارداد احداث خط متروی دولتی با یک شرکت استرالیایی منعقد شد. در حال حاضر، این کشور، انواع خطوط آهن تک ریلی یا مونوریل، قطار سریع‌السیر یا اکسپرس و مترو را دارد.

شرکت کشتی‌رانی بین‌المللی مالزی(خط کشتی‌رانی ملی مالزی) در سال ۱۹۶۸ تأسیس شده و ناوگان آن، بیش از سیصد کشتی با ظرفیت بالاتر از هزارتُن دارد. سرویس‌های منظم این شرکت، در خطوط دریایی خاور دور، جنوب‌شرقی آسیا، ژاپن، استرالیا و مناطق دیگر فعالیت می‌کند. بر طبق آمار سال ۲۰۰۸، مالزی ۷۲۰۰ کیلومتر راه آبی دارد که ۳۲۰۰ کیلومتر آن در شبه‌جزیره‌ی مالزی، ۱۵۰۰ کیلومتر در ایالت صباح و ۲۵۰۰ کیلومتر در ایالت ساراواک است.

تا سال ۱۹۸۷، مالزی، پنج فرودگاه مهم بین‌المللی داشت که در کوالالامپور، کوتاکینابالو، پنانگ، جوهور و کوچینگ بودند. فرودگاه‌های آلوراستار،

میری

لانگ کاوی

جوهور

جزیره‌ی لانگ کاوی،، ایپو، کوتابارو، کوتا ترنگانو، کوانتان و ملاکا در شبه‌جزیره‌ی مالزی؛ سیبو(Sibu) و میری (Miri) در سارواک، و سانداکان(Sandakan)، تاوائو و لابوان در ایالت صباح نیز از فرودگاه‌های مهم این کشورند. طبق آمار، در سال ۲۰۰۸، بیش از۱۱۶ فرودگاه در مالزی وجود داشته که بزرگ‌ترین آن‌ها فرودگاه کوالالامپور است. در سال ۲۰۰۸، حدود ۲۸ میلیون نفر،۲۱۰ هزار پرواز از این فرودگاه داشته‌اند. در سال ۱۹۴۷، سیستم هواپیمایی مالزی(MAS) (Malaysia Airlines) تأسیس شد و اکنون، یکی از بهترین خطوط هوایی جهان است که به همراه پنج شرکت دیگر، به‌عنوان شش خط هوایی پنج ستاره‌ی جهان انتخاب شده‌اند. این شرکت را دولت اداره می کند و به نقاط مختلف در داخل و خارج از کشور پرواز دارد. برخی از کشورهایی که خطوط هوایی مالزی به آنها پرواز دارد، عبارتند از استرالیا، برونئی، چین، امارات متحده‌ی عربی، فرانسه، آلمان، هند، اندونزی، هنگ کنگ، عربستان‌سعودی، هلند، کره، ژاپن، فیلیپین، سنگاپور، سری‌لانکا، تایوان، تایلند و انگلیس.

کوتاکینابالو

پنانگ

کوچینگ

کوالالامپور

گردشگری

در میان پنج قاره‌ی دنیا، آسیا قاره‌ای است که همواره در طول تاریخ توانسته است با جاذبه‌های فرهنگی و گردشگری خود گردشگران قابل توجهی را جلب کند. مالزی، یکی از کشورهای آسیایی است که در طول سال‌های اخیر پذیرای گردشگران مختلفی بوده‌است و با توجه به آب و هوای مناسب، جاذبه‌ها و دیدنی‌های مختلف خود، برنامه‌های متنوع سفری برای تمام اقشار طراحی کرده است تا همه بتوانند از جاذبه‌های طبیعی و فرهنگی آن بهره‌مند شوند.

صنعت گردشگری، به‌خصوص در اقتصاد مالزی، اهمیت به‌سزایی دارد. زیر بنای اقتصادی غنی و محکم صنعت گردشگری در مالزی موجب شده‌است که هر سال تعداد زیادی گردشگر به این کشور سفر کنند. چنانچه وزیر گردشگری مالزی اعلام کرده‌است شمار افرادی که درسال ۲۰۰۷ به این کشور سفر کرده‌اند، به بیست میلیون و هفتصد هزار نفر رسیده‌است. او اعلام کرده‌است که کشورش قصد دارد در سال ۲۰۰۸، شمار گردشگران را به ۲۱/۵ میلیون نفر برساند. طبق آمار، مالزی ازنظر جذب گردشگر در رتبه‌ی یازدهم جهانی و پس از چین، دومین کشور آسیا در این زمینه است. در اولویت قرارگرفتن توسعه‌ی صنعت گردشگری در مالزی، باعث شده‌است درآمد این کشور از بخش گردشگری در سال ۲۰۰۵ به ۸/۷۲ میلیارد دلار برسد. پس از سفر وزیر گردشگری مالزی به ایران در سال‌های اخیر، امکانات جدیدی برای افزایش سفر گردشگران ایرانی به مالزی فراهم شد. در حال حاضر، سالانه هزار گردشگر ایرانی بدون نیاز به گرفتن ویزا، از طریق پروازهای روزانه‌ی مستقیم تهران- کوالالامپور، مشهد- کوالالامپور، شیراز-کوالالامپور و یا از طرق دیگر، مثلاً از طریق کشورهای جنوب خلیج‌فارس، به مالزی سفر می‌کنند؛ به‌طوری که اکنون مالزی، یکی از مقاصد اصلی گردشگران، تجار و دانشجویان ایرانی شده‌است.

خوش‌بختانه صنعت گردشگری، تغییرات زیادی در شخصیت مردم این کشور به وجود نیاورده‌است؛ بلکه به آنها کمک کرده میراث با ارزش خود را حفظ و دیگران را نیز با آن آشنا کنند. رفتار دوستانه و مهربانی مردم مالزی، این کشور را به سرزمین جذاب و جالب برای گردشگران تبدیل کرده‌است. «سلامت دتنگ» در زبان ملی مالزی، به معنی«خوش آمدید» است و مسافران در تمام مدتی که در این کشور هستند، این جمله را از زبان مردم این کشور می‌شنوند و مفهوم آن را در

رفتار مردم نیز لمس می کنند. مالزی برای جذب گردشگران برنامه ریزی های مختلفی کرده و از این نظر، موفق نیز بوده‌است. بدین ترتیب، با توجه به قرابت فرهنگی میان دو کشور می توان از تجربیات و برنامه‌های آنها برای توسعه‌ی گردشگری در ایران استفاده نمود.

کشـاورزی و دامـداری

مالزی از کشورهای نسبتاً پر جمعیت آسیایی است و اغلب مردم آن نیز مانند سایر کشورهای آسیایی به کشاورزی مشغولند. تا سال ۱۹۵۷، یعنی قبل از استقلال، نابسامانی‌های عمده‌ای در اقتصاد این کشور وجود داشت. عدم توجه به بخش کشاورزی و نقش آن در توسعه‌ی اقتصادی، یکی از علل عمده‌ی بروز این مشکلات بود. در آن دوره عده‌ی زیادی از مردم مالزی در فقر به سر می‌بردند. پس از به استقلال رسیدن مالزی، اقتصاد این کشور، درطول پنج دهه تغییرات ساختاری عمده‌ای را تجربه نمود. اجرای چندین برنامه‌ی عمده با هدف ریشه کن‌سازی فقر، تأکید و توجه به برنامه‌های توسعه‌ی روستایی و کشاورزی و حضور مؤثرتر دولت درسیاست گذاری‌ها موفقیت چشم گیری برای این کشور به ارمغان آورد. میزان فقر، از ۵۲/۴ درصد درسال ۱۹۷۰، به ۶/۱ درصد در سال ۱۹۹۷ رسید و تأثیر بحران‌های مالی، تا حد زیادی کاهش یافت. میزان صادرات در بخش کشاورزی، از ۱۳/۹ میلیارد رینگیت درسال ۱۹۸۰، به ۳۳/۴ میلیارد رینگیت درسال ۱۹۹۸ رسید که نشان‌دهنده‌ی رشد ۹/۸ درصدی آن بود. علاوه بر بخش کشاورزی، گام‌های مهمی نیز در راه توسعه‌ی بخش صنعتی، به‌ویژه در روستاها برداشته شده‌است؛ به‌طوری که سهم صنعت و تولیدات صنعتی در تولید ناخالص ملی در این دوره به میزان قابل توجهی افزایش یافته‌است. امروزه مالزی به سرعت به سمت صنعتی شدن پیش می‌رود. تولید و توزیع محصولات کشاورزی، چرخ اقتصاد مالزی را به حرکت درمی‌آورد و در کنار آن، تولیدات صنعتی، راه را برای پیشرفت روز افزون باز می کند.

برنامه‌های توسعه‌ی یکپارچه‌ی کشاورزی، از دیگر طرح‌هایی بود که در دوره‌های مختلف در کشور مالزی، اجرا شده‌است. این برنامه‌ها برای احیا و توسعه‌ی کشاورزی در مناطقی تدوین شد که با فقر شدید و بهره‌وری پایین، دست به گریبان بودند. یکی از این برنامه‌ها بین سال‌های ۱۹۹۲ و ۱۹۹۳ اجرا شد و به این ترتیب، ۳/۵

میلیون هکتار از زمین‌های کشاورزی، زیر کشت رفت و در آمد ۲۷۳۹۰۰ خانواده‌ی روستایی افزایش یافت. مهم‌ترین هدف این برنامه‌ها، آبیاری زمین‌های کشاورزی است تا میزان تولید برنج را تا مرز خودکفایی افزایش دهد؛ علاوه بر این، برنامه‌هایی نیز برای کشت سایر محصولات، مانند کائوچو، نارگیل و آناناس در نظر گرفته‌اند. با اجرای این برنامه‌ها، صادرات محصولات کشاورزی، افزایش یافته‌است؛ بخش کشاورزی، نسبتاً متنوع‌تر شده و به سمت تولید محصولات سودآورتری نظیر روغن‌های گیاهی و قهوه پیش می‌رود.

برنامه‌ی توسعه اینسیتو(Insitu) از جمله برنامه‌های عمده‌ی توسعه‌ی کشاورزی در مالزی است. در این کشور، زمین‌های کشاورزی به‌صورت پراکنده و بدون بهره‌وری اقتصادی وجود دارد که از عوامل مهم کمیِ درآمد و تولید پایین به‌شمار می‌روند. هدف این برنامه، کاشت مجدد، احیا و تقویت زمین‌های کشاورزی در مناطقی است که با فقر و تولید پایین، مواجه هستند. با اجرای این برنامه درطول سال‌های ۱۹۹۱ تا ۱۹۹۵، در مجموع، ۴۸۳۱۰ هکتار زمین کشاورزی، احیا شد و زیر کشت محصولات متنوع رفت.

سهم کشاورزی، شیلات و جنگل‌داری در صادرات و واردات در دهه‌های اخیر

(به صورت درصد)FAO

سال / عنوان	۲۰۰۷	۲۰۰۶	۲۰۰۵	۱۹۹۹-۲۰۰۱	۱۹۹۴-۱۹۹۶
صادرات	۱۰	۸	۷,۶	۶,۹	۱۰,۸
واردات	۶,۱	۵,۳	۵,۲	۵,۳	۵,۳

تولیدات عمده کشاورزی ۲۰۰۷ FAO

نام محصول	میزان تولید
روغن نخل	۱۵۸۲۳۲۰۰
دانه نخل	۴۰۹۷۰۰۰
برنج،شالی	۲۳۷۵۰۰۰
لاستیک طبیعی	۱۱۹۹۶۰۰
نیشکر	۹۵۰۰۰۰
نارگیل	۵۳۰۰۴۰

واردات و صادرات و تولیدات عمده

مالزی، یکی از غنی‌ترین کشورها از نظر منابع طبیعی در آسیای جنوب‌شرقی است. از منابع طبیعی مهم این کشور می‌توان به کائوچو اشاره کرد که پشتیبان اصلی اقتصاد مالزی از دوران استعمار بریتانیا بوده‌است؛ هر چند به دلیل کاهش نواحی زیر کشت، به‌تدریج، نقش محوری خود را از دست داده‌است. این کشور در سال ۱۹۸۵، بزرگ‌ترین تولیدکننده و صادرکننده‌ی کائوچوی طبیعی جهان به‌شمار می‌رفت.

روغن نخل یکی دیگر از منابع طبیعی مالزی است که تولید آن از سال ۱۹۶۰ به نحو چشمگیری افزایش یافته‌است. درسال ۱۹۸۷ مالزی، بزرگ‌ترین تولیدکننده‌ی روغن نخل جهان بوده‌است. از نظر اقتصادی، روغن نخل مالزی به ارزش بیش از نه میلیارد دلار در سال ۲۰۰۷ مهمترین محصول صادراتی کشاورزی مالزی و پنجمین محصول صادراتی جهان بوده است.

علاوه براین، مالزی به خاطر برخورداری از جنگل‌های استوایی سرسبز یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان و صادرکنندگان چوب‌های جنگلی و الوار در جهان می‌باشد. تولید الوار یکی از بخش های مهم و در حال گسترش اقتصاد مالزی به ویژه در ایالت صباح است.

برنج مهم‌ترین محصول کشاورزی مالزی است. بیش از نود درصد محصول برنج کشور از مزارع برنج شبه‌جزیره‌ی مالزی به دست می آید. بعد از کائوچو، شالیکاران بزرگ‌ترین گروه تولیدکننده شبه جزیره‌ی مالزی هستند.

کاکائو یکی دیگر از منابع طبیعی این کشور است. تا سال ۱۹۸۹ کشور مالزی به عنوان سومین تولید کننده‌ی کاکائو بعد ازساحل عاج و برزیل در جهان شناخته شده است.

سایر محصولات کشاورزی این کشور شامل فلفل، آناناس، تنباکو، موز و میوه‌های محلی این کشور مانند خربزه‌ی درختی(Papaya)، دوریان (Durian)، گواوا (Guava)، میوه‌ی ستاره‌ای (Strafruit) و منگوستین(Mangosteen) می‌باشد.

خربزه درختی

دوریان

منگوستین

گواوا

میوه ستاره‌ای

جنگل داری

کل مساحت مالزی در حدود ۳۲۹,۴۸۵ کیلومترمربع است که تقریبا ۶۱ درصد از کل آن را (حدود ۱۹ میلیون هکتار) جنگل های سرسبز استوایی تشکیل می دهد. از کل مناطق جنگلی ۵,۹۷ میلیون هکتار در شبه جزیره‌ی مالزی ، ۴,۲۵ میلیون هکتار در ایالت صباح و ۹,۸۲ میلیون هکتار آن در ایالت سارااواک می باشد. کشور مالزی به دلیل داشتن آب و هوای استوایی و بارند گی فراوان از جنگل های سرسبزی برخوردار می باشد، به همین دلیل یکی از بزرگ‌ترین تولید کنند گان و صادر کنند گان الوار و چوب های جنگلی به شمار می رود و جنگل داری بخش مهمی از اقتصاد این کشور به شمار می رود. خریداران سنتی چوب مالزی شامل ژاپن، کره‌ی جنوبی و تایوان و بعضی از خریداران غیرسنتی چین و هند هستند. از سال ۱۹۸۷ دولت با توجه به سیاست ملی جنگل‌داری که هدفش ایجاد سپر حفاظتی برای منابع جنگلی و کاهش میزان تخریب منابع و ارتقای بازاریابی گونه‌های مختلف منابع جنگلی بود، سعی کرد تا صنعت چوب را توسعه دهد. ترکیب گیاهی مالزی در واقع در شمار غنی‌ترین

نوع در جهان است. در حدود ۲۵۰۰ نوع درخت در مالزی می روید، که شامل بیش از ۲۰۰ نوع درخت نخل و نیز درخت گرنا و کائوچو می باشد.

بر طبق آمارموسسه تحقیقات جنگلی مالزی، انواع درختانی که در هر ۵۰ هکتار از مناطق جنگلی این کشور وجود دارد بیش از تمام انواع درختان آمریکای شمالی است. در مالزی تولید کاغذ و انواع محصولات چوبی در حال توسعه است که برخی از این محصولات مانند کاغذهای دابل‌ای(AA) (Duble A) به ایران صادر می‌شود.

ماهی گیری

صنعت صیدماهی یکی از زیربخش‌های مهم اقتصادی در مالزی است و نقشی اساسی در اقتصاد ملی این کشور دارد. صرف نظر از تاثیر آن در تولید ناخالص ملی، ماهی گیری همچنین منبعی برای اشتغال، مبادله های خارجی و تامین پروتئین جمعیت روستایی این کشور است. بر طبق آمار به دست آمده در آوریل سال ۲۰۰۱ ، صید ماهی در حدود ۶۰ تا ۷۰ درصد پروتئین حیوانی این کشور را تأمین کرده است.

دولت مالزی علاوه بر تلاش به منظور بهبود کیفیت بازارهای فروش ماهی، اقدامات متعددی به منظور تشویق بخش خصوصی در شرکت بیشتر در صنعت ماهی گیری از طریق ایجاد تسهیلات لازم و دادن اعتبار انجام داده است. انتظار می رود میزان تقاضا برای ماهی به عنوان منبع اصلی پروتئین از مصرف سالانه ۶۳۰۰۰۰ تن درسال ۲۰۰۱ به ۱۵۷۹۸۰۰ تن تا سال ۲۰۱۰ برسد.

سهم کشاورزی، شیلات و جنگل‌داری در تولید ناخالص داخلی در دهه‌های اخیر

سال / عنوان	۲۰۰۷	۲۰۰۶	۲۰۰۵	۱۹۹۹-۲۰۰۱	۱۹۹۴-۱۹۹۶
صادرات	۱۲	۱۱,۲	۱۱	۱۰,۶	۱۳,۹
واردات	۶,۲	۶	۵,۸	۵,۹	۵,۷

تاریخچه

حاصلخیزی زمین و طبیعت مناسب، بدون شک عوامل مهمی بوده‌اند تا مالزی را به یکی از اولین سکونت گاه های بشر تبدیل کنند. آثار بدست آمده در پراک و ساراواک این موضوع را به خوبی تایید می کند. درسال ۱۹۵۹، تام هریسون (Tom Harrisson)، سرپرست موزه‌ی ساراواک، قطعاتی از جمجمه‌ی یک انسان را در غارهای نیاح (Niah Caves) در ساراواک کشف کرد که متعلق به ۳۷۰۰۰ سال پیش است. علاوه بر این، ابزار، ظروف سفالی و مهره‌هایی در این غارها کشف شده است که به «عصر حجر» تعلق دارد. در ایالت صباح، مدارک به دست آمده در مورد اسکان افراد مربوط به ۳۰۰۰ سال پیش می باشد. تحقیقات باستان شناسی شواهدی از تمدن‌های عصر برنز و نیز فرهنگ‌های کهن را در مالزی نشان می‌دهد. کشور مالزی که در مرکز جنوب شرقی آسیا واقع شده است، همیشه برای مسیرهای تجاری کشورهای اروپایی، هند، ژاپن، چین و دیگر کشورهای شرق آسیا مهم بوده است. آب و هوای گرم و استوایی و جاذبه‌های طبیعی بی شمار آن، این کشور را به مکانی مطلوب برای مهاجرت تبدیل کرد، و اقوام مختلفی به تدریج به مالزی مهاجرت کردند و تنوع خاصی به ترکیب جمعیتی آن بخشیدند: در حدود ۵۰۰۰ سال پیش اجداد اورنگ اصلی، مردم بومی شبه جزیره‌ی مالزی، از اولین ساکنان مالزی بودند که از چین و تبت به این مکان مهاجرت کردند. سپس نژاد مالایوها به این کشور مهاجرت کردند و با خود مهارت درکشاورزی و استفاده از فلزات را به ارمغان آوردند. آن‌ها بتدریج در جزایر مختلف ساکن شدند و اجتماعات کوچکی را پدیدآوردند. مالایوها به همراه اورنگ اصلی مردم بومی مالزی امروز را تشکیل می‌دهند.

در حدود قرن اول پیش از میلاد، مالزی روابط تجاری مستحکمی با چین و هند برقرار کرد، و این دو کشور تأثیر عمده‌ای بر روی فرهنگ، زبان و آداب و رسوم اجتماعی کشور گذاشتند. نشانه های مربوط به دوران هندو - بودایی در تاریخچه‌ی مالزی را امروزه می‌توان در معابد بوجانگ ولی(Bujang

Valley) و مربوک استوئاری(Merbok Estuary) در کداح درشمال غربی شبه جزیره‌ی مالزی، نزدیک مرز تایلند، مشاهده نمود. هندی‌ها در قرن دوم پیش از میلاد به مالزی مهاجرت کردند. نه تنها مالزی، بلکه بیشتر مناطق جنوب شرقی آسیا بیش از هزارسال شاهد نفوذ و ورود هندی ها بوده اند.

با گسترش دین اسلام توسط بازرگانان ایرانی، عرب و هندی، دوران هندو - بودایی در قرن سیزدهم به پایان رسید.

با گرویدن حاکمان مالایی- هندوی کشور ملاکا به اسلام (قلمروی مالایی ها(Malay) که بیش از صد سال بر دو طرف تنگه های ملاکا حکمرانی می کردند) این دین به عنوان مذهب رسمی مالایی‌ها شناخته شد و تأثیر قابل ملاحظه‌ای بر روی جامعه‌ی مالایی‌ها گذاشت. در قرن پانزدهم و شانزدهم میلادی، اسلام مذهب اکثریت مردم مالزی بود.

ورود اروپایی‌ها به مالزی تغییرات چشمگیری در این کشور ایجاد کرد. در سال ۱۵۱۱، ملاکا به تسخیر پرتغالی ها درآمد و حکمرانان ملاکا به سمت جنوب گریختند و در جوهور قلمروی جدیدی را بنیاد نهادند. در سال ۱۶۱۹ هلندی ها شروع به حمله و دست اندازی به متصرفات پرتغالی‌ها کردند. تا این که در سال ۱۶۴۱ پرتغالی‌ها را شکست دادند و ملاکا تحت تسلط هلندی‌ها درآمد. ملاکا که بندر بسیار مهمی محسوب می شد به مدت ۲۵ سال در تصرف هلندی‌ها بود. اما استعمارگران انگلیسی در سال ۱۸۲۴ ملاکا را از چنگ هلندی ها بیرون آوردند. در سال ۱۸۴۰، جیمزبروک (James Brooke)، ماجراجوی انگلیسی، که در سرکوب شورشیان محلی شرکت کرده و در سارواک بر علیه دزدان دریایی مبارزه کرده بود، از طرف پادشاه برونئی به عنوان پاداش، به لقب اولین «راجای سفید پوست»(White Rajah) سارواک نامیده شد.

با امضای قرارداد پانگ کور در سال ۱۸۷۴ ، انگلستان نظارت مستقیم خود را بر ایالت‌های پراک و سلانگور تحمیل کرد.

در سال ۱۸۸۸ ایالت های صباح و سارواک نیز جزو کشورهای تحت حمایت انگلیس درآمدند. انگلیس با استفاده از قدرت و نفوذ خود تا سال ۱۸۹۶ قسمت اعظم شبه جزیره‌ی مالایا را تسخیر کرد.

تاریخ کوالالامپور از اواخر سال ۱۸۶۰، یعنی زمانی که گروهی از

معدنچیان و بازرگانان در محل تلاقی دو رود کلانگ (Klang) و گومبک (Gombak) مقیم شدند، شروع شد. ترجمه‌ی تحت اللفظی کوالالامپور که به اختصار به KL معروف می باشد، به معنی «محل تلاقی آب گل آلود» است. اما این نام به هیچ وجه نمایانگر رشد و شکوفایی نیست که این شهر در طول ۱۵۰ سال به دست آورده است. شهری که در ابتدا به عنوان مرکزی برای معدنچیان ایجاد شده بود به مرور زمان با توجه به درایت ناخدای منتخب چینی خود، یاپ آه‌لوی (Yap Ah Loy)، که خود او نیز از بنیان گذاران محله چینی‌ها در کوالالامپور بود، رشد نمود. به منظور قدردانی از خدمات ارزنده او خیابانی را در قلب محله چینی‌ها به اسم او نام گذاری کرده اند.

تاریخچـــه‌ی مالـــزی در قرن بیستـــم

در جنگ جهانی دوم، ژاپنی‌ها از طریق تایلند به سمت پایین شبه‌جزیره حرکت کردند و در پانزدهم فوریه‌ی سال ۱۹۴۲، انگلیس تسلیم شد. ژاپنی‌ها از سال ۱۹۴۱ تا ۱۹۴۵، این کشور را در تصرف خود داشتند. آنها تغییرات اندکی در شبه‌جزیره به‌وجود آوردند. با شکست ژاپنی‌ها در سال ۱۹۴۵، انگلیس بار دیگر به مالایا بازگشت. در طول جنگ، انگلیسی‌ها طرحی برای ایجاد اتحادیه‌ی مالایا تدارک دیده‌بودند که در واقع، نوعی ایجاد تمرکز از طریق اعلام وفاداری مردم به فرماندار سلطنتی انگلیس، به‌جای بیعت با سلاطین محلی بود. این طرح که درسال ۱۹۴۶، انگلستان، آن را ارایه کرده‌بود، با مخالفت مالایوها روبه‌رو شد. طرح اتحادیه‌ی مالایا در سال ۱۹۴۸ متوقف و به‌جای آن، فدراسیون مالایا تشکیل شد. در سی و یکم اوت ۱۹۵۷، فدراسیون مالایا که شامل نُه ایالت شبه‌جزیره به اضافه‌ی ملاکا و پینانگ بود، به استقلال دست یافت؛ به این ترتیب، در شانزدهم سپتامبر ۱۹۶۳، کشور مالزی، از به هم پیوستن مالایا، صباح، ساراواک و سنگاپور تشکیل شد. به دنبال این موضوع، برخورد میان اندونزی و مالزی شدت یافت. در پی کودتای ضد کمونیستی در جاکارتا، در سی‌اُم سپتامبر ۱۹۶۵، اختلافات میان مالزی و اندونزی به پایان رسید. سرانجام در دهم اوت ۱۹۶۶، با امضای قرارداد صلح، اختلاف میان اندونزی و مالزی خاتمه یافت.

در سال‌های اولیه‌ی استقلال مالزی، اندونزی، سعی داشت مالزی را زیر

نظارت خود درآورد؛ این امر، باعث بروز مشکلاتی برای دو کشور شد. فیلیپین، ایالت صباح را مطالبه می‌کرد و سنگاپور در سال ۱۹۶۵ تصمیم به ترک فدراسیون گرفت و در نهم آگوست ۱۹۶۵، به یک کشور مستقل تبدیل شد. از هنگام استقلال مالزی، همواره ایجاد هماهنگی نژادی، یکی از مسایل مهم این کشور بوده‌است؛ با این حال بعضی برخوردهای نژادی نیز در این کشور، ایجاد شده‌است که شدیدترینِ آن‌ها در ماه مه ۱۹۶۹ بود که در جریان آن، ۱۹۶ نفر کشته و تعداد زیادی زخمی شدند . این شورش‌ها سرانجام پس از چند روز، آرام شد و دولت، کنترل کامل اوضاع را به دست گرفت.

درطول ۲۲ سال حکومت نخست‌وزیر مهاتیر محمد(از سال ۱۹۸۱ تا ۲۰۰۳)، مالزی موفق شد با تغییر مسیر سیاست‌های اقتصادی خود، از اتکا به صادرات موادخام، به سمت توسعه‌ی علمی، فرهنگی و صنعتی، ارایه‌ی خدمات و جلب گردشگران، گام مثبتی در مسیر اقتصاد کشور بردارد. جانشینان وی، سعی بر ادامه‌ی راه او به‌سوی توسعه‌ی همه‌جانبه‌ی مالزی دارند.

سیاست و حکومت

سلطانه نور زهیرا

میزان زینال عابدی

کشور مالزی، حکومت سلطنتی مشروطه دارد. در این حکومت، پادشاه، رئیس کشور است. شاه به مدت پنج سال و توسط شورای پادشاهان(متشکل از حاکمان نُه ایالت مالزی) انتخاب می‌شود. در ایالت‌های دیگر مالزی، یعنی ملاکا، صباح، ساراواک و پینانگ، عنوان رئیس ایالت، فرماندار ایالتی است؛ اما عنوان رؤسای سایر ایالت‌ها سلطان است. فرمانداران ایالات چهارگانه‌ی فوق، به مدت چهار سال و از طرف پادشاه تعیین می‌شوند. فرمانداران، دستورات دولت ایالتی مربوطهِ، به سرپرستی وزیر کل را اجرا می کنند. دولت ایالتی بر طبق دستورات و رهنمودهای دولت فدرال در کوالالامپور اداره می‌شود و پادشاه منتخب باید بر طبق دستورات دولت، عمل نماید. کشور مالزی، دولت دموکراتیک پارلمانی دارد؛ اعضای پارلمان، هر پنج سال یک‌بار انتخاب می‌شوند. نخست‌وزیر، رئیس دولت است. طبق قانون اساسی مالزی، مجلس شورا یا مجلس فدرال، شامل دو مجلس قانون گذاری است: دیوان نگارا(Dewan Negara)،یا مجلس سنا و دیوان راکیات(Dewan Rakyat)، یا مجلس نمایندگان. مجلس فدرال، بالاترین مرجع قانون گذاری محسوب می‌شود و دوره‌ی آن پنج ساله است.

وظایف و جایگاه مجلس در سیستم سیاسی مالزی:

مجلس نمایندگان، پس از انتخابات عمومی تشکیل می‌شود و دوره‌ی آن پنج ساله است. در پایان هر دوره، مجلس، منحل می گردد و باید در مدت شش روز بعد از انحلال مجلس، انتخابات عمومی برگزار شود و در مدت ۱۲۰ روز، نمایندگان برای تشکیل جلسه فراخوانده شوند.

مجلس سنا ۶۹ عضو دارد که چهل نفر آنها را شاه، از میان اشخاص برجسته، مثل متخصصان، بازرگانان و صاحبان صنایع، کشاورزان و بزرگان نژادهای موجود در مالزی انتخاب می کند. بقیه‌ی سناتورها را مجالس قانون گذاری ایالات

نجیب رزاق	عبدالله بداوی	ماهاتیر محمد	حسین آن	عبدالرزاق	عبدالرحمان
۲۰۰۹	۲۰۰۳-۲۰۰۹	۱۹۸۶-۲۰۰۳	۱۹۷۶-۱۹۸۱	۱۹۶۹ -۱۹۷۶	۱۹۵۷ - ۱۹۶۹

در سیزده ایالت مالزی انتخاب می‌کنند. دوره‌ی مجلس سنا شش ساله است و طبق قانون اساسی، مجلس قدرت دارد که در تعداد اعضای سنا تغییراتی ایجاد کند و یا نمایندگی یک سناتور را لغو نماید.

قانـــون اساســـی

قانون اساسی مالزی، ابتدا تحت تأثیر شرایط سیاسی بعد از جنگ جهانی دوم تدوین شد؛ شرایطی که ویژگی‌های آن عبارت بود از رشد احساسات ملی گرایانه‌ی اقوام مالایو و تلاش اقوام غیر مالایی برای به دست آوردن حق شهروندی و حقوق کامل سیاسی. در دسامبر ۱۹۴۵، حکومت استعماری انگلیس، توافق نامه‌هایی با پادشاهان ایالات مالایو امضا کرد که مجموعاً به پیمان‌های مک مایکل(Mac Michael) معروف است. این پیمان‌ها را که پایه‌ی اصلی قوانین«اتحادیه‌ی مالایا» بود، انگلیس پیشنهاد کرده بود. این اتحادیه در آوریل ۱۹۴۶ به وجود آمد؛ ولی در سال ۱۹۴۸ به دلیل مخالفت قومی مالایوها لغو شد. بر اساس توافق‌نامه‌ی فدراسیون مالایا در سال ۱۹۴۸، بسیاری از حقوق سنتی سلاطین مالایو را به آنها برگرداندند. اولین انتخابات عمومی کشور در ژوئیه‌ی ۱۹۵۵ برگزار شد. بحث در مورد قانون اساسی مالایا، در اوت ۱۹۵۵ و نیز ژانویه و فوریه‌ی۱۹۵۶ در لندن انجام شد. قانون اساسی جدید، یعنی قانون اساسی فدراسیون مالایا، در سی و یکم اوت ۱۹۵۷ به هنگام اعلام رسمی استقلال مالزی به مرحله‌ی اجرا درآمد. در سال ۱۹۶۳، با پیوستن سنگاپور - صباح و ساراواک به فدراسیون، متممی به قانون اساسی اضافه شد و به‌صورت قانون اساسی فدراسیون مالزی درآمد.

طبق قانون اساسی فدرال، تمامی اقشار جامعه با یکدیگر برابرند و حقوق قانونی یکسان دارند. بر اساس قانون اساسی، دین اسلام، مذهب اصلی

کشور است؛ اما مذاهب دیگر نیز می‌توانند با صلح و آرامش در هر نقطه از بخش فدرال زندگی کنند.
قانون اساسی فدرال مالزی، بر طبق مفهوم نظام حکومتی فدرال -که اساس اداره‌ی دولت مالزی را تشکیل می‌دهد- حاکمان مالزی و مقامات ایالتی را از یکدیگر مجزا نموده‌است؛ بدین ترتیب، تمام امور مملکتی، به استثنای مواردی که مربوط به زمین، مذهب و سنت‌های رایج در کشور است، در حیطه‌ی اختیارات دولت فدرال، و سایر موارد، جزو اختیارات مقامات ایالتی است.

ساختار سیاسی

مالزی، کشوری چند نژادی است و از چهار گروه عمده یعنی چینی‌ها، هندی‌ها، مسلمانان و اروپایی‌ها، تشکیل شده‌است. این خصوصیت، تأثیر به‌سزایی بر تدابیر و خط‌مشی‌های سیاسی و احزاب آن کشور دارد.
دوران سلطه‌ی انگلیس بر این کشور، حالت معمول مستعمرات دیگر را نداشت؛ بلکه اساس سلطه‌ی انگلستان بر این کشور، عقد معاهده‌ها و توافق‌نامه‌هایی با حاکمان مالایی بود که بر طبق آن، یک افسر انگلیسی بر همه‌ی امور -به غیر از مذهب و سنت مالایی- نظارت می‌کرد وتسلط داشت. غیر مالایایی‌ها بیگانگانِ موقت تلقی می‌شدند. در دوران استعمار، مالایا بیشتر به‌عنوان یک منطقه‌ی تجاری جذاب شناخته می‌شد تا یک کشور؛ بنابراین، مهاجران غیر مالایایی نیز کارگر، صنعتگر و تاجر محسوب می‌شدند؛ زیرا حضورشان برای پیشبرد اهداف سرمایه‌گذاری غربی ضروری بود و تا زمانی‌که تهدیدی برای حاکمیت انگلیس محسوب نمی‌شدند، می‌توانستند به زندگی خود ادامه دهند. دولت انگلیس، هیچ مسئولیت خاصی در قبال آنها نداشت؛ در نتیجه، آنها نیز علاقه‌ای به حقوق سیاسی و اوضاع اجتماعی کشور نداشتند. تا قبل از جنگ جهانی دوم، سرزمین مالایایی‌ها توسط خودشان اداره می‌شد و دولت بریتانیا حاکمان مالایایی را به رسمیت می‌شناخت. در چنین شرایطی، مهاجران که هیچ نوع حقوق سیاسی نداشتند، روابط نزدیکی با کشورهای اصلی خود برقرار می‌کردند؛ در نتیجه، سیاست‌های کشور چین و هند بر آنها تأثیر می‌گذاشت. حزب کمونیست چین و کنگره‌ی ملی هند، طرف‌داران و اعضای زیادی در مالایا داشتند.

بعد از جنگ جهانی دوم، در سال ۱۹۴۶، انگلیس «اتحادیه‌ی مالایا» را با دو هدف اصلی تشکیل داد:

۱- ایجاد حکومت مقتدر مرکزی برای پاسخ‌گویی به منافع سرمایه‌داری غرب؛

۲- بالا بردن احساس اتحاد و هویت مشترک مالایایی در میان مردم مختلف آن سرزمین.

به موجب این طرح، اختیارات منطقه‌ی سکونت مالایایی‌ها در دست حکومت مقتدر مرکزی قرار می‌گرفت. در این وضعیت سیاسی، افراد غیر مالایایی که در آن سرزمین متولد شده‌بودند، شهروند مالایایی محسوب می‌شدند و از حقوق سیاسی یکسانی با مالایایی‌ها برخوردار بودند. این طرح، باعث نگرانی شدید مالایایی‌ها شد و خصومت‌های بی سابقه‌ای بین آنها و سایر اقوام به‌وجود آورد. به دلیل مشکلات حاصل از ایجاد اتحادیه‌ی مالایا، دولت انگلیس، این طرح را متوقف ساخت و در سال ۱۹۴۸، فدراسیون مالایا را با همان اهداف دوگانه ایجاد کرد.

احزاب مهم کشور

مهم‌ترین احزاب سیاسی مالزی به شرح زیر است:

سازمان ملی مالایای متحد(United Malays National Organisation)

این سازمان در سال ۱۹۴۶ در خلال مبارزات ضد مالایای متحد شکل گرفت و تاکنون مهم‌ترین حزب مالزی بوده‌است. امروزه با گذشت شش دهه، این سازمان، نه فقط یک حزب سیاسی، بلکه مهم‌ترین نهاد اجتماعی جامعه‌ی مالزی است.

انجمن چینی‌های مالزی (Malaysian Chinese Association)

هر چند این انجمن، یکی از احزاب سیاسی مهم مالزی است؛ ولی نحوه‌ی پیدایش آن تا حدودی مبهم است. پایه‌گذار این حزب، چنگ لوک (Tan Cheng Lock) نام داشت. او تصمیم و طرح خود را برای متحد ساختن همه‌ی چینی‌ها در یک سازمان واحد سیاسی انجمن چینی‌های مالایایی اعلام کرد.

کنگره‌ی هندیان مالزی (Malaysian Indian Congress)

جنگ جهانی دوم، رنج‌های بسیاری برای هندیان مالایا به همراه داشت و پایان جنگ، آزادی محدودی برای آنها فراهم ساخت. هدف اولیه‌ی کنگره، اتحاد هندیانی بود که مالایا را وطن دایم خود می‌دانستند و نیز حفظ منافع سایر هندیان بود.

حزب جنبش دمکراتیک(Democratic Action Party)

این حزب، مهم‌ترین و تنها حزب مخالف کشور بود. در انتخابات سال ۱۹۷۸، این حزب از بیست کرسی شبه‌جزیره‌ی مالزی، پانزده کرسی، و یک کرسی از ایالت صباح را به‌دست آورد. این حزب، به خوبی در سطح کشور فعالیت می‌کرد و به‌تدریج تعداد کرسی‌های خود را در مجلس افزایش می‌داد؛ اما در انتخابات سال ۱۹۸۲ از قدرتش کاسته شد و تنها نُه کرسی را به‌دست آورد. در حال حاضر، این حزب، جایگاهی در مرکزیت طیف سیاسی مالزی به‌دست آورده است.

حزب اسلامی (Pan-Malaysian Islamic Party)

این حزب در چهاردهم مارس ۱۹۴۸ و در جریان کنفرانس سازمان‌های بنیادگرای مالزی تأسیس گردید. هدف کنفرانس، ایجاد یک حزب سیاسی اسلامی، شبیه حزب سیاسی اسلامی در اندونزی و هدف حزب، تأسیس دولت اسلامی در مالایا بود. این حزب، شاخه‌هایی در نقاط دیگر مالزی ایجاد کرده‌است؛ ولی فعالیت اصلی آن در ایالت جوهور است. فعالیت اصلی حزب، هشدار به سیاست‌های محافظه کارانه و مادی سازمان ملی مالایای متحد از طریق تشویق مسلمانان در توجه به مذهب است.

حزب ملی ساراواک (Sarawak National Party)

این حزب که در ماه مارس ۱۹۶۱ تأسیس شد، سومین حزب سیاسی ساراواک است. این حزب، هرگز نتوانسته است حمایت عمده‌ی جامعه‌ی مالایایی را به خود جلب کند.

- **حزب متحد خلق ساراواک(Sarawak United Peoples' Party)**

این حزب که در سال ۱۹۵۹ تأسیس شد، اولین حزب سیاسی و قانونی ساراواک بود. این حزب، سیاست‌های سوسیالیستی دارد و اعضای آن از نژادهای مختلفند.

- **حزب اتحاد (Alliance)**

این حزب در آغاز سال ۱۹۵۴ بر اساس توافق انتخاباتی میان شاخه‌ی سازمان ملی مالای متحد کوالالامپور و شاخه‌ی سلانگور انجمن چینی‌های مالزی تأسیس شد.

عضویت در سازمان‌های مهم

اغلب سازمان‌های بین‌المللی مهم، دفاتری در کشور مالزی دارند. دفاتر نمایندگی سازمان ملل متحد(UN)، شامل دفتر منطقه‌ای(UNDP) در مالزی، سنگاپور و برونئی - دارالسلام و آژانس‌های تخصصی، نظیر یونیسف(UNICEF)، سازمان بهداشت جهانی(WHO) و فائو(FAO) و نیز کمیسیون عالی سازمان ملل در امور مهاجرین(UNHCR) در کوالالامپور، نمونه‌ای از آنها هستند.

مالزی، از سال ۱۹۵۷، یعنی سال رسیدن به استقلال، عضو سازمان ملل متحد بوده و در فعالیت‌های آن شرکت داشته‌است به‌طورکلی، این کشور، به‌ویژه در دوران نخست‌وزیری ماهاتیر محمد، سعی کرده‌است هر چه بیشتر خود را در مسایل بین‌المللی، فعال نشان دهد و در این زمینه همکاری نزدیکی با سازمان‌های بین‌المللی داشته‌است.

روابط ایـران و مالـزی

تاریخ روابط سیاسی

سابقه‌ی ورود اسلام به منطقه‌ی جنوب‌شرقی آسیا به قرن هفتم میلادی باز می‌گردد. اهمیت اقتصادی این منطقه باعث جلب دریانوردان و بازرگانان مسلمان ایرانی و عرب شد. با حضور این افراد،

به تدریج فرهنگ اسلامی و زبان و ادبیات فارسی در منطقه نفوذ پیدا کرد. در قرن پانزدهم میلادی و در دوره‌ی سلطنت ملاکا، با گرویدن حاکم آن ایالت به دین اسلام، این مذهب اهمیت بیشتری در این منطقه پیدا کرد و تعداد زیادی از مردم منطقه مسلمان شدند.

روابط سیاسی میان دو کشور، به‌طور رسمی، از سال ۱۳۴۵ شمسی برقرار شد. کشور مالزی در سال ۱۳۴۶، سفارت‌خانه‌ی خود را در تهران تأسیس نمود و اولین سفیر خود را در سال ۱۳۴۹ به ایران اعزام کرد. در سال ۱۳۵۰، عهدنامه‌ی مودت میان دو کشور امضا شد.

تاریخ روابط اقتصادی

به دلیل عدم آشنایی دو کشور از ظرفیت‌های اقتصادی یکدیگر، همکاری‌های مشترک اقتصادی میان دو کشور، بسیار ناچیز بوده‌است. پیش از انقلاب اسلامی، در سال ۱۳۴۶، در سفر هیأت بازرگانی ایرانی به مالزی، طرفین توافق نمودند با مشارکت آمریکا، یک کارخانه‌ی کود شیمیایی در مالزی تأسیس کنند.

تاریخ روابط فرهنگی

در آغاز ظهور دین اسلام، مسلمانان عرب و ایرانی، سفر به منطقه‌ی آسیای جنوب‌شرقی را آغاز کردند. مسلمانان مهاجر، به‌ویژه ایرانیان، نزد مردم و حاکمان منطقه، از حرمت و اعتبار زیادی برخوردار بودند. سفرنامه‌های جهان‌گردانی نظیر مارکوپولو(ق ۱۳ م) و ابن بطوطه(ق ۱۴ م)، مؤید این امر است. با مسلمان شدن حاکمان منطقه در قرن‌های چهاردهم و پانزدهم میلادی، دین اسلام، نفوذ بیشتری یافت و این امر تا شروع دوران استعمار ادامه یافت. سابقه‌ی این نفوذ و ارتباط فرهنگی، در آثار تاریخی و روایات مورخان و جهان‌گردان، مشهود است؛ علاوه بر این، داستان‌های محلی فراوانی به زبان مالایو وجود دارد که برگرفته از فرهنگ اسلامی است.

حضور ایرانیان در منطقه باعث رواج لغات و اصطلاحات زیادی از زبان فارسی در زبان و ادبیات مالایی شده‌است. برخی از مورخان، مهم‌ترین سبک شعر مالایو، یعنی«پانتول» را تقلیدی از اشعار مرصع زبان فارسی می‌دانند. با ورود استعمار به منطقه، این روابط به تدریج کمتر شد.

لازم به ذکر است که از اوایل دهه‌ی ۱۳۵۰شمسی، هر سال، قاریان ایرانی در مسابقه‌های بین‌المللی قرائت قرآن کریم در مالزی شرکت می‌کنند.

روابط دو کشور پس از انقلاب اسلامی

تاریخ روابط سیاسی

پس از پیروزی انقلاب اسلامی، دولت مالزی، تمایل خود را به گسترش روابط دو جانبه اظهار کرد. جمهوری اسلامی ایران نیز علاوه بر تأسیس سفارت در کوالالامپور درسال ۱۳۶۱، با اعزام هیأت‌هایی به مالزی، تحولات جدید و مواضع جمهوری اسلامی ایران را تبیین کرد. مالزی، از جمله کشورهایی است که در تحریم اقتصادی علیه جمهوری اسلامی ایران شرکت نکرده‌است.

مالزی در خصوص مسایل بین‌المللی، همکاری‌های مناسبی با جمهوری اسلامی ایران دارد. این کشور در موارد مختلف از حامیان ایران بوده‌است. هیأت‌های دو کشور در اجلاسیه‌های مختلف بین‌المللی با یکدیگر همکاری دارند و مسؤولان ایران و مالزی در سطوح مختلف در خلال چنین نشست‌هایی نیز با یکدیگر مذاکره می‌کنند. دو کشور در زمینه‌ی بسیاری از مسایل سیاسی بین‌المللی و روابط دو جانبه با یکدیگر تفاهم دارند.

تاریخ روابط اقتصادی

کشور مالزی، از آغاز توسعه‌ی روابط با ایران، خواستار برقراری روابط اقتصادی، به‌ویژه در زمینه‌ی فروش اقلام صادراتی خود بوده‌است. پیشرفت روند روابط تجاری، در آغاز به دلیل برخی مشکلات، کُند بود. در سفر وزیر بازرگانی جمهوری اسلامی به مالزی در سال ۱۳۶۵، طرفین توافق کردند روابط تجاری میان دو کشور، به‌طور مستقیم و بدون واسطه انجام گیرد. در حال حاضر، دو کشور، به‌طور مستقیم و با توافق، به روابط تجاری خود ادامه می‌دهند.

آمار و گزارش‌ها در مورد مناسبات تجاری و اقتصادی ایران و مالزی، روند رو به رشدی را نشان می‌دهد؛ به‌طوری که حجم مبادلات تجاری میان دو کشور، از ۱۵۰ میلیون دلار درسال ۱۹۹۸، به ۲۳۴ میلیون دلار در سال ۲۰۰۰ رسیده‌است. ایران، پس از امارات متحده‌ی عربی و عربستان سعودی، سومین شریک تجاری مالزی در خاورمیانه و خلیج فارس به شمار می‌رود.

از سال ۱۹۹۹، مناسبات تجاری میان دو کشور، وارد عرصه‌ی جدیدی شده‌است. در سال ۲۰۰۱ توافق‌نامه‌ای مبنی بر تشکیل شورای بازرگانی ایران و مالزی میان رؤسای اتاق بازرگانی ایران و مالزی امضا شد و در این خصوص، فعالیت‌هایی نیز انجام گرفته‌است.

میزان مبادلات اقتصادی دو کشور در سال ۲۰۰۳ میلادی، حدود ۴۲۹میلیون دلار بوده که این میزان در سال ۲۰۰۵میلادی، به ۷۲۳میلیون دلار رسید و این روند رو به رشد، هم‌چنان ادامه دارد.

سایر زمینه‌های همکاری میان ایران و مالزی، عبارتند از:

- همکاری بخش‌های خصوصی دو کشور در زمینه‌ی انتقال فن‌آوری، مدیریت، دانش فنی و بازاریابی؛
- حضور فعال مالزی در بازار ایران، به دلیل وجود منابع طبیعی فراوان در ایران، از جمله معادن غنی، مناطق کشاورزی، نفت و گاز، نیروی کار مجرب و تحصیل کرده و دسترسی به بازارهای منطقه‌ای(آسیای میانه، قفقاز و کشورهای حاشیه‌ی خلیج فارس)؛
- ایجاد شرکت‌های مشترک در زمینه‌ی فن‌آوری اطلاعات(IT) و حضور فعال در بازارهای دو کشور و کشورهای ثالث؛
- ایجاد ارتباط مؤثر بین واحدهای کوچک و متوسط اقتصادی در ایران و مالزی؛
- حضور مشترک در پروژه‌های بازسازی افغانستان؛
- همکاری در زمینه‌ی ترانزیت کالا به کشورهای قفقاز و آسیای میانه؛
- استفاده از مناطق آزاد تجاری و مناطق ویژه‌ی اقتصادی ایران؛
- بهره‌برداری مناسب از حضور مالزی در پیمان‌های منطقه‌ای جنوب و شرق آسیا و فعالیت ایران در سازمان منطقه ای.

یکی دیگر از زمینه‌های همکاری میان دو کشور، برگزاری نمایشگاه میوه و محصولات کشاورزی دو کشور در تهران یا مالزی است، که در این مورد، از سوی مسؤولان وزارت جهاد کشاورزی، با فاما(سازمان بازاریابی کشاورزی فدرال مالزی) (FAMA)(Federal Agricultural and Marketing Authority)

گفتگوهایی انجام شده‌است.

روابط فرهنگی

گسترش روابط کشورها، از جمله دو کشور جمهوری اسلامی ایران و مالزی، در حوزه‌های مختلف، به‌ویژه زمینه‌ی فرهنگی، به برخی عوامل بستگی دارد که به‌طور مستقیم و یا غیر مستقیم در ارتقا یا کاهش این روابط دخالت دارند.

در خصوص روابط جمهوری اسلامی ایران با مالزی باید اذعان داشت که زمینه‌های مشترک مناسبی برای گسترش روابط فرهنگی میان دو کشور وجود دارد که از آن جمله می‌توان به حضور دین اسلام در دو کشور، رشد زبان فارسی در مالزی، فرهنگ غنی دو کشور، شباهت‌های فرهنگی و برخورداری دو کشور از جاذبه‌های فراوان تاریخی و گردشگری اشاره کرد. با توجه به حضور هزاران دانشجو، تاجر و مهاجر ایرانی در مالزی، لازم است مسؤولان، به‌خصوص بخش فرهنگی، در این مورد اقداماتی مؤثر انجام دهند.

از میان عواملی که به‌طور غیرمستقیم، مانع گسترش روابط فرهنگی بین دو کشور شده اند می‌توان به عوامل سیاسی و اقتصادی، نظیر عدم وجود اتحاد استراتژیک اقتصادی میان دو کشور، عدم اطلاع رسانی و شناخت کافی توانایی‌های یکدیگر، بوروکراسی دست و پا گیر و مشکلات قانون‌گذاری، کمبود امکانات و فن‌آوری مناسب و بُعدِ مسافت اشاره کرد. بدیهی است برطرف نمودن موانع موجود می‌تواند روابط فرهنگی دو کشور را به‌طور چشم‌گیری بهبود بخشد.

دو کشور، پس از انقلاب اسلامی و به‌ویژه در سال‌های اخیر، همکاری‌های خود را در زمینه‌ی مناسبات فرهنگی گسترش داده‌اند. از جمله همکاری‌های دو کشور در حوزه‌ی فرهنگی می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- تأسیس کرسی زبان فارسی در برخی از دانشگاه‌های مالزی، نظیر دانشگاه مالایا؛
- گسترش همکاری‌های علمی - آموزشی در نتیجه‌ی سفر وزیران آموزش عالی؛
- برگزاری همایش‌ها و سمینارهای متعدد در دانشگاه‌ها و مراکز علمی و فرهنگی مالزی؛
- مبادله‌ی استاد و دانشجو، به‌ویژه از طرف ایران؛

- حضور قاریان ایرانی در مالزی و بالعکس، به مناسبت برگزاری مسابقات مختلف در زمینه‌ی قرائت، حفظ و تفسیر قرآن کریم؛

- عبور زائران مالزیایی خانه‌ی خدا از ایرانی و آشنایی با فرهنگ و آداب و رسوم ایرانی؛

- همکاری‌های دو کشور در زمینه‌ی گردشگری، شناخت جاذبه‌های گردشگری و امضای یادداشت‌های تفاهم دو جانبه در جهت تسهیل رفت و آمد گردشگران؛

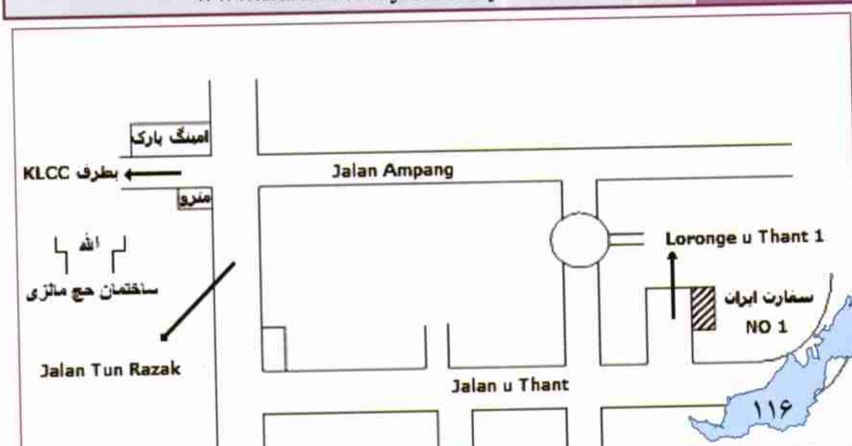
- ترجمه و چاپ کتاب‌های فارسی؛

- پخش فیلم‌های ایرانی در شبکه‌های ماهواره‌ای مالزی و تولید کارهای مشترک تلویزیونی و سینمایی؛

- برگزاری نمایشگاه‌ها و هفته‌ی فرهنگی ایران در مالزی؛

- برگزاری جشنواره‌ی غذا و صنایع‌دستی در مالزی.

نشانی کدپستی	No.1 LORONG U-THANT SATU,OFF JALAN U THANT ,55000 KUALA LUMPUR Bangkok ,10110
تلفن	۰۰۶۰(۳) ۴۲۵۱۴۸۲۴ -۳۰
نمابر	۰۰۶۰(۳) ۴۲۵۲۱۵۶۳
ایمیل	E-mail : ir – emb@tm.net .my
سایت	www.iranembassy.com.my

مناطق دیدنی

کــوالالامپــور (Kuala Lumpur)

شهر کوالالامپور در غرب بخش شبه‌جزیره واقع شده و با ساحل غربی، حدود سی کیلومتر فاصله دارد. کوالالامپور با ۲۴ هزار و ۳۶۵ کیلومترمربع مساحت، بزرگ‌ترین شهر و پایتخت کشور مالزی است و اغلب به‌صورت مخفف کی.ال(K.L) نامیده می‌شود.

جمعیت کوالالامپور در سال ۲۰۰۹، حدود یک میلیون و ۸۰۹ هزار و ۶۹۹ نفر بوده و تراکم جمعیت آن، ۷،۳۸۸ نفر در هر کیلومترمربع، تخمین‌زده شده‌است. این شهر در مالزی، بالاترین سرعت رشد اقتصادی و جمعیت را دارد. اجرای برنامه‌ی کنترل جمعیت، باعث کاهش جمعیت زیر پانزده سال شهر، از ۳۳ درصد در سال ۱۹۸۰، به کمتر از ۲۷ درصد در سال ۲۰۰۰ شده‌است و از طرف دیگر افراد بالای شصت سال، از چهار درصد در سال ۱۹۸۰، به شش درصد در سال ۲۰۰۰ افزایش یافته‌اند. جمعیت مالایی این شهر، ۳۸ درصد در سال ۲۰۰۰ بوده‌است؛ در همان سال، جمعیت چینی‌ها ۴۳ درصد و جمعیت هندوها ده درصد، برآورد شده‌است که نشان‌دهنده‌ی

مهاجرت قابل ملاحظه‌ی خارجی‌ها به این شهر است. سایر مهاجران، حدود نُه درصد از جمعیت شهر هستند که این میزان نیز رو به افزایش است.

کنترل امور شهر کوالالامپور در زمینه‌های بهداشت عمومی، حفاظت محیط زیست شهر، برنامه‌های توسعه‌ی اقتصادی و اجتماعی و توسعه‌ی فضای شهری، همگی بر عهده‌ی شهردار است که نخست وزیر، او را برای یک دوره‌ی سه ساله منصوب می کند.

این شهر محل استقرار مجلس قانون گذار مالزی(Parliament of Malaysia)، است؛ سابقاً مراکز دو قوه‌ی مجریه و قضائیه نیز در این شهر بود، ولی از سال ۱۹۹۹، این مراکز به شهر پوتراجایا(Putrajaya) انتقال یافته‌اند. محل رسمی سکونت پادشاه مالزی نیز در این شهر است.

کوالالامپور، یکی از سه منطقه‌ی فدرال کشور مالزی است. ساکنان آن، کلایت‌ها (Klites) نامیده می‌شوند. کوالالامپور و شهرهای نزدیک خود آن به‌نام‌های: پتالینگ جایا(Petaling Jaya)، سوبانگ جایا(Subang Jaya)، شاه عالم(Shah alam)، کلانگ(Klang) و پورت کلانگ(Port Klang)، منطقه‌ی وسیع دره‌ی کلانگ(Klang valley) یاکوالالامپور بزرگ(Great K.L) را تشکیل داده‌اند، که حدود ۷/۲ میلیون نفر جمعیت دارد.

آب و هوا

کوالالامپوردر تمامی طول سال،آب و هوایی گرم و آفتابی، همراه با بارندگی زیاد دارد. برعکس شهرهای ایران که تفاوت دمای سالانه در اکثر آنها زیاد است(مثلاً

دمای تهران از زیر صفردر زمستان، تا بالاتر از چهل درجه‌ی سانتی گراد در تابستان، متغیراست)؛ درجه‌ی حرارت سالانه‌ی کوالالامپور، تقریباً ثابت است. اغلب پس از بارش شدید، به‌خصوص در مرکز شهر، آب در سطح شهر جاری می‌شود. در شهر، تعداد زیادی کانال و جوی آب برای هدایت باران وجود دارد. مقدار زیادی از آلودگی هوای ناشی از وسایل نقلیه،کارخانه‌های صنعتی و دود آتش‌سوزی‌های جنگل با بارندگی زیاد رفع می‌شود و شهر کوالالامپور، نسبت به سایر شهرهای پیشرفته‌ی دنیا، هوای پاکیزه‌تری دارد. بارش باران، باعث مطلوب‌تر شدن دمای هوا و سرسبزی شهر نیز شده‌است.

جدول آب و هوای کوالالامپور — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
	کمترین	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۴
میانگین کل بارش		۱۴۵	۱۳۸	۱۸۰	۲۰۰	۱۵۱	۱۰۲	۱۱۶	۱۲۵	۱۶۴	۱۹۵	۲۳۳	۲۰۲	۱۹۵۰

تاریخچه

در سال ۱۸۵۰، تعدادی کارگر چینی برای پیدا کردن معادن جدید و بزرگ‌تر قلع، اجیر شدند. این کارگران در جریان جستجوی خود در محل تلاقی دو رود گومبک(Gombak) و کلانگ(Klang) لنگر انداختند تا به حفر معادن تازه مشغول شوند. این امر، باعث ایجاد شهر کوالالامپور شد. نام دیگر رودخانه‌ی گومبک، لامپور(Lumpur) به‌معنی«گل آلود» است و کوالالامپور، نام خود را از همین کلمه گرفته‌است. با گسترش معادن، این منطقه تبدیل به شهر و بندرگاهی تجاری، شد که بلایای بسیار، از جمله جنگ، بیماری، آتش‌سوزی و سیل را تجربه نمود. در حدود سال ۱۸۷۰، فرمانده‌ای چینی مأمورشد کنترل اوضاع این شهر را به‌عهده بگیرد و در سال ۱۸۸۰، مرکزیت ایالت سلانگور(Selangor) به این شهر اعطا شد. در سال ۱۸۸۱، پس از وقوع یک آتش‌سوزی عظیم، اکثر ساختمان‌های

شهر که از چوب بودند، تخریب شدند و پس از آن، خانه‌ها با آجر و سفال بازسازی شدند؛ این امر باعث ایجاد سبکی خاص در معماری منطقه شد. با ایجاد خط آهن، این شهر، توسعه‌ی بیشتری یافت و در سال ۱۸۹۶، کوالالامپور، مرکز «ایالت‌های فدرال مالایی» (Federated Malay States)شد. در طی جنگ جهانی دوم، در سال ۱۹۴۲، این شهر به اشغال ژاپن درآمد؛ ولی پس از بمباران اتمی هیروشیما و شکست ژاپن در جنگ، فرمانده‌ی ژاپنی این شهر، تسلیم نیروهای انگلیس شد. سال ۱۹۵۷، سال پایان سلطه‌ی انگلستان بر ایالت‌های مالایی بود ودر شانزدهم سپتامبر سال ۱۹۶۳،کشور مالزی تأسیس شد وکوالالامپور، پایتخت این کشور باقی‌ماند. در سال ۱۹۷۴،کوالالامپور و نواحی اطراف آن به یک ایالت مستقل تبدیل شد.
در اول فوریه‌ی سال ۲۰۰۱، شهر پوتراجایا نیز به یک ایالت فدرال تبدیل شد و قوه‌های مجریه و قضاییه‌ی کشور، به این شهر منتقل شدند؛ ولی قوه‌ی مقننه درکوالالامپور باقی‌ماند.

زبـان و فرهنـگ

مالایو(Melayu)، زبان ملی مالزی و زبان اصلی کوالالامپور است. زبان ماندارین (Mandarin) (زبان مردم چین و تایلند) و زبان تامیل(Tamil)،که زبان مردم تامیل، هندوستان(India)، سری‌لانکا(Serilanka) و سنگاپور(Singapore) است، از دیگر زبان‌های رایج کوالالامپوراست. کوالالامپور، شهری با فرهنگ‌های مختلف است؛ و آثار فرهنگ مردم مالایی، چینی(Chinese)، هندی(Indians)، مردم شرق مالزی و شبه‌جزیره‌ی مالزی، در این شهر دیده می‌شود.
در اواخر قرن هجدهم، هم‌زمان با وقوع انقلاب صنعتی در اروپا، توسعه‌ی سریع صنعت قلع در مالزی، نیاز به نیروی کار زیادی داشت، و به همین دلیل، تعداد زیادی از کارگران چینی به کوالالامپور مهاجرت کردند، تا نیروی کار مورد نیاز این کشور تأمین گردد. ده درصد از جمعیت شهر کوالالامپور را هندی‌ها تشکیل می‌دهند و اکثرآن‌ها در زمان استعمار انگلستان به این کشور آورده شده‌اند. زبان انگلیسی نیز به‌راحتی در شهر، استفاده و شنیده می‌شود و در مدارس به‌طور جدی تدریس می‌شود.

اقتصاد

کوالالامپور به‌عنوان شهری که دراقتصاد جهانی، نقش مهمی ایفا می‌کند، در فهرست شهرهای جهانی (Global World City)، قرارگرفته‌است. کوالالامپور و حومه‌ی آن، سریع‌ترین میزان رشد اقتصادی و صنعتی مالزی را داشته‌است و به‌رغم انتقال دو قوه‌ی مجریه و قضاییه به شهر پوتراجایا، بخش‌های مهم اقتصادی، مانند بانک مرکزی مالزی، کارخانجات، صنایع بیمه و اکثر سفارت‌خانه‌ها ومراکز سیاسی، در این شهر باقی‌مانده‌اند. مرکز بورس مالزی(Bursa Malaysia) که یکی از هسته‌های اصلی اقتصادی این کشور است نیز درکوالالامپور است.

نیروی شاغل به کار درکوالالامپور، حدود ۸۳۸ هزارو۴۰۰ نفر برآورده شده‌است که ۸۳ درصدآنها در بخش عظیم خدماتی شهر، شامل بیمه، مستغلات، فروشگاه‌ها و مراکز تجاری، رستوران‌ها، هتل‌ها، حمل و نقل، ارتباطات و فن‌آوری، و هفده درصد باقی‌مانده در بخش تولید، مشغول به کارند. بخش خدماتی شهر در نتیجه‌ی افزایش تعداد شرکت‌های خارجی، توسعه یافته‌است. با وجود شعبه‌های بانک‌های الراجهی(Al-Rajhi) (بزرگ‌ترین بانک اسلامی جهان، در عربستان سعودی) و کویت(Kuwait Finance House)، کوالالامپور در حال تبدیل شدن به قطب مالی جهان اسلام است.

گردشگری

صنعت گردشگری با ایجاد درآمد و فرصت‌های شغلی، نقش مهمی در اقتصاد شهرکوالالامپور ایفا می‌کند. وجود هتل‌های زنجیره‌ای و بین‌المللی معروف دنیا، فروشگاه‌های بین‌المللی، مراکز خرید بزرگ و عرضه‌ی معروف‌ترین مارک‌های اجناس، در کنار مراکز دیدنی و تفریحی مختلف، به گسترش هرچه بیشتر این صنعت در شهر، کمک شایانی نموده‌است. این شهر با ارزان‌ترین هتل‌های پنج ستاره‌ی دنیا، مراکز خرید بزرگ، غذاهای متنوع و مناظر دیدنی خود، به یکی از شهرهای جهان‌گردپذیر جهان تبدیل شده‌است. در سال‌های اخیر، برگزاری همایش‌ها و نمایشگاه‌های مختلف نیزشرکت‌کنندگان زیادی را جذب کرده‌است و در حالی که کشورهای آسیایی با مشکل کمبود گردشگر دست به گریبانند، تدابیر مختلف، باعث افزایش درآمد گردشگری کشور شده‌است؛ به‌طوری که،

کوالالامپور، از سال ۱۹۹۷ تا سال ۲۰۰۰، افزایشی معادل ۶۴/۶ درصد در تعداد گردشگران خود داشته‌است.

معمـاری

در معماری ساختمان‌های کوالالامپور، مخلوطی از سبک‌های زمان استعمار قدیم، سنتی آسیایی، اسلامی، مدرن و پُست‌مدرن دیده می‌شود. این شهر در برابر سایر پایتخت‌های آسیای جنوب‌شرقی، مانند بانکوک(Bangkok)، جاکارتا(Jakarta)، و مانیل(Manila)، شهر جوانی محسوب می‌شود و اکثر ساخت و سازهای آن مربوط به اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم است. در سبک‌های ساختمان‌سازی شهر، تغییراتی در جهت استفاده از منابع محلی داده شده‌است و ساختمان‌ها طوری ساخته می‌شوند که در شرایط آب و هوایی گرم و مرطوب شهر، موقعیتی ایده‌آل داشته‌باشند.

محله‌ی چینی‌ها

قبل از شروع جنگ جهانی دوم، خانه‌هایی غالباً دو طبقه، تحت‌تأثیر سبک چینی، در مرکز قدیمی شهر ساخته شده‌بودند که طبقه‌ی اول، یا هم‌کف آن‌ها به‌عنوان فروشگاه مورد استفاده قرار می‌گرفت. تعدادی از این ساختمان‌ها در جریان جنگ و سپس در بازسازی و نوسازی شهر، تخریب شده‌اند؛ ولی با این حال، بسیاری از ساختمان‌های با این سبک معماری، هنوز در محله‌ی چینی‌ها(Chinatown) و مناطقی مانند بوکیت بینتانگ(Bukit Bintang) و خیابان تونکو عبدالرحمن(Jalan Tuanku Abdul Rahman) دیده می‌شوند.

پس از استقلال و انتخاب دین اسلام به‌عنوان دین رسمی کشور، معماری اسلامی در کوالالامپور توسعه‌یافت و از گنبد و مناره در طراحی و ساخت بناها استفاده شد. غیر از مساجد که مراکز انجام اعمال مذهبی هستند، ساختمان‌هایی مانند موزه‌ی هنرهای اسلامی مالزی(Islamic Arts Museum Malaysia) و مرکز گیاه‌شناسی ملی(National Planetarium) این شهر نیز با طراحی معماری اسلامی ساخته شده‌اند. در برج‌های دو قلوی معروف شهر نیز آثاری از این سبک معماری به چشم می‌خورد.

سالن اجلاس

معماری مدرن و پُست مدرن، در اوایل قرن بیستم، در ساخت و ساز بناهای شهر به کار رفت و ساختمان‌هایی با دیوارهای شیشه‌ای در شهر ساخته شد که بارزترین آن‌ها برج‌های دوقلو(Twin Towers) و سالن اجلاس(Kuala Lumpur Convention Centre) هستند.

هنر

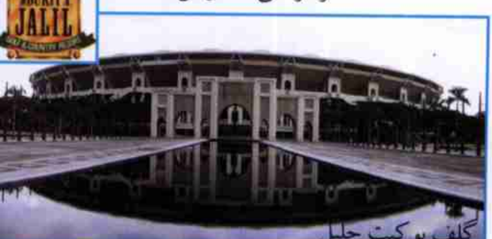
کوالالامپور، مرکز فعالیت‌های هنری مالزی است. مراکز هنری، موزه‌ها، گالری‌ها و سالن‌های اجرای موسیقی در این شهر، تاریخ این کشور و هنرهای اسلامی را عرضه و معرفی می‌کنند. جشنواره‌ی بین‌المللی غذا(International Courmet Festival) و هفته‌ی مُد کوالالامپور(Kuala Lumpur Fashion Week) به‌صورت سالانه در این شهر برگزار می‌شود.

مرکز ملی اسکواش

ورزش

تعداد زیاد سالن‌ها و فضاهای ورزشی شهر، بیانگر اهمیت زیاد ورزش در کوالالامپور است: استادیوم‌ها، زمین‌های گلف، اسکواش، مسیرهای مسابقات اتومبیل‌رانی و دوچرخه‌سواری، زمین‌های بدمینتون و استخرها و.... زمین‌های گلف کوالالامپور، به‌خصوص مجموعه‌های گلف بوکیت جلیل(Bukit Jalil Golf) وکانتری ریزورت(Country Resort)، با رعایت استانداردهای جهانی، محل برگزاری مسابقات بین‌المللی این رشته‌ی ورزشی هستند. مرکز ملی اسکواش (National Squash Center) با وسعت حدود هفت هزار مترمربع و

گلف بوکیت جلیل

تعداد زیادی محوطه‌ی بازی اسکواش، بزرگ‌ترین مرکز بازی اسکواش جهان است که مسابقات بین‌المللی اسکواش، هر سال در این محل برگزار می‌شود. استادیوم اتومبیل‌رانی این شهر نیز هر سال، شاهد برگزاری مرحله‌ای از مسابقات جهانی فرمول یک (A1) و گراندپریکس (Grand prix A1) و مسابقه‌ی موتور سواری گراند پریکس(Motorcycle Grand prix) است. مسابقه‌ی پرش با اسب بین‌المللی پنج ستاره(KL Grand prix cs15)، هر سال، بهترین سوارکاران دنیا را با اسب‌های قیمتی خود به این شهر جذب می‌کند. مسابقات سوپرسری بدمینتون(Super Series Badminton Tournament)، از دیگر مسابقات سالانه‌ی شهر است.

دوچرخه‌سواری نیز از ورزش‌ها و سرگرمی‌های محبوب مردم شهر است و در شهر، مسیرهایی با چشم‌انداز زیبا برای این ورزش در نظرگرفته شده‌است. پرش از ارتفاع(Bungee Jumping)، یک ماجراجویی و ورزشی مهیج است که امکانات آن، روی برج کوالالامپور، برای طرفداران این ورزش، فراهم است. سالن‌های بولینگ، مجموعه‌های سوارکاری، استخر و مجموعه‌های آبی مختلف و سایر امکانات ورزشی، همگی برای طرفداران ورزش، آماده‌ی استفاده‌اند. برگزاری شانزدهمین دوره‌ی جام کشورهای مشترک‌المنافع در سال ۱۹۹۸ (Commonwealth Games) در این شهر، از بزرگ‌ترین وقایع ورزشی مالزی و کوالالامپور بوده‌است و باعث شد مالزی به‌عنوان اولین کشور آسیایی میزبان این مسابقات جهانی، نام خود را به ثبت برساند. این دوره از مسابقات -که آخرین دوره در قرن بیستم نیز بوده‌است- از یازدهم تا بیست و یکم سپتامبر سال ۱۹۹۸ در این کشور برگزار شد و هفتاد کشور و ۳,۶۳۸ ورزش کار در آن به رقابت پرداختند. مهم‌ترینِ این مسابقات و مراسم افتتاحیه و اختتامیه‌ی آن نیز در استادیوم ملی کوالالامپور، با گنجایش صدهزار نفر تماشاچی برگزار شد. مالزی با کسب دَه مدال طلا، چهارده نقره و دوازده برنز و جمعاً ۳۶ مدال، به مقام چهارم پس از استرالیا(دویست مدال)، انگلستان(۱۳۸ مدال) و کانادا(۱۰۱ مدال) دست یافت. پس از برگزاری موفقیت آمیز این دوره از مسابقات، کوالالامپور، خود را دارای شرایط مناسبی برای برگزاری مسابقات مهم‌تر می‌داند؛ از جمله بازی‌های آسیایی و المپیک.

استادیوم‌های ورزشی

استادیوم ملی (National Stadium)

این ورزشگاه، بزرگ‌ترین و مهم‌ترین ورزشگاه شهر است و دربوکیت جلیل (Bukit Jalil)، واقع‌شده. استادیوم ملی با ۷۶ هزار مترمربع مساحت، گنجایش صدهزار نفر تماشاچی را دارد. ساخت این ورزشگاه در سال ۱۹۹۴ آغاز شد و در سال ۱۹۹۸ در زمانی مناسب برای انجام مراسم افتتاحیه‌ی شانزدهمین دوره‌ی مسابقات جام کشورهای مشترک‌المنافع به پایان رسید. جایگاه‌های رنگارنگ، معماری زیبا و نقاشی‌های سنتی در ورودی آن، زیبایی خاصی به این ورزشگاه داده و امکانات متنوع ورزشی آن با رعایت استانداردهای جهانی، این مجموعه را تبدیل به مناسب‌ترین مکان ورزشی شهر نموده‌است.

استادیوم مردکا(استقلال) (Merdeka Stadium)

استادیوم مردکا، اولین ورزشگاه پیشرفته‌ی شهر است که به یادبود استقلال کشور و رهایی آن از استعمار انگلستان، با گنجایش چهل هزار نفر ساخته شده‌است. این استادیوم علاوه بر این که مکانی ورزشی است، محل برپایی جشنواره‌های فرهنگی و اجرای موسیقی زنده نیز هست.

وسایل ارتباط جمعی

نشریات مختلفی، از جمله نشریات روزانه، تجاری و یک روزنامه‌ی دیجیتال به زبان‌های مالایی و چند زبان دیگر در کوالالامپور، چاپ و عرضه می‌شود. این شهر محل استقرار شبکه‌ی رادیو تلویزیون مالزی(RTM) و شبکه‌ی تجاری(TV۳) در مالزی است، که برنامه‌هایی به زبان‌های مالایی، انگلیسی، چینی و تامیل، تهیه و پخش می‌کنند. مهم‌ترین مرکز شبکه‌ی تلویزیونی کابلی کشور(Pay TV) به‌نام استرو(Astro) نیز در این شهر است که شبکه‌های محلی و ماهواره‌ای را تحت‌پوشش خود دارد.

حمل و نقل

کوالالامپور به عنوان پایتخت کشور مالزی، شبکه‌ی فشرده‌ای از بزرگراه‌ها و جاده‌هاست که امکان اتصال به تمام شبه‌جزیره‌ی مالزی را دارد و رانندگان می‌توانند هزینه‌ی استفاده از این بزرگراه‌ها را نقدی، یا با استفاده از کارت‌های اعتباری پرداخت نمایند.

شهر کوالالامپور، دو فرودگاه مهم دارد:

فرودگاه بین‌المللی کوالالامپور (KLIA)

(Kuala Lumpur International Airport)

که در حدود پنجاه کیلومتری جنوب شهر، واقع‌است. از این فرودگاه، پرواز مستقیم روزانه به ایران انجام می‌شود؛

فرودگاه سوبانگ(Subang Airport)

که تا سال ۱۹۹۸ تنها فرودگاه شهر بود و پس از آن، جای خود را به فرودگاه جدید داد و اکنون تنها برای پروازهای چارتر(Charter) مورد استفاده قرار می‌گیرد.

فرودگاه بین‌المللی کوالالامپور، یکی از بزرگ‌ترین و مهم ترین فرودگاه‌های آسیایی است و توانایی جابه‌جایی ۳۵ میلیون مسافر و ۱/۲ میلیون تُن بار را در سال دارد.

این فرودگاه(KLIA) در سال ۲۰۰۷، سیزدهمین فرودگاه پر تردد بین‌المللی بوده‌است و در همین سال، ۲۶ میلیون و ۹۳۸ هزار و ۹۷۰ مسافر بین‌المللی را جابه‌جا کرده‌است که نسبت به سال ۲۰۰۵، افزایشی معادل سیزده درصد داشته‌است. فرودگاه بین‌المللی کوالالامپور با توانایی جابه‌جایی این میزان مسافر، بار و در طرح مولتی مدیا سوپر کُریدور(Multimedia Super Corridor) یا (MSC Malaysia)، نقش مهمی در اقتصاد مالزی دارد.

حمل و نقل عمومی در شهرکوالالامپور و حومه، شامل اتوبوس، خطوط ریلی و تاکسی می‌شود؛ ولی با وجود گستردگی این منابع، مردم، تمایل کمی به استفاده از این وسایل دارند و در سال ۲۰۰۶، تنها شانزده درصد از مردم از این وسایل استفاده کرده‌اند؛ البته با افزایش ترافیک و توسعه‌ی خطوط ریلی، تمایل به استفاده از آن‌ها در حال افزایش است. سیستم پرسرعت ریلی شهر را سه شرکت کنترل می‌کنند و دارای خطوط رو و زیرزمینی است که این شهر را به تمامی دره‌ی کلانگ و کشورهای سنگاپور و تایلند مرتبط می‌سازند.

بندرگاه کلانگ، بزرگ‌ترین و پرترددترین بندر کشور، در ۶۴ کیلومتری جنوب غربی شهر است وتوانایی جابه‌جایی مقدار زیادی بار را دارد.

آموزش و تحصیلات

براساس نتایج آمارگیری دولت در سال ۲۰۰۰، میزان با سوادی در کوالالامپور، در بالاترین حد، در میان تمامی ایالت‌های مالزی، یعنی ۹۷/۵درصد بوده‌است.

در مدارس مالزی، زبان مالایی به‌عنوان زبان خواندن و نوشتن، و زبان انگلیسی، به‌عنوان زبان علمی و زبان دوم تدریس می‌شود. مدارسی نیز زبان ماندارین(زبان چینی) و زبان تامیل را به‌عنوان زبان اصلی خود در نظر گرفته‌اند.

قدمت برخی از مدارس و مؤسسات آموزشی شهر کوالالامپور، بیش از صد سال است؛ مانند: انستیتو ویکتوریا(Victoria Institution) (تأسیس ۱۸۹۳)، که یکی از قدیمی‌ترین مراکز آموزشی کشور نیز هست. دانشگاه

مالایا(UM) که قدیمی‌ترین دانشگاه کشور و یکی از قدیمی‌ترین دانشگاه‌های منطقه‌ی جنوب‌شرقی آسیا است، نیز در شهر کوالالامپور است که بالاترین درجه‌ی اعتبار را در میان دانشگاه‌های مالزی دارد(رتبه‌ی ۱۸۰ جهانی) و در سال‌های اخیر، همگام با اجرای برنامه‌های دولت در جذب دانشجویان خارجی، تعداد دانشجویان خارجی این دانشگاه(از جمله ایرانیان) افزایش چشمگیری داشته‌است. سایر دانشگاه‌های مهم شهر، عبارتند از:

دانشگاه بین‌المللی اسلامی مالزی
(International Islamic University Malaysia)

دانشگاه بین‌المللی پزشکی
(International Medical University)

دانشگاه آزاد مالزی
(Open University Malaysia)

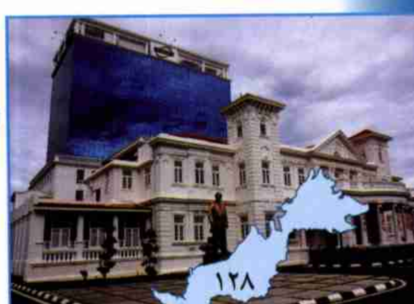

دانشگاه آزاد واواسان

(Wawasan Open University)

دانشگاه کوالالامپور

(University Kuala Lumpur)

شعبه‌ی پردیس دانشگاه ملی مالزی (National University of Malaysia)

دانشگاه فن‌آوری مالزی (University Teknologi Malaysia)(UTM)

دانشگاه نظامی مالزی (National Defense University)

که مربوط به آموزش‌های نظامی و فن‌آوری نظامی کشور است و شامل آموزش‌های نظامی زمینی، دریایی و هوایی است.

تمامی این مراکز، دانشجویان زیادی را از مالزی و سایر کشورهای دنیا از جمله ایران به خود جذب کرده‌اند.

تحقیقات جنگل‌داری

نیاز به انجام تحقیقات برای حمایت از اقتصاد کشور، باعث تأسیس مراکز تحقیقاتی، مانند مرکز تحقیقات کائوچو (Rubber Research Institute)، مرکز تحقیقات جنگل‌داری (Forest Research Institute Malaysia) و مرکز تحقیقاتی پزشکی (Institute of Medical Research) در کوالالامپورشده‌است و برنامه‌ی ایجاد مراکز دیگری نیز در حال بررسی و اجراست.

مناطق و مراکز خرید

کوالالامپور با حدود چهارمیلیون نفر جمعیت و رفت و آمد سالانه‌ی میلیون‌ها جهان گرد، مراکز خرید متعددی دارد.

برای ایرانیان، اغلب مراکز خرید تایم اسکویر، بیبی پلازا و لویت پلازا در منطقه‌ی بوکیت‌بین‌تانگ، فروشگاه سوگو و بازار پارچه‌فروشان مجاور خیابان اصفهان، مراکز خرید میدولی و پاویلیون، مرکز خرید بنگسار(Bangsar Shopping Centre) و گاردنز (The Gardens) توصیه می‌شود؛ البته اجناس ارزان‌تردر منطقه‌ی چینی‌ها و اجناس مارک‌دار و گران‌قیمت، بیشتر در مجموعه‌ی تجاری برج های دوقلو(Suria KLCC) یافت می‌شوند.

مثلث طلایی(Golden Triangle)

مثلث طلایی درشهر کوالالامپور، در شمال‌شرقی مرکز شهر، واقع‌شده

THE GARDENS

گاردنز

و مهم‌ترین مرکز خرید شهر است. به این منطقه که با سه خیابان اصلی به نام‌های ایمبـــی(Jalan Imbi)، سلطان اسماعیـل(Jalan Sultan Ismail) و راجـــا چـــولان(Jalan Raja Chulan) احاطه شده و مثلثی را تشکیل داده، مرکز شهر کوالالامپور(KLCC) نیز می گویند؛ که نباید آن را با(City Center) اشتباه گرفت. برج های دوقلوی پتروناس، آکواریوم(KLCC) و برج کوالالامپور، در این قسمت از شهر هستند. بوکیت بینتانگ(Bukit Bintang)، که به مرکز خرید استارهیل(Star Hill) نیز معروف است، با فروشگاه‌هایی معروف و بزرگ، مانند سانگی وانگ(Sungei Wang Plaza)، لات۱۰(Lot 10)، استارهیل(Starhill Gallery)، پاویلیون(Pavilion Kuala Lumpur)، لویَت(Low Yat Plaza) مرکز فروش قطعات و ابزار کامپیوتر و تلفن های همراه، از مهم‌ترین مراکز خرید شهرند.

فروشگاه سوریا(Suria KLCC) در پایین برج‌های دوقلو نیز از مهم‌ترین مراکز خرید جهان گردی در این منطقه است.

برج های دوقلو

برجایا تایم اسکوور(Berjaya Times Square)

این دو برج یک شکل، با ۲۰۳ متر ارتفاع و ۴۸ طبقه، چند صد فروشگاه در طبقات ابتدایی، دو هتل پنج ستاره، رستوران‌های فراوان، پارک

تفریحی(Cosmos World)، تنها سالن سینمای سه بعدی مالزی را در خود جای داده‌است. دو برج نیز در مثلث طلایی واقع‌شده‌اند و از مراکز معروف خرید و گردشگری‌اند.

مرکز شهر(City Center)

مرکز شهر، مرکز تجاری سنتی کوالالامپور نیز هست و در غرب محل تلاقی دو رود کلانگ و گومباک، یعنی محل تأسیس این شهر است. اماکن تفریحی ودیدنی این منطقه عبارتند از میدان استقلال، ساختمان سلطان عبدالصمد، مسجد جامع، بنای یادبود ملی، مسجد ملی، موزه‌ی ملی، موزه‌ی هنرهای اسلامی، افلاک نمای ملی(The National Planetarium)، کاخ سلطنتی، پارک پرندگان و باغ‌های دریاچه‌ای (Lake Gardens).

در قسمت شرقی رودخانه‌ی کلانگ، خیابان‌های باریک، فروشگاه‌ها و رستوران‌های سنتی چینی، نشانه‌ی محله‌ی چینی‌نشین شهراست که با اجناس ارزان قیمت خود، از مراکز مهم خرید و بازدید جهان گردان نیز هست. معبد سزایا(Szeya)، قدیمی‌ترین معبد چینی‌های شهر نیز در این محله است. بازار مرکزی(Central Market)، مرکز خریدی قدیمی در مرکز شهر است. در کنار سایر اجناس، صنایع‌دستی مالزی از مهم‌ترین کالاهای این مرکز خرید هستند.

بریک فیلدز(Brick Fields)

در قسمت شرقی مرکز شهر، محله‌ی بریک فیلدز، واقع‌است که به هندوستان کوچک نیز معروف است. دو معبد تین هو(Thean Hou) و بودیست(Buddhist)، در این محله با معماری خاص و زیبای خود، از جاذبه‌های گردشگری شهر هستند. صنایع‌دستی هند، ساری(Sari) (لباس سنتی زنان هندی) و غذاهای هندی را از بازارهای این قسمت از شهر می توان تهیه کرد. فروشگاه کتاب(Skoob Books)، که کتاب‌های خود را مستقیماً از لندن وارد می کند، مکانی مناسب، برای خریداران و علاقه‌مندان کتاب زبان انگلیسی است.

بنگ‌سر و میدولی(Bangsar and Mid Valley)

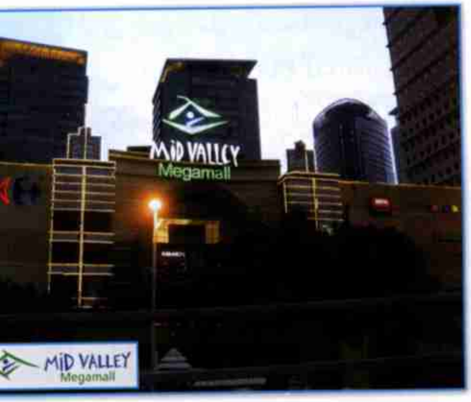
مرکز خرید میدولی(Mid Valley Megamall)

این مجموعه بیش از سیصد فروشگاه مختلف دارد که برخی به تنهایی،

چند هزار مترمربع وسعت دارند. این دو منطقه در جنوب مرکز شهر(City Center)، از دیگر مناطق مهاجرنشین شهر محسوب می‌شوند. مجموعه‌ی میدولی به بنگ‌سر، متصل است و به‌خاطر فروشگاه‌های بزرگ و بسیارش به آن بازار بزرگ(Megamall) می‌گویند. در این مجموعه، بخشی نیز وجود دارد با نام فودگاردن(Food Garden) با رستوران‌های متعدد و غذاهای متنوع.

دیگر مراکز خرید این منطقه عبارتند از:

- **مرکز خرید بنگ سر(Bangsar Shopping Center)**

- **بنگ سر ویلیج(Bangsar Village)**
- **مرکز خرید گاردن (The Garden Midvalley)**
- **دامنسرا و هارتمن (Damansara and Hartmans)**

این دو محله در غرب کوالالامپور قرار دارند و هر چند به نظر، کاملاً مسکونی می‌رسند، ولی محلی مناسب برای تهیه‌ی غذاهای کشورهای مختلف با قیمت مناسب هستند. رستوران‌های این منطقه با عرضه‌ی انواع غذاهای سنتی باکیفیت و قیمتی مناسب، بسیار پرطرفدارند.

- **تونکو عبدالرحمان(Tuanku Abdul Rahman)**

منطقه‌ای سنتی و تجاری است در شمال مرکز شهر(City Center) که به جالان تار(Jalan TAR) نیز معروف است. بعضی از فروشگاه‌های این منطقه عبارتنداز جی اس گیلز(G.S. Gills)، بازار پارچه‌فروشان و مرکز خرید سوگو(Sogo Shopping Complex). تئاتر ملی شهر نیز در این منطقه است و یکی از جاذبه‌های گردشگری شهر است. قسمت شمالی این منطقه، چوکیت(Chow Kit) نامیده می‌شود که مکان مناسبی برای خرید کردن است. اقلامی مثل داروهای سنتی مالایی را که در هیچ فروشگاه دیگری در کوالالامپور نمی‌بینید، می‌توانید در این منطقه پیدا کنید.

سوبانگ جایا(Subang Jaya)

سوبانگ جایا شهرکی در حومه‌ی کوالالامپور و یکی از شهرک‌های مناسب مالزی است که حدود سی سال پیش تأسیس شده و پیشرفت سریعی داشته‌است. ساکنان این منطقه، اغلب تحصیلات عالی دارند. پیرامید سان وی(SunwayPyramid) وسوبانگ پرید(Subang Parade)، از مهم‌ترین مراکز خرید و مناطق تفریحی این شهرک هستند.

مناطـق دیدنـی

ساختمـان‌هـا

بـرج‌هـای دوقلـوی پترونـاس
(Petronas Twin Towers) یا (Twin Towers)

این دو برج را شرکت‌های هازامای ژاپن(Hazama Corporation) و سامسونگ (Samsung Engineering & Construction) و کاکدونگ (Kukdong Engineering & Construction) از کره‌ی جنوبی ساخته‌اند و تا قبل از ساخته‌شدن برج یک‌صد ویک طبقه‌ی تایپه(Taipei ۱۰۱) و برج‌العرب دُبی، بلندترین برج‌های دنیا محسوب می‌شدند؛ هر چند که به‌عنوان برج‌های دوقلوی اداری، هنوز هم بلندترین برج‌های دنیا هستند. ارتفاع این برج‌های ۸۸ طبقه تا پشت‌بام، ۳۷۸/۶ متر و تا انتهای آنتن، ۴۵۱/۹ متر است که طراحی آنها، را معمار آرژانتینی - آمریکایی، سزار پلی (Cesar Pelli) انجام داده‌است. فونداسیون(پایه‌ریزی) این دو برج، عمیق‌ترین فونداسیون انجام شده در جهان و به عمق ۱۲۰ متر است. در ساخت این

بنا از بتون خاصی استفاده شده‌است که در معماری آسیایی، بسیار استفاده می‌شود و استحکام زیادی دارد. طراحی برج‌ها به شکل ستاره‌ی هشت ضلعی، با الهام از هنر اسلامی و نمای خارجی آن از شیشه و صفحات فولاد ضدزنگ است. یکی از برج‌ها متعلق به شرکت نفتی پتروناس(Petronas)، سرمایه‌گذار عمده‌ی این مجموعه و شرکت‌های کوچک‌تر وابسته به آن است و در برج دیگر، نمایندگی شرکت‌های مختلفی از قبیل دفتر انگلیسی زبان خبرگزاری الجزیره،آی بی ام(IBM) مایکروسافت(Microsoft)، رویترز(Reuters)، بوئینگ(Boeing) و ...، واقع‌اند. پل ارتباطی این دو برج نیز که بین طبقات ۴۱ و ۴۲ آن قرار گرفته‌است، بلندترین پل دو طبقه‌ی دنیا محسوب می‌شود. آسانسورهای برج‌ها بازدیدکنندگان را تا پل بین دو برج در طبقه‌ی ۴۱ بالا می‌برند؛ ولی بازدید عمومی از طبقات امکان ندارد. برای رفتن به محل پل برای بازدید، صبح‌ها برگ نوبت رایگان توزیع می‌شود. در مجموعه‌ی برج‌های دوقلو، یکی از بزرگ‌ترین مجتمع‌های تجاری مالزی به‌نام سوریا کی. ال .اس .سی(Suria KLCC) واقع‌است. سوریا(Suria) در زبان مالایی، به معنای نور خورشید(Sun shine) است. این مجتمع، شامل شش طبقه از برج‌هاست و فروشگاه‌هایی با اجناس لوکس و مارک‌دار، چند رستوران و کافه، سینمایی با دوازده سالن نمایش، سالن اجرای موسیقی، نمایشگاه آثار هنری و یک مرکز تحقیقات علمی دارد.

ساختمان پارلمان مالزی(Malaysian Houses of Parliament)

ساختمان پارلمان مالزی درمحوطه‌ی باغ دریاچه‌ی پردانا(PerdanaLakeGarden) قرارگرفته و محل استقرار مجلس مالزی است. این بنا از دو قسمت تشکیل می‌شود؛ ساختمان اصلی در سه طبقه و یک برج هفده طبقه که دفاتر نمایندگان درآن قرار دارد. در سال ۱۹۵۹، آقای تونکو عبدالرحمن(Tunku Abdul Rahman) اولین نخست وزیر مالزی، پیشنهاد ساخت این ساختمان را ارایه داد و در سال ۱۹۶۳، ساخت آن به پایان رسید و مورد بهره‌برداری قرار گرفت.

برج کوالالامپور(Kuala Lumpur Tower)

این برج که به نام‌های مناره‌ی کوالالامپور (Menara Kuala Lumpur) و یابرج کی.ال (KL Tower) نیز نامیده می‌شود، در سال‌های ۱۹۹۵_۱۹۹۱ به‌عنوان برج مخابراتی ساخته‌شد. ارتفاع آن تا سقف، ۳۳۵ متر و تا انتهای آنتن، ۴۲۱ متر است. برج، دارای دو بخش اصلی است؛ سالن بازدید و رستوران گردان که توسط هنرمندان ایرانی، آیینه‌کاری شده‌است. بازدیدکنندگان می‌توانند در رستورانِ گردانِ سری آنگ کاسا (Seri Angkasa) که نزدیک نوک برج است، غذا بخورند. برج کوالالامپور با رستوران گردان خود و چشم‌انداز زیبای آن از شهر، یکی از جاذبه‌های گردشگری کوالالامپور به‌شمار می‌آید. از دیگر استفاده‌های رسمی این برج، رصدکردن ماه از بالای آن و اعلام شروع ماه رمضان برای مسلمانان مالزی است. برج کوالالامپور، پس از برج میلاد در تهران(با ارتفاع ۴۳۵ متر)، پنجمین برج بلند دنیا است.

مرکز تجارت جهانی پوترا (PWTC) (Putra world Trade Centre)

این ساختمان، محل رسمی برگزاری همایش‌ها و نمایشگاه‌های مالزی است که درطی سال‌های ۱۹۸۱_۱۹۸۴ ساخته شده‌است. نخست‌وزیر وقت، دکتر ماهاتیرمحمد در سال ۱۹۸۵، این مرکز را افتتاح کرد. مسابقات بین‌المللی قرائت قرآن در مالزی نیز همه ساله در این مکان برگزار می‌شود.

بنای سلطان عبدالصمد(Sultan Abdul Samad Building)

این بنا در میدان استقلال(Dataran Merdeka) شهر، واقع است. طراحی و ساخت این ساختمان، در سال‌های ۱۸۹۷ـ۱۸۹۴ توسط نورمن(A.C Norman) انگلیسی صورت گرفته‌است. گنبد مسی این ساختمان و برج ساعتِ چهل متریِ آن، این بنا را به چشم‌اندازی شاخص در شهر تبدیل نموده‌است. بسیاری از وقایع تاریخی کشور، مانند به اهتزاز درآمدن پرچم مالزی(مالایا در آن زمان) در سی و یکم آگوست ۱۹۵۷ و کسب استقلال این کشور و یا مراسم اول ژانویه‌ی ۱۹۸۲ که طی آن، ساعت در ایالت‌های مالزی غربی، صباح(Sabah)، سارواک(Sarawak) و سنگاپور، به شکلی واحد و استاندارد درآمد، در برابر این ساختمان، انجام گرفته‌است.

میدان استقلال(Dataran Merdeka)یا (Independence Square)

این میدان که روبه‌روی بنای ساختمان سلطان عبدالصمد است و زمانی زمین بازی کریکت(cricket) افسران انگلیسی بوده‌است، محل به اهتزاز درآمدن پرچم مالزی در ۱۹۵۷ است و پس از آن، هر سال، رژه‌ی استقلال کشور در این محل برگزار می‌شود. میله‌ی نودوپنج متری پرچم این میدان، با پایه‌ای از سنگ مرمرسیاه، به‌عنوان یکی از بلندترین میله‌های پرچم دنیا، در انتهای جنوب میدان قرارگرفته‌است. بسیاری از بناهای تاریخی شهر مانند موزه‌ی تاریخ ملی، کتاب‌خانه‌ی شهر، ساختمانی مربوط به سال ۱۹۰۹،

کلیسای جامع سنت ماری آنجلیکا(Maryis Angelican Cathedral) و ساختمانی به سبک گوتیک، با قدمتی بیش از صد سال، در اطراف این میدان قرار دارند.

بنای یادبود ملی(Tugu Negara) یا(National Monument)

این بنای یادبود که در نزدیکی ساختمان پارلمان مالزی قرارگرفته، به منظور بزرگ‌داشت یاد کسانی که در راه آزادی کشور مالزی، به‌خصوص در جریان جنگ جهانی دوم و اشغال کشور توسط ژاپنی‌ها، جان خود را از دست داده‌اند، ساخته شده‌است. بنای ملی، در واقع، مجسمه‌های هفت سرباز است که پرچم کشور را حمل می کنند و هر یک از آن‌ها تداعی کننده‌ی رهبری، رنج، اتحاد، هوشیاری، قدرت، شجاعت و فداکاری در دوران جنگ هستند. این مجسمه‌های برنزی با ارتفاع پانزده متر و پایه‌ای گرانیتی، بزرگ‌ترین گروه مجسمه‌ی برنزی جهان است و مجسمه‌ساز اتریشی، فلیکس ولدون(Felix de Weldon)، آن‌ها را طراحی کرده و ساخته است. پس از یک بمب گذاری و تخریب قسمتی از این بنا، این مکان نرده گذاری شد و تحت حفاظت نگهبانان قرار گرفت. هر سال در روز سی و یکم جولای(روز قهرمانان)، مراسمی خاص با حضور مقامات و فرماندهان کشور در این مکان برگزار می‌شود.

فواره‌ی ملکه ویکتوریا

(Queen Victoria Fountain)

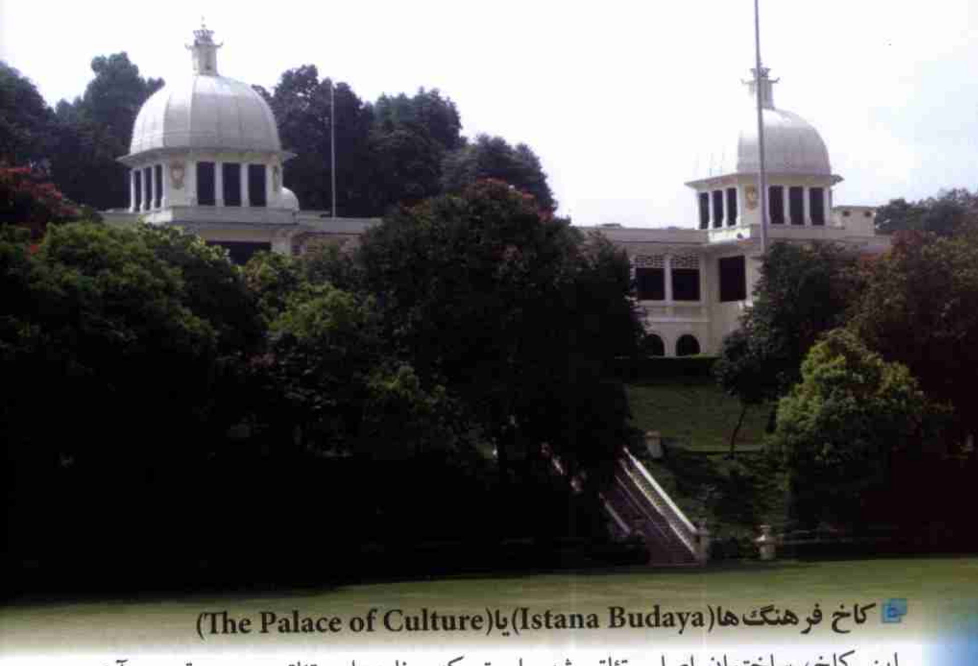
این فواره در مقابل ساختمان سلطان عبدالصمد قرار دارد و یادبودی است از دوران سلطه‌ی انگلستان بر کشور مالزی.

کاخ سلطنتی(Istana Negara) یا(National Palace)

کاخ سلطنتی، محل رسمی اقامت پادشاه مالزی است و در محوطه‌ای با مساحت یک‌صدو ده هزار مترمربع، در شیب تپه‌ای در منطقه‌ی پتالینگ، نزدیک رودخانه‌ی کلانگ و در خیابان سید(Jalan Syed)، واقع است. این کاخ،

ابتدا در سال ۱۹۲۸، به‌عنوان خانه برای یک ثروتمند چینی ساخته شده‌است؛ و بعدها دولت تازه استقلال یافته، آن را خرید و پس از بازسازی‌هایی، تبدیل به کاخ سلطنتی شد. اطراف این کاخ، کاملاً محصور است و امکان بازدید عمومی از آن وجود ندارد و جهان‌گردان، تنها به گرفتن عکس از ورودی زیبای این کاخ و نگهبانان آن اکتفا می‌کنند. کاخ جدیدی برای پادشاه کشور در کوالالامپور، در حال ساخت است که در نوامبر ۲۰۱۰ به بهره‌برداری خواهد رسید.

کاخ فرهنگ‌ها(Istana Budaya)یا(The Palace of Culture)

این کاخ، ساختمان اصلی تئاتر شهر است که برنامه‌های تئاتر و موسیقی درآن برگزار می‌شود. کاخ فرهنگ‌ها در مرکز شهر کوالالامپور، نزدیک گالری ملی هنر(National Art Gallery)، واقع است؛ ساخت آن در سال ۱۹۹۵، آغاز شد و در سال ۱۹۹۹ نیز افتتاح شد. این تئاتر، اولین تئاتر آسیاست که با امکانات فن‌آوری

و پیشرفته و هنرمندانه و همچنین با معماری زیبای خود، جزو ده تئاتر برتر دنیا و هم‌ردیف تئاتر سلطنتی آلبرت(Royal Albert Hall)، در لندن است.

مقبره‌ی پهلوانان
(Heroes' Mausoleum or The Makam Pahlawan)

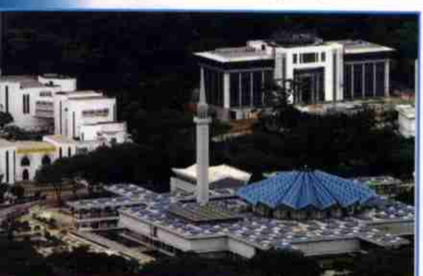

آرامگاه چند تن از رهبران و سیاستمداران مالزی است در نزدیکی مسجد ملی شهر(Masjid Negara). معماری بنا به شکل ستاره‌ای هفت پر است و دکتر اسماعیل(Dr.Ismail)، اولین رهبر مالزی است که در این مکان به خاک سپرده شده‌است.

مساجد

مسجد ملی مالزی(مسجد نگارا)
(National Mosque of Malaysia) یا (Masjid Negara)

یک گروه از معماران انگلیسی و مالایی، در سال ۱۹۶۵ در باغی به وسعت سیزده هکتار، این مسجد را طراحی کردند و ساختند.

مشخصه‌ی بارز این مسجد، مناره‌ی ۷۳ متری و سقف بتونی آن است که به شکل ستاره‌ای هجده پَر ساخته شده‌است. سقف یا گنبد مسجد، شکل چتری باز شده و سقف مناره‌ی آن، شکل چتری بسته را تداعی می‌کند. مسجد ملی، گنجایش پانزده هزار نفر را دارد. این مسجد، اخیراً بازسازی شده وسنگ‌های مرمر و حوضچه‌های زیبایی به آن اضافه شده‌است.

مسجد فدرال
(Federal Territory Mosque)
یا (Masjid wilayah persekutuan)

این مسجد باگنجایش هفده‌هزار نفر، چهل و

چهارمین مسجدی است که دولت در کوالالامپور ساخته‌است و معماری آن به شدت تحت تأثیر مسجد کبود در استانبول ترکیه(Blue Mosque in Istanbul / Turkey) است.

مسجد جامع(KL)

مسجدی صد ساله، یکی از قدیمی‌ترین مساجد کوالالامپور است و قبل از ساخت مسجد ملی، مهم‌ترین مسجد شهر بود. مسجدجامع، درمحل قدیمی‌ترین قبرستان شهر به سبک معماری دوره‌ی مغول ساخته و در سال ۱۹۰۹ به روی عموم گشوده شده‌است.

مسجد آسیاکرین

(Masjid Assyakirin)یا
(Assyakirin Mosque)

این مسجد در نزدیکی برج‌های دوقلو و مجتمع تجاری سوریا(Suria KLCC) واقع‌است.

مـوزه‌ها

موزه‌ی ملی(National Museum) یا (Muzium Negara)

این موزه در قسمت خارجی باغ دریاچه‌ی پردانا(Perdana Lake Gardens) در مرکز کوالالامپور است و با چهاربخش میراث فرهنگی، تاریخ طبیعی، موسیقی و اسلحه، تاریخ و فرهنگ مالزی را معرفی می کند. معماری ساختمان این موزه، تلفیقی

از معماری سنتی و امروزی مالایی است. در سردر موزه‌ی ملی، روی دو موزاییک بزرگ، تصاویری پی در پی از گذشته تا حال مالزی، نقاشی شده‌است که روند رشد این کشور را نشان می‌دهد. در سالن فرهنگ موزه، ویژگی‌های فرهنگی کشور، مثل لباس‌های سنتی، کفش، لوازم منزل، عروسک‌هایی که در جشن‌های مختلف استفاده می‌شوند و تصاویری از جشن‌های ازدواج و مراسم خاص سلطنتی، به نمایش گذاشته شده‌است. سالن دیگری از موزه به نمایش فرهنگ اقوام گوناگون ساکن مالزی، از جمله چینی‌ها و هندوها اختصاص یافته‌است. سالن‌های دیگر، مثلاً سالن تاریخ طبیعی، سالن اسلحه و آلات موسیقی و سالن آثار سفال و سرامیک نیز همگی، بازدیدکنندگان را با تاریخ مالزی آشنا می‌کنند.
قصری چوبی به‌نام ایستانا ساتو(Istana Satu)، یکی دیگر از جاذبه‌های این موزه است که در سال ۱۸۸۴ ساخته شده‌است. معماری این بنا مبتنی بر معماری سنتی مالایی است و آثار هنری ظریف هنرمندان مالایی درسرتاسرآن به چشم می‌خورد.

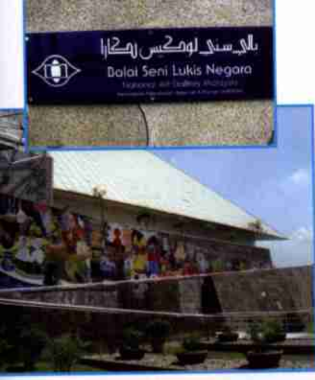
موزه‌ی پول می بانک(Maybank Numismatic museum)

متعلق به می بانک است و در برج می بانک در مالزی واقع شده. این موزه بزرگ‌ترین مجموعه‌ی سکه و پول این کشور را در اختیار دارد.

موزه‌ی هنرهای اسلامی(Islamic Arts Museum)

موزه در نزدیکی مسجد ملی است و آثاری از هنرمندان مسلمان را در خود جای داده‌است.

گالری آثار هنری ملی (National Art Gallery)

این گالری در نزدیکی ایستانا بودایا(Istana Budaya) واقع شده و آقای عبدالرحمان، اولین نخست‌وزیر مالزی، آن را تأسیس کرده‌است.

گالری پتروناس(Petronas Gallery)

در مرکز تجاری سوریا(Suria KLCC)، پایین برج‌های دوقلو، واقع‌است و به شرکت نفت پتروناس تعلق دارد. نمایشگاه‌های این گالری، آثار هنری هنرمندان مالزی و سایر کشورها را عرضه می کنند و محل برگزاری همایش‌ها و سمینارهای هنری هستند.

مرکز ملی علوم(Pusat Sains Negara) یا (Natianal Science Centre)

این مرکز در زمینی به وسعت هشت هکتار، روی تپه‌ای در شمال‌غربی شهر کوالالامپور، ساخته شده‌است و هدف اصلی آن، ایجاد علاقه به علوم و فن آوری و شناخت بیشترِ آن است.

موزه‌ی پلیس سلطنتی مالزی (Royal Malaysian Police Museum)

در این موزه، چگونگی فعالیت پلیس مالزی در یافتن عوامل جرم به نمایش گذاشته شده‌است. لباس‌های مخصوص پلیس کشور در دوره‌های مختلف و اسلحه‌ها و عکس‌هایی قدیمی از چگونگی فعالیت پلیس در صحنه‌های گوناگون نیز در سالن‌های موزه در معرض نمایش هستند.

مراکز تفریحی، پارک‌ها و مناطق طبیعی

آکواریوم کوالالامپور(Aquaria KLCC)

این مکان، آکواریوم بزرگی در نزدیکی برج‌های دوقلو است در

مرکز شهر کوالالامپور. این مکان با شش هزار مترمربع، وسعت و یک تونل نود متری در زیر آب، دارای بیش از ۲۵۰ گونه‌ی مختلف جانوری که بالغ بر بیست هزار جانور دریازی و خشکی‌زی از نقاط مختلف دنیاست. در تونل زیر آب این مجموعه، بازدیدکنندگان به‌راحتی می‌توانند انواع ماهی‌ها و موجودات دریایی غول پیکر و کمیاب، مانند ببر کوسه‌ای و ماهی آراپیما را در محیط‌زیست طبیعی خود، تماشا کنند.

باغ‌وحش ملی(National Zoo Negara)

این باغ‌وحش، بزرگ‌ترین باغ‌وحش مالزی است در شمال‌شرقی کوالالامپور در الو کلانگ(ULU Klang) که بیش از پنج هزار حیوان، از حدود پانصد گونه‌ی مختلف جانوری در آن نگهداری می‌شود. باغ‌وحش کوالالامپور، مرکز تحقیقاتی جانورشناسی نیز هست و برنامه‌های علمی و جذابی برای دانش‌آموزان ترتیب می‌دهد. باغ‌وحش ملی مالزی با پرورش دویست لک‌لک سفید که بومی همین منطقه هستند و آزادانه در آن تردد می‌کنند، این گونه را از خطر نابودی نجات داده‌است. بسیاری دیگر از حیوانات این باغ وحش در محیط نسبتاً باز نگهداری می‌شوند.

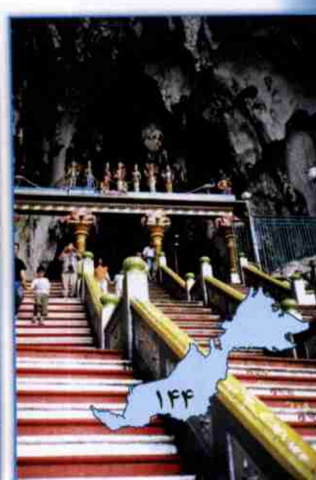

غارهای باتو(Batu Caves)

غارهای باتو در تپه‌ای آهکی در منطقه‌ی گامباک در سیزده کیلومتری شمال مرکز کوالالامپور واقع‌اند و با توسعه‌ی شهر، ساختمان‌های شهر تا نزدیکی این غارها پیشرفته‌اند. رودخانه و دهکده‌ای نیز به همین نام در نزدیکی این تپه است. این غارها در حقیقت از سه غار اصلی و چندین غار کوچک‌تر تشکیل شده و بزرگ‌ترینِ این غارها به نام غار معبد(Temple Cave)، بزرگ‌ترین و مشهورترین معبد هندوها در خارج از هندوستان است و به خدای موروگان(Murugan) تعلق دارد. مجسمه‌ای نیز از این الهه در پایین تپه است که با ارتفاع ۴۲/۷ متر، بزرگ‌ترین مجسمه‌ی این الهه در دنیاست. برای بازدید از این غارها و معابد، بازدیدکنندگان باید از ۲۷۲ پله بالا بروند.

هر سال در مراسم تایپوسام(Thaipusam) -که یکی از بزرگ‌ترین مراسم مذهبی هندوهاست- بیش از ۱/۵میلیون نفر هندو از سراسر دنیا به این معبد می‌آیند تا مراسم مذهبی خود را برگزار کنند. غارهای باتو از نظر طبیعی نیز بسیار زیبا هستند. پایین‌تر از معبد، غار تاریک(Dark Cave) قرارگرفته‌است که با ستون‌های استالاکتیت(Stalactite) و استالاگمیت(Stalagmite) چند هزار ساله‌اش، به طرز با شکوهی آراسته شده‌است. به‌منظور حفظ محیط طبیعی این غار، بازدید از آن بسیار محدود شده و رایگان نیست. اداره‌ی محیط‌زیست مالزی، مسؤول سازمان دادن بازدیدهایی علمی و تفریحی از این غار است. در فضای اطراف غارها، میمون‌های زیادی آزادانه در رفت و آمد هستند و از بازدیدکنندگان، خوراکی می گیرند.

پارک تاسیک پردانا(Taman Tasik Perdana)

این پارک زیبا که در میان دو دریاچه واقع‌شده، به«باغ دریاچه‌ها» (Lake Gardens) معروف است. وسعت پارک، حدود ۹۲ هکتار است و پارک‌های کوچک‌تری را در خود جای داده‌است: پارک پرندگان، باغ ارکیده، پارک آهوان و نیز بنای ملی.

پارک پرندگان(Bird Parks)

پارک پرندگان در مرکز کوالالامپور و یکی از زیباترین مکان‌های شهراست که در آن هزاران پرنده از چند صدگونه‌ی مختلف، آزادانه زندگی می‌کنند. صدای پرندگان و جریان آب نهرها، دریاچه‌ی زیبا، بوی گل‌های وحشی، قدم زدن در محیطی طبیعی و دیدن پرندگان در لانه‌های خود، همگی از جاذبه‌های این پارک هستند.

پارک پروانه(ButterFly Park)

پارک پروانه، درکنار پارک پرندگان است و در آن، بیش از شش هزار پروانه از ۱۲۰ گونه‌ی مختلف در محیطی طبیعی نگهداری می‌شوند. این پارک، در حقیقت، بازسازی زیستگاه طبیعی این پروانه‌هاست. هنگام گردش در پارک، تصور می‌کنید که در میان جنگل‌های بارانی پر از درخت و گیاهان رنگارنگ و زیبای مناطق استوایی مالزی راه می‌روید. در این پارک، مکانی برای پرورش و نگهداری پروانه‌ها وحشرات وجود دارد. دیدن این پروانه‌ها که در سکوت و آرامش، روی گل‌های محبوب خود زندگی می‌کنند، بسیارلذت بخش است.

پارک ارکیده(Orchid Park) یا(Taman Orkid)

روبه‌روی پارک پرندگان، است و زیباترین پارک کوالالامپور. این پارکِ یک هکتاری، پوشیده از انواع ارکیده است و بازدیدکنندگانی از سرتاسر دنیا را به خود جذب می‌کند. آخر هفته‌ها در بازار پارک ارکیده می‌توان شاخه‌های گل ارکیده را نیز به همراه سایر سوغاتی‌ها خریداری کرد.

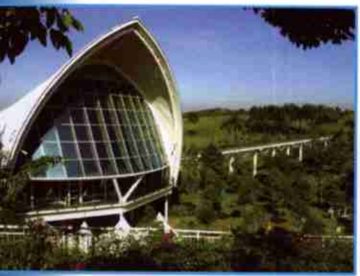
پارک آهو(Deer Park)

این پارکِ دو هکتاری، گیاهان، رودخانه‌ها و برکه‌های کوچک فراوانی دارد و در منطقه‌ی باغ‌های کنارباغ دریاچه‌ی(KL Lake Gardens) ساخته‌شده. در پارک آهوان، انواع مختلفی از آهوها و گوزن‌ها(از جمله آهوهای زیبا و خال‌دار هلندی) زندگی می‌کنند که در محیط‌زیستی طبیعی، آزادانه در رفت‌وآمد هستند و گاهی آن‌قدر به بازدیدکنندگان نزدیک می‌شوند که می‌توان آن‌ها را لمس کرد؛ علاوه براین، بازدیدکنندگان می‌توانند از نزدیک موش آهو(Mouse deer) را ببینند؛ کوچک‌ترین جانور سم‌دار که در افسانه‌های قدیمی و محلی این کشور نیز بسیار معروف و شناخته شده‌است.

پارک خرگوش‌ها(Rabbit Park)

تپه‌های برجایا(Berjaya Hills) یا (Bukit Tingg)، با ارتفاع حدود هزارمتر از سطح دریا، منطقه‌ای طبیعی و زیبا برای گردش‌های خانوادگی

است. پارک خرگوش‌های این منطقه، به‌خصوص برای بچه‌ها و جوان‌ترها بسیار جذاب است و حدود دویست خرگوش دارد. غذا دادن به خرگوش‌ها و بازی کردن با آن‌ها، دیدن آهوان و حتی الاغ سواری، محیطی سرگرم‌کننده برای افراد خانواده ایجاد کرده‌است. درکنار این پارک، باغ گیاه‌شناسی است که بازدیدکنندگان را با انواع گیاهان جنگل‌های استوایی آشنا می‌کند.

باغ گیاه‌شناسی(Botanical Garden)

دیدن این باغ برای کسانی که احساس می‌کنند فن‌آوری، آن‌ها را از طبیعت دور کرده، بسیار دل‌چسب است. بسیاری از گونه‌های گیاهی در این باغ گردآوری شده‌اند. در قسمت شمالی باغ، قسمتی به گیاهان و گل‌های خشک شده، اختصاص یافته‌است.
باغ خورشید(Sun Garden) یا مسیر ارکیده(Orchid Path) این پارک با انواع گل‌های ارکیده‌ی زیبای خود، از پربیننده‌ترین قسمت‌های پارک است. باغ گیاه‌شناسی، مکانی تحقیقاتی است با امکان تحقیق و بررسی درباره‌ی انواع گیاهان.

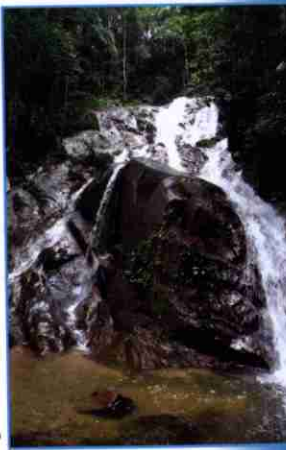
پارک کشاورزی(Agricultural Park)

در این پارک درمنطقه‌ی شاه عالم و دربوکیت چایا سری عالم(Bukit Cahaya Seri Alam)، واقع شده‌است. باغ‌های زیبای پارک کشاورزی، از جمله باغ هویا(Hoya Garden) و مرکز تنوم ارکیده(Tenom Orchid Center)، چشم‌اندازهایی زیبا ایجاد کرده‌اند. منظره‌ی دریاچه‌ی مصنوعی این پارک به‌نام سانونگ(Lake Sanong) با نورپردازی جالب، در غروب آفتاب، بسیار زیباست.
باغ آبی(Water Garden) پارک، به انواع گیاهان آبزی اختصاص دارد و اگر خوش‌شانس باشید، می‌توانید در هنگام طلوع آفتاب، گل آلاله‌ی آبی(Giant Water Lily) را ببینید. دو جزیره در این دریاچه به نام‌های پاداس(Padas Island) و جزیره‌ی پرندگان(Bird Island) وجود دارد؛ در جزیره‌ی پرندگان، انواع گوناگون پرندگان به‌راحتی زندگی می‌کنند.مرکز ارکیده‌ی این پارک، بزرگ‌ترین مرکز از نوع خود در منطقه است وپارک جانوران آن نیز در حقیقت، یک باغ‌وحش کوچک است که انواع جانوران در آن نگهداری می‌شوند.

باغ گل ختمی(Hibiscus)

در این باغ بیش از پانصد گونه گل ختمی نگهداری می‌شود. ساختمان باغ به شکل پنج پر، به نشانه‌ی پنج گل‌برگ این گل ساخته‌شده و در هر قسمت آن، انواع مختلفی از این گل و صنایع دستی مرتبط با آن به نمایش گذاشته شده‌است. بازاری هفتگی نیز در این باغ برپا می‌شود که علاقه‌مندان می‌توانند انواع گل ختمی، یا صنایع‌دستی را از آن بخرند.

پارک تمپلر(Templer Park)

پارک جنگلی تمپلر در۲۲ کیلومتری شهر قرارگرفته‌است. بازدیدکنندگان این پارک، در محیط طبیعی جنگل قدم می‌زنند و از دیدن انواع گیاهان و پرندگان لذت می‌برند. در انتهای مسیر این پارک آبشاری هست.

سرزمین عجایب ماینز(Mines Wonderland)

ماینز در فاصله‌ی بیست کیلومتری از شهر، واقع‌شده. دریاچه‌ی مصنوعی این پارک، با نورپردازی‌های زیبا، فواره‌ی حساس به نوای موسیقی و نور باران‌های لیزریش، بسیار جذاب و دیدنی است. این پارک، قسمت‌های مختلفی دارد، از جمله: «قلمرو سفید» که ببرهای سفید در آن زندگی می‌کنند، مجسمه‌های حیوانات روی آب، خانه‌ی برفی، که مخصوص بازی‌های زمستانی است و محبوبیت زیادی دارد، انواع وسایل بازی و سرگرمی هیجان‌آور و یک آمفی‌تئاتر مخصوص موسیقی‌های سنتی مالزی.

دنیای آبی آفاموسا(Afamosa Water World)

این پارک آبی، یک مکان خانوادگی مناسب برای تفریح است. در کنار انواع تفریحات آبی، امکان پرواز با کایت، دوچرخه‌سواری، گلف و ماهیگیری نیز در آن فراهم شده‌است. این پارک، بزرگ‌ترین پارک تفریحی مالزی است و تمام امکانات آن، استاندارد مناسبی دارد. این پارک در ایالت مالاکاست و تا شهر کوالالامپور، حدود یک ساعت فاصله دارد.

پارک کاسموس(Cosmos World Theme Park)

این پارک تفریحی، بزرگ‌ترین پارک سرپوشیده‌ی مالزی است و در طبقات مجموعه‌ی تایم اسکوور(Berjaya Times Square) واقع شده‌است. انواع وسایل بازی‌های پرهیجان، مانند ترن هوایی پرسرعت، چرخ و فلکی با ۳۰ متر ارتفاع، جنگ فضایی و ... در آن وجود دارد. چند وسیله‌ی آن، فقط به‌خاطر این پارک، طراحی و ساخته شده‌اند. وسایل بازی پارک متفاوت و مخصوص سنین مختلف است.

دنیای گمشده‌ی تامبون (Lost World of Tambun)

از پارک‌های آبی جدید کوالالامپور است و در شهر تاریخی ایپو(Ipoh)، در میان راه کوالالامپور و شهر پینانگ، واقع است. سرسره‌ی لوله‌ای، استخر موج بزرگ با نُه موج مختلف و دره‌ی ببرها(Tigers Valley) که محل زندگی سه ببر بالغ است، از جذابیت‌های این پارک هستند. انواع گیاهان بومی و جنگلی پارک، فضایی هم‌چون یک دنیای گمشده را تداعی می کنند. استخر آب معدنی گرم این مجموعه با آبی

که از چشمه‌های آب گرم تامبون سرچشمه می گیرد، طرفداران زیادی دارد و سالانه چند صد هزار نفر از این پارک، بازدید و استفاده می کنند.

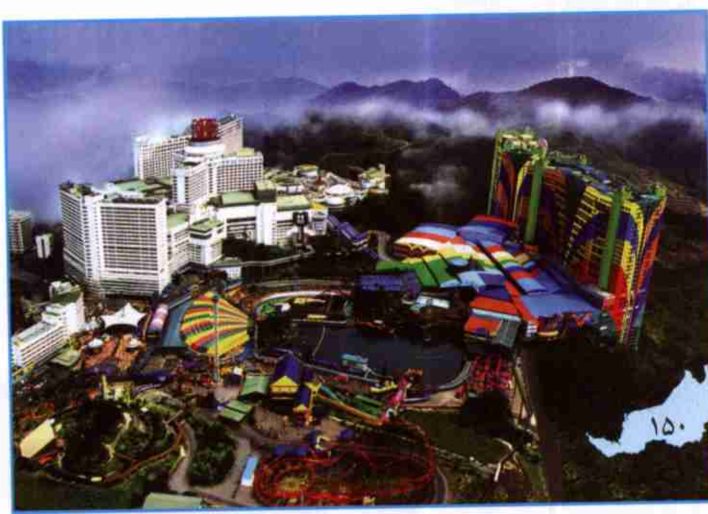

پارک سان‌وی لاگون(Sun Way Lagoon)

یک پارک آبی تفریحی است که مجاور شهر و نزدیک فرودگاه بین‌المللی سلطان عبدالعزیزشاه(Sultan Abdul Aziz Shah International Airport)، واقع‌شده و انواع تفریحات آبی، به اضافه‌ی آبشاری مصنوعی و زیبا در آن، موجود است.

پارک تفریحی گنتینگ هایلندز (Genting Highlands Theme Park)

این پارک تفریحی وسیع، در حدود ۵۱ کیلومتری شهر، در دامنه‌ی کوه‌های اُلوکالی (Ulu Kali Mountains)، واقع شده‌است و دو بخش تفریحی، در داخل و خارج ساختمان دارد. منظره‌ی زیبای طبیعی این پارک، همراه با وسایل هیجان‌انگیز آن، محیطی جذاب برای تفریح کودکان و بزرگ‌ترها فراهم کرده‌است. این پارک، دو شهربازی دارد و انواع وسایل بازی درآن موجود است. محیط طبیعی زیبای بالای کوه‌های سر سبز، تله کابین مجهز و طولانی، هوای دلپذیر در طول سال(۲۵-۱۵درجه)، پنج هتل، فروشگاه‌های مختلف، هجده زمین گلف، عرضه‌ی موادغذایی و وسائل تفریحی متنوع، سبب استقبال میلیونی مردم از این مجموعه در طول سال شده‌است؛ به‌طوری که سرویس‌های مخصوص و منظم اتوبوس از شهر به این پارک تردد می کنند.

مجموعه‌ی معبد غارهای چین سو(Chin Swee Caves Temple)

در نزدیکی گنتینگ هایلندز(**Genting Highlands**)و در زمینی به وسعت ۴۰۵۰متر مربع قرار دارد. این مجموعه در ۲۹ مارس سال ۱۹۹۴ به طور رسمی افتتاح شد. مؤسس این مجموعه فردی به نام تان سری لیم(Tan Sri Lim) بود که ابتدا مجموعه‌ی تفریحی گنتینگ را ساخت. معبد این مجموعه به سبک سنتی و با ستون‌های بلند قرمز رنگ با سقف تزئین شده، ساخته شده است. در داخل این معبد، مجسمه‌ای از کاهن چین سو قرار دارد که در پشت آن یک سنگ طبیعی با نهری از آب که بدست انسان ساخته شده است. در کنار در ورودی معبد، پاگودایی نه طبقه وجود دارد که با اشکالی از بودا تزئین شده است. علاوه بر این، تعداد زیادی کنده کاری و مجسمه‌های چینی در اطراف این معبد به چشم می خورد.

یکی از جاهای بسیار دیدنی برای بازدید کنندگان، ده اتاق جهنم(Chambers of Hell) است که در هر کدام از این اتاق‌ها نتایج کارهای بد مشخص شده‌است. بنا بر عقیده‌ی چینی‌ها، اولین اتاق مخصوص تعیین تنبیهه و مجازات است. فرد خوب برای تولد دوباره به قلمروی آسمانی و فرد گناه کار برای مجازات به یکی از نه اتاق دیگر فرستاده می‌شود. هر کدام از این اتاق‌ها بر اساس نوع و درجه‌ی مجازات تقسیم بندی شده‌اند.

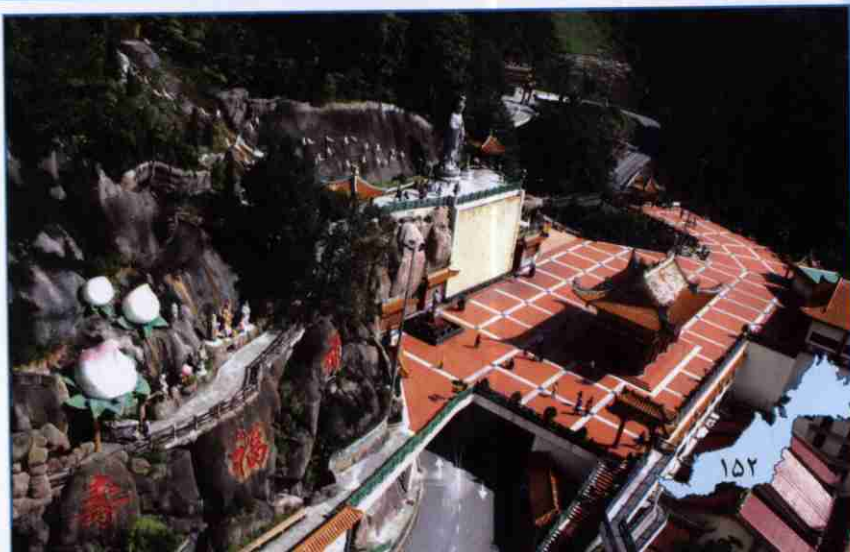

بعد از تماشای این قسمت به هفت پری با چهره‌های خندان بر می‌خورید که با لطف و مرحمت از آسمان آمده‌اند. در انتها به دیوار شانس و خوشبختی که از نه اژدهای رنگین تشکیل یافته، می‌رسید که در مقابل در ورودی معبد قرار دارند. هر کدام از این نه اژدها دارای رنگی متفاوت بوده و بیانگر نوع خاصی از خوشبختی هستند.

در کنار این جاهای دیدنی، سالنی تازه تأسیس با ۱۱۰ اتاق قرار دارد که محل استراحت، عبادت، مدیتیشن و خودشناسی است، همچنین یک رستوران گیاه‌خواری که ارائه دهنده‌ی غذاهای گیاهی سالم در بهترین نوع خود است.

پوتــراجایــا (Putrajaya)

پوتراجایا با ۴۶ کیلومترمربع مساحت و شصت و پنج هزار نفر سکنه(۲۰۰۹)، در جنوب شهر کوالالامپور در مسیر فرودگاه، واقع شده. به علت شلوغی کوالالامپور، از سال ۱۹۹۹ به‌تدریج مراکز دو قوه‌ی قضائیه و مجریه‌ی کشور به همراه ادارات و دفاتر مرتبط با آن‌ها به شهر پوتراجایا منتقل شد و از سال ۲۰۰۱، این شهر به‌عنوان منطقه‌ای فدرال و یکی از دو پایتخت کشور مالزی، در کنار کوالالامپور، به رسمیت شناخته شد و به سرعت توسعه یافت. این شهر، اولین باغ - شهر هوشمند مالزی نامیده شده‌است. در واقع، پوتراجایا یک شهر نمونه و مرکز سامانه‌ی عصبی یک ملت و مکانی ایده‌آل برای زندگی، کار، تجارت و فعالیت‌های ورزشی است. پوتراجایا نمونه‌ای عالی از طراحی شهری و ایده‌های معماری است و به گونه‌ای طراحی شده که تا حد امکان از فشارهای زندگی شهری بکاهد. این شهر، کاملاً بر مبنای اصول شهرسازی ساخته‌شده و نشانه‌های شهری که بازگوکننده‌ی هویت ملی - فرهنگی است، در نقاط مختلف آن به چشم می‌خورد.

جدول آب و هوای پوتراجایا — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
	کمترین	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۴
میانگین کل بارش		۱۴۵	۱۳۸	۱۸۰	۲۰۰	۱۵۱	۱۰۲	۱۱۶	۱۲۵	۱۶۴	۱۹۵	۲۳۳	۲۰۲	۱۹۵۰

مساجد داتاران پوترا (Dataran Putra) و سری پردانا (Seri Perdana) نمونه‌های بی‌نظیر و تحسین برانگیز معماری مالزیایی - اسلامی در این شهر هستند. به‌رغم وجود قومیت‌های مالایی، چینی، هندی، آسیایی و اروپایی در کشور، معماری این شهر، به شدت تحت تأثیر هنر مدرن غربی است؛ هر چند فراخوان‌هایی برای ارایه‌ی راه کارهایی برای استفاده از هنر بومی مالزی در شهر، صورت گرفته؛ ولی تغییر چندانی در فضای کلی شهر، صورت نپذیرفته است. برخی از مهندسان، ایجاد محله‌های چینی و هندی را در شهر برای ایجاد این تغییر، پیشنهاد داده‌اند.

مراکز خرید

مرکز خرید آلاماندا(Alamanda)

آلاماندا، در حقیقت مرکز خرید اصلی شهر است که در محیطی خلوت و آرام، در حومه‌ی شهر، واقع شده. در این مرکز خرید، انواع فروشگاه‌ها، چند رستوران و سالن بازی، محیطی مناسب برای استفاده‌ی تمام افراد خانواده ایجاد کرده‌اند.

سوگ پوترا(Soug Putra)

این بازار، مسجد پوتراست و با فضای سنتی خود، محلی مناسب برای خرید انواع کالاست مثلاً وسایل خانه، صنایع دستی، سفال، پارچه و ...

اماکــن دیدنــی و تفریحــی

ساختمــان‌ها

پردانا پوترا(Perdana Putra)

این ساختمان، محل کار نخست‌وزیر مالزی است با معماری زیبای اسلامی روی تپه‌ای در شهر پوتراجایا، واقع شده. این بنا در مالزی، نماد قوه‌ی مجریه است.

پردانا پوترا

سری پردانا (Seri Perdana)

این ساختمان، محل رسمی اقامت نخست‌وزیر مالزی است و معماری آن، شباهت زیادی به بنای پرداناپوترا دارد. دکتر ماهاتیر محمد، اولین نخست‌وزیر مالزی بود که در این ساختمان ساکن شد.

کاخ عدالت (Palace of Justice)

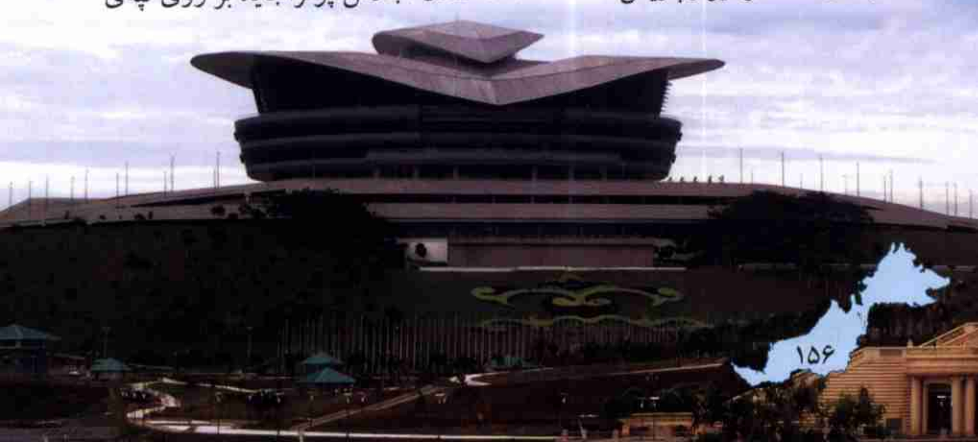
کاخ عدالت، نام ساختمان دادگاه عالی مالزی است که در سال ۲۰۰۰، به شهر پوتراجایا منتقل شد. طراحی این بنای زیبا به‌صورت تلفیقی از معماری اسلامی، با الهام از بنای تاج محل (Taj Mahal) در هندوستان، معماری غربی و معماری سنتی مالزی، انجام گرفته است.

ساختمان همایش‌های پوتراجایا

(PCC)(Putrajaya Convention Centre)

این ساختمان، بزرگ‌ترین و مهم‌ترین محل برگزاری نشست‌ها و سخنرانی‌ها در مالزی است. این مکان در طی سال‌های ۲۰۰۰ تا ۲۰۰۳ و در رقابت با ساختمان‌هایی مشابه در لندن، توکیو و پاریس ساخته شد. ساختمان اجلاس پوتراجایا، بر روی تپه‌ی

پونچاک سلاتان (Puncak Selatan) است و چشم‌انداز زیبایی به شهر بخشیده است؛ به‌طوری که آگهی‌های تبلیغاتی برای معرفی پوتراجایا، همگی از نمای این ساختمان استفاده می کنند. طراحی این بنای بی‌نظیر با الهام از چشم پندینگ پراک- سگک کمربند سلطنتی مالایی- صورت گرفته‌است. بام این ساختمان نیز برای پرهیز از سادگی، به شکل اریگامی(Origami) یا کاغذی تا خورده درآمده‌است. دیوارهای شیشه‌ای بنا با تأمین نور طبیعی، سالن‌های همایش را تبدیل به مکانی مناسب برای نشست‌های طولانی نموده‌اند.

کاخ ملاواتی(Istana Melawati)

این کاخ، دومین قصر سلطنتی پادشاه مالزی است. مشخصه‌ی این بنای زیبا، سه ستون آن است که در معماری سنتی مالایی، محل اقامت نگهبانان قصر بوده. معنای کلمه‌ی ملاواتی نیز در زبان مالایی، برج نگهبانان است.

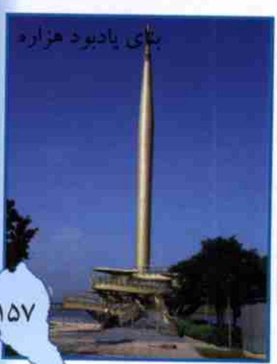

وزارت‌خانه‌ی اقتصاد پوتراجایا (Putrajaya Ministry of Finance)

این مجتمع وسیع که محل استقرار بانک ملی مالزی نیز هست، یکی از جاذبه‌های دیدنی شهر است.

میدان پوترا(Putra Square)

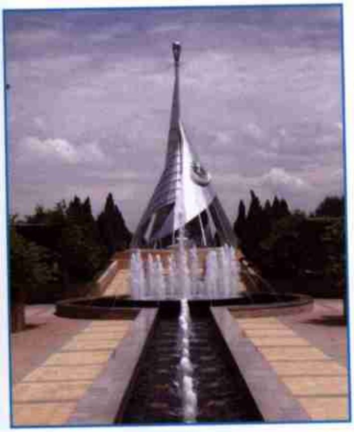
میدان مرکزی شهر است که روبه‌روی بنای پرداناپوترا، واقع‌شده‌است. از این میدان برای برگزاری جشن‌ها و جشنواره‌هایی، مانند جشن استقلال مالزی استفاده می‌شود. مسجد پوترا نیز درکنار این میدان است.

بنای یادبود هزاره

بنای یادبود هزاره(Millennium Monument)

بنای یادبود ملی در شهر پوتراجایاست که هم‌تراز بنای یادبود واشنگتن در ایالات‌متحده‌ی آمریکاست و در حقیقت، ستونی هرمی شکل و قلم‌کاری شده‌است که

نمایانگر تاریخ بشر است. این بنای کاملاً فلزی، به ارتفاع ۶۸ متر در پارکی به وسعت ۲۵ هکتار، ساخته شده‌است. نورپردازی زیبای اطراف این بنا، باعث شده از نقاط مختلف شهر، به‌خصوص در هنگام شب بتوان آن را دید.

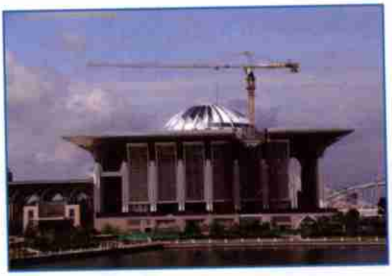
چشم‌انداز پوتراجایا یا پوتراجایا لندمارک (Putrajaya Landmark)

این بنا که در زبان مالایی،(Mercu Tanda) یا (Plaza Mercu) نامیده می‌شود، در پارکی وسیع با درختان فراوان و فواره‌های زیبا واقع‌شده. معماری لندمارک، تلفیقی از هنر مدرن و سنتی است و ساعتی نیز درآن است تا یادآور تأسیس این شهر باشد. گفته می‌شود شکل این بنا، مشابه کلاه‌نوک تیز جادوگران است.

پارک آبی پوتراجایا (Putrajaya wetland park)

این پارک آبی به وسعت ۳/۳۵ کیلومترمربع، وسیع‌ترین پارک در نوع خود، در مناطق گرمسیر است. تفریحات متنوع آبی، فضای جنگلی زیبا، وجود گیاهان و پرندگان بومی و دو اسب آبی آفریقایی، فضای دل‌چسبی برای گردشگران و مردم بومی، ایجاد کرده‌است.

اماکـــن مذهبـــی

مسجد توانکو میزان زین العابدین (Masjid Tuanku Mizan Zainal Abidin)

این مسجد، بعد از مسجد پوترا، دومین مسجد اصلی شهر است که ساخت آن از سال ۲۰۰۴ آغاز شد و در سال ۲۰۰۹ به پایان رسید. این مسجد، جهت فراهم کردن تسهیلات برای حدود ۲۴۰۰۰ نفر کارکنان دولت ساخته‌شد که در مرکز شهر و مناطق پرزنت(۲و۳و۴و۱۸و۱۸۲،۳،۴،۱۸)

(Presint) کار می‌کنند. مساحت این مسجد، دو برابر مساحت مسجد پوتراست که در ۲,۲ کیلومتری شمال، واقع شده‌است. در ساخت مسجد توانکو میزان زین‌العابدین، حدود شش‌هزار تُن فولاد به کار رفته‌است و به همین خاطر به آن مسجد آهنی (Iron Mosque) نیز می‌گویند.

مسجد پوترا (Putra Mosque)

این مسجد زیبای صورتی رنگ، مهم‌ترین مسجد پوتراجایاست که مجاور ساختمان پردانا پوترا و دریاچه‌ی مصنوعی، واقع‌شده. گنجایش این مسجد، پانزده هزار نفر است و مناره‌ی ۱۱۶ متری آن، بلندترین مناره در آسیای جنوب‌شرقی است.

دریاچه‌ها و پل‌های دیدنی

دریاچه‌ی پوتراجایا (Putrajaya Lake)

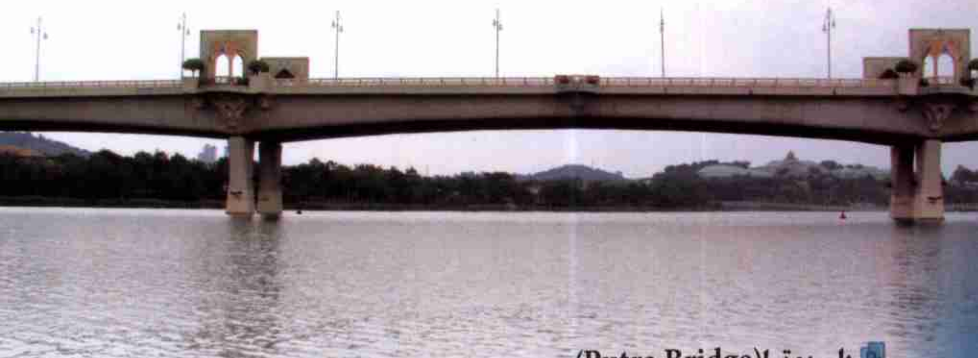
این دریاچه‌ی مصنوعی در مرکز شهر پوتراجایا ساخته شده تا عاملی طبیعی باشد برای متعادل کردن هوای شهر و نیز محلی برای تفریح که در سال ۲۰۰۵ نیز محل برگزاری مسابقات آسیایی قایق‌سواری با کانو بود. روی این دریاچه

پل‌های زیادی برای اتصال دو سمت آن به‌یکدیگر و همین‌طور استفاده‌ی تفریحی و توریستی، ساخته شده‌است.

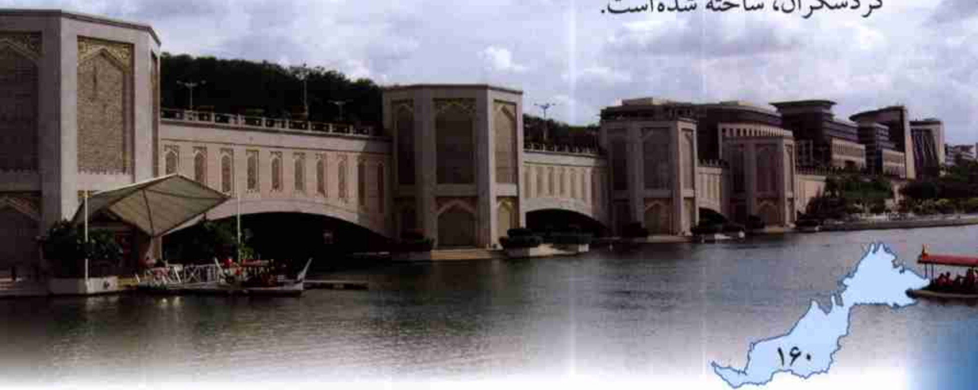
پل‌سری پردانا(Seri Perdana Bridge)

این پل را به طول ۳۷۰ متر بر روی دریاچه‌ی پوتراجایا، ساخته‌اند. اتومبیل‌ها و عابران پیاده، هر دو قادر به عبور ومرور از روی پل هستند. در طراحی سری پردانا، از هنر اسلامی استفاده شده‌است و از هشت استراحتگاه تعبیه شده روی آن می‌توان منظره‌ی وسیع و زیبای شهر را مشاهده کرد.

پل پوترا(Putra Bridge)

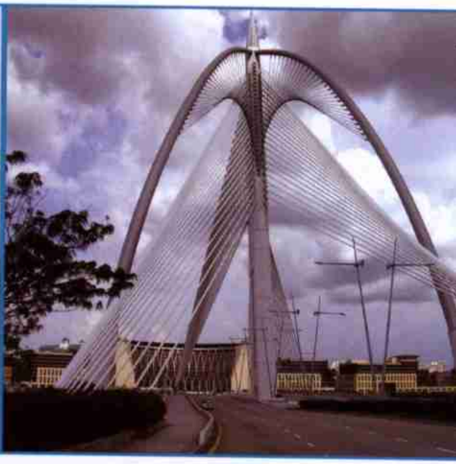
مهم‌ترین پل شهر است که به طول ۴۳۵ متر و با الهام از پل خواجو(Khaju Bridge) در اصفهان، ساخته شده‌است و بخش دولتی و اداری شهر را به بخش دیگر شهر می‌پیوندد. وسایل نقلیه، قطارهای مونوریل(Monorail) و عابران پیاده روی پل رفت‌وآمد می‌کنند و در ستون‌های آن نیز رستوران‌هایی برای استفاده‌ی گردشگران، ساخته شده‌است.

پل سری واواسان(Seri Wawasun Bridge)

این پل کابلی، به شکل کشتی، ساخته‌شده و منظره‌ای بسیار زیبا دارد.

پل سری گمیلنگ(Seri Gemilang Bridge)

این پل ۱۲۰ متری، میدان هرتیج(Heritage Square) را به مرکز همایش‌های پوتراجایا (Putrajaya Convention Center) مرتبط می‌کند. از این پل در مراسم و جشن‌های شهر استفاده می‌شود.

سایر پل‌های شهر، عبارتند از:

- **پل‌سری ساجانا(Seri Saujana Bridge)،**
- **پل‌سری باکتی(Seri Bakti Bridge)،**
- **پل‌سری بستاری(Seri Bestari Bridge)،**
- **پل سری ستیا(Seri Setia Bridge)**
- **پل مونوریل(Monorail Suspension Bridge).**

پل‌سری ساجانا

ایالت سلانگور(Selangor)

این ایالت در غرب مالزی، یکی از پیشرفته‌ترین ایالات این کشور است. مساحت سلانگور، ۷۹۵۶ کیلومترمربع است و در سال ۲۰۰۹، جمعیت آن درحدود ۵۱۸۰۰۰۰ نفر، برآورد شده‌است. کوالالامپور در ابتدا مرکز این ایالت بود تا آن که در سال ۱۹۵۷، به‌عنوان پایتخت فدرال مالزی انتخاب شد. مناظر طبیعی و مکان‌های تاریخی و فرهنگی این ایالت در فاصله‌ی کوتاهی از کوالالامپور، واقع‌شده‌اند. تفکیک فیزیکی شهر کوالالامپور از ایالت سلانگور، بسیار دشوار است؛ مثل شهر تهران یا ری، شمیرانات ویا برخی شهرهای شمالی ایران که، مرز بین دو شهر، شاید دو طرف یک خیابان باشد. با توسعه‌ی شهر در سال‌های اخیر، برخی مناطق که جزو قلمرو ایالت سلانگور است، اکنون به‌نظر، بخشی از کوالالامپور می‌آید. این ایالت از شمال به پراک، از شرق به پاهانگ، از جنوب به نگری سمبیلان و از غرب به تنگه‌ی ملاکا محدود می‌شود.

این ایالت، منطقه‌ی فدرال KL و پوتراجایا را محصور کرده‌است. آب و هوای آن استوایی است و دمای روزانه‌ی آن بین ۲۱ تا ۲۳ درجه‌ی سانتی گراد، نوسان دارد. در نقاطی مانند تپه‌ی فریزر(Frasers Hill) آب و هوا بسیار خنک‌تر است.

اولین پارک جنگلی - زراعی مالزی به نام بوکیت کاهایا(Bukit cahaya) در این ایالت، ساخته شده‌است. پارک جنگلی کوالاسلانگور(Kuala Selangor)، منطقه‌ی بسیار زیبایی برای علاقه‌مندان به جنگل، پرندگان و طبیعت است.

غارهای باتو(Batu caves)

از جالب‌ترین معابد هندی دنیاست در نزدیکی کوالالامپور که همه ساله، به‌خصوص در ایام مراسم تایپوسام(Thaipusam)، هزاران گردشگر و هندو را به خود جلب می‌نماید.

کلانگ(Klang)

شهر کلانگ با مساحت ۵۷۳ کیلومترمربع، پایتخت سلطنتی(مرکز سلطنتی) ایالت سلانگور است که در دره‌ی کلانگ(Klang valley) در حدود ۳۲ کیلومتری غرب کوالالامپور و شش کیلومتری شرق بندر کلانگ، واقع شده‌است. بندر کلانگ(Port Klang) که در ناحیه‌ی کلانگ واقع شده، مهم‌ترین بندر مالزی، شانزدهمین بندر کانتینری و سیزدهمین بندر پرتردد جهان است. در سال ۲۰۰۷، بیش از هفت میلیون کانتینر در این بندر، جابه‌جا شده‌است.

جدول آب و هوای کلانگ — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۳
	کمترین	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۴
میانگین کل بارش		۱۴۵	۱۳۸	۱۸۰	۲۰	۱۵۱	۱۰۲	۱۱۵	۱۲۵	۱۶۴	۱۹۵	۲۳۳	۲۰۲	۱۷۷۰

بندر کلانگ

رود کلانگ، در کوالالامپور و سلانگور جریان دارد و سرانجام به تنگه‌ی مالاکا (Straits of Malacca) می‌ریزد. طول این رود، تقریباً ۱۲۰ کیلومتر است و مساحت حوزه‌ی آبریز آن، ۱۲۸۸ کیلومترمربع است. این رود از کوهستانی در ۲۵ کیلومتریِ شمال شرق کوالالامپور سرچشمه می‌گیرد و از به هم پیوستن یازده شاخه، شامل رودهای گُومبک(Gombak)، باتو(Batu)، کرایونگ(Kerayong)، دامان سرا(Daman Sara)، کرو(Keruh)، کویو(Kuyoh)، پنچالا(Penchala) و آمپانی(Ampany)، پدید آمده‌است. طبق سرشماری سال ۲۰۰۹، جمعیت این شهر،۱،۰۵۵،۲۰۷ نفر و تراکم جمعیت آن، ۱،۷۳۸نفر در هر کیلومترمربع، تخمین زده شده‌است و چهارمین شهر پرجمعیت مالزی است.

شهر کلانگ به دو بخش کلانگ شمالی و جنوبی تقسیم می‌شود که رودخانه‌ی کلانگ آن‌ها را از یکدیگر جدا می‌کند. در گذشته، کلانگ شمالی، مرکز بازرگانی کلانگ بود؛ اما از سال ۲۰۰۹، بیشتر مناطق تجاری و مسکونی و دفاتر دولتی، در کلانگ جنوبی گسترش پیدا کردند. مراکز دولتی و اغلب مؤسسات درمانی نیز در این بخش، واقع شده‌اند؛ بنابراین، این ناحیه به ناحیه‌ای پر ازدحام و مرکز فعالیت‌های اجتماعی، بعد از ساعات کاری تبدیل شده‌است.

برخی معتقدند که نام شهر از نام رودخانه‌ی کلانگ -که در شهر جاری است- گرفته شده‌است؛ اما نظر عامه‌ی مردم در خصوص منشأ نام شهر، این است که از زبان جنوب آسیا و یا از معنای قدیم کلمه‌ی مالایی کیلانگ(Kilang) به معنای انبار کالا گرفته شده‌است.

این منطقه از دوران ماقبل تاریخ، زیستگاه بشر بوده‌است و ابزارهای عصر مفرغ(Bronze Age) و دیگر مصنوعات ساخته‌ی بشر، مربوط به این دوره در این منطقه پیدا شده‌است. در قرن نوزدهم، اهمیت و اعتبار کلانگ به دلیل توسعه‌ی سریع معادن استخراج قلع و افزایش تقاضای غربی‌ها به شدت افزایش پیدا کرد. میل به حاکمیت بر دره‌ی کلانگ، منجر به جنگ داخلی سلانگور در طی سال‌های ۱۸۶۷-۱۸۷۴ شد. در این جنگ، راجا ماهادی(Raja Mahadi) برای تصرف دوباره‌ی اراضی -که آن‌ها را حق مسلم خود می‌دانست- به جنگ با راجا عبدالله(Raja Abdulla) پرداخت؛ اما در این جنگ شکست خورد و نتیجه‌ی آن، مداخله‌ی انگلیسی‌ها و کنترل آن‌ها بر منطقه بود. بعد از سال

۱۸۷۴، انگلیسی‌ها کلانگ را به‌عنوان مرکز حکومت خود انتخاب کردند و تا سال ۱۸۸۰ در آن باقی‌ماندند تا اینکه مرکز حکمرانی خود را به محل استخراج معادن در کوالالامپور انتقال دادند. طی این مدت، نه تنها کلانگ اهمیت و اعتبار خود را از دست نداد؛ بلکه با تکمیل خط آهن کلانگ در سال ۱۸۸۶، بر اعتبار آن افزوده‌شد. در دهه‌ی ۱۸۹۰، گسترش تولید قهوه و لاستیک، باعث رشد این منطقه شد. در سال ۱۹۰۱، بندر کلانگ(Port klang) ساخته و این شهر، تبدیل به مقر سلطنتی سلطان سلیمان(Sultan Sulaiman) شد.

غذاهـای محلـی کلانـگ

باک کوت ته(Bak kut Teh)

نوعی سوپ چینی است که یکی از معروف‌ترین غذاهای کلانگ به‌شمار می‌آید. این سوپ از ساقه‌ی گیاهان و گوشت دنده‌ی خوک تهیه می‌شد؛ اما از دهه‌ی ۱۹۹۰ به دلیل شیوع بیماری در خوک‌ها، به‌جای گوشت خوک، از گوشت مرغ در آن استفاده می‌کنند.

خرچنگ ترش و شیرین (Sweet and Sour Crab)

یکی از معروف‌ترین و لذیذترین غذاهای دریایی کلانگ است که از خرچنگ، پیاز، سیر، زنجبیل(برای کم کردن بو)، شکر، نمک، سس گوجه‌فرنگی و یک عدد تخم مرغ که در انتهای پخت به آن اضافه می‌کنند، تهیه می‌شود.

روجاک کلانگ (Rojak Klang)

یکی از معروف‌ترین غذاهای محلی کلانگ است که از سیب‌زمینی، تخم‌مرغ، خیار، پنیر سویا و ماهی مرکب تهیه می‌شود.

کندول(Cendol)

نوعی دسر سنتی است که از تکه‌های یخ، شیر نارگیل، به شکل رشته‌های نشاسته‌ای سبز

رنگ(با رنگ خوراکی)، برنج چسبناک، ژله، لوبیا قرمز و شکرِ خرما تهیه می‌شود.

مراکز خرید

کلانگ چند مرکز خرید بزرگ دارد که عمدتاً در کلانگ جنوبی، واقع شده‌اند.

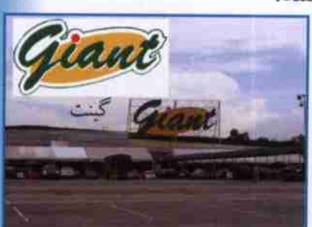
مرکز خرید آئون باکیت تینگی(AEON Bukit Tinggi)

این مرکز در شهرستان باکیت تینگی(Bandar Bukit Tinggi) در کلانگ جنوبی، واقع‌شده و شش طبقه و ۱۶۰ فروشگاه دارد و در نوامبر ۲۰۰۷ افتتاح شده‌است. این مرکز با مساحتی حدود ۱۹۵هزار مترمربع، بزرگ‌ترین مرکز خرید کمپانی ژاپنی آئون(AEON) در مالزی و سومین مرکز در آسیا است. در این مرکز، انواع رستوران، کافه، فروشگاه‌های سرگرمی، سینما، فروشگاه لوازم ورزشی، کتاب‌فروشی و یک پارک کوچک وجود دارد.

مرکز خرید باکیت راجا(Bukit Raja Shopping Centre)

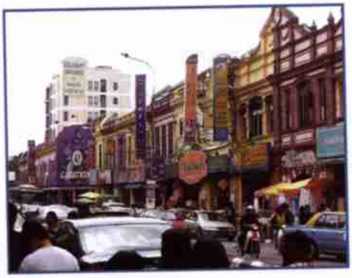
این مرکز خرید در کلانگ شمالی، نزدیک بزرگراه فدرال، واقع شده‌است و در بیستم اکتبر ۱۹۹۵ افتتاح شد. سینمای دهکده‌ی طلایی تانجونگ(Tanjong Golden Village) که دومین سینمای بزرگ مالزی است و کتاب‌فروشی خانه‌ی انتشارات مالزی(Malaysian publishing House) که بزرگ‌ترین کتاب‌فروشی زنجیره‌ای در مالزی است، در این مرکز هستند.

مرکز خرید کلانگ پرید(Klang Parade)

یکی از بزرگ‌ترین مجتمع‌های خرید در کلانگ است که بین مردم با نام کی پی(KP) شناخته شده‌است. در این مرکز خرید، ۱۳۲ فروشگاه خاص عرضه‌ی معروف‌ترین مارک‌های محلی و منطقه‌ای وجود دارد و شعبه‌هایی نیز از فروشگاه‌های بزرگ بین‌المللی پارکسون گرند(Parkson Grand) و

جایانت(Giant Hypermarket) دارد. در این مرکز، اسباب و اثاثیه‌ی منزل، ساعت و انواع سوغات نیز به فروش می‌رسد.

هند کوچک (Little India)

بزرگ‌ترین خیابان هندی در مالزی است که به ارزان فروشی معروف است. در این مکان، اجناس مختلف، از جمله ساری، دست‌بند، گردن‌بند و پارچه‌های رنگارنگ، غذاهای هندی، طلا و گل به فروش می‌رسد.

مکان‌های دیدنی

کلانگ، برخلاف کوالالامپور، جاذبه‌های طبیعی و مکان های دیدنی زیادی ندارد و فقط به دلیل داشتن غذاهای لذیذ شهرت دارد. با وجود این چند ساختمان و منطقه‌ی تاریخی دارد.

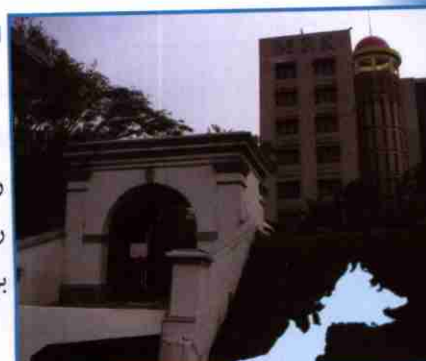

بنای یادبود توگو کریس(Tugu Keris)

بنای یادبود بزرگی است که در سال ۱۹۸۵ به مناسبت بیست و پنجمین سالگرد سلطنت سلطان سلانگور، صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه (Sultan salahudin Abdul Aziz shah) ساخته‌شده‌است. این بنا در جاده‌ی دو بزرگراه فدرال(Federal Highway)، واقع‌شده و به شکل خنجر نامتقارنی ساخته شده‌است که نماد قدرت، نیرو و وحدت است.

قلعه‌ی راجا ماهادی (Kota Raja Mahadi)

قلعه‌ای تاریخی است که راجا ماهادی، آن را به‌عنوان سنگر دفاعی در مقابل رقیب خود، راجا عبدالله(Raja Abdullah) در جنگ برای تصاحب کلانگ ساخته‌است.

کاخ سلطنتی(Royal Palace)

کاخ سلطنتیِ سلطانِ سلانگور است در خیابان ایستانا (Jalan Istana). بازدیدکنندگان، حق ورود به داخل این ناحیه را ندارند.

جزیره‌ی پولائو کتام(Pulau Ketam)

جزیره‌ای مسکونی که مدرسه، بانک، ایستگاه آتش‌نشانی، اداره‌ی پلیس و... دارد و اغلب ساکنانِ آن، چینی هستند. در گذشته، این جزیره مرکز قاچاق کالا بوده؛ ولی در حال حاضر، محل تولید برخی غذاها مثل پوره‌ی ماهی یا ماهی خشک است. این جزیره به جزیره‌ی خرچنگ نیز معروف است.

جزیره‌ی کری(Pulau Carey)

این جزیره در هفده کیلومتریِ جنوبِ بندر کلانگ، واقع شده‌است. شهرت این جزیره به‌خاطر صنعتگران بومی و محصولات سنتیِ کنده کاری روی چوب آن است. از جمله‌ی این تولیدات می‌توان به صورتک‌هایی با اشکال خیالی و مجسمه‌های چوبی به شکل حیوانات، از جمله ببر اشاره‌نمود.

معبد سری ساندرا راجا پرومال(Sri Sunderaraja Perumal)

یکی ازقدیمی‌ترین معابد مالزی و بزرگ‌ترین معبد واشناویتی (Vaishnavite) (نوعی سنت در مذهب هندو) در مالزی است که ساخت آن به ۱۱۷ سال پیش برمی گردد. این معبد، اولین معبد در جهان است که به علت فراهم کردن خدمات فرهنگی، اجتماعی و مذهبی برای هندوها گواهی‌نامه‌ی کیفیت جهانی گرفته‌است و محل برگزاری یکی از مهم‌ترین جشن‌های کلانگ، به‌نام پوراتاسی(Puratassi) نیز هست.

جشنواره‌ها

جشنِ ماه پوراتاسی(Puratassi)

یکی از جشنواره‌های مهم کلانگ، جشن ماه پوراتاسی است. در این جشن -اواسط سپتامبر(شهریور) تا اواسط اکتبر(مهر)- بسیاری از پیروان پرومال(خدای هندوها) (Perumal)، سوگند می‌خورند که به آگاهی و شعور معنوی دست یابند. در طول این ماه، هرروز دعاها و مراسم مذهبی برگزار می‌شود و در روزهای شنبه‌ی این ماه مقدس، جشن باشکوهی برگزار می‌شود. بسیاری از مریدان از سراسر مالزی و حتی کشورهای همسایه به این معبد می‌آیند و از صبح تا شب به پرومال (Lord Sri sunderaja Perumal) ادای احترام می‌کنند.

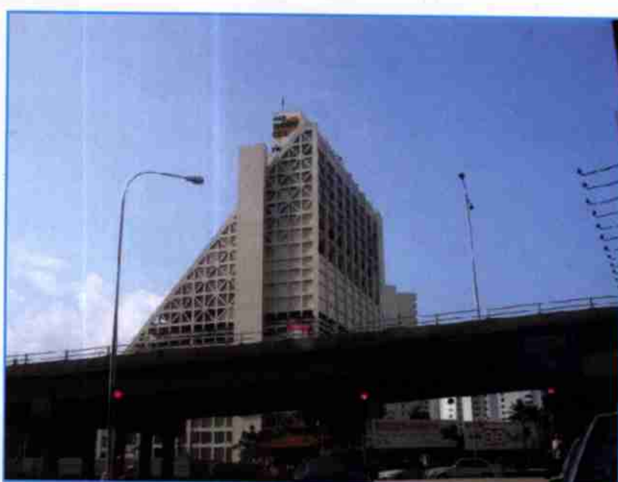
جشنواره‌ی آفرینش(خلاقیت) (Creative Festival)

در این جشنواره، موسیقی، فیلم، عکس، صنایع دستی و دیگر آثار هنری مالزیایی‌ها به نمایش گذاشته می‌شود.

آمپنگ(Ampang)

منطقه‌ی آَمپنگ در ایالت سلانگور، واقع شده‌است. وسعت این منطقه ۱۴۳٫۵ کیلومتر مربع و جمعیت آن در سال ۲۰۰۵ در حدود ۷۲۱,۴۱۱ نفر بوده است. بخشی از این منطقه اکنون جزو کوالالامپور محسوب می‌شود. منطقه‌ی شهری اَمپنگ در شرق کوالالامپور و متصل به آن است. آمپنگ در گذشته معدن قلع داشته‌است که در ناحیه‌ی هولولانگت(Hulu Langat) و گومبک(Gombak) در ایالت سلانگور بوده‌است.
این شهر به زیر بخش‌های آمپنگ ایندا(Ampang Indah)، آمپنگ موا(Ampang Mewah)، آمپنگ پرما(Ampang Perma)، آمپنگ جایا(Ampang Jaya) و لمبا جایا(Lembah Jaya) تقسیم می‌شود. آمپنگ، چند منقطه‌ی مسکونی کوچک دارد که عبارتند از: تامان پاگانگ جایا(Taman Pagang Jaya)، تامان کاهایا(Taman Cahaya)، تامان سمپاکا(Ttaman Cempaka)، تامان کوساس(Taman Kosas)، تامان باکیت ایندا(Taman Bukit Indah) و تامان راسمی جایا(Taman Rasmi Jaya). این منطقه، مهاجران کره‌ای بسیاری

را نیز در خود جای داده‌است که با تشویق دولت کره‌ی جنوبی به مهاجرت و برقراری روابط تجاری با آن کشور، به آمپنگ مهاجرت کرده‌اند. رستوران‌ها و مراکز خرید کره‌ای بسیاری در این منطقه وجود دارد. این منطقه از مراکز استقرار ایرانیان نیز هست.

سالن گردهمایی اِنگ چون

معماری

ساختمان‌های بسیاری مربوط به دوران قبل از جنگ در امتداد جاده‌ی آمپنگ، واقع شده‌است. سالن گردهمایی اِنگ چون(Eng Choon Assembly Hall)، در جاده‌ی آمپنگ در سال ۱۹۳۰ ساخته شده‌است. ساختار درونی این سالن، بازسازی شده تا بتواند ساختمان بلندتری را که در داخل ساخته‌اند، نگه‌دارد. ائو تونگ سن(Eu Tong Sen)، تاجر بزرگ اوایل دهه‌ی ۱۹۰۰ ، ویلایی در سال ۱۹۳۵ در جاده‌ی آمپنگ ساخت که بعداً دولت انگلیس از آن به‌عنوان پایگاه نظامی استفاده کرد. این ویلا چند بار

بازسازی شده‌است. در بیست و هفتم آگوست ۱۹۵۸، این ویلا به‌عنوان گالری هنر ملی شناخته و پس از مدتی، مرکز گردشگری مالزی شد. این تاجر، معدن قلعی نیز در آمپنگ داشته که اولین معدن دارای ژنراتور برق در سال ۱۹۱۴ بود. ساخت باشگاه اسب دوانی در مارس ۱۸۹۶، یکی از رویدادهای مهم آمپنگ بود تا زمانی که در اول مارس ۱۹۹۷، این باشگاه برای اجرای پروژه‌ی برج‌های دوقلو تخریب شد.

مراکز خرید

آمپنگ، چند مرکز خرید دارد که ازجمله‌ی آنها می‌توان به مرکز خرید گریت ایسترن(Great Eastern Mall)، اَمپنک پونیت(Ampang point) و سیتی اسکوار(City Square) و تسکو(Tesco) اشاره کرد.

اَمپنک پونیت

گریت استرن

تسکو

سیتی اسکوار

شاه عالم (Shah Alam)

شهر شاه عالم با مساحتی در حدود
۲۹۰ کیلومترمربع در منطقه‌ی پتالینگ(Petaling) و کلانگ(Klang)، در ۲۵ کیلومتریِ غربِ کوالالامپور و در ایالات سلانگور، واقع شده‌است. به واسطه‌ی ملحق شدن کوالالامپور به قلمروی فدرال(Federal Territory) در سال ۱۹۷۴، شاه عالم در سال ۱۹۷۸ به جای کوالالامپور، مرکز ایالت سلانگور شد. پس از استقلال مالزی، شهر شاه عالم، اولین شهر جدید این کشور بود. در سال ۲۰۰۹، جمعیت این شهر را ۶۱۷,۱۴۹ نفر تخمین زده‌اند که هشتمین شهر پرجمعیت مالزی است. شاه عالم، از مراکز صنعتی کشور مالزی محسوب می‌شود و کارخانه‌های بسیاری در این منطقه استقرار دارند. در گذشته، این شهر با نام سان گای رنگ گام(Sungai Renggam) شناخته می‌شد و به‌خاطر داشتن روغن نخل و کائوچو مورد توجه بود. قبل از استقلال مالزی، این شهر را باتو تیگا(Bato tiga) نام نهادند.

قرن‌هاست که شاه عالم، مرکز تجارت روغن نخل و کائوچوی کشور به حساب می‌آید. نام فعلی شهر شاه عالم و بسیاری از ساختمان‌ها، بناها و خیابان‌های آن، را شاه سلانگور، سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه(Sultam Salahuddin Abdul Aziz shah)، پس از مرگ پدرش، سلطان عالم شاه(Sultan Alam shah) برگزیده است.

در دهم اکتبر سال ۲۰۰۰ اولین استاندار، حاجی ابو سوجاک حاجی محمود(Dato Haji Abu sujak Haji Mahmud) شاه عالم را به‌عنوان شهر شناخت.

دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی

اغلب مراکز دانشگاهی شهر شاه عالم، در تپه‌های غربی شهر در منطقه‌ی سکسینِ ۱(Seksyen1) تا سکسین ۱۷(Seksyen17) واقع شده‌اند.

دانشگاه تکنولوژی اِم اِی آر آی(University Technologi MARI)، دانشگاهی دولتی است در نزدیکی این شهر. واحدی از دانشگاه تکنولوژی مالزی(UTM) به‌نام مرکز آموزش بین‌المللی دانشگاه تکنولوژی مالزی (International Education centre of UTM) نیز در شهر شاه عالم، واقع شده‌است. از دانشگاه‌های خصوصی شهر شاه عالم می‌توان

دانشگاه تکنولوژی ام ای آر آی

UTM

دانشگاه صنعتی سلانگور

مرکز آموزش بین‌المللی
دانشگاه تکنولوژی مالزی

دانشگاه مدیریت و علوم

به دانشگاه صنعتی سلانگور(Industrial University of Selangor)، دانشگاه مدیریت و علوم(University Management and Science) و کالج وابسته به آن مرکز مدیریت و فناوری پیشرفته(Advance Management and Technology Centre) اشاره کرد.

استادیوم چهل‌هزار نفره‌ی مالاواتی

ورزش

شاه عالم، یکی از شهرهای مالزی است که امکانات زیادی برای دوست‌داران ورزش فراهم کرده‌است. استادیوم شاه عالم با ظرفیت هشتادهزار نفر، یکی از بزرگ‌ترین استادیوم‌های مالزی است که در مجتمع ورزشی این شهر، واقع شده‌است. استادیوم چهل‌هزار نفره‌ی مالاواتی(Malawati

Stadium)، یکی دیگر از استادیوم‌های شاه عالم است که جز ورزش، در مناسبت‌های مختلف، مثلاً برای اجرای کنسرت، مورد استفاده قرار می‌گیرد. بزرگ‌ترین مسابقه‌ی برگزار شده در این استادیوم، مسابقه‌ی نهاییِ بوکس کشورهای مشترک‌المنافع در سال ۱۹۹۸ بود که طی آن، ساپوک بیکی(Sapok Biki) از کشور مالزی، برنده‌ی مدال طلا شد.

استادیوم شاه عالم

اقتصاد

اصلی‌ترین کارخانه‌ی سازنده‌ی ماشین پروتون(Proton) در حومه‌ی صنعتی شهر شاه عالم، واقع شده‌است. شرکت پروتون، طرح تولید خودرو ملی را با همکاری میتسوبیشیِ ژاپن اجرا نمود و امروزه با توجه به عوارض گمرکی سنگین واردات خودروهای خارجی، این شرکت، دو سوم بازار داخلی خودرو را در اختیار گرفته‌است. پس از مستقر شدن کارخانه‌ی تولید پروتون در شهر شاه عالم، این شهر به یک منطقه‌ی شهریِ در حال توسعه تبدیل شد. بسیاری از شرکت‌های خارجی و داخلی نیز کارخانه‌های خود را در این منطقه‌ی صنعتی احداث کرده‌اند.

حمل و نقل

شاه عالم بزرگراه‌هایی مثل بزرگراه فدرال(Federal Highway)، اتوبان جدید دره‌ی کلانگ(New Klang valley Expressway) و اتوبان شاه عالم دارد، که به شهرهای اصلی در دره‌ی کلانگ متصل می‌شود. این شهر به قطب‌های حمل و نقل اصلی، از جمله فرودگاه بین‌المللی کوالالامپور(در سی کیلومتری جنوب شهر) نزدیک و به راه‌آهن کوالالامپور نیز متصل است. اتوبوس و تاکسی، حمل و نقل عمومی را در مناطق داخلی شهر برعهده دارند.

مراکز خرید

بازار مرکزی عالم

- **بازار مرکزی عالم**

(Plaza Alam Central)

بازار شاه عالم

- **بازار شاه عالم**

(Plaza shah Alam)

- **تسکو(Tesco)**

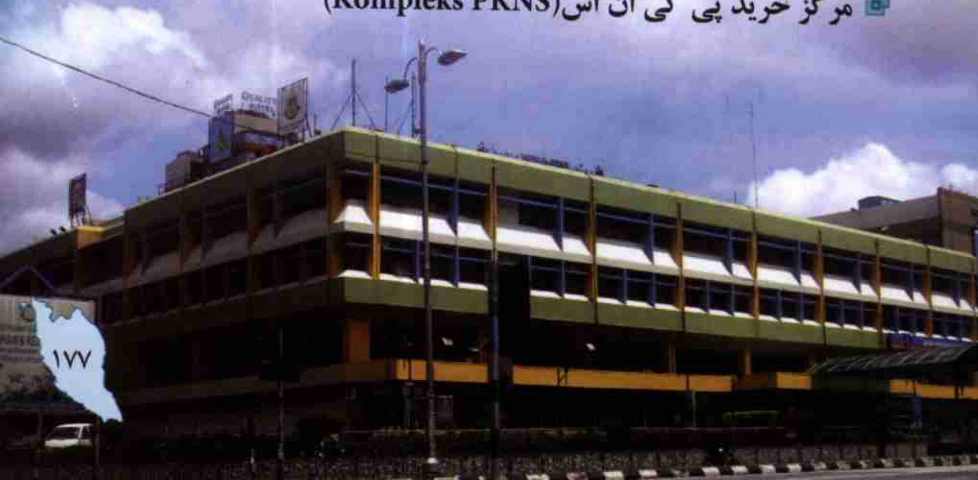
تسکو

- **جایانت(Giant)**
- **مرکز خرید سانگ وی لاگون**

(Sungway Lagoon Shopping Centre)

در این مرکز، همه جور کالایی پیدا می‌شود. طبقه‌ی زیرین این فروشگاه به‌خاطر رستوران‌های محلی‌اش شهرت دارد.

- **مرکز خرید پی کی ان اس(Kompleks PKNS)**

شاه عالم سیتی سنتر
(Shah Alam City Centre)

جدیدترین مرکز خرید شاه عالم است که در ناحیه‌ی نُه، واقع شده‌است و به

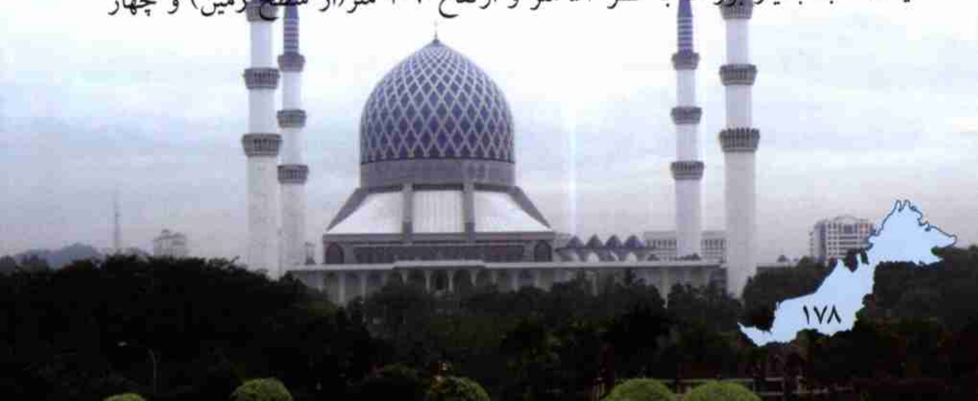

ساک(SACC) معروف است. این مرکز چند فروشگاه و رستوران مشهور دارد که از جمله‌ی آنها می‌توان به گِس(Guess) وینسی(Vincci)، بینوانی(Binwani)، و رستوران‌های دیوپیل(Dave's Peil) و کافی بین(Coffee Bean) اشاره کرد.

مناطق دیدنی

مسجد، سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه
(Sultan salahuddin Abdul Aziz shah Mosque)

این مسجد، بزرگ‌ترین مسجد مالزی و دومین مسجد بزرگ جنوب شرق آسیا(بعد از مسجد استقلال اندونزی) است که به دستور سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز در طی سال‌های فرمانروایی وی، بین سال‌های ۱۹۸۲ تا ۱۹۸۸ ساخته شده‌است. این مسجد، یک گنبد بسیار بزرگ به قطر ۵۲ متر و ارتفاع ۱۰۷ متر(از سطح زمین) و چهار

مناره به ارتفاع ۱۴۰ متر دارد که دومین مناره‌های بلند جهان هستند. این مسجد می‌تواند شانزده‌هزار نمازگزار را در خود جای دهد. معماری آن، ترکیبی از سبک مالایی و معماری اسلامی است. این مسجد به مسجد کبود(Blue Mosque) نیز معروف است. در بخشی از شبستان مسجد، بر عکس معمول که پنکه‌ها از سقف آویزانند، با کمک ستون‌هایی از کف سالن، در ارتفاع قرار گرفته‌اند و کار تهویه را انجام می‌دهند.

ساختمان سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه

ساختمان سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه، دبیرخانه‌ی ایالت سلانگور است که در

منطقه‌ی پنج شهر، در باکیت ساک(Bukit suk) واقعِ شده‌است. این ساختمان، بین سال‌های ۱۹۸۲ تا ۱۹۸۴ ساخته‌شده و در دوم فوریه‌ی ۱۹۸۵ افتتاح شده‌است. در حال حاضر، این ساختمان، محل استقرار تشکیلات حکومتی ایالت، از جمله دفتر استاندار(Chief Minister's Office)،تالار مجلس ایالتی(State Assembly Hall) و سالن بزرگداشت نقره‌ای(Silver Jubilee Hall) است.

موزه‌ی سلطان عالم شاه یا موزه سلانگور(Selangor state Museum)

این موزه را در سال ۱۹۸۹به دستور سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه ساخته‌اند. در این موزه گنج‌ها و مصنوعات مربوط به تاریخ سلانگور، به نمایش گذاشته شده‌است. مجتمع هنرهای اسلامی سلانگور که در نزدیکی این موزه واقع شده، شاهکارها و ابداعات اسلامی زیادی، ازجمله انواع خطاطی‌های اسلامی و گنج‌های گرانبهای بسیار دارد. یک دانشکده‌ی هنر اسلامی نیز داخل این مجتمع، واقع شده‌است.

کاخ باکیت کایانگان(Bukit Kayangan Palace)

این کاخ، بعد از کاخ شاه‌عالم در شهر سلطنتی کلانگ، دومین کاخ رسمی سلطان سلانگور است که در تپه‌ی باکیت کایانگان در منطقه‌ی دوازده شهر شاه‌عالم، واقع شده‌است.

باغ‌های اطراف دریاچه‌ی شاه عالم (Shah Alam lake Gardens)

این باغ ۴۳ هکتاری که در مرکز شهر شاه عالم، واقع شده‌است، دریاچه‌ای مصنوعی دارد که با باغ‌های زیبایی احاطه شده‌است. این دریاچه به سه بخش شرقی، غربی، و مرکزی تقسیم می‌شود که به ترتیب، با نام‌های تاسیک دامای(Tasik Damai)، تاسیک پرمای(Tasik Permai) و تاسیک ایندا(Tasik Indah) خوانده می‌شود.

این باغ، مورد علاقه‌ی بسیاری از ساکنان این منطقه است و سکوی بلندی روی دریاچه‌ی آن برای قدم زدن و تماشای ماهی‌ها، لاک‌پشت‌ها و... وجود دارد. این باغ، امکاناتی دارد؛ نظیر رستوران غذای دریایی، پارک آبی شاه عالم، زمین بازی کودکان و قایق‌سواری و نیز محل برگزاری رویدادهای مهم بین‌المللی، از جمله نمایشگاه بین‌المللی سالیانه‌ی گل ارکیده و نمایشگاه بین‌المللی قایق است.

پارک کشاورزی شاه عالم(shah Alam Agricultural Park)

اولین پارک کشاورزیِ مالزی است و از سال ۱۹۸۶، ورود عموم به این پارک، آزاد شده‌است. این پارک با مساحت ۱۲۹۵ هکتار، یکی از بزرگ‌ترین پارک‌های جهان است و گیاهان زراعی آن، توجه گردشگران بسیاری را به خود جلب کرده‌است. در این پارک، مزرعه‌ی شالی کاری، درخت کاکائو، نخل خرما، کائوچو، قهوه، نارگیل و درخت‌های میوه‌ی دیگر و باغ‌های زیادی، مثل باغ ارکیده، باغ کاکتوس، قارچ و ادویه‌جات وجود دارد. این پارک، باغ وحش کوچکی نیز دارد و در آن، می‌توان دوچرخه‌سواری و اسب‌سواری کرد.

پارک سرگرمی عالم مگا(Alam Megah Recreational Park)

یکی از بزرگ‌ترین پارک‌های سرگرمیِ شاه عالم است که در سال ۲۰۰۳ در عالم مگا در منطقه‌ی ۲۸ افتتاح شده‌است. این پارک، مکان مناسبی برای قدم زدن است.

جشنواره‌ها

جشنواره‌ی بون اُدوری(Bon Odori Festival)

جشن هنر، فرهنگ و سرگرمی ژاپنی است که هرسال در ماه ژوئیه در استادیوم متسوشیتا کورپ(Matsushita Corp) برگزار می‌شود.

این جشن با موسیقی، رقص، غذا و نوشیدنی های ژاپنی، همراه است.

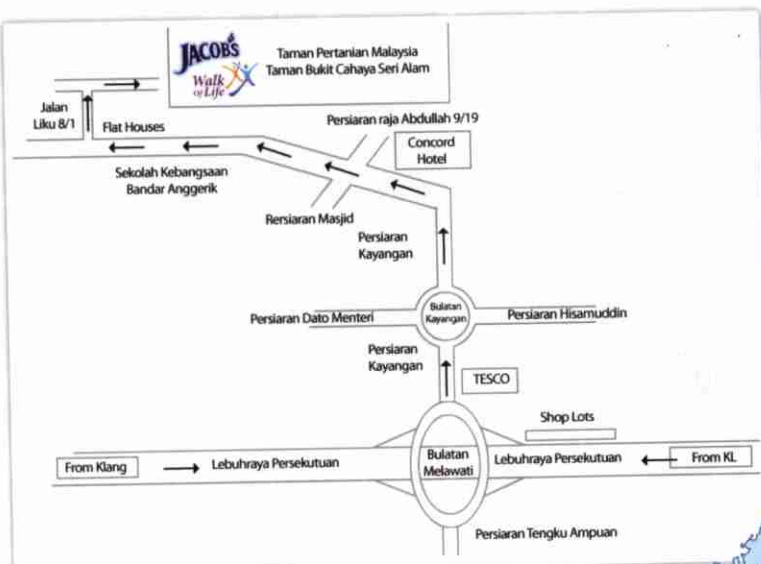
جشنواره‌ی نیمه‌ی پاییز(Mid-Autumn Festival)

این جشنواره با نام‌های جشنواره‌ی ماه(Moon Festival)، جشنواره‌ی فانوس(Lantern Festival) و جشن کیک ماه(Mooncake Festival) نیز شناخته شده‌است؛ در ماه اکتبر برگزار می‌شود و جشنواره‌ی غذا، به‌خصوص، غذاهای دریایی است.

پیاده‌روی جکوب (Jacob's walk of life)

پیاده‌روی همگانی است که هر سال در ماه آگوست برگزار می‌شود و فرصتی است تا همه‌ی اعضای خانواده همراه با یکدیگر در یک رویداد ورزشی شرکت کنند.

پتالینگ جایا(Petaling Jaya)

شهر پتالینگ جایا، معروف به پی جی(PJ) با مساحتی در حدود ۹۷کیلومترمربع، در منطقه‌ی پتالینگ در ایالت سلانگور، واقع شده‌است. در ابتدا به دلیل ازدحام جمعیت در کوالالامپور، در سال ۱۹۵۲، انگلیسی‌ها پتالینگ جایا را در شهرک ۴۸۶ هکتاری اِفینگام(Effingham Estate) کوالالامپور پدید آوردند. توسعه‌ی پتالینگ جایا در سال ۱۹۵۲ با ساخت هشتصد واحد مسکونی در اطراف منطقه‌ای که امروزه شهر قدیمی(Old Town) نامیده می‌شود، آغاز شد.

در همین زمان، دوتا از اصلی‌ترین و اولین جاده‌های این شهر به‌نام جالان ۱(جاده‌ی یک) (Jalan 1) و جالان ۲ (Jalan 2) ساخته شدند که بعدها به‌ترتیب جاده‌ی تمپلر(Jalan Templer) و جاده‌ی اُتمان(Jalan Othman) نام‌گذاری شدند.

تا اوخر سال ۱۹۵۳، مقامات کوالالامپور این شهر را اداره کردند. در سال ۱۹۵۴، شخصی به‌نام اِن.اِی.جی.کِندی(N.A.J.Kennedy)، اداره‌ی امور این شهر را بر عهده گرفت. در بیست و چهار آگوست ۱۹۵۹، اولین مالزیایی، انسیک عبدالعزیزابن حاجی محدعلی(Encik Abdul Aziz bin Haji Mohd Ali) اداره‌ی پتالینگ جایا را بر عهده گرفت. از لحاظ اجرایی و از لحاظ تاریخی، پتالینگ جایا بخشی از کوالالامپور بوده‌است. هنگامی که در یکم فوریه‌ی سال ۱۹۷۲، کوالالامپور جزء قلمرو فدرال(ناحیه‌ی مرکزی) شد، پتالینگ جایا نیز به یک شهر مستقل در ایالت

جدول آب و هوای پتالینگ جایا — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲
	کمترین	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۴
میانگین کل بارش		۱۴۵	۱۳۸	۱۸۰	۲۰	۱۵۱	۱۰۲	۱۱۵	۱۲۵	۱۶۴	۱۹۵	۲۳۳	۲۰۲	۱۷۷۰

سلانگور تبدیل شد. جنوب پتالینگ جایا یا پی جی اِس(PJS)، از منطقه‌ی هشت تا شهر قدیمی پتالینگ جایا(PJ Old Town)، جزو اولین مناطق مسکونی بودند که در سال ۱۹۵۳ ساخته‌شدند. در طی توسعه‌ی این شهر، پتالینگ جایای شمالی که در طرف دیگر بزرگراه فدرال(Federal Highway)، واقع شده‌است، توسعه پیدا کرد.

اولین مجتمع خرید پتالینگ جایا به نام مرکز خرید جایا(Jaya Shopping Centre) در سال ۱۹۷۴ در منطقه‌ی چهارده ساخته‌شد. پتالینگ جایا قطب صنعتی دره‌ی کلانگ نیز به‌شمار می‌رود.

در یکم ژانویه‌ی ۱۹۷۷، اداره‌ی امور پتالینگ جایا به شورای شهر پتالینگ جایا(Petaling Jaya Municipal Council) سپرده شد.
از آنجا که مردم زیادی از مناطق روستایی به این شهر مهاجرت کرده‌اند، نواحی جدید، از جمله سوبانگ جایا(Subang Jaya) و سکسین ۵۲ (Seksyen52)، تحت نظارت شورای شهر ایجاد شد. در بیست و ششم ژوئن سال ۲۰۰۶، پتالینگ جایا به شهر تبدیل شد. این شهر به هفت ناحیه تقسیم می‌شود. برخی از این نواحی نیز خود نیز به نواحی کوچک‌تر تقسیم می‌شوند.

در سال ۲۰۰۸، جمعیت شهر پتالینگ جایا، ۵۴۳,۴۱۵ نفر تخمین زده شده‌است و یازدهمین شهر پرجمعیت مالزی است. نژادهای چینی، مالایی و هندی، سه گروه اصلی ساکنان این شهر هستند که در این میان، چینی‌ها اکثریت جمعیت را تشکیل داده‌اند.
پتالینگ جایا بیش از ۲۳ دانشگاه و دانشکده دارد که از مهم‌ترین آنها می‌توان به کمپ دانشگاه بین‌المللی اسلامی مالزی (International Islamic University Malaysia) در ناحیه‌ی هفده، واحدی از دانشگاه

دانشگاه بین‌المللی توایِن تِک

دانشگاه بین‌المللی اسلامی مالزی

دانشگاه علوم و تکنولوژی مالزی

دانشگاه تکنولوژی مالزی

تکنولوژی مالزی (MARA University of Technology) در جاده‌ی اُتمان، ناحیه‌ی یک، کمپ اصلی دانشگاه علوم و تکنولوژی مالزی(Malaysia University of Science & Technology) در ناحیه‌ی اِس اِس هفت(SS7) و دانشکده‌ی خصوصی دانشگاه بین‌المللی توایِن تِک (International University College of Technology Twintech) اشاره کرد.

حمل و نقل

امکانات حمل و نقل و تأسیسات زیربنایی در پتالینگ جایا وضعیت مناسبی دارند. حمل و نقل شهری، به وسیله‌ی اتوبوس و مینی‌بوس و حمل و نقل بین شهری، توسط قطار شهری کوالالامپور که به داخل پتالینگ جایا کشیده شده‌است، انجام می‌شود. پتالینگ جایا از سه طریق به سیستم بزرگراه ملی، بزرگراه شمال-جنوب(North-South Expressway) دسترسی دارد: سوبانگ(Subang)، دامن‌سرا(Domansara) و کوتادامن سرا(Kota Domansara).

مراکز خرید

گردشگرانی که به پتالینگ جایا سفر می‌کنند، گزینه‌های زیادی برای انتخاب محلِ خرید دارند. فروشگاه‌های سنتی کوچک و بزرگی در این شهر دایر است و در مناطق مختلفی، از جمله دامن‌سرا جایا(Domansara Jaya) اِس.اِس.۲(SS2)، دامن‌سرا یوتاما(Damansara Utama)، کلانا جایا(Kelana Jaya) و تامان مگا(Taman Megah).

بازارهای شبانه(Pasar Malam)

بازارهای شبانه‌ی مختلفی در خیابان‌های اصلی اطراف پتالینگ جایا وجود دارد که بهترین مکان برای درک فرهنگ مالزی است. می‌توان در این بازارها اجناسی ازجمله موادغذایی تازه، لباس، وسایل الکترونیکی، گوشی موبایل،

ویدئو سی دی و... را با تخفیف ویژه خرید.

فروشگاه بزرگ جایانت(Gaint Hypermarket)

این مجتمع بزرگ در سال ۲۰۰۴ در ناحیه‌ی کلانا جایا(Kelana Jaya) تأسیس شد؛ شعباتی در سنگاپور و اندونزی دارد و شامل یک فروشگاه بزرگ، خواروبار فروشی، فست فود و قهوه‌خانه‌ی استارباکس(Star Bucks) است.

بازار سان وی پیرامید (Sunway Pyramid Megamall)

مرکز خرید وسیعی است که به دلیل معماری خاص داخلی و خارجی‌اش مشهور است. این مرکز، ۴۸ خط(مسیر) بازی بولینگ و زمین سرپوشیده‌ی اسکی روی یخ دارد.

مرکز خرید آمکورپ (Amcorp Mall)

این مرکز خرید، هفت طبقه دارد و در نزدیک هتل هیلتون (Hilton Hotel) و

هتل آرمادا (Armada Hotell)، واقع شده‌است.

پارکینگ‌های این مرکز در دو طبقه‌ی زیرزمین آن است. در طبقات دیگر این مرکز، رستوران،

خرده‌فروشی، سینما و اداره‌ی مرکزی بانک آمکورپ برهاد(Amcorp Berhod) هستند. در این مرکز خرید، آخر هفته‌ها بازار مخصوص فروش اجناس ارزان قیمت یا دست دوم برگزار می‌شود و به‌همین خاطر، آخر هفته‌ها این مرکز، شلوغ است.

مرکز خرید دیجیتال(Digital Mall)

در منطقه‌ی چهارده ِ شهر، واقع شده‌است و محل مناسبی برای خرید محصولات آی تی(IT) و دیگر محصولات دیجیتالی است.

نمای بیرونی این فروشگاه با موزائیک‌های رنگی، چراغ‌های نئون و یک صفحه‌ی تلویزیون بزرگ، بسیار زیباست.

وان اتاما(One Utama)

وان اتاما

یکی از بزرگ‌ترین و مشهورترین مراکز خرید دره‌ی کلانگ است و بزرگ‌ترین سالن صخره‌نوردی مالزی نیز در آن است.

بازار مرکزی(Art Deco)

این بازار که در اصل، محل فروش ماهی، گوشت و سبزیجات است، در حال حاضر، مکان ایده‌آلی برای گردشگران محسوب می‌شود؛ زیرا

می‌توانند در آن، آثار هنری و صنایع دستی مختلفی به یادگار سفر مالزی، بخرند.

مکان‌های دیدنی

معبد چیتاوان(Wat Chetawan Temple)

یکی از اصلی‌ترین معابد تایلندی بودایی در دره‌ی کلانگ است که در جاده‌ی گاسینگ(Jalan Gasing)، واقع شده‌است. این معبد در دهه‌ی ۱۹۶۰ ساخته‌شد و در حال حاضر به دلیل طراحی پیچیده و مجسمه‌های داخل معبد، مورد توجه مؤمنان بودایی و گردشگران بسیار است. این معبد در طول برگزاری جشنواره‌های تایلندی، مانند سونکران و جشنواره‌ی فانوس، میزبان گردشگران و علاقمندان خانواده‌ی سلطنتی است.

طاق کوتا دارول احسان (Kota Darul Ehsan Arch)

این طاق‌های بزرگ مرمری، دروازه‌ی ورودی پتالینگ جایا است. این طاق نمادین در بزرگراه فدرال مالزی،

بین کوالالامپور و ایالت سلانگور، واقع شده‌است و بزرگ‌ترین طاق در مالزی است. ساخت این طاق در سال ۱۹۷۴ آغاز شد؛ برای نشان دادن سخاوت سلطان سلانگور در واگذاری کوالالامپور به حکومت فدرال به‌عنوان پایتخت ملی، و در سال ۱۹۸۱ پایان یافت.

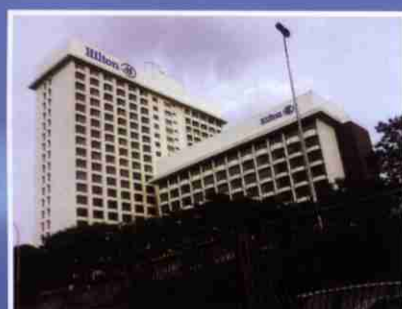

برج شورای شهر پتالینگ جایا (MBPJ Tower)

مرکز شورای شهر پتالینگ جایا در ساختمان ۲۷ طبقه‌ای است که توسط آخرین سلطان سلانگور، سلطان صلاح‌الدین عبدالعزیز شاه در شانزدهم مارس سال ۱۹۸۷ ساخته‌شده‌است. در اطراف این برج، مغازه‌ها و مناطق تجاری زیادی هست.

هتل هیلتون(Hilton Hotel)

یکی از قدیمی‌ترین هتل‌های مالزی است.

پارک دریاچه‌ی کلانا جایا(Kelana Jaya Lake Park)

یکی از بزرگ‌ترین پارک‌های پتالینگ جایا است که هفت دریاچه دارد. مجموعه‌ی ورزشی کلانا جایا در نزدیکی این پارک، واقع‌است و دو استخر شنا دراندازه‌ی المپیک(در ابعاد استخرهای بازی‌های رسمی)، سالن تنیس و بدمینتون دارد.

تپه‌ی گاسینگ(Gasing Hill)

این تپه تنها منطقه‌ی جنگلی باقی‌مانده در پتالینگ جایا است و مساحت آن در حدود صد هکتار است. در این منطقه انواع گونه‌های نادر گیاهان و جانوران و بیش از صد گونه پرنده یافت می‌شود. این تپه برج دیده‌بانی و مکان‌های استراحت برای دوست‌داران طبیعت دارد و مکان مناسبی برای پیاده‌روی است.

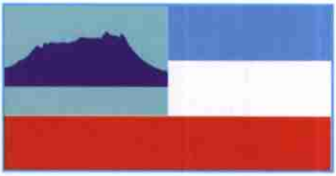
تامان جایا(Taman Jaya)

باغ مناسبی برای دوست‌داران طبیعت، پیاده‌روی و سرگرمی است. این باغ، منطقه‌های بسیاری برای ماهی گیری دارد.

پل کابلی ال دی پی(LDP Cable - Stayed bridge)

این پل، اولین پل کابلی در بزرگراه‌های مالزی است و در پروژه‌ی بزرگراه کشور، به‌عنوان یک طرح منحصربه‌فرد، شناخته شده‌است. روش‌های طراحی و ساخت این پل، امکان کنترل ترافیک را در مناطق پر تردد فراهم می کند.

ایالت صباح(Sabah)

ایالت صباح درشمال‌شرقی جزیره‌ی بورنئو و در همسایگی ایالت ساراواک و دریای چین جنوبی، واقع شده‌است. صباح، شرقی‌ترین ایالت مالزی است. مساحت این ایالت، ۷۶۱۱۵ کیلومترمربع و جمعیت آن درسال ۲۰۰۹، حدود ۳۲۰۲۸۸۰ نفر، اعلام شده‌است. در این ایالت جاذبه‌های طبیعی بسیاری وجود دارد؛ نظیر جزیره‌های مرجانی، جنگل‌های بارانی، کوه‌ها و...

جزیره‌ی سیپادان(Pulau Sipadan)

در جنوب‌شرقی ایالت صباح است و یکی از بهترین مکان‌های دنیا برای غواصی است. سیپادان، تنها جزیره‌ی اقیانوسی در مالزی و گنجینه‌ای از دنیای زیرآب است و انواع گوناگونی از جانوران آبزی مانند کوسه‌ها، لاک‌پشت‌ها، انواع ماهی‌ها با اندازه‌ها و رنگ‌های مختلف، لابسترها(نوعی خرچنگ دراز)، نیزه ماهی و مرجان در آن یافت می‌شود.

بیشتر جاذبه‌های این ایالت، تماشای حیوانات عجیب و نادر است. یکی از این مناطق سپیلوک(Sepilok) نام دارد که بزرگ‌ترین زیستگاه اورانگوتان‌هاست. کمی آن طرف‌تر، در جنوب این منطقه دره‌ی دانوم(Danum Valley) با گل‌ها و گیاهان جنگلی زیبا و اندکی جلوتر، بندر ماهی‌گیری شلوغ سانداکان(Sandakan)

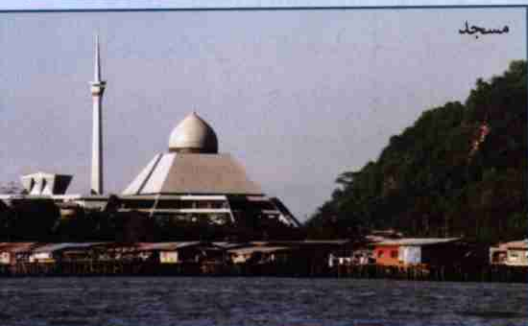
بندر سانداکان

واقع‌است که محل زندگی میمون‌های پوزه‌دار است. پارک تونکو عبدالرحمان(Tunku Abdul Rahman) در این ایالت، محل مناسبی برای علاقه‌مندان به ورزش‌های آبی است.

مسجد

کلیسا

جزیره‌ی سیپادان

بندر کوتاکینا بالو

(Kota Kinabalu)

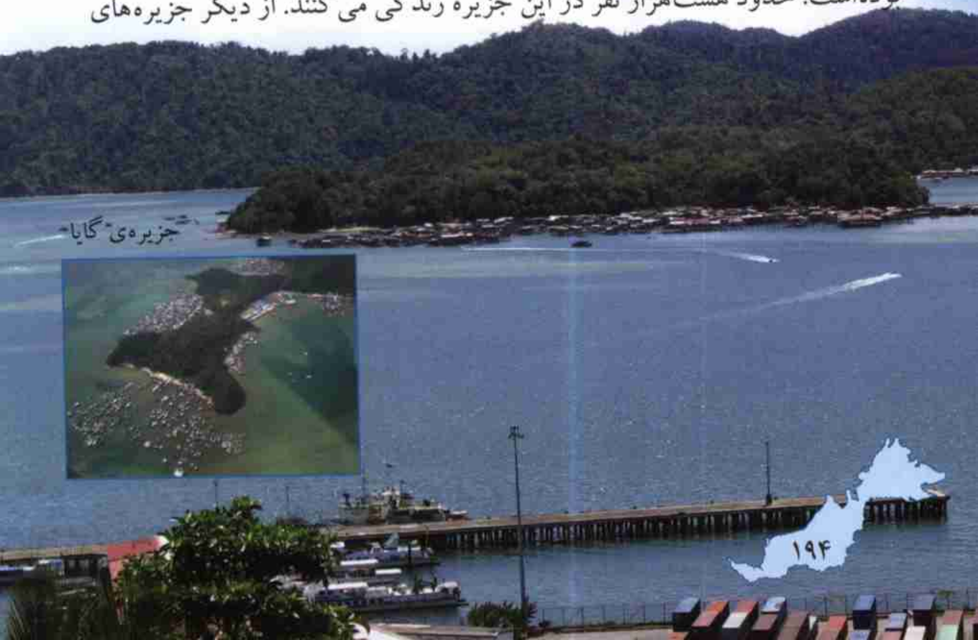
بندر کوتاکینابالو با مساحت ۳۵۱ کیلومترمربع، مرکز ایالت صباح است و بخش اجرایی ایالت نیز در این شهر است. این شهر در شمال غربی جزیره‌ی بورنئو و در ساحل غربی ایالت صباح، واقع شده‌است. کوتاکینابالو در زمین‌های پست محدودی

جدول آب و هوای کوتاکینا بالو		بارش(میلی‌متر) دمای روزانه (سانتیگراد)											
ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۰	۳۱	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۲
	کمترین	۲۴	۲۴	۲۴	۲۵	۲۵	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
میانگین کل بارش		۶۴	۵۰	۵۳	۸۸	۱۴۶	۱۹۰	۱۸۷	۲۲۳	۲۰۸	۲۹۵	۲۱۸	۱۶۱	۱۸۸۱

میان رشته کوه‌های کروکر(Crocker) در شرق، و دریای چین جنوبی(South China Sea) در غرب، واقع است. نام قبلی این شهر، جسلتون(Jesselton) بوده و در حال حاضر در میان مالزیایی ها به کِی کِی(K.K) معروف است. کوتاکینابالو مهم‌ترین مقصد جهان‌گردی و دروازه‌ی اصلی برای مسافرانی است که از ایالت صباح دیدن می کنند. این شهر، یکی از اصلی‌ترین مراکز صنعتی و بازرگانی شرق مالزی است و به‌همین دلیل یکی از شهرهایی است که به سرعت در حال رشد است. طبق سرشماری سال ۲۰۰۹، جمعیت این شهر، ۶۱۷۹۷۲ نفر و تراکم جمعیت آن، ۱۶۵۰ نفر در هر کیلومترمربع، تخمین زده شده‌است. کوتاکینابالو پرجمعیت‌ترین شهر ایالت صباح و نهمین شهر پرجمعیت مالزی است.

در نزدیکی کوتاکینابالو شش جزیره وجود دارد؛ بزرگ‌ترینِ آنها جزیره‌ی گایا(Pulau Gaya) است که اولین منطقه‌ی مسکونی انگلیسی‌ها در مالزی بوده‌است. حدود هشت‌هزار نفر در این جزیره زندگی می کنند. از دیگر جزیره‌های

جزیره‌ی گایا

این منطقه که اغلب، خالی از سکنه هستند، می توان به جزیره ی ساپی(Pulau Sapi)، جزیره‌ی منوکان(Pulau Manukan)، جزیره‌ی سالاگ(Pulau Sulug)، جزیره‌ی ماموتیک(Pulau Mamutik) و جزیره‌ی سپانگ گار(pulau sepanggar)، اشاره کرد.

تاریخچه

در اواخر دهه‌ی ۱۸۰۰، شرکت انگلیسیِ شمال بورنئو(British North Borneo Company) اقدام به تأسیس منطقه‌ای مهاجرنشین در سراسر شمال بورنئو(در حال حاضر، ایالت صباح) کرد. در سال ۱۸۸۲، مستعمره‌نشین کوچکی در جزیره‌ی گایا پدید آمد که در حال حاضر، محل سکونت مردم باجائو(Bajau)، (نژادی مخلوط از مالزیایی و فیلیپینی) است. در سال ۱۸۹۷، این محل با شورش باجائوها به سرپرستی مت صالح(Mat Salleh) سوزانده و خراب شد. پس از این شورش، این شرکت تصمیم گرفت دوباره یک منطقه‌ی مستعمره‌نشینی ایجاد کند.

نژاد و مذهب

کودازان

امروزه جمعیت شهر کوتا از نژادهای مختلف تشکیل شده‌است. با نژادهای چینی، باجائوس(Bajaus)، مالایی و کادازان(Kadazan)،از نژادهای اصلی این شهر هستند. اکثر چینی‌های ساکن کوتا که هاکایی(Hakkas) هستند، در ناحیه‌ی لایانگ(Luyang)، اکثر کودازان‌ها در ناحیه‌ی پنام پانگ، و باجائوس‌ها در ناحیه‌ی لی کاس(likas)، زندگی می کنند. مردم کودازان، عمدتاً مسیحی، مالایی‌ها و باجوها پیرو اسلام، و چینی‌ها عمدتاً بودایی یا مسیحی هستند. جمعیت قابل ملاحظه‌ای از افراد فیلیپینی و اندونزیایی نیز در این شهر، ساکنند.

زبان

مردم شهر کوتاکینا بالو عمدتاً به زبان مالزیایی صحبت می کنند؛ البته گروه‌های زیادی نیز وجود دارند که هنوز به زبان مادری خویش صحبت

می کنند. امروزه اکثر مردم شهر به زبان انگلیسی مسلط هستند و تعدادی از خانواده‌ها آن را به‌عنوان زبان اول خود انتخاب کرده‌اند.

دانشگاه ها

دانشگاه مالزی- ایالت صباح(University of Malaysia Sabah)، بزرگ‌ترین دانشگاه دولتی در ایالت صباح است که در سال ۱۹۹۴ تأسیس شده و یکی از زیباترین دانشگاه‌های مالزی است. کمپ اصلی این دانشگاه با مساحتی در حدود چهارصد هکتار، در ده کیلومتری شمال مرکز شهر، واقع شده‌است.

دانشگاه مالزی- ایالت صباح

دانشگاه تکنولوژی ام اِی آر اِی(MARA)، واحد صباح، قدیمی‌ترین دانشگاه صباح است که در سال ۱۹۷۳ تأسیس شده‌است.

کتاب‌خانه‌ی مرکزی ایالت صباح(Sabah state library Headquarters) که در خیابان پنامپنگ(Jalan Penampang)، واقع شده، بزرگ‌ترین کتاب‌خانه‌ی ایالت است.

کتاب‌خانه‌ی مرکزی ایالت صباح

ورزش

مجموعه‌ی ورزشی لیکاس(Likas sport complex) در کوتاکینابالو، بزرگ‌ترین مجموعه‌ی ورزشی ایالت است که امکانات ورزشی و تفریحی مختلفی برای استفاده‌ی عموم فراهم می کند. این مجموعه‌ی ورزشی، یک استادیوم فوتبال بیست‌هزار نفره، استادیوم بدمینتون، تنیس، زمین اسکواش،

لیکاس

ژیمناستیک، پیست هاکی و استخر شنا دارد. این مجموعه‌ی ورزشی، میزبان رقابت‌های ملی و بین‌المللی بوده‌است؛ از جمله‌ی این رقابت‌ها می‌توان به بازی‌های مالزیایی(sukma games) در سال ۲۰۰۲ اشاره کرد. بازی‌های مالزیایی، یک رخداد ورزشی در مالزی است که از سال ۱۹۸۶، هر دو سال یک‌بار برگزار می‌شود. از دیگر بازی‌های برگزار شده در این استادیوم، مسابقات کاراته‌ی قهرمانی جهان در سال ۱۹۹۴ و مسابقات فینال بدمینتون در سال ۲۰۰۸ است.

اقتصاد

شهر کوتاکینابالو اصلی‌ترین مرکز صنعتی و بازرگانی ایالت صباح است. بسیاری از بانک‌های ایالتی، ملی و بین‌المللی و نیز برخی از شرکت‌های بیمه، اداره‌ی مرکزی یا شعبات خود را در شهر کوتاکینابالو بنا کرده‌اند. شماری از شرکت‌های صنعتی و تولیدی نیز کارخانه‌های خود را در این شهر، به‌خصوص در مناطق صنعتی لی‌کاس(Likas)، کولوم بونگ(Kolombong) و اینانام(Inanam) احداث کرده‌اند.

ساخت پارک صنعتی ۳۳۰۰هکتاری کوتاکینابالو در ناحیه‌ی سپانگر(Sepanggar)، به‌منظور افزایش فعالیت‌های صنعتی و بازرگانی شهر بوده‌است که کوتاکینابالو را به مرکز خریدی بزرگ، در حال رشد، در شرق مالزی و نیز در ناحیه‌ی در حال رشد شرق آسیا تبدیل کرده‌است. کوتاکینابالو هرسال، میزبان همایش‌ها و نمایشگاه‌های صنعتی ملی، منطقه‌ای و بین‌المللی، از جمله نمایشگاه دوسالانه‌ی بین‌المللی صباح (sabah International Expo)، همایش گردشگران نواحی غربی اقیانوس آرام(Asia Pacific Tourism Conference) -که از سوی سازمان ملل برگزار می‌شود- و کنگره‌ی مهندسی آسیایی- استرالیایی(Asean Australian Engineering Congrees) و بسیاری همایش‌های دیگر نیز هست. اکثر این همایش‌ها و کنگره‌ها در بندر سوترا(Sutera) برگزار می‌شود.

حمل و نقل

حمل و نقل عمومی در کوتاکینابالو به‌وسیله‌ی تاکسی، مینی‌بوس، اتوبوس و وَن

انجام می‌گیرد. در ناحیه‌ی تجاری مرکزی، دو ترمینال اتوبوس هست.

راه‌آهن ایالت صباح

راه‌آهن شمال بورنئو(North Borneo Railway) در سال ۱۸۹۶ ساخته شده‌است. این راه‌آهن، کوتاکینابالو را به تنوم(Tenom) و چند شهرک دیگر متصل می‌کرد و تنها خط آهن شرق مالزی بود. امروزه این خط آهن به نام راه‌آهن ایالت صباح(sabah state Railway) شناخته می‌شود و در زمینه‌ی حمل و نقل مسافران، و محموله خدمات‌رسانی می‌کند.

فرودگاه بین‌المللی کوتاکینابالو، دومین فرودگاه پر تردد مالزی و اصلی‌ترین دروازه‌ی ورود به ایالت صباح و شرق مالزی است. در سال ۲۰۰۸، تعداد ۴,۶۸۹,۱۶۴ مسافر با ۵۴,۳۱۷ پرواز از این فرودگاه استفاده کرده‌اند.

کوتاکینابالو دو بندر به‌نام‌های بندر کوتاکینابالو(port Kota kinabalu) و بندر کانتینری بای(sepanggar Bay) دارد.

مراکز خرید

کوتاکینابالو مراکز خرید بسیاری دارد که توجه گردشگران زیادی را به خود جلب می‌کند. از اصلی‌ترین مراکز خرید آن می‌توان به مراکز زیر اشاره کرد:

مجتمع کارامیوزینگ

(Kompleks Karamusing)

این مرکز، کامل‌ترین محل فروش کامپیوتر و تجهیزات آی تی در کوتاکینابالو است و می‌توان در آن، مارک‌های بین‌المللی را با کیفیت بالا و قیمت ارزان‌تر خرید و از خرده‌فروشی‌ها و خدمات مختلف بهرمند شد. این مرکز، رستوران‌های ژاپنی، غذاهای محلی و چند کافی‌شاپ کوچک دارد.

یکشنبه بازار (خیابان گایا)

بازاری قدیمی است که مغازه‌های چوبی با سقف‌هایی از شاخه و برگ گیاهان دارد. از این بازار می‌توان میوه و گل، صنایع‌دستی، کفش، عتیقه‌جات و سوغاتی، کیک و حتی حیوانات خانگی و علف و سارونگ (لباس مردم مالزی) خرید. این بازار، هر یک‌شنبه از ساعت ۶:۳۰ صبح تا دَه شب باز است.

ویسما مردکا (Wisma Merdeka)

این فروشگاه بزرگ در خیابان حاجی سامان (Jalan Haji Saman)، واقع شده‌است و اجناسی از قبیل کفش و لباس در آن به فروش می‌رسد. دکه‌های فروش غذا نیز در طبقه‌ی دوم، دایر هستند.

فروشگاه صنایع‌دستی کوتاکینابالو (Handicraft Market)

فروشگاه صنایع‌دستی کوتاکینابالو که قبلاً آن‌را فروشگاه فیلیپینی می‌نامیدند، برای مردم محلی و گردشگران، یکی از دیدنی‌ترین مناطق کوتاکینابالو است. این فروشگاه در خیابان تون فواد استفن (Tun Fuad Stephen) در کنار دریا واقع شده‌است. صنایع‌دستی متنوعی در این محل به فروش می‌رسد. در کنار سوغاتی و صنایع‌دستی محلی، اجناس دیگری نیز در این محل عرضه می‌شود.

سنتر پوینت(Centre Point)

مرکز خرید بزرگی است که در آن، اجناس مختلفی به فروش می‌رسد. در طبقه‌ی زیرزمین این فروشگاه رستوران‌ها و خواروبار فروشی‌های متعددی وجود دارد و در طبقه‌ی هشتم نیز، سینمایی دارد با هفت سالن و یک سالن بولینگ.

بازار واواسان(Wawasan Plaza)

نخستین مجتمع خرید در ایالت صباح است که هتل دارد. این مجتمع، بیش از صد مغازه و یک پارکینگ دارد. در طبقه‌ی اول این مجتمع، مرکز صنایع‌دستی واقع شده‌است که در پانزدهم جولای ۲۰۰۵ افتتاح شده‌است. از این مرکز می‌توان صنایع‌دستی محلی با کیفیت بالا تهیه کرد.

مکان‌های دیدنی و تفریحی

موزه‌ی صباح(Sabah Museum)

موزه‌ی صباح در سال ۱۹۶۵ در خیابان گایا(Gaya) ساخته‌شد. این موزه‌ی هفده هکتاری در کنار بیمارستان ملکه الیزابت(Queen Elizabeth Hospital)، واقع‌شده و اصلی‌ترین موزه‌ی ایالت صباح است. در اطراف این موزه، مرکز علم و فن‌آوری، گالری هنری صباح(Sabah Art Gallery) و مرکز مطالعه‌ی روابط میان افراد و گیاهان(Ethno Botanic Garden)، واقع‌شده. این

مجموعه یک باغ وحش و دهکده‌ی تاریخی نیز دارد.

گالری هنر ویسما بودایا(Wisma Budaya Art Gallery)

این گالری در مرکز شهر، واقع شده‌است و میزبان نمایشگاه‌های هنری منطقه‌ای و ملی است.

ساختمان هونگ کود کویسان (Hongkod Koisaan Building)

این ساختمان در جاده‌ی پنامپنگ (Penampang)، واقع‌شده و میزبان جشن سالانه‌ی برداشت محصول است. این جشن در ماه مارس برگزار می‌شود.

پادانگ مردکا (Padang Merdeka)

پادانگ(padang) در زبان مالزیایی به معنی مزرعه و مردکا به معنی استقلال است. این مزرعه مکانی است که در آن اعلامیه‌ی استقلال صباح و تشکیل دولت مستقل مالزی قرائت شده‌است. این اعلامیه را اولین اُستان‌دار صباح، تون فواد استفانس(Tun Fuad Stephens) در شانزدهم سپتامبر ۱۹۶۳ قرائت کرد و این روز را تشکیل اتحادیه‌ی مالزی نامیده‌اند. امروزه این مکان، میزبان جشن روز شهر(City Day) در دوم فوریه(سیزده بهمن)، جشن روز استقلال(Merdeka Day) در سی و یکم آگوست(نهم شهریور)و جشن‌های دیگر است.

برج ساعت آتکینسون(Atkinson Clock Tower)

این برج در ناحیه‌ی بندران برجایا(Bandaran Berjaya)، واقع شده‌است و در سال ۱۹۰۵، مری ادیت آتکینسون(Mary Edith Atkinson) به یادبود پسرش فرانسیس جورجی آتکینوسن(Francis George Atkinson) آن‌را ساخته است. در گذشته از این برج برای هدایت کشتی‌ها استفاده می‌کردند. این برج، یکی از سه ساختمانی است که از جنگ جهانی دوم باقی‌مانده است.

بنای یادبود (Double Six Monument)

بنای یادبودی است در ناحیه‌ی سمبولان(Sembulan)، که به یادبود سقوط هواپیما در تاریخ ششم ژوئن ۱۹۷۶ ساخته‌شد که تون فواد استفانس (Tun Fuad Stephens) اُستان‌دار صباح، نیز یکی از قربانیان آن بود.

ساحل سامودرا(Anjung Samudra)

منطقه‌ی تفریحی ساحلی در مرکز شهر است که رستوران، کافی‌شاپ، بار و کلوپ شبانه دارد.

ساحل تانجانگ آرو(Tan Jung Aru)

در شش کیلومتری مرکز شهر، واقع شده‌است و یکی از سواحل غرب دریاست. این ساحل به‌خاطر منظره‌ی غروبش معروف است. ساحل، رستوران و کلوپ‌های تفریحی دارد. میدان اسب‌دوانی سلطنتی صباح که میزبان مسابقات هفتگی اسب‌دوانی است و میدان گلف کینابالو و پارک گیاه‌شناسی شاهزاده فیلیپ در این ساحل واقع شده‌اند.

پارک تون فوآد استفنس(Tun Fuad Stephens Park)

این پارک در مزرعه‌ی بوکیت(Bukit Padang)، واقع‌شده و محلی‌ها آن را مناسب‌ترین مکان برای پیاده‌روی می‌دانند. این پارک را جنگل احاطه‌کرده و دریاچه‌ای مصنوعی و تعدادی رستوران دارد.

پارک ملی تونکو عبدالرحمان(Tunku Abdul Rahman Park)

پارک ملی عبدالرحمان در سال ۱۹۷۴، نزدیک ساحل کوتاکینابالو ساخته شده‌است. مساحت این پارک، ۴۹کیلومترمربع است و دوسوم آن دریاست. بخشی از پارک، شامل صخره‌های مرجانی و پنج جزیره است.

پارک ملی کوهستان(Crocker Range National Park)

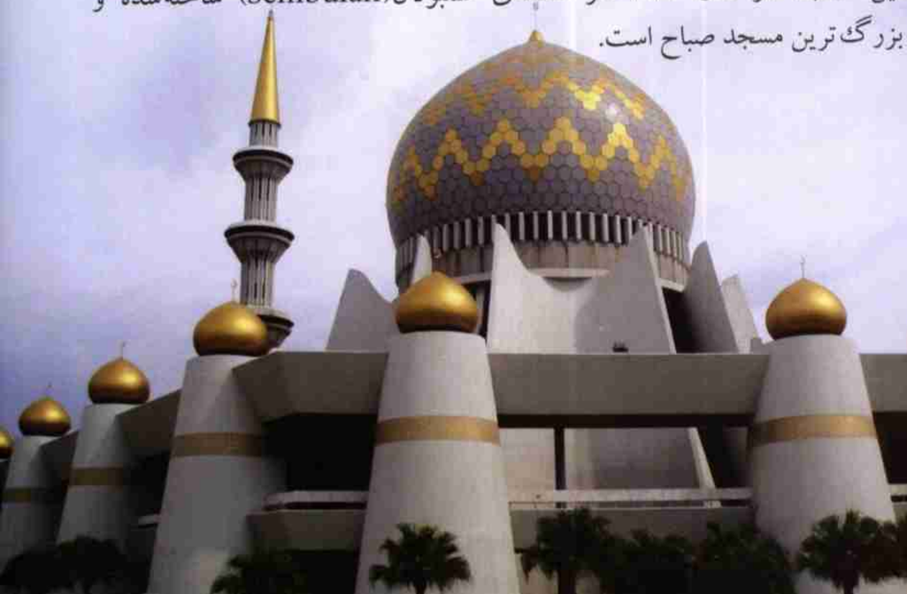
این پارک با مساحت ۱۳۹۹ کیلومترمربع، بزرگ‌ترین پارک ایالت صباح است که در هفتادکیلومتری شهر، واقع شده‌است. پارک کوهستان، حداقل پنج گونه پستاندار اولیه از جمله اورانگ اوتان(Orangutan)، گیبون(Gibbon) و نوعی میمون با چشمان بسیار درشت، به نام تارسیر(Tarsier) دارد. پارک در سال ۱۹۸۴ ساخته‌شده و شامل رشته کوه‌هایی به بلندی ۱۲۰۰ تا ۱۸۰۰متر است.

پارک ملی کینابالو(Kinabalu National Park)

پارکی با مساحت ۷۵۴ کیلومتر مربع است در سال ۱۹۶۴ در غرب ساحل صباح ساخته‌شد و در دسامبر سال ۲۰۰۰ در فهرست میراث جهانی یونسکو ثبت شد. این پارک، قله‌ی کینابالو را که با ارتفاعی در حدود ۴۰۹۵ متر، پنجمین قله‌ی بلند جنوب‌شرق آسیا و بلندترین قله‌ی مالزی است، احاطه کرده‌است. پارک ملی کینابالو یکی از معروف‌ترین مناطق دیدنی صباح است؛ به‌طوری که در سال ۲۰۰۴، بیش از ۴۱۵,۳۶۰ گردشگر، از این پارک دیدن کرده‌اند.

مسجد ایالت صباح(Sabah State Mosque)

این مسجد در سال ۱۹۷۴ در منطقه‌ی سمبولان(Sembulan) ساخته‌شده و بزرگ‌ترین مسجد صباح است.

برج تون مصطفی(Tun Mustapha Tower)

برج شیشه‌ای مدور سی طبقه‌ای است که ۱۲۲ متر ارتفاع دارد. رستوران، موزه و دفاتر خصوصی و اداری شهر در این برج، واقع‌اند.

تواران(Tuaran)

شهر کوچکی در ۳۵ کیلومتری کوتاکینابالو است که سواحل زیبایی

دارد. این شهر که معمولاً آرام به‌نظر می‌رسد، هر صبح یک‌شنبه به منطقه‌ی شلوغ و پر رفت و آمدی تبدیل می‌شود که زندگی در آن موج می‌زند. در این روز، مردم محلی برای خرید و فروش در این بازار جمع می‌شوند و اخبار هفته را برای یکدیگر بازگو می‌کنند.

جشنواره‌ها

جشنِ شهر شدن کوتاکینابالو (Kota Kinabalu City Day Celebration)

این جشن، هر سال در دوم فوریه‌ی(سیزدهم بهمن) برای بزرگ‌داشت روزی که کوتاکینابالو تبدیل به شهر شد، برگزار می‌شود. این جشن با رقص، موسیقی، سرگرمی و... همراه است.

نمایشگاه هنر بورنئو(Borneo Art Exhibition)

نمایشگاهی از کارهای هنری مردم ایالت صباح، سارواواک، بورنئو و مردم اندونزی است که هر سال از هفتم فوریه تا دوم مارس برپا می‌شود.

مسابقه‌ی قایق اژدهای صباح(Sabah Dragon Boat Race)

مسابقات قایق‌رانی است که در ماه ژوئن برگزار می‌شود. در طی این مسابقه شرکت‌کنندگان، با قایق‌های رنگارنگ شبیه به اژدها برای گرفتن جایزه با یکدیگر رقابت می‌کنند.

جشنواره‌ی صباح(Sabah Festival)

نمایشگاه فرهنگی سالیانه‌ای است که در ماه می برگزار می‌شود. در طی این نمایشگاه، اهالی بومی منطقه، محصولات فرهنگی و سنتی رنگارنگ خود را به نمایش می گذارند.

جشن خرمن کوتاکینابالو(kota kinabalu Harvest Festival)

جشن سه روزه‌ای است که در ماه می برگزار می‌شود. این جشنواره‌ی سنتی، جشن برداشت محصول و یکی از مهم‌ترین جشنواره‌های سال است که با انواع موسیقی و دیگر سرگرمی‌ها همراه است.

ایالت جوهور(Johor)

این ایالت در جنوبی‌ترین منطقه‌ی شبه‌جزیره واقع‌است و با راه‌های زمینی و خطوط آهن به سنگاپور متصل شده و همین امر، باعث ارتباط گردشگری این ایالت با سنگاپور شده‌است. مساحت این ایالت، ۱۹۹۸۴ کیلومترمربع و درسال ۲۰۰۹، جمعیت آن ۳۳۸۵۰۰۰ نفر، برآورد شده‌است. جوهور، یکی از توسعه یافته‌ترین ایالت‌های مالزی است.

پارک آبزیان

هنگامی که پرتغالی‌ها درسال ۱۵۱۱ به کشور سلطنتی ملاکا حمله کردند، سلطان و درباریانش به جوهور گریختند و در آن‌جا کشور پادشاهی جدیدی تأسیس کردند.
بیشتر زمین‌های این ایالت به کاشت درختان آناناس، نخل و کائوچو اختصاص دارد.
پارک آبزیان(Marine Park)، یکی از مکان‌های دیدنی این ایالت است؛ مجموعه‌ای از هفت جزیره که با دریای آبی و زلال، انواع آبزیان و سواحل شنی سفید، احاطه شده‌است.

جوهوربارو(Johor Bahru)

شهر جوهور بارو یا جوهور باهارو با مساحتی در حدود ۱۸۵ کیلومترمربع، پایتخت ایالت جوهور در مالزی جنوبی است. جوهور بارو جنوبی‌ترین شهر اوراسیایی(Eurasian) است و دهکده‌ی سلطنتی پاسیرپلانگی(Pasir Pelangi) در این شهر، واقع شده. این دهکده در اوایل دهه‌ی ۱۹۰۰، در دوران فرمانروایی سلطان ابراهیم(Sultan Ibrahim) ساخته شده‌است.
جوهوربارو به چهار بخش شمال، جنوب، شرق و غرب تقسیم می‌شود. مهم‌ترین بخش شهر، جنوب آن است که از طریق گذرگاهی به سنگاپور متصل می‌شود. مهم‌ترین شهرک‌های این منطقه عبارتند از تامان پلانگی(Taman Pelangi)، تامان سنچری(Taman Century)، تامان سنتوزا(Taman Sentosa).

جدول آب و هوای جوهور بارو — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۰	۳۱	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱	۳۰	۳۱
	کمترین	۲۴	۲۴	۲۵	۲۵	۲۶	۲۶	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۴	۲۴	۲۵
میانگین کل بارش		۱۹۷	۸۲	۱۲۷	۱۲۷	۱۳۷	۱۰۲	۱۳۰	۱۱۳	۱۲۶	۱۲۲	۲۰۸	۲۲۶	۱۶۹۹

بندر پلابوهان تانجانگ پلپاس(Pelabuhan Tanjung Pelepas)، بزرگ‌ترین بندرگاه جوهور است که در جنوب‌غربی آن، واقع شده‌است. دیگر بندرگاه‌های این شهر در غرب، واقع شده‌اند. پاسیر گادانی(Pasir Gudany)، مهم‌ترین قطب صنعتی و شهری است که در شرق واقع شده‌است.

شهر جوهوربارو به دلیل نزدیک بودن به سنگاپور، بیش از شصت درصد از شانزده میلیون جهان‌گرد خارجی را که سالانه به سنگاپور سفر می کنند، جذب می کند. این شهر، مرکز مهم صنعتی، توریستی و بازرگانی مالزی جنوبی به‌شمار می‌رود و یکی از بزرگ‌ترین مراکز صنعتی کشور است.

جوهوربارو بالاترین میزان رشد جمعیت را در آسیای جنوب‌شرقی دارد؛به‌طوری که برطبق آمار سال ۲۰۰۹، جمعیت این شهر،۱۳۷۰۷۳۸ نفر و تراکم جمعیت،۲۷۰۳ نفر در هر کیلومترمربع،ارزیابی شده‌ست و دومین منطقه‌ی شهری بزرگ کشور، بعد از کوالالامپور است. حدود ۴۴ درصد از جمعیت جوهوربارو را مالایی ها، ۴۱/۵ درصد را چینی‌ها، ۹/۱ درصد، هندی‌ها و ۵/۴ درصد دیگر را اقلیت‌ها تشکیل داده‌اند. جوامع چینی ساکن جوهوربارو گویش‌های متفاوتی دارند؛ توچو(Teochew)، هاک‌کا(Hakka)، هوکین(Hokkein)، کانتونس(Cantonese)، هینانس(Hainanese) و هوک چِو(Hakchew)، پنج گویش اصلی در جوهوربارو هستند. از دهه‌ی ۱۹۷۰، رشد و توسعه‌ی اقتصادی، باعث مهاجرت چینی های زیادی از دیگر بخش‌ها به این شهر شد که عمدتاً لهجه‌های دیگری داشتند. جوامع هندیِ ساکن جوهوربارو از گروه‌های تامیل(Tamils)، تلاگو(Telugus)، پانجابی(Punjabis) و گروه‌های کوچک دیگر تشکیل شده‌است. مهاجران زیادی از ایالت‌های پراک، سلانگور، نگری سمبیلان(Negerisembilan)، پنانگ(Penang)، کداح(Kedah) و... به دلیل فراهم بودن کار در زمینه‌های تولید و خدمات، به جوهوربارو و سنگاپور مهاجرت کرده‌اند. رشد جمعیت جوامع هندی جوهور بارو بسیار سریع است و در هر سرشماری درصد جمعیت آنها نسبت

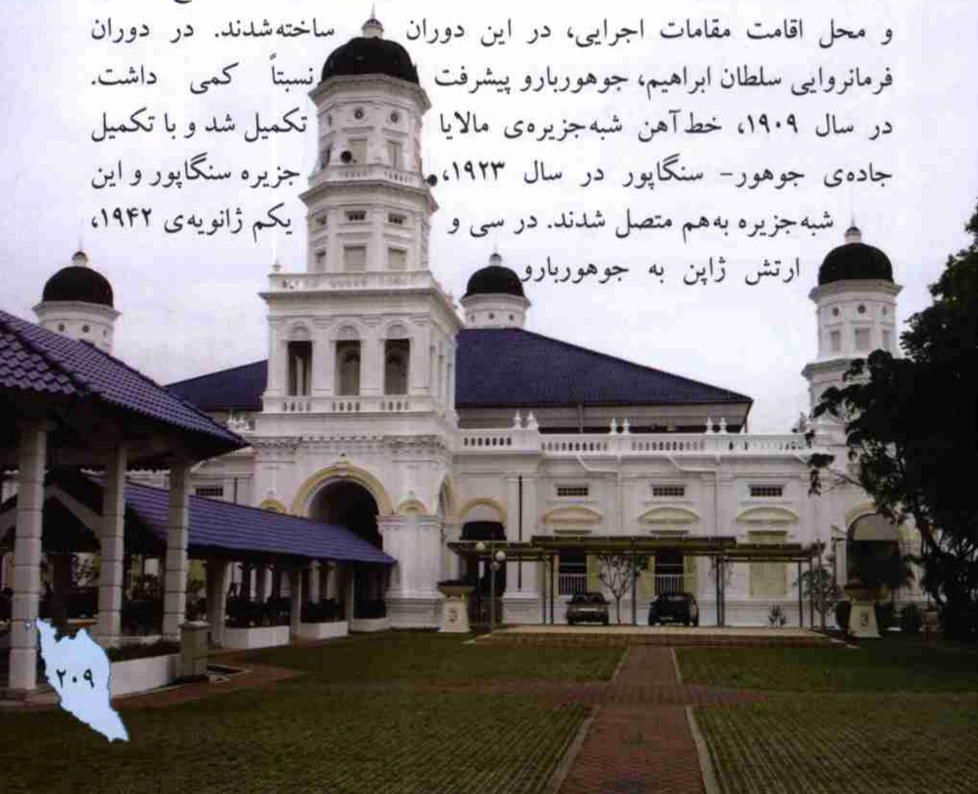

بندر پلابوهان تانجانگ پلپاس

به سایر نژادها بیشتر می‌شود. افزایش تعداد معابد، رستوران‌ها، مراکز خرید و مناطق مسکونی هندی در مرکز شهر، بازتاب این روند است.
دانشگاه فن‌آوری مالزی یا یو تی ام(University Technologies Malasia) یکی از مهم‌ترین دانشگاه‌های مالزی است که در منطقه‌ی اِسکودای(Skudai) در حومه‌ی شهر جوهوربارو، واقع شده است.

تاریخچه

جوهور بارو در سال ۱۸۵۵، هنگامی که پادشاه جوهور، داینگ ابراهیم(Daing Ibrahim)، مرکز فرماندهی خود را در این محل بنیان نهاد، تأسیس شد؛ سپس، نام آن‌را تانگانگ پوتری(Tangung Puteri) گذاشتند و یک دهکده‌ی کوچک ماهی گیری مالایی بود. در یکم ژانویه‌ی ۱۸۶۶، ابوبکر(Abu Bakar)، پسر و جانشین پادشاه، نام این محل را به جوهوربارو تغییر داد. در زمان فرمانروایی ابوبکر، جوهوربارو توسعه یافت و تبدیل به شهر شد. بسیاری از ساختمان‌های مهم شهر، مانند مسجد سلطان ابوبکر(Masjid Negeri Sultam Abu Bakar)، کاخ سلطنتی و محل اقامت مقامات اجرایی، در این دوران ساخته‌شدند. در دوران فرمانروایی سلطان ابراهیم، جوهوربارو پیشرفت نسبتاً کمی داشت. در سال ۱۹۰۹، خط‌آهن شبه‌جزیره‌ی مالایا تکمیل شد و با تکمیل جاده‌ی جوهور- سنگاپور در سال ۱۹۲۳، جزیره سنگاپور و این شبه‌جزیره به‌هم متصل شدند. در سی و یکم ژانویه‌ی ۱۹۴۲، ارتش ژاپن به جوهوربارو

حمله کرد و محل اقامت سلطان در کاخ سلطنتی تبدیل به پایگاه نظامی برای جنگ سنگاپور شد. مدت کوتاهی پس از اتمام جنگ در سال ۱۹۴۶، جوهوربارو به کانون بحران و ناآرامی نهضت استقلال‌طلبی مالایی تبدیل شد.

از دهه‌ی ۱۹۶۰، جوهوربارو توسعه یافت و در روستاها و دهکده‌های کوچک، از جمله تبراو(Tebrau) و پلنتوگ(Plentong) شهرستان‌ها و مناطق صنعتی ساخته‌شد. در یکم ژانویه‌ی ۱۹۹۴، رسماً به‌عنوان شهر شناخته‌شد. در این زمان، شورای شهر و مجلس جوهوربارو شکل گرفت و بنای جوهوربارو داتاران بندریا(Dataran Bandaraya) برای گرامی‌داشت این رویداد ساخته‌شد و مناطق تجارتی در مرکز شهر گسترش یافت.

اقتصاد

صنایع مهم جوهوربارو شامل صنایع الکترونیکی، پالایشگاه، پتروشیمی و کشتی‌سازی است. پاسیرگادانگ(Pasir Gudang) و تانجانگ لانگست(Tanjung Langsat)، از مناطق صنعتی مهمی در شرق جوهوربارو هستند. دیگر مناطق صنعتی، عمدتاً در شمال و شمال‌غرب شهرند. حضور شرکت‌های سنگاپوری وجهان‌گردان نیز در این شهر، قابل توجه است. جوهوربارو روابط اقتصادی نزدیکی با سنگاپور دارد. شمار زیادی از ساکنان جوهوربارو به دلیل بالا بودن دستمزد، در سنگاپور مشغول به کارند. بسیاری از مردم سنگاپور نیز برای خرید، تفریح و سرگرمی، از جوهوربارو دیدن می‌کنند و از این طریق، منافع زیادی عاید این شهر می‌شود. تخمین زده‌اند که حدود سیصد هزار مالزیایی در سنگاپور مشغول به کارند و روزانه حدود ۱۵۰ هزار نفر به آنجا رفت و آمد می‌کنند.

غذاهای محلی

لاکسا(Laksa)

نوعی سوپ تند است که از رشته‌فرنگی و موادی مانند گوشت یا ماهی، حبوبات و سبزی‌های پخته تهیه‌می‌شود.

می ربوس(Mee Rebus)

نوعی غذای معروف مالزیایی است که از زرده‌ی تخم مرغ، ماکارونی، نوعی سس از آب سبزیجات و گوشت، لیمو، پیاز، نوعی کرفس چینی و فلفل سبز تهیه می‌شود.

مراکز خرید

مرکز خرید آئون تبرائوسیتی(AEON Tebrau City)

این مرکز در چهارم ژانویه‌ی ۲۰۰۶ در بزرگراه جالان کوتاتینگی(Jalan kota Tinggi) ساخته شده و یکی از بزرگ‌ترین فروشگاه‌های آئون در جوهوربارو است. این مرکز، تعداد زیادی نمایندگی فروشگاه‌های بین‌المللی، مانند اِم اِن جی(MNG)، دروسی پرکین(Dorothy Perkin)، کتاب‌فروشی مشهور هریس(Harris Bookstore)، رستوران و فست‌فودهای مختلف دارد.

مرکز خرید آئون(AEON Bukit Indah)

یکی از جدیدترین فروشگاه‌های جوهوربارو و فروشگاهی سه طبقه است. از این مرکز می‌توان وسایل مورد نیاز نوزادان و موادغذایی تهیه کرد.

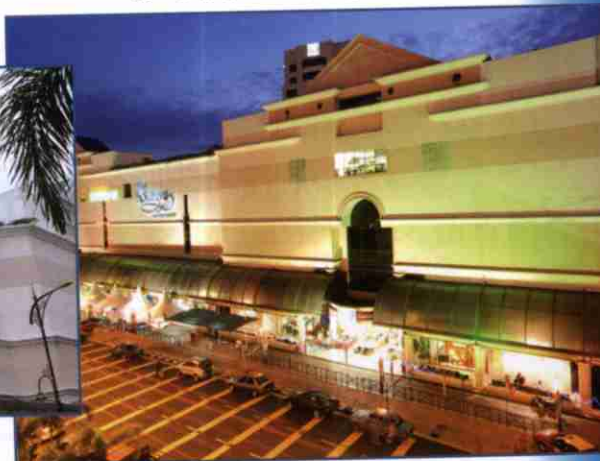
بازار هالیدی(Holiday Plaza)

فروشگاه سه طبقه‌ای است که در جاده‌ی جالان دتو سلیمان (Jalan Dato Suliaman). می‌توان از این مرکز، وسایل الکترونیکی را کمی ارزان‌تر خرید.

بازار کوتارایا(Plaza Kotaraya)

یکی از قدیمی‌ترین مراکز خرید جوهوربارو است. از این فروشگاه می‌توان محصولات محلی مالزی و خواربار خرید.

مرکز صنایع‌دستی جوهوربارو(Johor Bahru Handicrafts Centre)

در جاده‌ی سونگای چت(Jalan Sungaichat)، واقع شده‌است. مبلمان حصیری، اسباب‌بازی‌های نرم و سبدهایی از نیِ راتان(نوعی درخت) (Rattan) در این مرکز به فروش می‌رسد.

دیدنی‌ها

جالان ملدرام(Jalan Meldrum)

این خیابان در مرکز شهر جوهور و مختص پیاده‌روی است.

پارک دانگابای(Danga Bay)

بزرگ‌ترین پارک تفریحی جوهوربارو است که در ناحیه‌ی در حال توسعه‌ی اسکندر(Iskandar Development Regiona)، واقع شده‌است. این پارک، کافه، رستوران، شهربازی، فروشگاه و زمین اسکیت دارد.

بازدیدکنندگان می‌توانند در این مکان دوچرخه یا سه‌چرخه اجاره کنند؛ یا از قایق‌سواری لذت ببرند.

مرکز همایش پرسادا(Persada)

این مرکز در نزدیکی معبد قدیمی چینی در منطقه‌ی جالان تروس(Jalan Trus)، واقع شده‌است. این بنا دَر سال ۲۰۰۷ افتتاح شده‌است و برخی همایش‌های مهم، مانند نمایشگاه بین‌المللی مسلمانان مالزی در این محل برگزار می‌شود.

دیدنی‌های تاریخی

مسجد سلطان ابوبکر (Sultan Abu Bakar State Mosque)

این مسجد، بین سال‌های ۱۸۹۲ تا ۱۹۰۰ به دستور سلطان ابوبکر روی تپه‌ای در جالان اِسکودای(Jalan Skudai) ساخته‌شد. معماری این مسجد، ترکیبی از

معماری اسلامی، معماری ویکتوریایی و معماری سبک مالایا است.

موزه‌ی کاخ سلطنتی سلطان ابوبکر
(Sultan Abu Bakar Royal Palace Museum)

موزه‌ی سلطان ابوبکر، داخل کاخ سلطنتی است و در یازدهم می سال ۱۹۹۰ افتتاح شده‌است. در این موزه گنج ها، آثار هنری، عتیقه، اسباب و اثاثیه و مجموعه‌ی بزرگی از یادگاری‌های شخصی، مدال‌ها و وسایل تزیینی متعلق به خانواده‌ی سلطنتی، به نمایش گذاشته شده‌است. در گالری عکس این موزه نیز عکس پادشاهان گذشته و حال، و همسرانشان نمایش داده می‌شود. در گذشته این مکان اقامتگاه سلطانِ جوهور بوده‌است.

ساختمان سلطان ابراهیم (Sultan Ibrahim Building)

این ساختمان، بین سال‌های ۱۹۳۶ تا ۱۹۳۹ در بوکیت تیم بالان(Bukit Timbalan) ساخته‌شد و سلطان ابراهیم آن را افتتاح کرده‌است. این بنا نماد جوهوربارو بوده و امروزه محل دبیرخانه و دیگر سازمان‌های حکومتی است.

معبد قدیمی چینی جوهور
(The Old Johor Chinese Temple)

یکی از قدیمی‌ترین معابد چینی جوهور بارو است در جالان تروس(Jalan Trus) و محل تجمع چینی‌هاست با گویش‌های متفاوت. هریک از خدایان این معبد، مربوط به یک گویش چینی است.

دیدنی‌های طبیعی

ساحل دسارو(Desaru)

یکی از مشهورترین سواحل شبه‌جزیره‌ی مالزی است در جنوب‌شرقی جوهور. این منطقه، هتل، استراحتگاه و مکان‌های تفریحی، موزه‌ی ماهیگیری، دهکده‌ی ماهیگیری، مزارع و باغ‌های میوه دارد.

باغ وحش جوهور(Johor Zoo)

یکی از قدیمی‌ترین باغ وحش‌های کشور است که در سال ۱۹۲۸ به دستور سلطان سید ابراهیم ساخته‌شد؛ سپس در سال ۱۹۶۰، اداره‌ی آن به دولت واگذار شد و در سال ۱۹۶۲ افتتاح شد. حدود صد گونه حیوان و پرنده در این پارک پنج هکتاری زندگی می‌کنند. این باغ وحش در محوطه‌ی کاخ سلطان،واقع‌است و به‌خاطر پاکیزگی، سرسبزی و وجود درختان زیاد، مکانی مناسب برای تفریح و استراحت است.

باغ وحش سالنگ(Saleng Zoo)

باغ وحش خصوصی‌ای است در ۲۹ کیلومتری شهر در بزرگراه جالان اسکودای. در این پارک، حیواناتی نظیر کروکدیل تایلندی، ببر مالایی و شیر نگهداری می‌شود.

دره‌ی ارکیده

در دهکده‌ی کانگ کار پولای(Kangkar Pulai)، در سی کیلومتری شمال غرب جوهوربارو، واقع‌شده. وسعت این دره چهل هکتار است و در دامنه‌ی کوه پولای، قرار دارد. این دره به‌عنوان بزرگ‌ترین مزرعه‌ی گل ارکیده‌ی استوایی(گرمسیری) در جهان مشهور است و بیش از هشتاد گونه ارکیده‌ی زیبا و خوش‌رنگ دارد. آبشارها، دریاچه و هوای پاکیزه و خنک این منطقه و واگن‌های برقی که امکان گردش در اطراف این مزرعه را به جهان گردان می‌دهد، از جاذبه‌های این پارک‌اند. دره‌ی ارکیده در سوم فوریه‌ی ۱۹۹۶ افتتاح شد و برای جهان گردان به‌ویژه سنگاپوری‌ها جذاب است.

جشن‌ها و جشنواره‌ها

جوهوربارو جشنواره‌ها و وقایع منحصربه فردی دارد که می‌توان از میان آن‌ها به جشنواره‌ی بین‌المللی کایت، جشنواره‌ی فرهنگی نوسانتراس(Nusantaras) و جشنواره‌ی هنر جوهور اشاره‌کرد. تمام تعطیلات رسمی مالزی و مراسم مذهبی مشهور، مثل جشن‌های بودایی، اسلامی، هندو و مسیحی در این منطقه برگزار می‌شود.

ولادت حضرت محمد(ص) (Prophet Muhammads Birthday)

این جشنواره که با نام مولود نبی نیز شناخته شده‌است، در ماه مارس برگزار می‌شود. مسلمانان، تولد حضرت محمد(ص) را با رفتن به مساجد و نماز خواندن جشن می گیرند.

جشنواره‌ی تای پوسم(Thai Pusam)

این جشنواره‌ی هندی در ماه ژانویه، در روزِ ماه کامل در ماهِ تای(Thai) در تقویم تامیل(هندی)، به مناسبت بزرگ‌داشتِ تولد لُرد موروگان(Murugan)(رب‌النوع هندوی تامیل) برگزار می‌شود.

جشنواره‌ی بین‌المللی کایت جوهور
(Johor International Kite Festival)

مالزی در ساخت بادبادک‌های سنتی شهرت دارد. این جشنواره‌ی سنتی، هرسال در ماه فوریه در جوهور برگزار می‌شود و برنده‌ی آن، کسی است که بادبادکش بالاتر از دیگران برود.

جشن عید پاک(Easter)

این جشن در آوریل برگزار می‌شود.

مسیحیان جوهور، یک هفته را با مراسم و تشریفات مذهبی جشن می گیرند. درطی این جشن، خانواده‌ها دور یکدیگر جمع می‌شوند و از مهمانی‌ها و مراسم مختلف، از جمله تخم مرغ رنگ کردن لذت می‌برند.

جشنواره‌ی فرهنگی نوسانترا
(Nusantara Culture Festival)

جشنواره‌ی فرهنگیِ یک هفته‌ای است که در

ماه می در دانگ بای(Dang Bay) برگزار می‌شود و شامل موسیقی زنده، رقص، نمایشگاه هنر، صنایع دستی و دیگر فعالیت‌هاست.

جشنواره‌ی هنر جوهور(Johor Art Festival)

این جشنواره در ماه ژوئن برگزار می‌شود و جشن فرهنگ محلی و سنت‌هاست. بازدیدکنندگان می‌توانند در طول دو هفته از نمایشگاه هنرهای مختلف دیدن کنند.

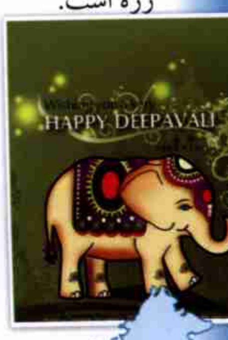

جشنواره‌ی رقص کودا کپانگ (Kuda Kepang)

کودا کپانگ نام نوعی رقص قدیمی جاوه‌ای است که در ماه آگوست انجام می‌شود. در این رقص نُه تا پانزده مرد با لباس‌های سنتی جاوه‌ای، بر اسب‌های ساختگی می‌نشینند و هماهنگ با هم، با صدای طبل حرکت می‌کنند.

روز استقلال(Merdeka Day)

جشن استقلال مالزی است که در سی و یکم آگوست(نهم شهریور) برگزار می‌شود. این جشنواره معمولاً از دو هفته قبل از روز استقلال شروع می‌شود و تا اواسط سپتامبر ادامه دارد و شامل نمایش آتش‌بازی و رژه است.

دیپا وَلی(Deepavali)

جشنواره‌ای هندی است که در ماه نوامبر برای گرامیداشت پیروزی کریشنای مقدس(lord Krishna) در جنگ با پادشاه ناراکاسورا(King Nara Kasura) برگزار می‌شود. مردم هندی جوهور، ابتدا بدن خود را با روغن‌های گیاهی می‌شویند و سپس لباس جدید به تن می‌کنند و برای کریشنا نماز و دعا می‌خوانند.

هندی‌ها در خانه‌ی خود چراغ روشن می کنند و بر این باورند که از این طریق، الهه‌ی دارایی و ثروت به خانه‌هایشان می آید.

جشنواره‌ی ارواح گرسنه

(Hungry Ghosts Festival)

این جشنواره در ماه اکتبر برگزار می‌شود و در طی آن، بوداییان و تائوییان، عود می‌سوزانند و برای اموات خود، کنار خیابان، غذا می گذارند. آنها معتقدند اگر به ارواح گرسنه غذا بدهند، آن‌ها دیگر مزاحمشان نمی‌شوند.

بُن اودوری(Bon Odori)

جشنواره‌ی سالانه‌ی رقص است مخصوص ساکنان ژاپنی جوهور که در ماه اکتبر(مهرماه) برگزار می‌شود.

هری رایا حاجی(Hari Raya Haji)

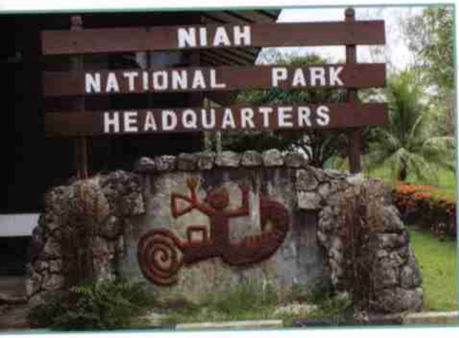
این جشن در میان مسلمانان به عنوان عیدالاضحی(Eid-al-Adha) یا عید قربان، شناخته شده‌است و در دهم ذی‌الحجه(دو ماه و ده روز بعد از عید فطر) برگزار می‌شود. این جشنواره‌ی مهم اسلامی، یادبود رضایت‌دادن حضرت ابراهیم برای قربانی کردن پسرش اسماعیل، به دستور خداوند است. در این روز، مسلمانان جوهور به مساجد می‌روند و نماز شکر به‌جا می‌آورند و به یاد گوسفندی که خداوند به ابراهیم(ع) داد تا به‌جای پسرش، آن را قربانی کند، گاو، شتر، یا گوسفند قربانی می کنند.

ایالت ساراواک(Sarawak)

این ایالت با مساحت ۱۲۴۴۵۰ کیلومترمربع در مالزی شرقی و در شمال‌غربی جزیره‌ی برونئو(Borneo) واقع‌شده و مرکز آن، شهر کوچینگ(Kuching) است. این ایالت که به سرزمین منقار شاخی‌ها معروف است، بزرگ‌ترین ایالت کشور مالزی است. جمعیت آن را درسال ۲۰۰۹، حدود ۲۵۰۴۰۰۰ نفر برآورد کرده‌اند.

در سال ۱۸۴۱ فرماندهی ساراواک از سوی سلطان برونئی، به پاداش سرکوب شورشیان آن منطقه، به جیمز بروک(James Brooke) انگلیسی اعطا شد. هنوز آثار باقی‌مانده از انگلیسی‌ها در ساختمان‌های عمومی به چشم می‌خورد و بهترین نمونه‌ی آن‌ها ساختمان موزه‌ی ساراواک است که مجموعه‌ای از آثار هنری برونئی را در خود جای داده‌است.

پارک ملی نیاح

این ایالت، پس از جنگ دوم جهانی و شکست ژاپن، در سال ۱۹۴۶، جزو مستعمرات انگلیس شد. درسال ۱۹۶۳ از استعمار، خارج شد و به فدراسیون مالزی پیوست. ساراواک، کوه‌های سنگی و جنگل‌های بارانی فراوان دارد که در حدود سه چهارم منطقه را فرا گرفته‌است و آن را به یکی از بهترین مناطق گردشگری طبیعی تبدیل کرده‌است. این منطقه غارهای متعددی نیز دارد که اغلب در پارک ملی نیاح(Niah National Park) -مهم‌ترین بخش گردشگری در این منطقه- واقع‌اند. این غارها محل زندگی اولین انسان‌هایی بوده که

مرکز همایش و نمایشگاه ساراواک

حدود چهل هزار سال پیش در جنوب‌شرقی آسیا زندگی می‌کرده‌اند. در حال حاضر در این غارها، خفاش‌ها و پرندگان غارنشین زندگی می‌کنند. غار مولو(Mulu Cave) مجموعه‌ای از غارهای شگفت‌انگیز است که در پارکی به همین نام، واقع‌اند. مولو بزرگ‌ترین غار در جنوب‌شرقی آسیاست.

مجموعه غارهای ساراواک(Sarawak Chamber) که گفته می‌شود گنجایش چهل فروند هواپیمای بوئینگ ۷۴۷ را دارند، از بزرگ‌ترین غارهای جهان و یکی از دیدنی‌ترین قسمت‌های این ایالت هستند.

سیبو

دومین شهر بزرگ ساراواک، سیبو(Sibu) نام دارد که بندر شلوغی در دهانه‌ی رودخانه راجانگ(Rajang) -طولانی‌ترین رودخانه مالزی- است. دروازه‌ی شمالی ایالت ساراواک، شهری نفتی به نام میری(Miri) است.

میری

این ایالت، موزه‌های مختلفی دارد؛ از جمله موزه‌ی ساراواک، موزه‌ی گربه، موزه‌ی اسلامی، موزه‌ی چینی‌ها، موزه‌ی چوب و ... که مجموعاً گردشگران را به خود جلب می‌کنند.

دهکده‌ی فرهنگی ساراواک، نزدیک تفریحگاه ساحلی دامای (Damai Beach Resort) یکی از جاذبه‌های گردشگری ساراواک است. با سفر به شهر کوچینگ می‌توانید در این موزه‌ی زنده، میراث قومی ساراواک را مشاهده کنید که شامل لانگ هاوس(خانه‌های سنتی)، آثار هنری و صنایع دستی اقوام مختلف است.

شهر کوچینگ (Kuching)

شهر کوچینگ با مساحتی در حدود ۴۳۱ کیلومترمربع، پایتخت ایالت ساراواک است که در کناره‌ی رودخانه‌ی ساراواک، در شمال غربی جزیره‌ی برونئو، واقع شده‌است. این شهر، بزرگ‌ترین شهر جزیره‌ی بورنئو (Borneo) و چهارمین شهر بزرگ مالزی است. در آگوست ۱۹۸۸، تبدیل به شهر شد و نام دیگر آن، شهر گربه (Cat City) است. شهر کوچینگ در منطقه‌ی کوچینگ واقع شده که ۱۸۶۳ کیلومتر مربع مساحت دارد.

ناحیه‌ی کوچینگ را دو حکومت محلی به نام‌های
شورای شهر کوچینگ جنوبی (Council of the City of Kuching South) و
کمیته شهر کوچینگ شمالی (Commission of the City of Kuching North)
اداره می کنند.

جدول آب و هوای کوچینگ — **بارش** (میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱
	کمترین	۲۳	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
میانگین کل بارش		۴۹۶	۳۳۵	۲۴۷	۲۰۶	۱۸۶	۱۷۲	۱۵۳	۱۷۲	۱۹۶	۲۴۹	۲۶۳		۲۶۷۶

کوچینگ، آب و هوای حاره‌ای نسبتاً گرم و خیلی مرطوب، همراه با باران زیاد دارد. متوسط بارندگی سالانه‌ی کوچینگ ۴۲۰۰میلی‌متراست. کوچینگ با متوسط ۲۴۷ روز بارانی در سال، پرباران‌ترین ناحیه‌ی مالزی است.

تاریخچه

حدود دویست سال قبل، ساراواک، بخشی از قلمرو برونئی بوده؛ اما به‌خاطر کمک جیمز بروک انگلیسی به فرونشاندن شورش‌های محلی درسال ۱۸۴۱، این ایالت به این ماجراجوی بریتانیایی، واگذار شد. بروک، شهر کوچینگ را پایتخت و مرکز فرماندهی خود قرار داد. خانواده‌ی بروک، صد سال(تا زمان اشغال ساراواک توسط ژاپن در دسامبر سال ۱۹۴۱) بر این ایالت حکومت کردند. در بیست و چهارم دسامبر ۱۹۴۱، کوچینگ به تصرف نیروهای ژاپن درآمد و ساراواک به مدت سه سال و هشت ماه، بخشی از امپراتوری ژاپن بود تا این که مقامات ژاپنی در یازدهم سپتامبر ۱۹۴۵ تسلیم شدند. از مارس ۱۹۴۲، ژاپنی‌ها اداره‌ی اردوگاه باتو لینتانگو(Batu Lintango) را که اردوگاه غیرنظامیان و اسرای کانادایی، آمریکایی، اندونزیایی، استرالیایی و انگلیسی بود، به عهده گرفتند. این اردوگاه در پنج کیلومتری کوچینگ بود. بعد از پایان جنگ جهانی دوم، سومین و آخرین فرمانروا از خاندان بروک، چارلز وینر بروک(Charles Vyner Brooke) در سال ۱۹۴۶، ساراواک را تسلیم پادشاهی بریتانیا کرد. اهالی ساراواک و دولت بریتانیا با کشور اندونزی برای در اختیارگرفتن ساراواک جنگیدند. در ۱۹۶۳، ایالت صباح، شمال بورنئو، ساراواک و سنگاپور به مالزی پیوستند. در سال ۱۹۶۵، سنگاپور از مالزی جدا و تبدیل به کشوری مستقل شد.

برطبق سرشماری سال ۲۰۰۹،جمعیت کوچینگ ۶۵۸،۵۶۲ نفر اعلام شده و هفتمین منطقه‌ی شهری پرجمعیت در مالزی و پرجمعیت‌ترین شهر ایالت ساراواک است. جمعیت این شهر از نژادهای هندی، چینی و مالایی تشکیل شده‌است. ادیان اصلی مردم کوچینگ، اسلام، مسیحیت، بودایی و تائو است. اکثر مالایی‌های این شهر، پیرو دین اسلام و ساکنان چینی شهر، بودایی، تائویسیت یا مسیحی هستند. شهر کوچینگ، یکی از تمیزترین شهرهای مالزی است و از طرف سازمان ملل و سازمان سلامت جهانی، جوایزی دریافت کرده‌است. اکثر ساکنان کوچینگ، علاوه

دانشگاه سارااواک مالزی

بر زبان مادری خویش، به انگلیسی و مالایی نیز مسلط هستند.

دانشگاه سارااواک مالزی(University Malaysia Sarawak)، در بیست و چهارم دسامبر ۱۹۹۲ در شهر کوچینگ تأسیس شد. شعبه‌ای از دانشگاه فن آوری سوین بورنِ(Swin Burne) ملبورن استرالیا نیز در شهر کوچینگ است. این شعبه در سال ۲۰۰۰ تأسیس شده‌است.

غذاهای محلی

کولومی(Kolo Mee)

نوعی ماکارونی ویژه‌ی کوچینگ است که از ماکارونی، سیر، موسیر، تکه‌های گوشت خوک، سرکه‌ی سفید، روغن خوک، روغن بادام زمینی و گوشت کباب شده‌ی خوک تهیه می‌شود.

سارااواک لاکسا(Sarawak Laksa)

نوعی سوپ مخصوص کوچینگ است که از تخم مرغ، مرغ، ورمیشل برنج، خرچنگ، لیمو، جوانه‌ی گندم، لوبیا، شکر و نمک تهیه می‌شود.

مراکز خرید

یک‌شنبه بازار(Sunday Market or Pasar Minggu)

بازار بسیار بزرگی است در خیابان ساتوک(Jalan Satok). این بازار از عصر روز شنبه تا عصر روز یک‌شنبه فعال است و بخش‌های مختلفی دارد؛از جمله غرفه‌ی

موادغذایی، میوه، سبزیجات، ماهی، محصولات جنگلی، مثل عسل وحشی، حیوانات اهلی، گیاهان گلدانی و حتی اسباب‌بازی.

مرکز خرید بولوار

(Boulevard Shopping Mall)

اولین مرکز بزرگ خرید لوازم خانگی در ساراواک است که در بیست و دوم دسامبر ۲۰۰۷ در بزرگراه داتوک تاوی اسلی(Jalan Datuk Tawi Sli) افتتاح شد. این مرکز، هشتاد مغازه، اداره‌ی پست، سوپرمارکتی بزرگ، بانک و صرافی دارد.

اسپرینگ(The Spring)

دومین مرکز بزرگ خرید لوازم خانگی در ایالت ساراواک و یکی از بزرگ‌ترین مراکز خرید در شرق مالزی است. این مرکز در خیابان سیمپنگ تیگا(Jalan Simpang Tiga) واقع شده‌است و در دهم ژانویه‌ی ۲۰۰۸ افتتاح شد. معماری این مرکز خرید ۳۹,۰۰۰ مترمربعی، به سبک معماری فروشگاه های نیوزیلند است. این فروشگاه، عامل جذب گردشگر از ایالت‌های صباح(Sabah)، میری(Miri) سیبو(Sibu) و حتی برونئی شده‌است. طبقه‌ی اول این مرکز، چهل سالن غذاخوری دارد. در بیرون این فروشگاه نیز ۱۵۰ سوپرمارکت، فروشگاه و سالن غذاخوری وجود دارد.

مرکز خرید گرین هایتس(Green Heights Mall)

این مرکز خرید با مساحت چهار هزار مترمربع، در سیزدهم ژوئن ۲۰۰۸ در بزرگراه لاپانگان ترینگ افتتاح شد.

مجتمع خرید وان تی جی(One Tj)

مجتمع خرید چهار طبقه‌ای است مختص محصولات فن‌آوری اطلاعات و ارتباطات(ICT). هرطبقه‌ی این فروشگاه، بیست واحد دارد. این مرکز در بزرگراه استاتونگ(Jalan Stutong)، واقع شده‌است.

بازار اصلی(Main Bazaar)

قدیمی‌ترین خیابان کوچینگ است. دارای فروشگاه‌های زیادی که می‌توان انواع کالاها از جمله صنایع‌دستی در آن‌ها را یافت.

مناطق دیدنی

قصر آستانا(The Astana)

این قصر در کرانه‌ی شمالی رودخانه‌ی ساراواک، واقع شده‌است و در سال ۱۸۷۰، راجای دوم، چارلز بروک آن را به‌عنوان هدیه‌ی ازدواج به همسرش رانی مارگارت(Ranee Margaret)، ساخت و از آن پس در این قصر ساکن شد. این قصر، روی تپه‌ای در شمال ساحل رودخانه‌ی ساراواک و رو به روی بازار اصلی(Main Bazzar)، قدیمی‌ترین فروشگاه‌های چینی، واقع شده‌است. قلعه‌ی مارگریت (Fort Margherita) نیز در نزدیکی قصر آستاناست و این قلعه در سال ۱۸۷۹، روی تپه‌ای مشرف به رودخانه بنا شده‌است. این مکان در حال حاضر، موزه‌ی اداره‌ی پلیس است که از سه ساختمان جدا تشکیل شده‌است. در سال ۱۸۸۳، برج ساعت، جلوی این بنا به یادبود چارلز بروک ساخته‌شد. در حال حاضر، این منطقه محل سکونت فرماندار ساراواک است.

افلاک نمای سلطان اسکندر(Sultan Iskandar Planetarium)

اولین افلاک نمایی است که در مالزی ساخته‌شد. این آسمان‌نما تصاویری از سرگذشت نجومی هر سیاره در منظومه‌ی شمسی نشان می‌دهد و در مرکز اداری شهر کوچینگ، واقع شده‌است.

مرکز اداری شهر کوچینگ (Kuching Civic Centre)

از سه ساختمان بزرگ تشکیل شده‌است که بالای آن، برجی به شکل چتر است. بالای این برج می‌توان تمام شهر کوچینگ را تماشا کرد و عکس‌های هوایی ۳۶۰ درجه‌ای گرفت. بالای برج، یک فروشگاه سوغاتی دارد. در طبقه‌ی پایین‌ترِ آن، رستورانی به نام لیک(Lihk) است. در طبقه‌ی اول این مرکز نیز فروشگاه‌های مختلف، سالن چند منظوره و کتاب‌خانه‌ی عمومی وجود دارد.

باغِ دوستی(Tabuan Heights)

این باغ به‌عنوان نماد دوستی میان چین و مالزی ساخته شده‌است و دریاچه‌های کوچک زیبایی دارد که مکان مناسبی برای پرورش ماهی کویی(Koi) شده‌است.

باغ دوستی

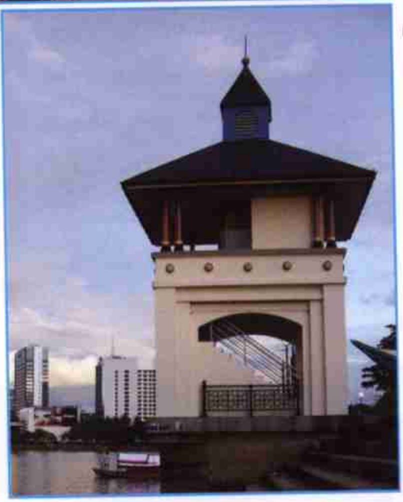
معبد توآپک کونگ(Tua Pek Kong)

این معبد با بتکده‌ی هفت طبقه‌اش، چشم‌انداز شهر و قدیمی‌ترین معبد چینی کوچینگ است که

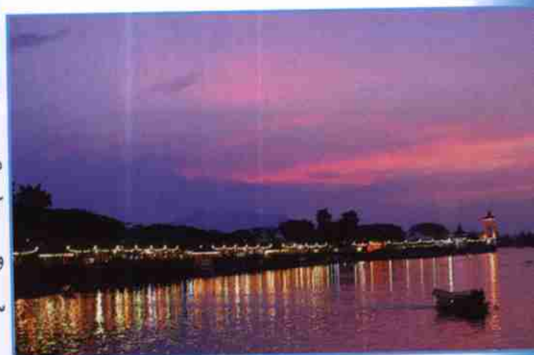

درست در مرکز شهر است. معبد در سال ۱۸۴۳ ساخته‌شده و جشن‌های مختلفی در آن برگزار می‌شود.

ساحل کوچینگ (Kuching Waterfront)

یکی از مهم‌ترین مناطق دیدنی شهر است که تعداد زیادی رستوران و امکانات تفریحی دارد. بسیاری از ساختمان‌های قدیمی این منطقه از جمله موزه‌ی تاریخ چین و ساختمان کشتی بخار ساراواک (Sarawak Steamship Building)، بازسازی و احیا شده‌اند. اخیراً بخش‌هایی مانند آلاچیق‌های چینی (Chinese Pavilion)، برج

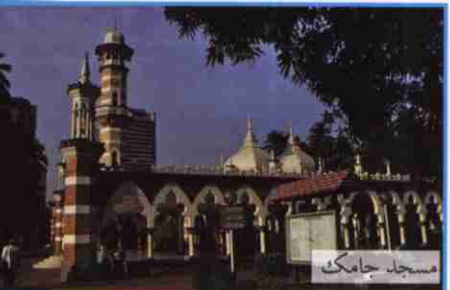
دیدبانی (Observation Tower)، کافه‌های ساحلی (Tea Terrace) و فواره‌های موزیکال جذاب به این ساحل اضافه شده‌اند.

مسجد شهر کوچینگ

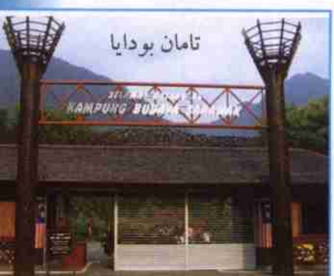
مسجد شهر کوچینگ (Kuching City Mosque)

اصلی‌ترین مسجد کوچینگ است که در سال ۱۹۶۸ ساخته شده‌است. معماری این مسجد، ترکیبی از معماری ایتالیایی و معماری غربِ میانه (Mid-west) است.

مسجد جامک

مسجد جامک(Jamek Mosque)

این مسجد در منطقه‌ی پتراجایا (Petra Jaya) کنار کتاب‌خانه‌ی ساراواک، واقع شده‌است. دیوان هیکما(Dewan Hikmah)، سالن چند منظوره‌ای در این مسجد است که برای جشن‌های مسلمانان از آن استفاده می‌شود. مسجد جامک، شلوغ‌ترین مسجد ایالت ساراواک است و به‌خاطر داشتن امکانات خوب و فضای کافی، بهترین مکان برگزاری نماز روز جمعه است.

تامان بودایا

تامان بودایا(Taman Budaya)

منبع ذخیره‌ی آب کوچینگ است که مکان مناسبی برای دویدن، پیاده‌روی و تماشای طبیعت نیز هست.

بیمارستان عمومی پاویلیون(Pavilion)

شبیه کیکی با رویه‌ی سفید است.

بیمارستان عمومی پاویلیون

برج چهارگوش(Square Tower)

برج چهارگوش

در سال ۱۸۷۹ و به سبک اواخر رنسانس بنا شد و در آن دوران از آن به‌عنوان قلعه استفاده می‌کرده‌اند.

برج دو قلوی مدور

در سال ۱۸۸۶ به‌عنوان درمانگاه بنا شد.

موزه‌ی ایالت ساراواک(Sarawak State Museum)

قدیمی‌ترین موزه‌ی بورنئوست که در سال ۱۸۹۱ افتتاح شده‌است. این مجموعه‌ی بزرگ، بخش‌های نژادشناسی(قوم شناسی)، علوم طبیعی، هنر، یادبود قهرمانان، نمایشگاه موقتی و یک آکواریوم دارد.

موزه‌ی گربه‌ی کوچینگ

(Kuching Cat Museum)

در سال ۱۹۹۳ تأسیس شده و مقامات محلی مرکز کوچینگ، آن را اداره می کنند. مساحت این موزه حدود ۱۰۳۵/۹ مترمربع است و بالای تپه‌ی باکیت سیول(Bukit Siol)، واقع شده‌است. حدود دوهزار نمایشگاه مجسمه و مصنوعات مربوط گربه‌ها از سراسر دنیا در این موزه وجود دارد. مالزیایی‌ها و چینی‌ها معتقدند که گربه حیوان خوش یُمنی است.

موزه‌ی تاریخ چین(Chinese History Museum)

این موزه در سال ۱۹۱۲ ساخته و از آن به‌عنوان مرکز اجرایی و دادگاه قضایی چینی‌ها تا سال ۱۹۲۱، استفاده می‌شده است. بازدیدکنندگان در ابتدای ورود به داخل موزه با فضایی تاریک مواجه می‌شوند و صدای غژغژ کف چوبی معبد، قدیمی بودن فضا را نشان می‌دهد. در ابتدای موزه، جهت خوش‌آمدگویی به بازدیدکنندگان، مجسمه‌ی دو شیر چینی در کنار یک زن و مرد و دو بچه که همگی لباس‌های سنتی چینی به تن کرده‌اند، قرار گرفته‌است. این موزه درشکه‌ی ریکشای قدیمی مربوط به اوایل دهه‌ی ۱۹۰۰، را به نمایش گذاشته شده‌است. در بخش‌های دیگر گرامافونی قدیمی با بلندگوهای شیپوری برنزی و یک محراب قدیمی چینی(Chinese Worship Altar) در معرض نمایش است. روی دیوارهای این موزه نیز عکس‌های قدیمی و نوشته‌هایی در مورد چگونگی رسیدن چینی‌ها به ساراواک وجود دارد.

پارک‌های ملی

پارک ملی باکو(Bako National Park)

این پارک با مساحتی در حدود ۲۷ کیلومترمربع، کوچک‌ترین و قدیمی‌ترین پارک ملی ایالت ساراواک است که در سال ۱۹۵۷ تأسیس شده و در ۳۷ کیلومتریِ شمال‌شرقیِ کوچینگ، واقع شده‌است. این پارک با سواحل دنج شنی، جانوران بسیار، نهرها و آبشارهای زیبا و جنگل‌های انبوه گرمسیری، یکی از جالب‌ترین پارک‌های ایالت است.

پارک ملی گانانگ گادینگ(Gunung Gading)

پارک ملی کانانگ گادینگ در ناحیه‌ی لاندو(Lundu) در جنوب‌غربی ساراواک، واقع شده‌است. این پارک، قله‌ای به ارتفاع نهصد متر دارد و مکان مناسبی برای پیاده‌روی و کوه‌پیمایی است. پارک ملی گادینگ، آبشارهای زیبایی دارد که مورد توجه گردشگران داخلی و خارجی است. این پارک تعداد زیادی گونه‌های گیاهی کمیاب، از جمله رافلزیا(Rafflesia) دارد. این گل، بزرگ‌ترین گل جهان است که در حالت شکفته، قطر آن، حدود یک متر است و بوی نامطبوعی دارد. گل، حدود چهار تا پنج روز شکفته است و بعد می‌میرد. رودخانه‌های پارک، مکان مناسبی برای شنا هستند. در اکثر رستوران‌های این پارک، غذاهای دریایی عرضه می‌شود.

پارک ملی کوبا (Kubah)

پارکی به مساحت ۲۲ کیلومترمربع است در بیست کیلومتری شمال‌غربی شهر. در سال ۱۹۹۵، ورود عموم به این پارک آزاد شد. مرکز حیات‌وحش ماتانگ در پارک ملی کوبا واقع شده‌است.

جشنواره‌ها

از آن‌جا که اکثر مردم ساکن کوچینگ، چینی هستند، چند جشن چینی به‌صورت گسترده، در این شهر برگزار می‌شود و بدون شک، بزرگ‌ترین آن‌ها جشن سال نوی چینی است.

سال نو چینی

سال نوی چینی، معمولاً اواخر ژانویه یا فوریه برگزار می‌شود. این جشنواره با مراسم و تشریفات سنتی و مذهبی همراه است؛ ضیافت بزرگی برپا می‌شود و پای میوه و انواع رشته‌فرنگی، غذاهای ویژه این ضیافتند. در سال نوی چینی، مردم به دیدار اقوام و آشنایان خود می‌روند و به بچه‌ها پول وهدیه می‌دهند. رقص اژدها و ترقه بازی، مهم‌ترین بخش‌های این جشن هستند.

جشن ماه(Moon Festival)

این جشنواره در پانزدهمین روز ماه هشتم چینی(معمولاً اواخر سپتامبر) برگزار می‌شود و به جشن نیمه‌ی پاییز(Mide-Autumn)، نیز مشهور است. در این روز، با انواع خمیر، کیک‌هایی به شکل ماه درست می‌کنند و نمایشگاه غذا نیز برپا می‌شود.

جشنواره‌ی جهانی موسیقی جنگل بارانی
(The Rainforest world Music Festival)

جشنواره‌ی سه روزه‌ای است که هر سال در کوچینگ برگزار می‌شود و هنرمندان محلی و بین‌المللی مشهور را گرد هم می‌آورد. از بخش‌های این جشنواره کارگاه‌ها، کنسرت‌های کوچک، غرفه‌های غذا و نوشیدنی و عرضه‌ی صنایع‌دستی و آثار هنری است. برای کودکان نیز کلاس‌های آموزش رقص و داستان‌گویی برگزار می‌شود.

جشن خرمن(Word Harvest Festival)

جشنواره‌ی دو روزه‌ای است که طی آن، اواخر فصل برداشت محصول را جشن می گیرند. مردم در این روز بهترین لباس سنتی خویش را می‌پوشند و از موسیقی، رقص و انواع سرگرمی لذت می‌برند.

گرامی‌داشت سربازان قهرمان

هرسال در هفتم نوامبر(شانزدهم آبان) مراسم یادبودی به احترام سربازانی که در جنگ مالزی در برابر شورش کمونیست‌ها ایستادگی کردند و کشته شدند، برگزار می‌شود.

ایالت پراک (Perak)

ایالت پراک در شمال‌غربی بخش شبه‌جزیره واقع شده و دومین ایالت وسیع این بخش، بعد از استان کداح است. این ایالت با مساحت ۲۱۰۰۶ کیلومترمربع و جمعیت ۲۳۹۳۰۰۰ نفر در سال ۲۰۰۹ ، دیدنی‌های بسیاری برای گردشگران دارد. پارک‌های بزرگ، خیابان‌های منظم و دست‌فروش‌ها که اغلب میوه‌ی تازه می‌فروشند، تنها بخشی از دیدنی‌های این ایالت است که هر بیننده‌ای را مجذوب خود می کند. نام پراک در زبان مالایی به معنی نقره‌ای است. در حقیقت، پراک، مرکز تولید قلع مالزی است. ایالت پراک، یکی از مناطق اقتصادی مالزی است؛ زیرا کشف معادن قلع، تأثیر به‌سزایی در تاریخ و اقتصادِ آن داشته‌است. جزیره‌ی پانگ کور -که از مهم‌ترین مراکز گردشگری مالزی است- در این ایالت است. جاذبه‌های معروف

این ایالت عبارتند از: تپه‌های سنگی پراک، دو غار معبد معروف به نام‌های سام پوتونگ(Sam Poh Tong) و پراک تونگ(Perak Tong)، مسجد عبودیه، قصر اسکندریه و کوالا کانگسر(Kuala Kangsar) که محل اقامت سلطان ایالت است. در شمال این ایالت، شهر تایپینگ(Taiping)، واقع‌شده که موزه‌ی پراک -قدیمی‌ترین موزه‌ی مالزی- در این شهر است.

موزه

مسجد عبودیه

سام پوتونگ

شهرایپـــو(Ipoh)

شهـــر ایپـــو با مساحـــت حـــدود ۶۴۳ کیلومترمربع، پایتخت ایالت پراک است و در حدود دویست کیلومتری شمال کوالالامپور، واقع است. برطبق آمار سال ۲۰۰۷، شهر ایپو با جمعیتی حدود ۷۱۰,۷۹۸ نفر و تراکم جمعیت ۱۰۰۲ نفر در هر کیلومترمربع، ششمین شهر پرجمعیت مالزی بوده‌است. حدود هفتاد درصد جمعیت این شهر از نژاد چینی، هفده درصد، مالایی، دوازده و نیم درصد، هندی و نیم درصد، از دیگر نژادها هستند.

نام ایپو از نام یک درخت محلی به نام پون اِپو(pohon epu) یا پوکوک ایپو(pokok ipoh) گرفته شده‌است. شیره‌ی این درخت، سمی است و در گذشته، بومیان منطقه از آن برای زهرآلودکردن نوک تیرهایشان استفاده می کرده‌اند.

شهر ایپو در دهه‌ی ۱۸۲۰ در کنار رودخانه‌ی کینتا(Kinta River) پدید آمد. این شهر، ابتدا در مقایسه با گوپنگ(Gopeng) -شهری معدنی که در بیست کیلومتری جنوب ایپو- اهمیت کمی داشت. از اوایل قرن بیستم با تأسیس شرکت‌های انگلیسی استخراج قلع در این شهر، بر اهمیت آن افزوده شد.

جدول آب و هوای ایپو						بارش(میلی‌متر) دمای روزانه (سانتیگراد)							
ماه	ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه بیشترین	۳۱	۳۲	۳۲	۳۲	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۲
میانگین دمای روزانه کمترین	۲۳	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
میانگین کل بارش	۱۱۳	۷۶	۹۴	۱۱۴	۹۰	۶۴	۶۷	۱۰۴	۱۲۶	۱۶۴	۱۶۱	۱۵۲	۱۳۲۵

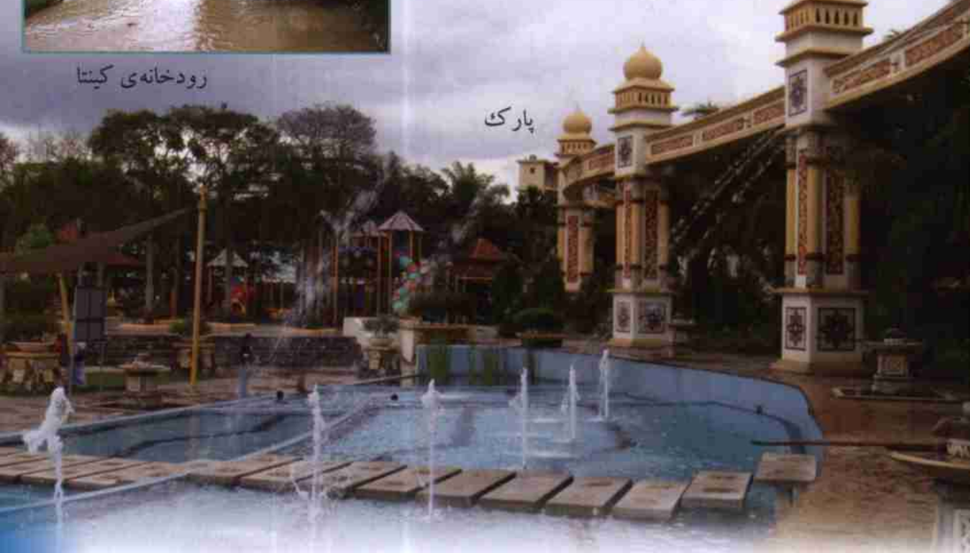
شهر ایپو به‌عنوان شهری معدنی در دهه‌های ۱۹۲۰ و ۱۹۳۰ به سرعت توسعه پیدا کرد. در اوایل دهه‌ی ۱۹۳۰، یک معدن‌دار ثروتمند اهل حاکا(Hakka) به نام یائو تت شین(Yau Tet-shin)، شروع به گسترش شهر کرد. امروزه این بخش شهر را شهر جدید(New Town) می نامند. محدوده‌ی شهر جدید، از کناره‌ی شرقی رودخانه‌ی

کینتا تا گرین تاون(Green Town) است. در پانزدهم سپتامبر ۱۹۴۱، ژاپن به ایپو حمله کرد. در طول مدت اشغال، ایپو به‌جای تای پینگ(Taiping)، مرکز ایالت پراک شد.

رودخانه‌ی کینتا

پارک

در مارس ۱۹۴۲، اداره‌ی حکومت ژاپن یا پراک شوسیچو(Perak Shu Seicho) در مدرسه‌ی سنت میشل(St.Michael) تأسیس شد. بعد از آزادی مالزی توسط نیروهای انگلیسی، ایپو نیز در ایالت پراک باقی‌ماند. دردهه‌ی ۱۹۵۰، سالن‌های سینما و پارک‌های تفریحی بی‌نظیری در این شبه‌جزیره ایجاد شد.

ایپو یکی از چهار شهر اصلی بود که در خط هوایی مالزی، خدمات رسانی می کرد. با کاهش قیمت قلع و تعطیلی معادن قلع در اواخر دهه‌ی ۱۹۷۰، رشد اقتصادی ایپو کند شد و در نتیجه تعداد زیادی نیروهای جوان با استعداد، به بخش‌های دیگر مالزی و سنگاپور مهاجرت کردند. از آن موقع به بعد، ایپو به شهر مرده(Dead City) و مکانی مناسب برای گذران دوران بازنشستگی تبدیل شد. این شهر، یکی از بهترین ذخایر آب مالزی را دارد که از آبشارهای اطراف تانجانگ رامبوتان(Tanjung Rambutan) تأمین می‌شود. در بیست و هفتم مِی ۱۹۸۸، سلطان پراک، به ایپو عنوان شهر داد.

فرودگاه سلطان اصلان شاه(Sultan Azlan Shah)، تنها فرودگاه ایپو است؛ نزدیک گانانگ راپات(Gunung Rapat)، واقع‌شده و تنها پروازهای داخلی دارد. ایستگاه راه‌آهن ایپو در شهر قدیم، واقع شده‌است.

غذاهای محلی

هورهی(Hor Hee)

نوعی رشته‌فرنگی تهیه شده از برنج سفید است با ماهی.

سارهورفان(Sar Hor Fun)

نوعی رشته‌فرنگی از برنج است که با آن سوپ می‌پزند و با گوشت مرغ و میگو تهیه می‌شود.

مراکز خرید

جایا جاسکو(Jaya Jusco)

مرکز خرید دو طبقه‌ای است که رستوران‌های مختلف، فست فود و مراکز تفریحی دارد. این مرکز، امکانات ویژه‌ای برای معلولان دارد.

ایپو پرید(Ipoh Parade)

این فروشگاه پنج طبقه درست در مرکز ایپو واقع شده‌است و سالن غذاخوری، سالن سینما و فروشگاه لوازم سرگرمی دارد.

تسکو(Tesco)

شب بازار(Pasir Malam)

در حال حاضر، هر شب بازارهای شبانه‌ی بسیاری در مناطق مختلف ایپو برگزار می‌شود. از این بازارها می‌توان اجناس و خوراکی‌های مختلف، مثل لباس، کفش، نان، گوشت، میوه و سبزیجات، گل و گیاه و انواع غذاهای محلی خرید.

مناطق دیدنی

شهر قدیمی(Old Town) و شهر جدید(New Town) ایپو، دو بخش

مختلف آن هستند که رودخانه‌ی کینتا آن‌ها را از یکدیگر جدا می کند. بسیاری از بناهای تاریخی و برخی ساختمان‌های دولتی در شهر کهنه بنا شده‌اند. شهر جدید، مراکز خرید بزرگ، فروشگاه‌های متنوع و مناطق مسکونی تازه‌ساز دارد.

قلعه‌ی کِلی(Kellie's Castle)

قلعه‌ی کلی، نزدیک شهر باتوگاجا(Batu Gajah)، در ۲۴ کیلومتریِ ایپو واقع شده‌است. در سال ۱۹۱۵، یک کشاورز اسکاتلندی به‌نام ویلیام کلی اسمیت(William Kellie Smith) این عمارت بزرگ ناتمام را به‌عنوان هدیه‌ای به همسرش بنا کرد. این عمارت، مثل تاج محل هند، نماد عشق است و معماری آن نیز از جهاتی شبیه تاج محل است. این بنا به سبک معماری جنوب هند مَدرَس(Madras)، ساخته شده‌است.

یولا چی پور(Ulu Chepor)

یک پارک جنگلی است در ده کیلومتری ایپو که آبشارهایی نیز دارد. این پارک، مکانی مناسب برای پیک‌نیک و استراحت است.

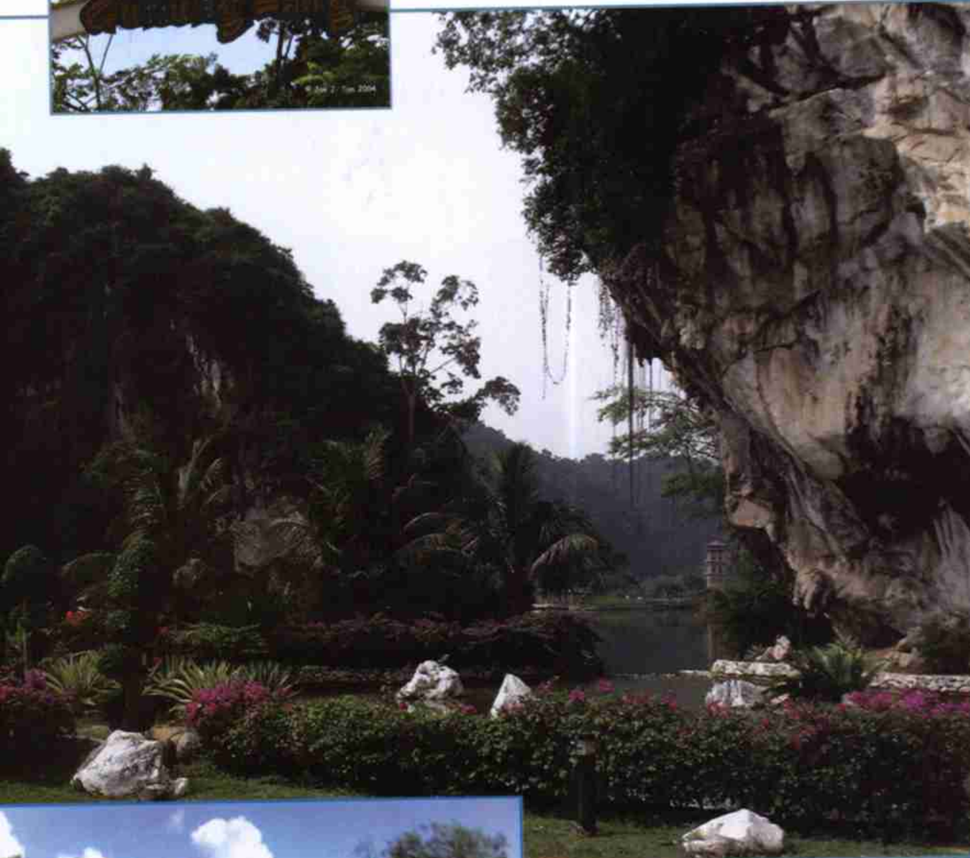
آبشار لوباک تی ما(Lubuk Timah)

این آبشار در شانزده کیلومتریِ سیمپنگ پولای(Simpang Pulai) در جاده‌ی سی. اچ(C.H) است و برای شنا مناسب است.

پارک تفریحی گانانگ لانگ(Gunung Lang Recreational Park)

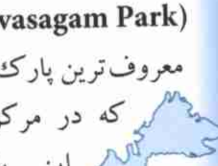
در پنج کیلومتری مرکز شهر، واقع شده‌است و از سال ۱۹۹۹، وزارت گردشگری مالزی، آن را اداره می کند. این پارک، سه دریاچه‌ی مصنوعی پر از ماهی‌های گرمسیری دارد.

پارک تاج گذاری
(D.R Seenivasagam Park)

معروف‌ترین پارک تفریحی ایپو است که در مرکز شهر، واقع شده. این پارک، دریاچه‌ی

مصنوعی پر از ماهی، نهالستان، زمین بازی کودکان و زمین اسکیت دارد. میان محلی‌ها به آن، پارک دی آر(D.R) می گویند. آلاچیق‌های زیبا و انواع درختان بر جاذبه‌های این پارک افزوده‌اند.

مدرسه‌ی چینی-انگلیسی (The Anglo-Chinese School)

یکی از قدیمی‌ترین و معتبرترین مدارس ایالت پراک است و امکاناتی دارد؛ مثل استخر شنا، زمین بدمینتون، سالن ژیمناستیک، کتاب‌خانه‌ی وسیع و آزمایشگاه علوم و کامپیوتر برای دانش آموزان.

مؤسسه‌ی سنت میشل (ST. Michael's Institution)

یکی از اولین مدارس ایپو است. این مؤسسه بخشی از مدرسه‌ی لاسالیان(Lasallian) است که در سال ۱۹۱۲ پدر کوپین (J.B Coppin) ، آن را تأسیس کرد. در طول استقرار ژاپن در ایپو در طول جنگ جهانی دوم این مدرسه تبدیل به مرکز حکومت ژاپنی‌ها شد. در حال حاضر، این بنا بخشی از میراث فرهنگی مالزی است.

ایستگاه راه آهن ایپو (Ipoh Railway Station)

این ایستگاه در کنار ایستگاه اتوبوس و اداره‌ی پست مرکزی ایپو واقع شده‌است. معماری آن شبیه ایستگاه راه‌آهن کوالالامپور است و در میان محلی‌ها به تاج محلِ ایپو معروف است.

ایستگاه راه آهن ایپو در سال ۱۹۳۵ ساخته شده و هتلی به نام مجستیک هتل(Majestic Hotel)، در داخل آن است. این ایستگاه، بسیار زیباست و باغ گلی، آن را احاطه کرده است.

شهرداری ایپو(Ipoh Town Hall)

ساخت این تالار و اداره‌ی پست در سال ۱۹۱۴ شروع شد و در ۱۹۱۶ پایان یافت. تالار شهر در جاده‌ی کلاب(Club Roud)، واقع شده‌است. اداره‌ی پست در بخش شرقی این تالار است. این تالار باشکوه را معماری به‌نام هاب بک(A.B Hubback) طراحی کرده‌است و محل برگزاری بسیاری از رویدادهای مهم است. در سوم دسامبر ۱۹۴۵، جشن ملی مالایا(اولین جشن سیاسی مالزی) با حضور بیش از سیصدهزار نفر از سراسر مالایا با مرکزیت این سالن برگزار شد.

موزه‌ی دارول ریدزوان (Darul Ridzuan)

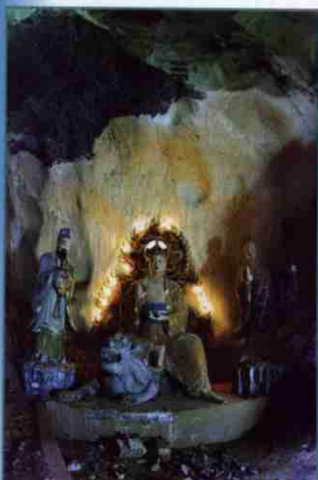

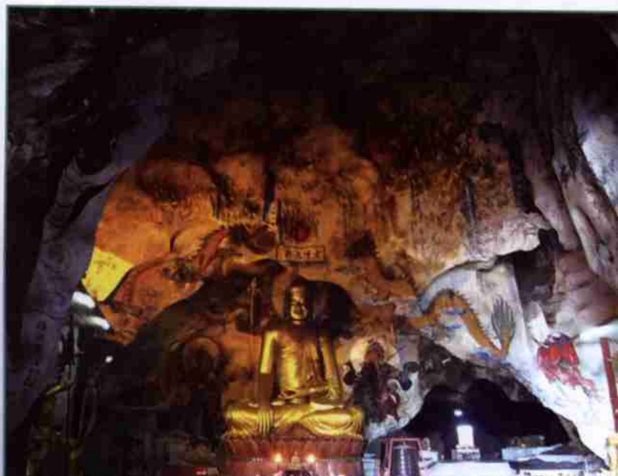
در هجدهم آگوست ۱۹۹۲، نزدیک ایستگاه راه‌آهن ایپو در منطقه‌ی جالان پانگ لیما(Jalan Panglima) افتتاح شد. این موزه حدود صد سال پیش توسط یک معدنچی ساخته‌شد و هجده اتاق

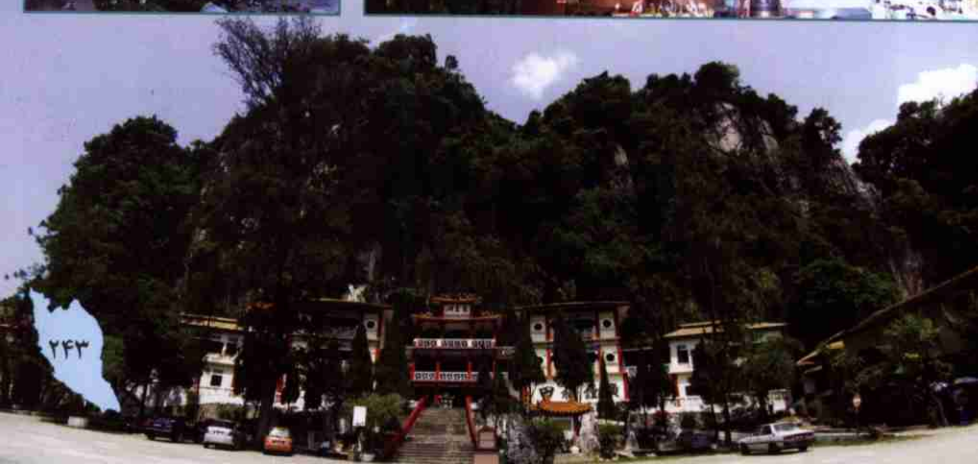
دارد. بازدیدکنندگان می‌توانند از پناهگاه زیرزمینی داخل ساختمان که این معدنچی برای در امان ماندن از حمله‌های هوایی در طول جنگ جهانی دوم ساخته بوده‌است، دیدن کنند.

غار پراک(Perak Tong)

معبدی درغاری آهکی که در جالان کوالا کانگسر(Jalan Kuala Kangsar)، در شش کیلومتری شمال ایپو است. این معبد، بیش از چهل مجسمه‌ی بودایی دارد؛ یکی از این مجسمه‌ها در حالت نشسته و به ارتفاع ۱۲/۸ متر است و در مرکز دیگر مجسمه‌هاست. روی دیوارهای این غار، نقاشی‌های دیواری عجیبی با مضامین عرفانی وجود دارد که باعث جذب بازدیدکنندگان می‌شود.

غار کک لوک تونگ(Kek lok Tong)

غار آهکی بزرگ و معبدی است در حدود پنج کیلومتری جنوب شهر. این معبد در دهه‌ی ۱۹۷۰ افتتاح شد و مجسمه‌های زیادی از بودا در حالت‌های مختلف دارد. در این معبد، غذاهای گیاهی نیز سرو می‌شود.

جشنواره‌ها

جشن روحِ نُه امپراتور

(Nine Emperor Gods Festival Parade Ipoh)

جشن بزرگی است که در نهمین ماه تقویم چینی در همه‌ی معابد چینی برگزار می‌شود. این جشنواره که به منظور گرامی‌داشت برگشت روح نُه امپراتور از آسمان به زمین برگزار می‌شود، نُه روز طول می‌کشد و در طول این مدت، نمازگزاران و پیروان معبد، برای تزکیه‌ی خودشان، رژیم گیاهی می‌گیرند. آن‌ها معتقدند که خدایان از راه آبی مانند دریا یا رودخانه می‌رسند و به همین

خاطر، این جشنواره‌ی نُه روزه را در دریا برگزار می کنند. این جشنواره معمولاً نیمه‌ی شب شروع می‌شود و تا نیمه‌ی روز ادامه دارد. این جشن با رژه‌ی خیابانی، همراه است. دختران و پسران کوچک با سبدهای گل در خیابان رژه می‌روند. پیروان معبد نیز با سلاح‌هایی در دست، پابرهنه در طول خیابان به راه می‌افتند. گروه‌های موسیقی، مجسمه‌ها و تندیس‌های خدایان نیز از شنیدنی‌ها و دیدنی‌های این جشن هستند.

نمایشگاه گل ارکیده(Ipoh Orchid show)

این نمایشگاه، دوبار در ماه، یا گاهی اوقات، آخر هفته‌ها برگزار می‌شود. در این نمایشگاه، صدها نوع گل ارکیده را به نمایش و فروش می گذارند.

جشنواره‌ی بین‌المللی فانوس (Lantern Festival)

جشنواره‌ی سالانه‌ای که هرسال از پانزده سپتامبر (۲۴شهریورماه) برگزار می شود. این جشنواره معمولاً در معبد کان ین(Kuon Yin Temple) برگزار می‌شود و در آن، فضای اطراف معبد و خیابان‌ها را با فانوس‌هایی در طرح‌های مختلف(مثلاً گل و اشکال فانتزی) تزیین می کنند.

ایالت کلانتان(Kelantan)

ایالت کلانتان در شمال‌شرقی بخش غربی مالزی و جنوب مرز تایلند، واقع شده‌است. مساحت این ایالت، ۱۴۹۲۲ کیلومترمربع و جمعیت آن در سال ۲۰۰۹، حدود ۱۶۳۵۰۰۰ نفر، برآورد شده‌است. این ایالت مرکز فرهنگ ملایو و مذهبی‌ترین استان مالزی است. کلانتان، یکی از شمالی‌ترین ایالت‌های ساحل شرقی است و نام آن به معنی سرزمین صاعقه است.

در دهه‌ی ۱۹۰۰، کلانتان، تابع تایلند بود؛ در سال ۱۹۰۹، مستعمره‌ی بریتانیا و عاقبت در سال ۱۹۴۸ بخشی از فدراسیون مالایا شد. در طول جنگ جهانی دوم، درسال ۱۹۴۱، کوتابهرو(Kota Bharu)، مرکز کلانتان، شاهد ورود اولین مهاجمان ژاپنی به شبه جزیره‌ی مالزی بود.

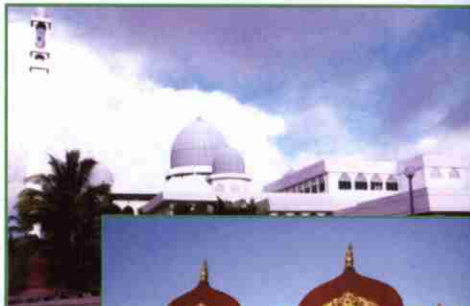

یکی از سرگرمی‌های ملی مردم این ایالت، به پرواز درآوردن بادبادک‌هایی با طرح‌ها و رنگ‌های گوناگون است. قدمت این کار به دهه‌ی ۱۵۰۰ و اوایل شکل‌گیری کشور سلطنتی

ملاکا بر می گردد. تئاتر نیز بخش مهمی از فرهنگ ایالت‌های ساحل است و مهم‌ترین شکل آن، نمایش‌های عروسکی سایه‌ای است. گرچه بخش عمده‌ای از جمعیت کلانتان را مالایی‌ها تشکیل می‌دهند؛ اما بودایی‌های تایلندی نیز تأثیر زیادی در این منطقه داشته‌اند. معبد بودایی وات فوتی ویهان(Wat Phothivihan) در کمپونگ جامبو(Kampung Jambu) در سال ۱۹۸۰ تکمیل شد و مجسمه‌ی بودای به طول چهل متر دارد که بزرگ‌ترین مجسمه‌ی بودا در جنوب‌شرقی آسیاست. کلانتان، سواحل شنی زیبایی دارد.

معبد بودایی وات فوتی ویهان

ایالت کداح (Kedah)

ایالت کداح در شمال‌غربی بخش غربی مالزی و جنوب مرز تایلند واقع شده‌است. مساحت این ایالت، ۹۴۲۶ کیلومترمربع و جمعیت آن درسال ۲۰۰۹، دو میلیون نفر، برآورد شده‌است. این ایالت در همسایگی ایالت پرلیس است و به‌خاطر داشتن شالیزارهای وسیع برنج، این دو ایالت به جام برنج مالزی معروف شده‌اند، بخش اعظمی از برنج مالزی را تأمین می کنند.

کداح، یکی از قدیمی‌ترین ایالت‌های مالزی است که آثاری با قدمت ۲۴۰۰ سال در آن کشف شده‌است. این آثار در موزه‌ی باستان‌شناسی که در همان محل کاوش ایجاد شده‌است، در معرض دید عموم قرار دارد؛ علاوه بر این، موزه‌ی سلطنتی با معماری محلی، از دیدنی‌های این ایالت است و مجموعه‌ای از گنجینه‌ی ملی و سلطنتی در آن نگهداری می‌شود.

بهترین و پرجاذبه‌ترین منطقه‌ی گردشگری کداح، مجمع‌الجزایر لانگ کاوی با ۱۰۴ جزیره است. هر کدام از این جزایر، جاذبه‌های خاص خود را دارد. هر سال در این جزایر، نمایشگاه‌ها و همایش‌های بین‌المللی برگزار می‌شود. آب‌های گرم، میدان عقاب‌ها، مزرعه‌ی تمساح‌ها، غواصی و دیگر سرگرمی‌های آن برای گردشگران جالب خواهد بود.

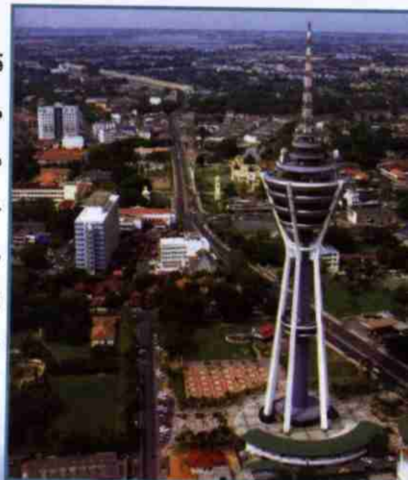

آلور ستار (Alor Setar)

این شهر به جام برنج مالزی معروف است و پایتخت ایالت کداح است و با قدمتی بیش از ۲۵۰ سال، جزو قدیمی‌ترین شهرهای منطقه است. این شهر دارای امکانات هوایی، دریایی، راه‌آهن و جاده‌ی گذرگاهی برای رفت و آمد به شمال و مناطقی نظیر کوتابهرو، جزایر لانگ کاوی و غیره است. ساختمان‌های

جدول آب و هوای آلورستار														بارش(میلی‌متر) دمای روزانه (سانتیگراد)
ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۱	۳۳	۳۴	۳۵	۳۴	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۰	۳۰	۳۳
	کمترین	۲۲	۲۲	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۳	۲۳	۲۲	۲۳
میانگین کل بارش		۴۰	۱۸	۵۰	۸۹	۱۰۱	۹۱	۷۵	۹۳	۱۱۲	۱۷۲	۲۲۴	۱۷۲	۱۲۳۶

قدیمی، غذاهای محلی و منظره‌های زیبای شهر، معروف است. بسیاری از مشاهیر مالزی، از جمله دو تن از نخست‌وزیران سابق این کشور، تونکو عبدالرحمان و ماهاتیر محمد، در این شهر به دنیا آمده‌اند. یکی از بناهای معروف و دیدنی این شهر، به‌نام بالای بسار(Balai Besar) یا تالار بزرگ(Great Hall)، نمونه‌ی جالبی از

بالای بسار

مسجد زهیر

معماری مالایی - تایلندی است و در سال ۱۸۹۸ بنا شده‌است. این بنا محل برگزاری مراسم رسمی، مثل جشن تولد سلطان و امثال آن بوده‌است. مسجد زهیر(Zahir Mosque) نیز که یکی از زیباترین مساجد مالزی است و در سال ۱۹۱۲ ساخته شده‌است، در این شهر است.

مسجد البخاری - کداح

موزه

مجمع‌الجزایر لانگ کاوی (LangKawi)

لانگ کاوی، مجموعه‌ای از ۱۰۴ جزیره است که در سی کیلومتری ساحل ایالت پرلیس در شمال‌غربی مالزی، واقع شده؛ ولی جزو ایالت کداح است. لانگ کاوی، از دو کلمه‌ی "لانگ" به معنی "عقاب" و "کاوی" به معنی "قرمز مایل به قهوه‌ای" تشکیل شده‌است و به همین دلیل مجسمه‌ی عقاب در اسکله شهر کواح (Kuah) به بازدیدکنندگان خوش‌آمد می گوید. لانگ‌کاوی بزرگ‌ترین جزیره‌ی این منطقه است که سواحلی با ماسه‌های سفید و درخشان دارد و به جواهر کداح، معروف است. مساحت این جزیره ۴۷۸/۵ کیلومترمربع است و در سال ۲۰۰۷، جمعیت آن ۴۵هزار نفر، برآورد شده‌است. در جزایر لانگ کاوی با سواحل متعدد و مناسب، امکانات مختلفی برای جذب گردشگران وجود دارد. لانگ کاوی، ناحیه‌ای اداری نیز به‌شمار می‌رود و بزرگ‌ترین شهر و مرکز، آن شهر کواح است.

فرودگاه بین‌المللی لانگ‌کاوی در جزیره‌ی لانگ کاوی در پادانگ ماتسیرات(Padang Matsirat)، واقع شده‌است. طول مدت پرواز از کوالالامپور -پایتخت مالزی- تا این فرودگاه، شصت دقیقه است. در سال ۲۰۰۸ در این فرودگاه، ۴۱٫۸۳۷ پرواز صورت گرفته و طی آن، ۱٫۱۹۶٫۶۵۶ مسافر جابه‌جا شده‌اند. این فرودگاه، محل برگزاری نمایشگاه هوا -فضا و صنایع دریایی است که یک رویداد بین‌المللی در صنعت هوانوردی و عملیات آکروباتیک برای اجرای عمومی است. همچنین، جزو جاذبه‌های گردشگریِ آن نیز به‌شمار می‌رود. این فرودگاه، مراکز خرید، رستوران و بانک نیز دارد.

جزیره‌ی لانگ‌کاوی، معاف از مالیات است، و مراکز خریدش که کالاهای

لانگ کاوی فیر

ساگا

داخلی و خارجی زیادی عرضه می کنند. بیشتر مراکز خرید این جزیره، داخل یا اطراف شهر کوآح، واقع شده‌اند. یکی از معروف‌ترین مراکز خرید این جزیره، مرکز خرید لانگ کاوی فیر(LangKawi Fair Shopping Mall) است که دو طبقه و صد فروشگاه دارد. از این مرکز می‌توان اجناسی از قبیل لوازم آرایش، لباس، لوازم ورزشی، شیرینی جات و... خریداری کرد. مرکز خرید ساگا(Saga Shopping Centre)، یکی دیگر از مراکز خرید لانگ کاوی است که در آن، اجناسی از قبیل لوازم خانگی، پوشاک و شیرینی جات به فروش می‌رسد. مرکز خرید معاف از مالیات جتی پوینت(Jetty Point Duty Free Complex)، نیز مرکز خرید دو طبقه‌ای است در لانگ کاوی که می توان از آن، اجناسی از قبیل جواهرات، دوربین، ساعت، کفش، سوغاتی و انواع شکلات خرید.
لانگ کاوی، پناهگاه بسیاری از آبزیان است و نمونه‌های فوق‌العاده‌ای از صدها گونه از پرندگان زیبا و کمیاب جهان دارد. این جزیره مملو از افسانه‌ها و میراث غنی بومی است؛ علاوه بر آن، دارای بیشترین تنوع موجودات آبی در آسیا با بیش از پنج هزار نوع آبزی است.

سه کوه رایا(Gunung Raya)، بوکیت ساواک(Bukit Sawak) و مت‌سین سانگ(Gunung Mat Cincang)

بر این جزیره سایه افکنده‌اند و افسانه‌هایی نیز در مورد آنها وجود دارد.

پانتایی سنانگ(Pantai Cenang) ساحلی با شن‌های سفید است و کلبه‌های ارزان قیمت، متل و تفریحگاه‌های ساحلی مجهز دارد که به سبک دهکده‌های سنتی مالایی ساخته شده‌اند.

پانتایی سنانگ

ساحل کوک(Pantai Kok)

یکی دیگر از جاذبه‌های این جزیره است که تفریحگاه‌ها و آبشارهای زیبایی دارد.

ساحل کاسوارینا(Casuarina)

ساحل دیگری در این منطقه است که پر از مرجان‌ها و موجودات دریایی. متأسفانه درختان کاسوارین(Casuarina) که زمانی کل منطقه را پوشانده بوده‌اند، دیگر وجود ندارند.

ساحل پاسیر هیتام (Pantai Pasir Hitam)

که معنای نام آن، ساحل شن‌های سیاه است، در قسمت شمالی جزیره واقع‌شده و دهکده‌ای ماهی گیری در آن وجود دارد.

ساحل تانجانگ رهو (Pantai Tanjung Rhu)

به معنی دماغه‌ی درختان کاج، مکان تفریحی ایده‌آلی است.

جزیره‌ی سینگابسار (Pulau Singa Besar)

که به جزیره‌ی شیر بزرگ معروف است، پارک حیات وحش کوچکی دارد که در آن، جانورانی مانند موش آهو، ایگوانا(نوعی بزمجه)، میمون و پرندگان کمیاب یافت می‌شود.

تلوک داتایی(Teluk Datai)

یکی از خلیج‌های این جزیره است که مناظر بسیار دیدنی دارد.

پارک آبزیان جزیره‌ی پایار (Pulau Payar)

مکان مناسبی برای غواصی است. این جزیره از چهار جزیره‌ی مرجانی کوچک، تشکیل شده‌است. انواع ماهیان رنگارنگ در آب‌های زلال آن به چشم می‌خورد.

در لانگ کاوی سیزده مسجد ازجمله مسجد الحنا، مسجد نورالسلام، مسجد محسوری و... وجود دارد.

پنانگ(Penang)

ایالت کوچک پنانگ، یا پینانگ (Pinang) در ساحل شمال‌غربی بخش شبه‌جزیره‌ی مالزی، واقع شده است. این ایالت که به مروارید مشرق زمین، معروف است، یکی از ایالات زیبای مالزی است که به دلیل داشتن سواحل صاف و آفتابی، توجه علاقه‌مندان به ورزش‌های آبی را به خود جلب کرده‌است. پنانگ با مساحت ۱۰۴۶ کیلومترمربع، دومین ایالت کوچک مالزی و پایتخت آن جورج تاون(George Town) که از نام جورج سوم، پادشاه انگلستان، گرفته شده است. جمعیت این ایالت در سال ۲۰۱۰، حدود ۱۶۱۰۰۰۰ نفر اعلام شد. در سال ۱۷۸۶، ایالت پنانگ، به تصرف انگلیسی‌ها درآمد و تمام بناها، روش زندگی، آداب و رسوم و حتی غذاهای محلی این منطقه را تحت تأثیر قرار داد که این تأثیر، تاکنون ادامه داشته‌است.

جدول آب و هوای ایالت پنانگ — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۰	۳۰	۳۱	۳۱	۳۱
	کمترین	۲۴	۲۴	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
میانگین کل بارش		۵۰	۶۹	۱۰۱	۱۵۰	۱۶۶	۱۳۴	۱۳۹	۱۸۶	۲۲۴	۲۷۱	۱۵۹	۷۵	۱۷۲۳

این ایالت، از نظر جغرافیایی به دو بخش تقسیم می‌شود:

۱- جزیره‌ی پنانگ که با مساحت ۲۹۳ کیلومترمربع در تنگه‌ی مالاکا واقع شده‌است. جمعیت این جزیره حدود ۷۲۱,۵۰۰ نفر است.

۲- منطقه ولسلی(Province Wellesley) که مساحت آن ۷۵۳ کیلومترمربع است و از شمال وشرق با ایالت کداح و از جنوب با ایالت پراک، هم‌مرز است. جمعیت آن حدود ۷۹۶۵۰۰ نفر است.

جزیره‌ی پنانگ شکل نامنظمی دارد و پر از تپه‌های جنگلی است. بلندترین نقطه‌ی این منطقه، تپه‌ی وسترن (Western Hill) -بخشی از تپه‌ی پنانگ- است که ۸۳۰ متر، بالاتر از سطح دریا واقع شده‌است. دشت‌های ساحلی این منطقه

فرودگاه

محدود است و وسیع‌ترین دشت آن در شمال‌شرقی، واقع‌است و دماغه‌ای را تشکیل داده که جورج تاون در آن واقع شده‌است. شکل جغرافیایی ولسلی(Wellesley) عمدتاً صاف و مسطح است. باتر ورث(Butterworth)، مهم‌ترین شهرِ ولسلی، در امتداد دهانه‌ی رودخانه‌ی پرای(Perai)، واقع شده‌است.

جزیره‌ی پنانگ، بهشت دوست‌داران غذاست که از سراسر مالزی و حتی سنگاپور برای تجربه‌ی طعم غذای‌های بی‌نظیر به این جزیره می‌آیند. آشپزی پنانگ، ترکیبی از آشپزی چینی، هندی و مالزیایی است؛ همچنین به شدت تحت تأثیر آشپزی تایلند قرار گرفته‌است. پنانگ، بهترین مرکز غذاهای خیابانی در آسیا شناخته شده‌است. فروشندگان دوره‌گرد، انواع غذا، به‌ویژه غذاهای دریایی تازه را در کناره جاده و خیابان می‌فروشند.

موزه ایالتی

گرچه پنانگ به نسبتِ گذشته، مرکزیت خرید خود را از دست داده؛ اما باز هم چند مرکز خرید مدرن دارد که همه نوع کالایی در آنها موجود است. از این مراکز می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

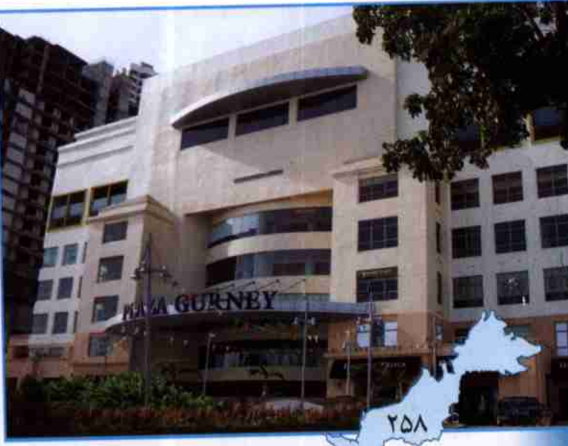
مرکز خرید کوئینزبای(Queensbay Mall)

در حال حاضر، بزرگ‌ترین مرکز خرید نواحی شمالی مالزی و ایالت پنانگ است که در بایان لی‌پاس(Bayan Lepas)، واقع شده‌است. این مرکز، پنج طبقه فروشگاه و هشت طبقه پارکینگ دارد. و در آن اسباب‌بازی، کتاب، کامپیوتر، موبایل و وسایل دیجیتالی، پوشاک و...به‌فروش می‌رسد. در این مرکز خرید، سینما، پارک و گیم‌نت هم وجود دارد.

گارنی پلازا(Gurney Plaza)

این مرکز خرید، مرکز اصلی فروش لوازم خانگی(Primer lifestyle mall) و دومین مرکز خرید بزرگ در ایالت پنانگ است که در گردشگاه ساحلی گارنی درایو در جورج تاون، واقع شده‌است. بزرگ‌ترین سینمای نواحی شمالی مالزی در این مرکزاست. همه نوع کالایی از جمله دی‌وی‌دی، سی‌دی، وسایل الکترونیکی، پوشاک و لوازم ورزشی، پوشاک بچه و اسباب بازی، موادغذایی و

نوشیدنی، ساعت و جواهرآلات، مبلمان و دکور و... در این مرکز به فروش می‌رسد. گارنی پلازا مراکز سرگرمی و تفریحی زیادی نیز دارد.

برج کومتار(Komtar Tower)

برج کومتار، بلندترین ساختمان پنانگ و ششمین ساختمان بلند مالزی است در مرکز شهر جورج تاون. این برج اداری و تفریحی، ۲۳۲ متر، ارتفاع و ۶۵ طبقه دارد. یازده طبقه‌ی این برج به پارکینگ، هفده طبقه‌ی آن به هتل‌های بین‌المللی و یازده طبقه‌ی آن هم به مراکز خرید لوکس و گران‌قیمت اختصاص دارد.

مکان‌های دیدنی این ایالت عبارتند از:

برج ساعت جوبیلی(Jubilee)

درسال ۱۸۹۷ به هزینه‌ی یک میلیونر چینی برای بزرگ‌داشت شصتمین سالگرد سلطنت ملکه ویکتوریا در شهر جورج تاون ساخته‌شد.

قلعه‌ی کورن والیز(Fort Cornwallis)

این قلعه از سال ۱۷۸۶ که کاپیتان فرانسیس لایت(Francis Light Captain)، یک انگلیسی از شرکت هند شرقی، اولین بار به این ایالت آمد، تاکنون به‌عنوان دژی رو به دریا در شهر جورج تاون پا برجا باقی‌مانده‌است و توپ‌های جنگی آن را کامل می‌کند.

موزه و نمایشگاه هنری پنانگ، نشان‌دهنده‌ی تاریخ این ایالت است. جلوی این موزه، مجسمه‌ای از فرانسیس لایت قرار دارد.

مسجد کاپیتان کلینگ(Kapitan Kling)

که در خیابانی به همین نام است، اوایل قرن نوزدهم توسط مسلمانان جنوب هند بنا شد.

معبد الهه‌ی رحمت (Goddess of Mercy)

قدیمی‌ترین معبد پنانگ است، که در سال ۱۸۰۰ ساخته شده‌است.

معبد هندی سری ماریامان (Sri Mariamman)

در سال ۱۸۸۳ بنا شده و با تصاویری از خدایان هندو تزیین شده‌است. این معبد، نزدیک معبد الهه‌ی رحمت است.

خوکونگسی(Khoo Kongsi)

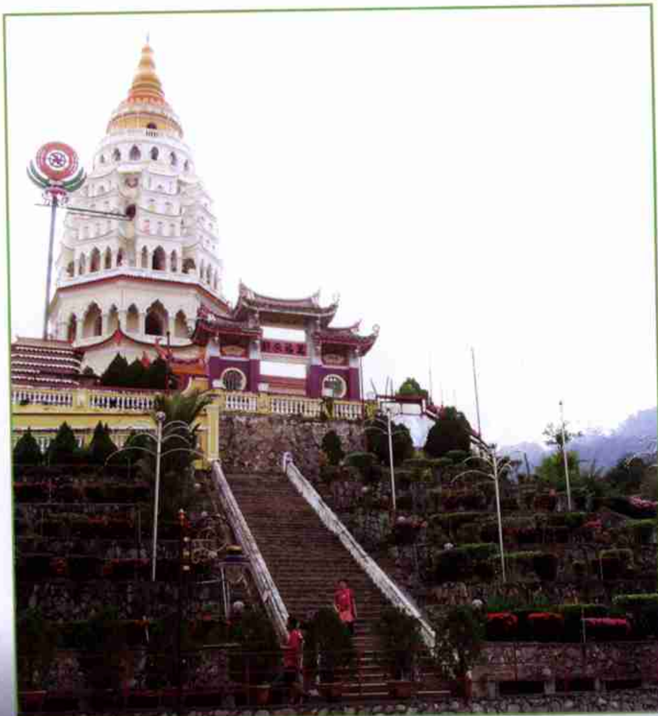
یکی از با شکوه‌ترین خانه‌های ایلی(Clan House) کشور به سبک چینی است که سقف آن با چند اژدهای آبی، گل‌ها، پرندگان و تصاویر خیالی، تزیین شده‌است. روی دیوارها، ستون‌ها و پنجره‌های داخل بنا، تصاویری از موجودات افسانه‌ای چینی، نقش بسته‌است.

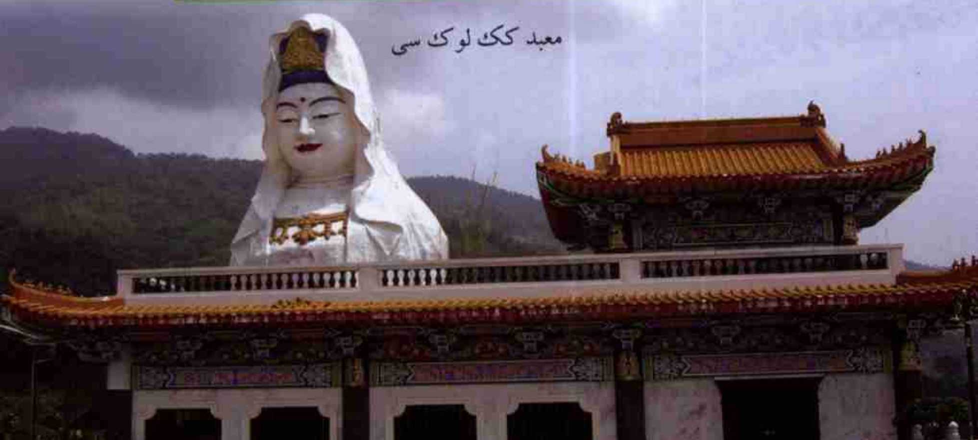

باغ گیاه شناسی

سایر مکان‌های دیدنی این ایالت، عبارتند از تپه‌ی پنانگ، باغ گیاه شناسی(Botanical Garden)، معبد

معبد کک لوک سی

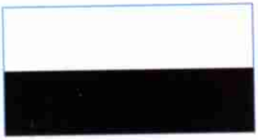
مارها، معبد کک لوک سی(Kek Lok Si)، که بزرگ‌ترین و یکی از زیباترین معابد بودایی در آسیای جنوب شرقی است که در نزدیکی جورج تاون بالای تپه‌ای قرار دارد.

سفر به پنانگ، بدون دیدن سواحل شنی آن که از تانجونگ بونگا(Tanjung Bungah) تا باتوفرینگی (Batu Ferringhi) امتداد یافته‌است، کامل نمی‌شود. به دلیل وجود جاذبه‌های طبیعی و آثار فرهنگی در مرکز این ایالت، این شهر به جواهر شرق، معروف است.

باتوفرینگی

ایالت پاهانگ(Pahang)

این ایالت با وسعت ۳۵۹۶۴ کیلومترمربع، بزرگ‌ترین ایالت شبه‌جزیره‌ی مالزی است ودر شرق آن، واقع شده‌است. جمعیت این ایالت درسال ۲۰۰۹ ، در حدود ۱۵۴۳۰۰۰ نفر برآورد شده‌است. بیشتر سطح این ایالت، از جنگل پوشیده شده‌است. جنگل منطقه‌ی تامان نگارا(Taman Negara) بهترین پارک جنگلی کشور است که بر طبق نظر دانشمندان ۱۳۰ میلیون سال قدمت دارد.

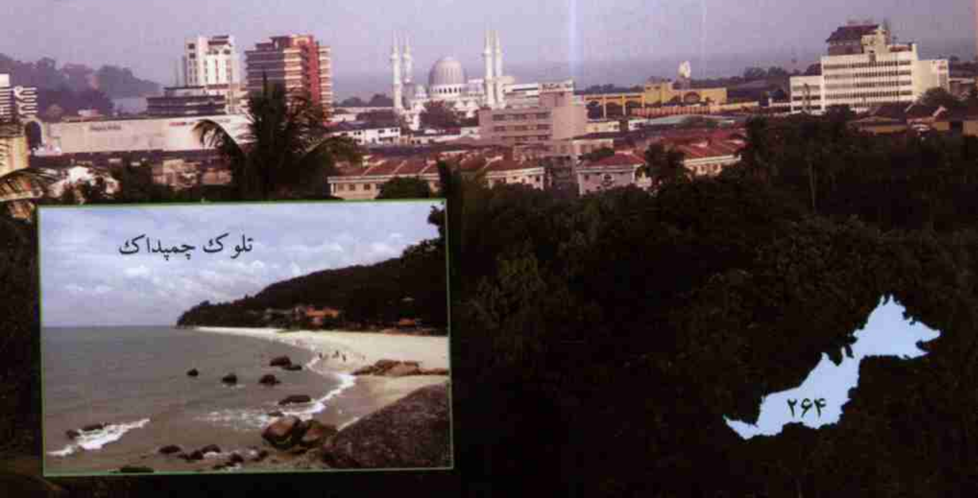

کوانتان(Kuantan)

این شهر، با وسعت ۲۹۶۰ کیلومتر مربع مرکز ایالت پاهانگ و یک شهر ساحلی معمولی است؛ اما مکان ایده‌آلی برای گردش و سیاحت در این ایالت است. جمعیت این شهر در سال ۲۰۰۹ حدود ۶۰۶۷۷۸ اعلام شده‌است. ساحل معروف تلوک چمپداک(Teluk chempedak) در پنج کیلومتریِ کوانتان است.

جدول آب و هوای کوانتان — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۲۹	۳۱	۳۲	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۰	۲۹	۳۲
	کمترین	۲۲	۲۲	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳	۲۳
میانگین کل بارش		۲۱۶	۹۰	۱۳۶	۱۱۲	۱۳۱	۱۲۰	۱۱۶	۱۶۱	۱۴۲	۲۱۱	۳۰۷	۴۷۰	۲۲۱۱

تلوک چمپداک

فرودگاه سلطان احمد شاه

مرکز خرید ایست کوست

مسجد سلطان احمد

جزیره‌ی تیومان(Pulau Tioman)

جزیره‌ی کوچکی است در دورترین نقطه‌ی ساحل جنوبی پاهانگ، و در ۳۲ کیلومتری ساحل شرقی شبه‌جزیره‌ی مالزی. طول این جزیره‌ی زیبا ۳۹ و عرض آن، ۱۹ کیلومتر است. اطراف آن را آب زلال و درخشانی احاطه کرده؛ پر از موجودات آبزی است و سواحل آن با ماسه‌های طلایی رنگ پوشیده شده‌است. نواحی مرکزی تیومان با جنگل‌های سرسبز، دهکده‌های زیبا و کوه‌های سر به فلک کشیده، منطقه‌ای بسیار تماشایی است. کوه‌های دوقلوی تیومان نیز یکی از قسمت‌های دیدنی این ایالت است. در این ایالت، مناطق مرتفع بسیاری وجود دارد. این جزیره هشت روستا دارد که بزرگ‌ترین و پرجمعیت‌ترین آن‌ها، کامپونگ تکک ایکان(Kampung Tekek Ikan Kekek Mak Iloi_iloi) است. این جزیره‌ی جنگلی، با صخره‌های مرجانی احاطه‌شده و مکان مناسبی برای غواصی است. زیبایی این جزیره در فیلم ۱۹۵۸ به تصویر کشیده شده‌است و مجله‌ی تایم، آن‌را زیباترین جزیره‌ی جهان در دهه‌ی ۱۹۷۰معرفی کرده‌است. این جزیره چند گونه از حیوانات حفاظت‌شده از نوع پستانداران و ۱۳۸ گونه پرنده دارد. فرودگاه تیومان در نزدیکی دهکده‌ی تکک(Tekek) واقع شده‌است.

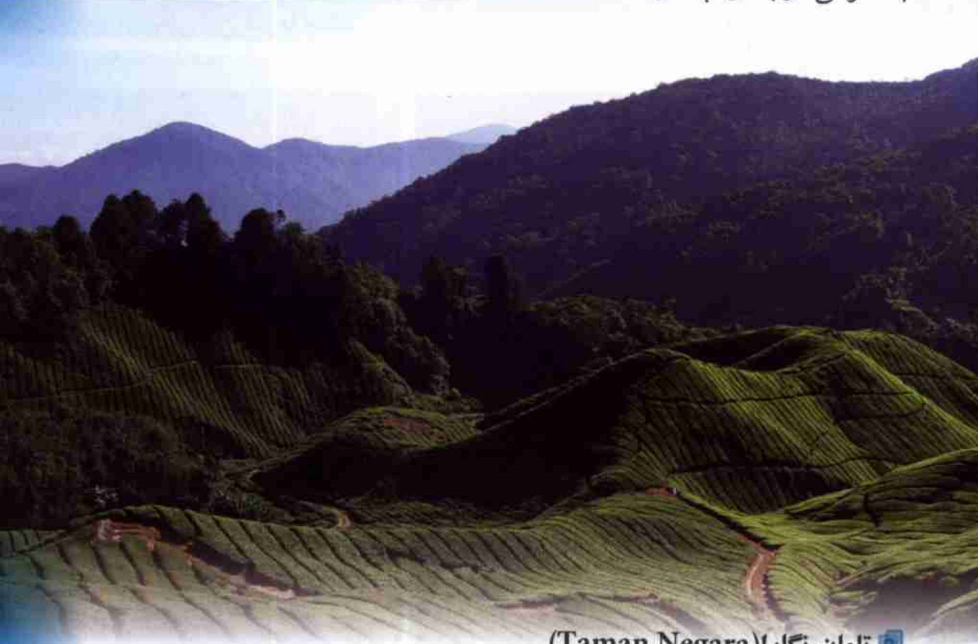

کامرون هایلندز (Cameron Highlands)

یکی از مناطق مرتفع و دیدنی این ایالت است که مرکز کشت چای مالزی است و هوای خنک‌تری دارد. کامرون هایلندز در منتهی‌الیه شمال‌غربیِ پاهانگ، واقع شده‌است.

ایالت پاهانگ، سواحل زیبا و تفریحگاه‌های باشکوهی در بالای تپه دارد.

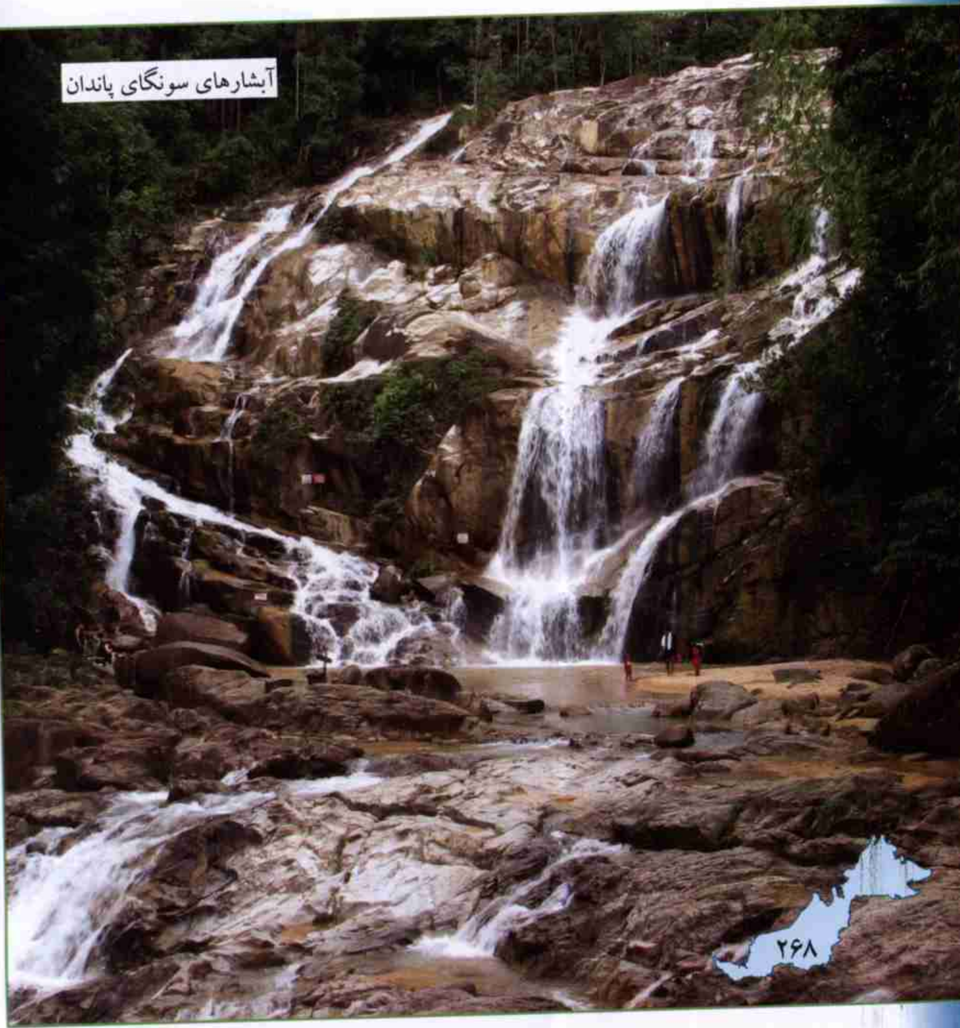
تامان نگارا (Taman Negara)

از مکان‌های دیدنی این ایالت می‌توان به تامان نگارا، قدیمی‌ترین جنگل بارانی دنیا اشاره کرد. مساحت این پارک جنگلی، ۴۳۴۳ کیلومترمربع است و تا نزدیکی ترنگانو و کلانتان، امتداد یافته‌است. کوه گونانگ تاهان (Gunung Tahan) با ارتفاع ۲۱۸۷ متر در نزدیکی این منطقه است و بلندترین کوه شبه‌جزیره است.

در فاصله‌ی ۲۵ کیلومتریِ شمال‌غربیِ کوانتان، در پانچینگ(Panching)، غارهای سنگی گواچاراح(Gua Charah)، واقع‌اند که مکان مقدس بوداییان است. چند راهب در این معابد زندگی می‌کنند. آبشارهای سونگای پاندان(Sungai Pandan) در نزدیکی این غارها است.

آبشارهای سونگای پاندان

ایالت ترنگانو(Terengganu)

ایالت ترنگانو در سواحل شمال‌شرقیِ بخش غربیِ مالزی، واقع شده‌است. مساحت این ایالت، ۱۲۹۵۵ کیلومترمربع و جمعیت آن در سال ۲۰۰۹، حدود ۱۱۲۱۰۰۰ نفر اعلام شده‌است.

در افسانه‌ها آمده‌است که وقتی اولین مسافران به این ایالت آمدند، از دور، نوری در ساحل دیدند و فریاد زدند: ترانگ(Terang)، یعنی نور و همراهان آنها پرسیدند: «آنو» (Anu)؛یعنی«کجاست؟» و به همین دلیل، این ایالت را ترنگانو نامیدند.

در سرتاسر ایالت ترنگانو سواحل شنی دست نخورده، آسمان صاف و آبی، آب‌های گرم، تمیز و پر از جانوران دریایی دیده می‌شود. سواحل این ایالت را از کوالا بسوت(Kuala Besut) در قسمت شمالی آن، تا کمامان(Kemaman) در جنوب، دهکده‌های خاص مالایی احاطه کرده‌است و درختان نارگیل در اطراف آنها به چشم می‌خورد. تفریحگاه‌های ساحلی بسیاری در این ایالت وجود دارد که در حال رشد و پیشرفت نیز هستند.

بندر کوالاترنگانو (Kuala Terengganu)

مرکز ایالت ترنگانو است و در گذشته دهکده‌ای ماهی گیری بوده‌است. در سال ۲۰۰۹، جمعیت این شهر، ۳۹۶,۴۳۳ اعلام شده‌است. از مناطق دیدنی این منطقه می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

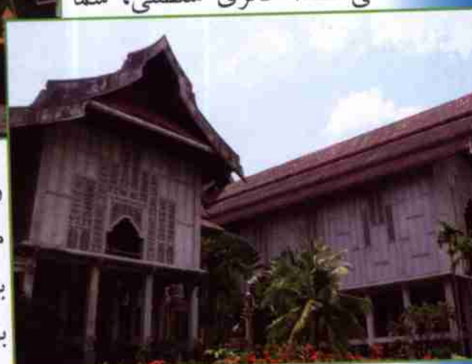
جدول آب و هوای کوالاترنگانو — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

	ماه	ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۰	۲۹	۳۱
	کمترین	۲۳	۲۳	۲۴	۲۴	۲۵	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴
میانگین کل بارش		۶۷	۴۲	۷۵	۷۴	۶۹	۸۸	۱۱۰	۱۱۸	۱۳۶	۱۹۸	۴۵۶	۳۲۷	۱۷۶۰

موزه‌ی ایالتی ترنگانو(Terengganu State Museum)

این موزه را در بیستم آوریل سال ۱۹۹۶، سلطان محمود المکتفی بالله شاه(Sultan Mahmud Al-Muktafibillah Shah)، سلطان ترنگانو افتتاح کرد. این موزه در بوکیت لوسونگ، شش کیلومتری کوالاترنگانو واقع شده‌است. مساحت این موزه ۲۷ هکتار است و بزرگ‌ترین موزه‌ی مالزی است. این موزه گالری‌های زیادی دارد؛ از جمله گالری نساجی، صنایع دستی، مواد نفتی، گالری اسلامی و تاریخی. گالری منسوجات، تاریخچه‌ی صنعت نساجی در مالزی را به تصویر می‌کشد. گالری سلطنتی، شما

را با تاریخ سلطنت در ترنگانو آشنا می‌کنند. موزه‌ی دریایی نیز انواع قایق‌های سنتی را به نمایش می‌گذارد که در روزگاران قدیم برای ماهی گیری و سفر به کار می‌رفته‌اند.

جزیره‌ی دایانگ(Pulau Duyung)

جزیره‌ی دایانگ، یا جزیره‌ی پری دریایی که در دو کیلومتریِ کوالا ترنگانو واقع شده‌است، از دو جزیره‌ی دایانگ بسار(Pulau Duyung Besar) و دایانگ کسیل (Pulau Duyung Kecil)تشکیل شده‌است که به‌ترتیب به معنی جزیره‌ی بزرگ و کوچک هستند. این دو جزیره در اصل، شبه‌جزایری هستند که از خشکی و رود به سمت دریا گسترش یافته‌اند. جزیره‌ی دایانگ بسار، محل سکونت معروف‌ترین قایق‌سازان و سازندگان قدیمی‌ترین قایق‌های سنتی مالزی است و در

حال حاضر از مقصدهای گردشگری بین‌المللی و دهکده‌ای ماهی گیری است. این جزیره معروف‌ترین مرکز قایق‌سازی ترنگانو است. اکثر قایق‌هایی که در این جزیره ساخته می‌شوند، قایق ماهی گیری هستند.

دهکده‌ی سبرانگ تاکیر(Seberang Takir)

دهکده‌ی ماهی گیری کوچکی است که در ایالت ترنگانو واقع شده‌است. حدود پنجاه خانواده در این روستا زندگی می کنند و اکثر آن‌ها از طریق صنایع دستی امرار معاش می کنند. مردم این دهکده به کارهایی نظیر طراحی روی پارچه، تهیه‌ی بیسکویت شور از میگو و خشک کردن ماهی زیر نور خورشید برای صادرات مشغولند.

پارک سکایو(Sekayu)

در فاصله‌ی ۶۵ کیلومتری جنوبِ کوالاترنگانو، پارک تفریحی سکایو واقع‌است، که مکان ایده‌آلی برای ماجراجویان است. این پارک، وسط جنگل بارانی است و آبشارها و استخرهای طبیعی مناسبی برای شنا دارد.

جزیره‌ی ردانگ(Pulau Redang)

در شمال‌شرقی شهر کوالاترنگانو، در فاصله‌ی کمی از ساحل، جزیره‌ی افسانه‌ای ردانگ واقع شده و هفت کیلومتر، طول و شش کیلومتر، عرض، آبی زلال، ساحلی با ماسه‌های سفید و جنگل‌های انبوهی از درختان سبز و قطور، به‌خصوص درختان نارگیل دارد. جزیره‌ی ردانگ، برای گذراندن تعطیلات و استراحت، طرفداران زیادی دارد. ردانگ یکی از جزیره‌های حفاظت‌شده برای لاک‌پشت‌هاست. در این جزیره امکاناتی نظیر غواصی، اسنورکلینگ(Snorkelling) یا غواصی با لوله‌ی تنفسی، جنگل نوردی و بازدید از آبزیانی نظیر کوسه‌ها، هشت پا، لاک‌پشت و ماهی برای گردشگران وجود دارد.

پارک تمدن اسلامی(Islamic Civilization Park)

این پارکِ ۲۳ هکتاری توسط عبدالله احمد براوی، نخست‌وزیر این کشور افتتاح شد و وی آن را نماد افتخار و شکوه اسلام عنوان کرد. او هدف از تأسیس این پارک را نه تنها جذب گردشگران خارجی، بلکه ایفای نقشی بزرگ‌تر به‌عنوان منبع الهام مسلمانان برای نوآوری و نیز قدردانی از دست‌آوردهای ارزشمند مسلمانان ذکر کرد. دیدن این پارک فرصتی است تا بازدیدکنندگان، مناظر و شگفتی‌های جهان اسلام را ببینند. یکی از جاذبه‌های عجیب این پارک ساخت بزرگ‌ترین و معروف‌ترین مساجد، مناره‌ها و دیگر بناهای اسلامی سراسر جهان در مقیاس کوچک است. ۲۱ بنا مربوط به معماری اسلامی در این پارک وجود دارد که شامل موارد زیر هستند:

گنبد سنگی(Dome of The Rock, Qubbah As Sakhrah) در فلسطین، مسجدالحرام(Grand Mosque) در مکه، مسجد شیخ لطف‌الله(Lutfallah Mosque) در اصفهان، تاج محل(Taj Mahal) در هند، قلعه‌ی

قبه الصخره

الحمبرا(Al_Hambra Citadel) در اسپانیا، مناره‌ی کالیان(Kalyan Minaret) در ازبکستان، مسجد سامرا(Samarra Mosque) در عراق، مسجد مُحمد علی(Mohd Ali Mosque) در مصر، مسجد کویراوان(the Qairawan Mosque) در تونس، قلعه‌ی آلیپو(Allepo Citadel) در سوریه و مسجد قل شریف(Kul Syarif Mosque) در روسیه.

مسجد سلیمانیه - ترکیه

مسجد قل شریف - روسیه

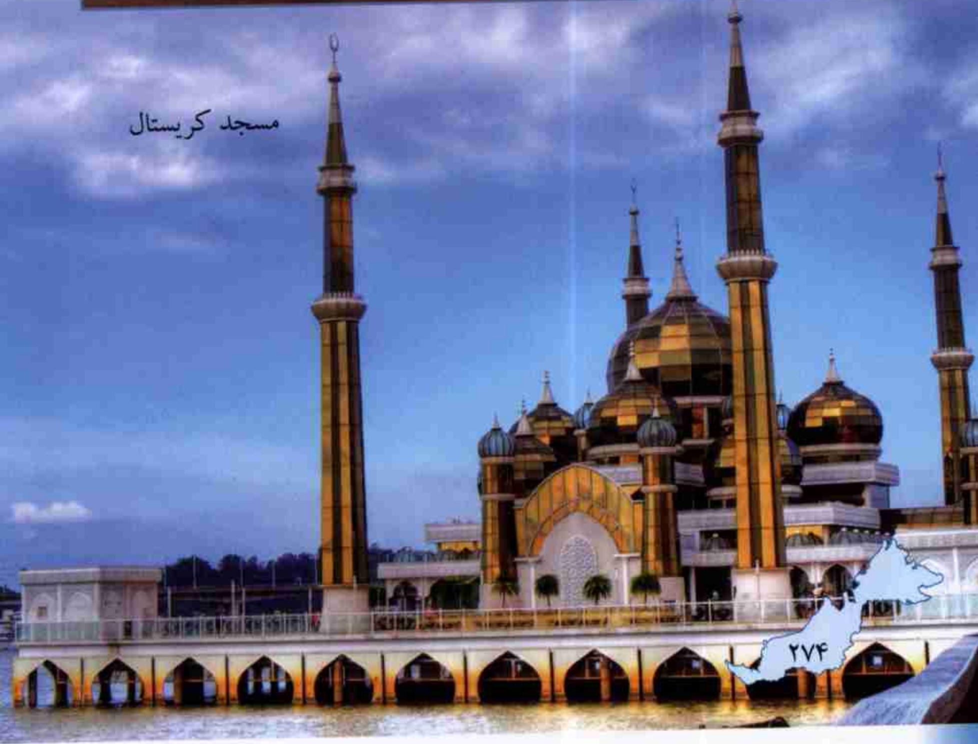

مسجد شیخ لطف‌الله - اصفهان

مسجد کریستال مالزی(یف۷عد۴۵۶لح./ح) نیز در این جزیره(دایانگ) واقع شده‌است. این مسجد از شیشه‌ی براق کریستال و پیِ فولادی ساخته‌شده و اولین مسجد کریستالی جهان است.

مسجد مرکزی - پاتانی تایلند

مسجد کریستال

ایالت نگـــری سمبیـــلان (Negeri Sembilan)

این ایالت در ساحل غربی قسمت شبه‌جزیره و در جنوب کوالالامپور، واقع شده‌است. نگری سمبیلان در زبان مالایی به معنی نُه ایالت است و علت این نام‌گذاری، این است که این ایالت در گذشته به نُه منطقه تقسیم‌شده و هر کدام تحت کنترل یک حاکم محلی بوده‌است. مساحت این ایالت، ۶۶۴۵ کیلومترمربع و جمعیت آن در سال ۲۰۰۹، حدود ۱۰۱۴۰۰۰ نفر برآورد شده‌است.

ســـرمبـــان(Seremban)

مرکز این ایالت است با جمعیت ۴۱۹۵۳۶ نفر در سال ۲۰۰۹، در فاصله‌ی پنجاه کیلومتریِ جنوبِ کوالالامپور، واقع است.

معماری ویژه‌ی این شهر، آن را از سایر قسمت‌های کشور متمایز کرده‌است؛ به‌عنوان مثال، هنوز سقف‌های شاخی شکل بسیاری از خانه‌های این ایالت، از دوران حضور مهاجران مینانگ کابائو(Minangkabau) - ساکنان اولیه‌ی سوماترایی- باقی مانده‌است که بر معماری فعلی آن نیز تأثیر گذاشته‌است.

نمونه‌ی بارز سقف‌های شاخی شکل این منطقه را می‌توان در قصر سری منانتی(Sri Menanti) مشاهده نمود که امروزه به موزه‌ی سلطنتی تبدیل شده‌است. این قصر چوبی که حدود صدسال پیش، دو نجار محلی و در طول شش سال، آن را ساخته‌اند، یکی از عجایب معماری با چوب است؛ زیرا در ساخت آن از هیچ میخ یا پیچی استفاده نکرده‌اند.

جدول آب و هوای سرمبان — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۲	۳۱	۳۱	۳۲
	کمترین	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۴
میانگین کل بارش		۶۱	۶۰	۱۰۸	۱۴۶	۱۲۲	۱۱۱	۱۵۳	۱۶۱	۱۳۳	۱۳۹	۱۶۸	۹۵	۱۴۵۸

قصر امپنگ تینجی

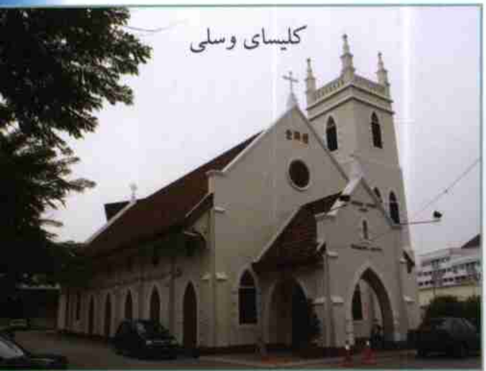

مسجد ایالتی

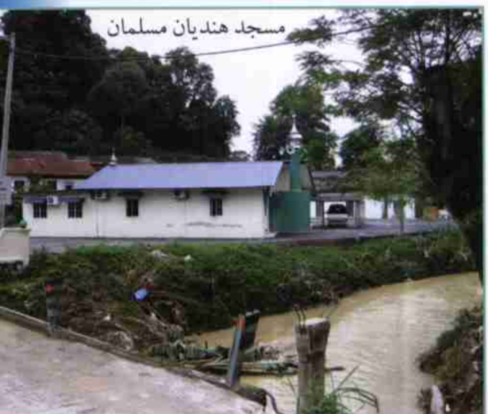

سری مناتی

باغ دریاچه

کلیسای وسلی

کلیسای دیدار سرمبان

مسجد هندیان مسلمان

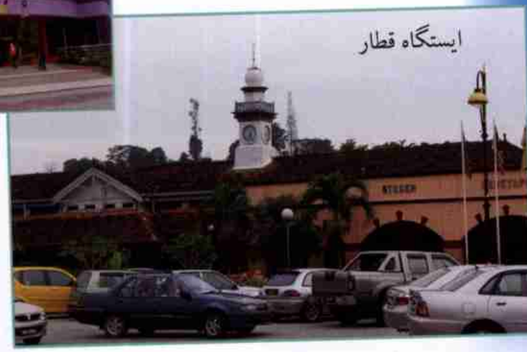

کتابخانه ایالتی

مجتمع خرید پَرید

مرکز خرید ترمینال

ایستگاه قطار

معید هندی‌ها

ایالت ملاکا(Malacca)

ایالت کوچک مالاکا با مساحت ۱,۶۵۰ کیلومترمربع در ساحل جنوبی مالزی غربی و در ۱۵۰ کیلومتری جنوب کوالالامپور، واقع شده‌است. این ایالت تاریخی، یکی از محبوب‌ترین ایالت‌های مالزی نزد مردم این کشور است؛ زیرا آن‌ها معتقدند تاریخ مالزی با کشف بندر ملاکا -مرکز این ایالت- درسال ۱۴۰۰ میلادی توسط شاهزاده‌ای سوماترایی به‌نام پارامیسوارا(Parameswara) آغاز شده‌است. این ایالت درطول سال‌های ۱۵۱۱ تا ۱۸۲۴، تحت سلطه‌ی هلندی‌ها، پرتغالی‌ها و انگلیسی‌ها بود و سپس به استقلال رسید. این دوران و نیز حضور ملل مختلف در این منطقه تأثیرات فرهنگی

جدول آب و هوای ملاکا — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۲	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۲	۳۱	۳۱	۳۲
	کمترین	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۴
میانگین کل بارش		۶۱	۶۰	۱۰۸	۱۴۶	۱۲۲	۱۱۱	۱۵۳	۱۶۱	۱۳۳	۱۳۹	۱۶۸	۹۵	۱۴۵۸

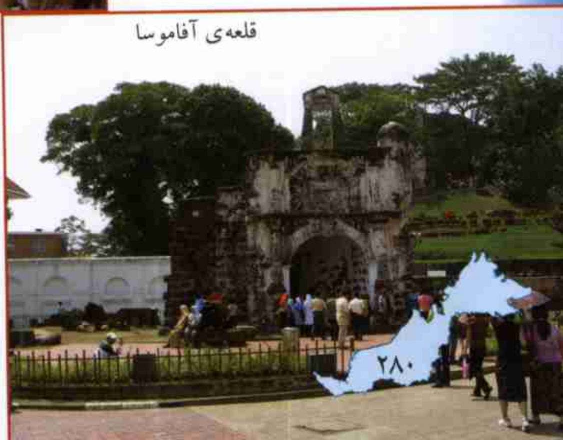
مختلفی در این ایالت داشته‌است؛ به‌طوری که این ایالت به رنگین کمان آداب و رسوم و عادات فرهنگی معروف است. جمعیت آن درسال ۲۰۰۷، در حدود ۷۷۰۰۰۰ نفر برآورد شده‌است. این ایالت، یکی از مراکز مهم گردشگری مالزی است. تعداد موزه‌های موجود در ایالت ملاکا بیشتر از تعداد موزه‌ها در هر یک از شهرهای مالزی است.

بندر ملاکا

بندر ملاکا مرکز ایالت ملاکا و قدیمی‌ترین شهر مالزی است. مساحت این شهر، ۳۰۳ کیلومترمربع و جمعیت آن(۲۰۰۹) ۴۵۵,۳۰۱ نفر است. شهر، بناهایی دارد که از زمان حضور پرتغالی‌ها و هندی‌ها باقی‌مانده است. با توجه به تاریخ پر فراز و نشیب این ایالت، مرکز آن را شهر تاریخی مالزی می‌دانند. شهر ملاکا به‌خاطر استفاده از رنگ و مصالح قرمز در ساختمان‌های قدیمی آن، معروف به شهر قرمز است. بیشتر جاذبه‌های جهان‌گردی در این شهر متمرکز شده‌اند. یکی از این جاذبه‌ها خیابان جونکر(Jonker Street) است. قدیمی‌ترین خانه‌های ملاکا که قدمتشان به قرن هفدهم می‌رسد در این خیابان واقع شده‌اند. خیابان جونکر به خیابان عتیقه نیز معروف است و عتیقه‌فروشی‌های آن آثاری از دوره‌های مختلف استعمار پرتغالی، هلندی وانگلیسی دارند. از دیگر جاذبه‌های این شهر می‌توان به قلعه‌ی آفاموسا (A Famosa) اشاره کرد.

خیابان جونکر

قلعه‌ی آفاموسا

این مکان، یکی از قدیمی‌ترین بقایای معماری اروپایی در آسیاست. این شهر چند جزیره دارد؛ از جمله جزایر یوپه(Upeh)، بسار(Besar)، و ملاکا(Melaka). جزیره‌ی ملاکا، جزیره‌ای مصنوعی(ساخته‌ی بشر)

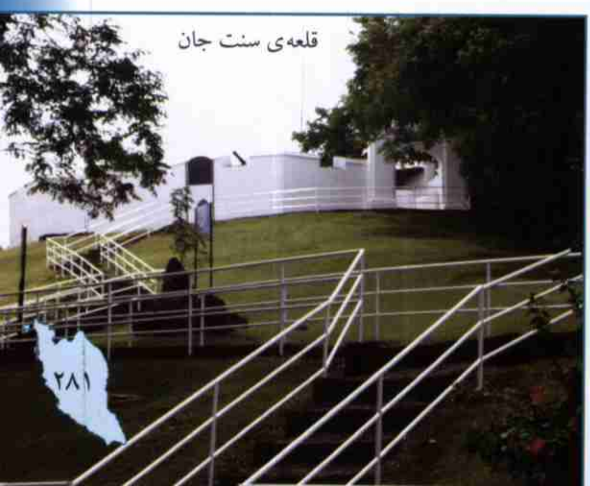

مسجد سلات

است و مسجد سلات(Selat Mosque) در انتهای آن واقع شده‌است. از سایر جاذبه‌های این شهر می‌توان به کلیسای سنت پل(St Paul Church)، قلعه‌ی سنت جان (St. John Fort) و موزه‌ی فرهنگی که قصری قدیمی و بازسازی شده‌است، اشاره کرد.

کلیسای سنت پل

قلعه‌ی سنت جان

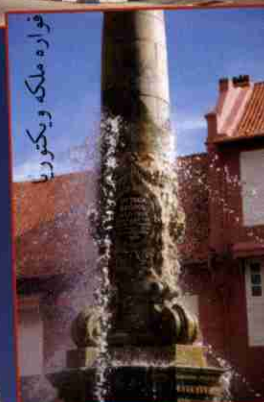

کلیسای کریست

موزه دریایی

چشمی برفراز مالزی(Eye on Malaysia)

این نام به چرخ و فلکی شصت متری و قابل حمل داده شده‌است که در سال ۲۰۰۷، در کنار دریاچه‌ی تی‌تی وانگسا(Titiwangsa) قرارگرفت و امکان تماشای مناظری شهر را تا شعاع بیست کیلومتری فراهم نمود. این چرخ و فلک در سال ۲۰۰۹ به شهر مالاکا منتقل شد.

فواره ملکه ویکتوریا

ایالت پرلیس(Perlis)

پرلیس، کوچک‌ترین و شمالی‌ترین ایالت مالزی است. مساحت این ایالت، ۸۱۰ کیلومترمربع و جمعیت آن در سال ۲۰۰۹، حدود ۲۴۱۰۰۰ نفر، برآورد شده است. این ایالت نیز به جام برنج معروف است. اقتصاد این ایالت به‌طور عمده به کشت برنج، کائوچو و شکر(به‌عنوان محصولات اصلی) و نیز میوه وابسته است. مناظر روستایی پرلیس و مزارع وسیع و سرسبز آن با تپه‌ای سنگ آهکی و مدور، پوشیده شده‌است.

پرلیس در ساحل شمال‌غربی مالزی و در همسایگی تایلند، واقع‌است و آداب و رسوم و زبان تایلندی، تأثیراتی بر مردم این ایالت گذاشته‌است. این موضوع در شهر مرزی پادانگ بسار(Padang Besar)، نمود بیشتری دارد. این شهر در مرز تایلند و مالزی، واقع‌شده و در آن، فرهنگ و آداب و رسوم مالزی و تایلند با هم ادغام شده‌اند و هماهنگی جالبی را ایجاد کرده‌اند. آرائو(Arau)، شهر سلطنتی پرلیس، در ده کیلومتری کانگار، مرکز پرلیس، واقع شده‌است. کوالاپرلیس(Kuala Perlis) شهر ماهی‌گیری ایالت پرلیس است و غذاهای دریایی و محلی معروفی دارد. یکی از جاذبه‌های پرلیس، روستاهای آن است که در برخی از آن‌ها زندگی مردم هنوز به سبک سنتی است؛ علاوه بر این، غار سنگی گواکلام(Gua Kelam) در شهر کوچک کاکی بوکیت(Kaki Bukit)، پارک ایالتی پرلیس، مزرعه‌ی سوسمارها، مسجد ایالتی(State Mosque)، قصر و مسجد رویال، از سایر مکان‌های دیدنی این ایالت هستند.

جدول آب و هوای کانگار **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۱	۳۳	۳۴	۳۵	۳۴	۳۳	۳۳	۳۳	۳۲	۳۲	۳۰	۳۰	۳۳
	کمترین	۲۲	۲۲	۲۳	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۴	۲۳	۲۳	۲۳	۲۲	۲۳
میانگین کل بارش		۴۰	۱۸	۵۰	۸۹	۱۰۱	۹۱	۷۵	۹۳	۱۱۲	۱۷۲	۲۲۴	۱۷۲	۱۲۳۶

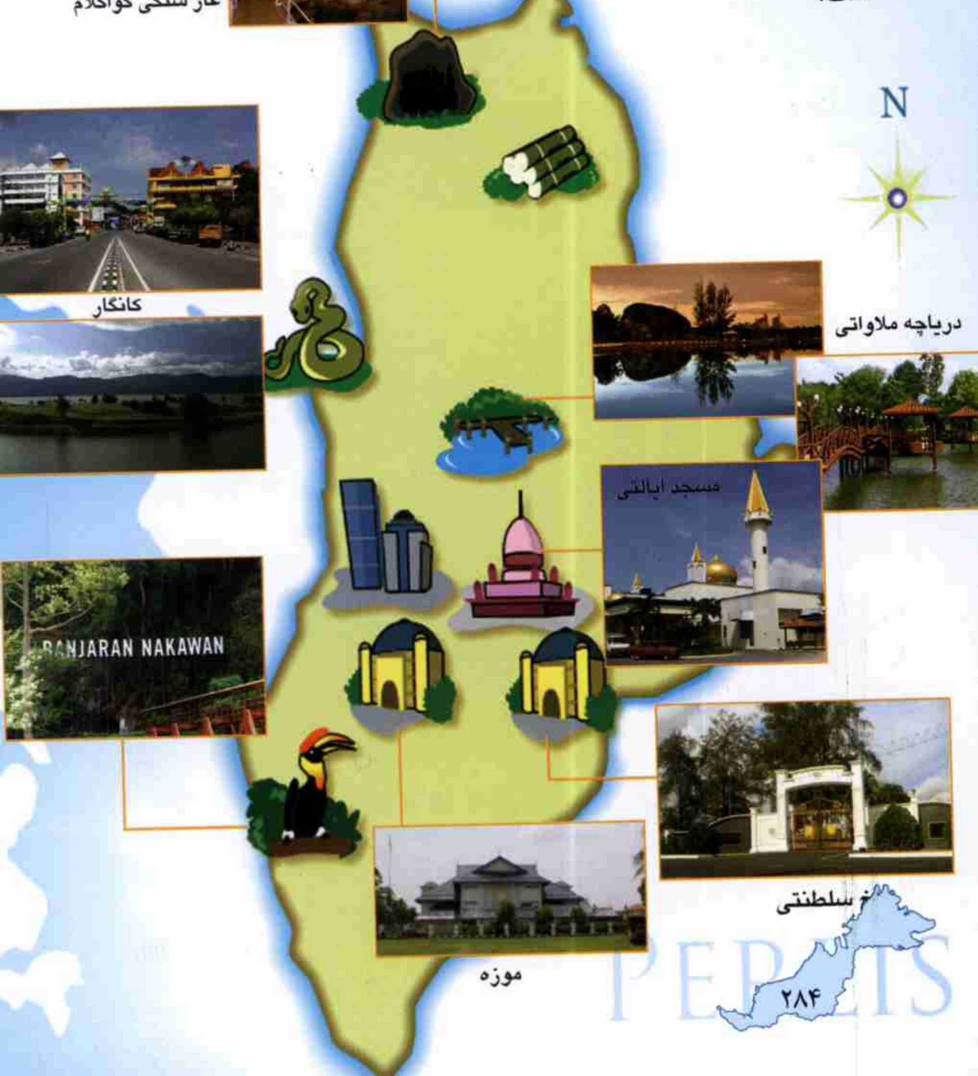

کانگار (Kangar)

این شهر با جمعیت ۴۸،۸۹۸ در سال ۲۰۰۵ مرکز ایالت پرلیس است و در حقیقت شهر کوچکی است که دور تا دور آن را مزارع احاطه کرده است. حرفه اغلب افراد این منطقه تولید وخرید و فروش غذاهای دریایی و محصولات کشاورزی است.

غار سنگی گواکلام

ایالت لابوان(Labuan)

ایالت لابوان در واقع هفت جزیره است با مساحت ۸۵کیلومترمربع و جمعیتی حدود ۹۰ هزار نفر (سال ۲۰۰۹) در سواحل شمال‌غربی ایالت صباح در بخش شرقی مالزی. این جزایر، شفاف‌ترین و زلال‌ترین آب‌های مالزی را دارند که حتی از فاصله‌ی زیاد می‌توان عمق آن را مشاهده کرد. مرتفع‌ترین قسمت جزایر، فقط ۸۵ متر از سطح آب ارتفاع دارد. بزرگ‌ترین جزیره به نام لابوان، ۷۵ کیلومتر وسعت دارد. فاصله‌ی آنها تا سواحل سلطان‌نشین برونئی، تنها هشت کیلومتر است. جزیره‌ی لابوان به‌عنوان مرکز مالی ساحلی(برون مرزی) شناخته شده‌است که از سال ۱۹۹۰، خدمات بین‌المللی مالی و تجاری را توسط مرکز مالی و تجاری بین‌المللی لابوان(Labuan IBFC)، ارایه می‌کند. این جزیره مقصد گردشگری غواصان و اهالی برونئی است.

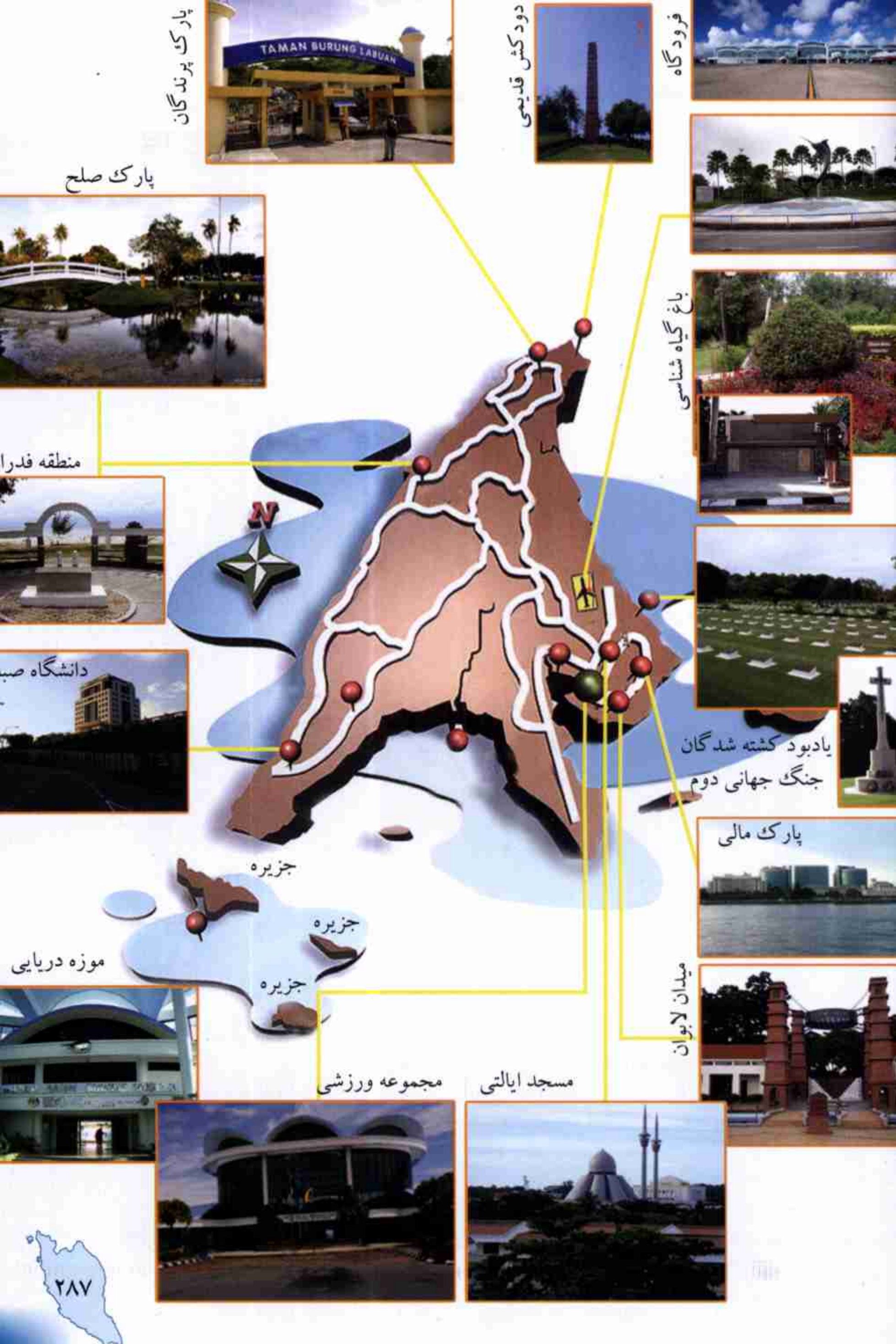
این ایالت، زمانی بخشی از سلطان‌نشین برونئی بوده‌است. در سال ۱۸۴۶، پس از کشف زغال‌سنگ در این منطقه، به تصرف انگلیسی‌ها درآمد. این ایالت، ۱۱۵ سال متمادی، تحت اشغال انگلیسی‌ها بود و سرانجام در سال ۱۹۶۳ به فدراسیون مالزی

ملحق شد . باغ گیاه‌شناسی(Botanical Garden) که از دوره‌ی انگلیسی‌ها به‌جا مانده است، مربوط به دوران اشغال این منطقه است و در حال حاضر، محل یادبود جنگ و صلح نام دارد.

جدول آب و هوای ایالت لابوان		بارش(میلی‌متر) دمای روزانه (سانتیگراد)												
ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۰	۳۰	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱
	کمترین	۲۵	۲۵	۲۵	۲۶	۲۶	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵
میانگین کل بارش		۱۳۷	۹۲	۱۲۰	۲۱۷	۲۶۹	۲۶۳	۳۰۱	۲۷۴	۲۸۰	۴۱۹	۳۱۶	۲۷۰	۲۹۵۸

پارک پرندگان
TAMAN BURUNG LABUAN
دود کش قدیمی
فرودگاه
پارک صلح
باغ گیاه شناسی
منطقه فدرا
N
دانشگاه صب
یادبود کشته شدگان
جنگ جهانی دوم
جزیره
جزیره
جزیره
پارک مالی
موزه دریایی
میدان لابوان
مجموعه ورزشی
مسجد ایالتی

مکان‌های ثبت‌شده در فهرست میراث جهانی یونسکو

۱- پارک ملی گانانگ مولا
(The Gunung Mulu National Park) (۲۰۰۰)

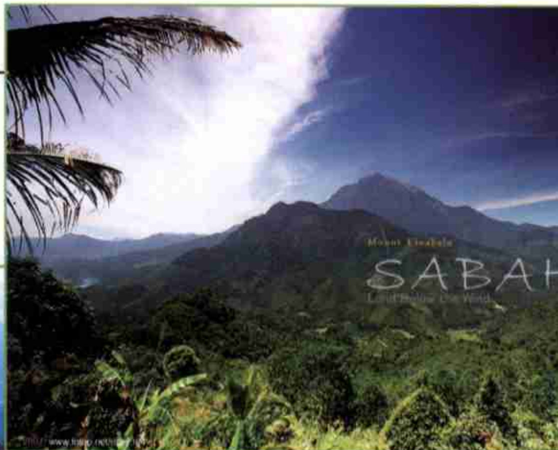
پارکی به مساحت ۵۲٫۸۶۴ هکتار که در جزیره‌ی بورنئو در ایالت ساراوک، واقع شده‌است. این پارک به دلیل تنوع زیستی بالا اهمیت ویژه‌ای دارد و هفده منطقه‌ی گیاهی دارد که حدود ۳٫۵۰۰ گونه‌ی گیاهان آوندی را به نمایش می‌گذارند. تنوع گونه‌های نخل این پارک، استثنایی است و ۱۰۹ گونه نخل دارد. قله‌ی ماسه‌سنگی گانانگ مولا با ارتفاع ۲٫۳۷۷ متر، بر پارک، مُشرِف است. حدود ۲۹۵ کیلومتر غار در این پارک کشف شده‌است. حفره ساراواک با هشتاد متر ارتفاع، بزرگ‌ترین غار شناخته‌شده در جهان است.

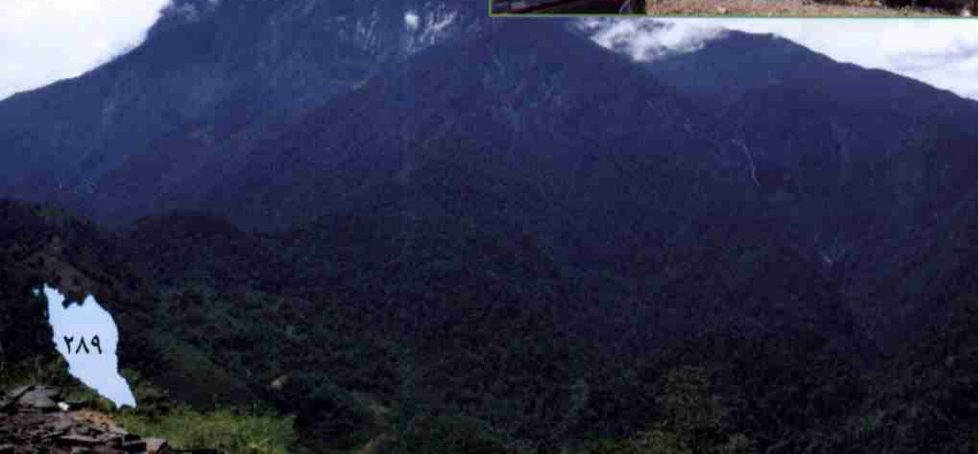
۲- پارک کینابالو(Kinabalu Park) (۲۰۰۰)

در ایالت صباح در انتهای شمالی
جزیره‌ی بورنئو واقع شده‌است.

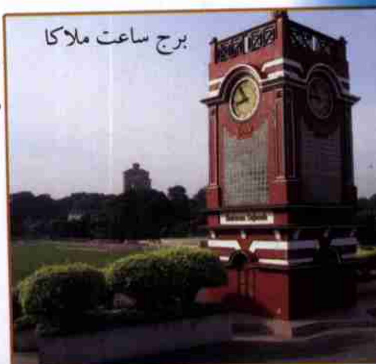

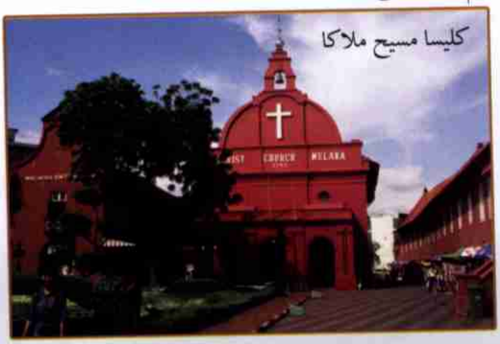
۳- شهرهای تاریخی تنگه‌ی ملاکا: ملاکا و جورج تاون

(Melaka and George Town–Historic Cities of the Straits of Malacca) (۲۰۰۸)

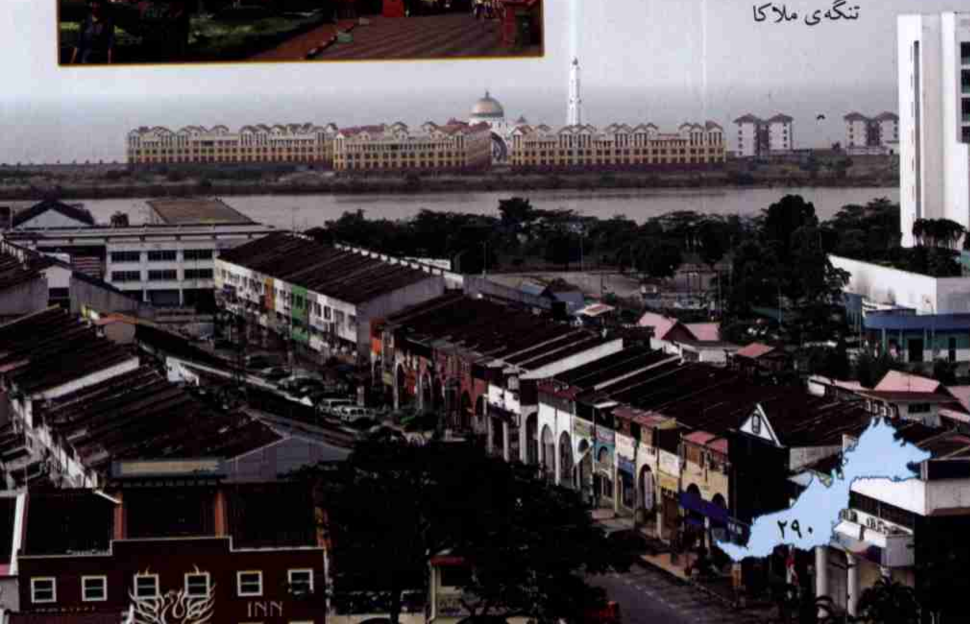

این دو شهر بیش از پانصد سال است که در کار تبادلات تجاری و فرهنگی بین شرق و غرب در تنگه‌ی مالاکا هستند. نفوذ آسیا و اروپا باعث شد این شهرها از میراث چند فرهنگی ویژه‌ای برخوردار شوند. ساختمان‌های دولتی، کلیساها وسنگربندی‌های مالاکا مراحل اولیه‌ی پدید آمدن این فرهنگ را در سلطنت مالایی در قرن پانزدهم و دوره‌های استعمار پرتغالی و هلندی در آغاز قرن شانزدهم نشان می‌دهد.

برج ساعت ملاکا

کلیسا مسیح ملاکا

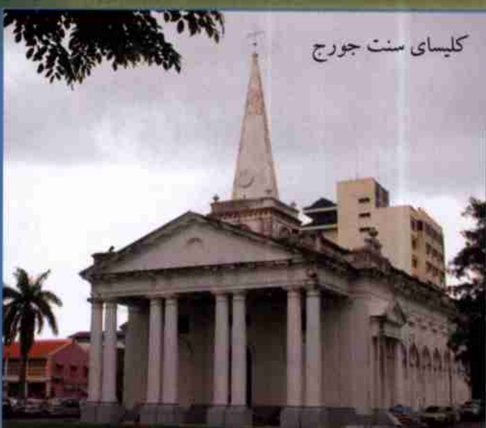

تنگه‌ی ملاکا

ساختمان‌های اداری و مسکونی در جورج تاون، عصر تسلط بریتانیا را از اواخر قرن هجدهم نشان می‌دهد.

شهرداری جورج تاون

کلیسای سنت جورج

بنای یاد بود سربازان کشته شده

جورج تاون

معبد چینی‌ها

معبد هندی‌ها

مسجد جورج تاون

موزه‌ها

موزه‌های مختلفی در کشور مالزی وجود دارد. موزه‌ی ملی مالزی در کوالالامپور است و در حدود دوهزار قطعه آثار باستانی، تاریخی و هنری در آن گردآوری شده‌است. این موزه مسئول خرید، تهیه و جمع‌آوری آثار هنری و فرهنگی داخلی و خارجی نیز هست. ساختمان جدید این موزه در کنار تئاتر ملی و نزدیک کتاب‌خانه‌ی ملی مالزی، بنا شده‌است. این ساختمانِ تازه تأسیس، مطابق آخرین پیشرفت‌های علمی و برای نمایش آثار هنری و تحقیق در مورد هنر مالزی، ایجاد شده‌است.

سایر موزه‌های مهم این کشور، عبارتند از: موزه‌ی هنرهای اسلامی در کوالالامپور، موزه‌ی صنایع‌دستی بین‌المللی و موزه‌ی صنایع‌دستی ملی در کوالالامپور، موزه و گالری هنری در پنانگ، موزه‌ی پراک(قدیمی‌ترین موزه‌ی مالزی، ساخته‌شده در سال ۱۸۸۷) و موزه‌ی سلطنتی ابوبکر در جوهور که در سال ۱۸۶۶ و به دستور سلطان ابوبکر، بنا شده‌است و قدیمی‌ترین ساختمان این شهر است که در حال حاضر، نمایشگاهی از دارایی‌های این سلطان است. موزه‌ی ساراواک، نمونه‌ای از میراث فرهنگی غنی گروه‌های قومی ساکن در این منطقه است.

موزه‌ی ملی مالزی

کتاب‌خانه‌ها

کتاب‌خانه‌ی ملی مالزی در سال ۱۹۶۶ به‌عنوان بایگانی ملی تأسیس شد و در سال ۱۹۷۷ به‌عنوان دایره‌ی مستقل فرهنگی دولت فدرال شناخته‌شد. یکی از اصلی‌ترین وظایف کتاب‌خانه‌ی ملی، جمع آوری و نگهداری مجموعه‌ی جامعی از منابع میراث فرهنگی جامعه است. لازم به ذکر است که این کتاب‌خانه علاوه بر ثبت و جمع آوری آثار داخلی و محلی، به جستجو و تهیه‌ی آثار منتشر شده در خارج از کشور نیز که به‌طور عمده شهروندان مالزیایی مقیم کشورهای خارجی منتشر کرده‌اند، می‌پردازد؛ بنابراین می‌توان گفت کتاب‌خانه‌ی ملی مالزی، کامل‌ترین مرکز اطلاعاتی کشور مالزی است. این کتاب‌خانه حاوی منابعی در زمینه‌های ادبیات، میراث فرهنگی، آداب و سنن، صنایع مختلف، نظیر معماری، منسوجات و جنبه‌های مختلفی از فرهنگ مالزی است و به‌طور منظم، این آثار را به معرض نمایش می‌گذارد.

در ایالت‌ها و شهرهای این کشور نیز، کتاب‌خانه‌های عمومی و تخصصی مختلفی وجود دارد.

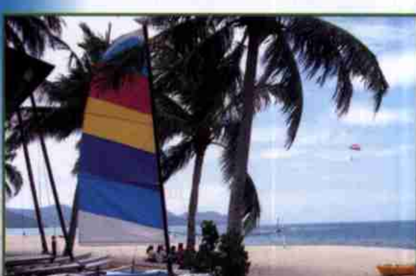
کتابخانه ملی مالزی

سایر مکان‌های معروف و دیدنی

تپه‌ی فریزر(Frasers Hill)

تفریحگاهی خوش آب و هواست که در ایالت پاهانگ، روی هفت تپه در ارتفاع ۱۵۰۰ متر، بنا شده‌است. این مکان، چند هتل، کلبه‌ی کوهستانی و خانه‌های ییلاقی و انواع سرگرمی‌ها به‌خصوص زمین‌های گلف متعدد برای گردشگران دارد. بزرگ‌ترین هتل این منطقه به نام مرلین ریسورت(Merlin Resort) است که نُه زمین گلف دارد. نام این محل، از نام شخصی به نام لویس جیم فریزر گرفته شده‌است که تنها مرکز معاملات سنگ معدن قلع را در دهه‌ی ۱۸۹۰، راه‌اندازی کرد. تپه‌ی فریزر، مرکز مناسبی برای تماشای پرندگان است. این تپه بیش از ۲۷۰ گونه پرنده‌ی محلی و مهاجر دارد. هیأت توسعه‌ی شهری با همکاری سازمان(WWF) و مرکز طبیعت مالزی، مسابقه‌ی بین‌المللی سالانه‌ی پرندگان را در این مکان برگزار می‌کنند. در این مسابقه شرکت کنندگان در ایستگاه‌های مختلف، پرندگان این تپه را زیر نظر می‌گیرند و سپس تیمی را که توانسته بیشترین تعداد گونه‌های پرندگان ذکر شده در لیست رسمی را گزارش دهد، تعیین می‌کنند. این منطقه یک آبشار و چند مسیر پیاده‌روی نیز دارد.

ساحل باتوفرینگی(Batu Ferringhi)

مشهورترین ساحل در جزیره‌ی پنانگ است و هتل‌های زیبایی دارد که امکانات تفریحی، نظیر موج‌سواری، غواصی، قایق‌رانی و ماهی گیری به

گردشگران ارایه می‌دهد؛ علاوه بر این، گردشگران می‌توانند در خیابان‌های قدیمی و زیبای جورج تاون(George Town) -مرکز پنانگ- گردش کنند؛ یا به تپه‌ی پنانگ بروند و جزیره را تماشا کنند.

تفریحگاه ساحلی پریمیولا پارک رویال (Primula Park Royal)

در کوالاترنگانو، منطقه‌ای سرسبز و دل‌پذیر است، با انواع امکانات، از جمله هتل، استخر شنا و ساحلی زیبا.

پارک ملی نیاح (Niah National Park)

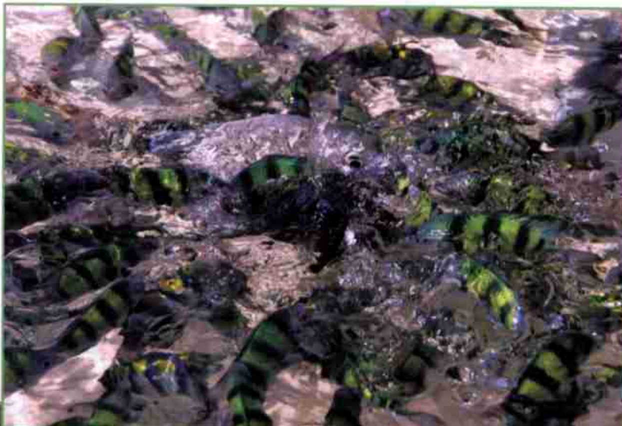

معروف‌ترین پارک ملی کشور است که سه‌هزار هکتار وسعت دارد و در ایالت سارا‌واک، واقع است.

جزیره‌ی مرجانی پایار (Pulau Payar)

یکی از جزایر افسانه‌ای مالزی است در ایالت کداح و در جنوب جزایر لانگ کاوی. پارک آبی حفاظت‌شده‌ی این جزیره بسیار معروف است. از دنیای زیرآب این جزیره به عنوان دیدنی‌ترین قسمت آن نام می‌برند. مسافران می‌توانند در مهمانسرایی در میان جنگل انبوه اقامت کنند.

مشاهیر

۱– یونگ مون سن(Yong Mun Sen) (۱۹۶۲ - ۱۸۹۶)

این هنرمند که از او به عنوان «پدرنقاشی مالزی» یاد می‌کنند، یکی از نخستین نقاشان با تجربه در کشور بود. او در ساراواک به دنیا آمد، سپس در پنانگ اقامت کرد و در سال ۱۹۲۲ در همان جا اولین استودیوی خود را تأسیس نمود. بدون تردید او نقش بسیار مهمی در خلق تصاویر اولیه‌ی مالایا داشته است. او برای کشیدن نقاشی‌هایش از آبرنگ استفاده می‌کرد و تعداد کمی از آثار او با رنگ روغن می‌باشد. او در نقاشی‌هایش معماری‌های تاریخی، معادن قلع، کارگرها، ماهی‌گیران و بازرگانان را به تصویر می‌کشید.

۲–تونکو عبدالرحمان (Tunku Abdul Rahman) (۱۹۰۳_۱۹۷۹)

اولین نخست وزیر مالزی(۱۹۷۰ – ۱۹۵۷) که نقش مهمی در به استقلال رسیدن این کشور داشت. به منظور قدردانی از زحماتش به او لقب(پدر استقلال) دادند و بنای یادبودی در کوالالامپور برایش ساختند.

۳–تون عبدالرزاق (Tun Abdul Razak) (۱۹۲۲_۱۹۷۶)

در ۱۱ مارس ۱۹۲۲ در ایالت پاهنگ به دنیا آمد. وی دومین نخست وزیر مالزی بود که از سال ۱۹۷۰ تا ۱۹۷۶ انجام وظیفه کرد. به دلیل تلاش‌های فراوان و نقش عمده‌ی او در پیشرفت و توسعه‌ی مالزی مدرن به او لقب پدر توسعه دادند. برای بزرگداشت او محل اقامت سابقش در سری تامان(Sri Taman) به صورت بنای یادبودی درآمده است که مدارک و وسایل شخصی اش در آن جا نگهداری می شود.

۴-حسین آن(Hussein Onn)(۱۹۹۰-۱۹۲۲)

تون حسین‌بن داتو آن، سومین نخست وزیر مالزی(۱۹۷۶ تا ۱۹۸۱) بود که در۱۲ فوریه ۱۹۲۲ در جوهوربارو به دنیا آمد. به وی لقب پدر وحدت دادند. تون حسین تحصیلات ابتدایی خود را در سنگاپور و در دانشکده‌ی انگلیسی جوهوربارو گذراند. پس از اتمام مدرسه، وی در سال ۱۹۴۰ به عنوان دانشجوی دانشکده‌ی افسری، به نیروی نظامی جوهور ملحق شد و یک سال بعد به آکادمی نظامی هند در دهرادون(Dehradun) فرستاده شد. وی به محض اتمام دوره‌ی آموزش، جذب ارتش هند شد و زمانی که جنگ جهانی دوم روی داد به خاورمیانه خدمت کرد. تجربه‌ی زیاد وی باعث شد که دولت انگلیس او را به عنوان مربی در مرکز آموزشی پلیس مالایایی و مرکز آموزشی در راولپیندی(Rawalpindi) (شهری در پاکستان) استخدام کند. وی در سال ۱۹۴۵ به مالزی برگشت و به فرماندهی آمادگاه پلیس جوهور بارو منصوب شد. سال بعد به عنوان دستیار افسر اجرایی به دستگاه اداری مالزی ملحق شد و سپس مأمور پلیس ناحیه‌ی کلانگ و سلانگور شد. پس از مدتی دوباره به نیروی پلیس ملحق شد و در سال ۱۹۴۹ اولین فرمانده‌ی جوان سازمان ملی مالزی، حزبی که به کمک پدرش تأسیس شده بود، شد. در سال ۱۹۵۱ دبیر کل این سازمان شد و پس از مدتی این سمت را رها کرده و برای تأسیس حزب استقلال مالزی (Independence of Malaya) به پدرش ملحق شد. سپس برای تحصیل در رشته‌ی حقوق به لندن رفت و به عنوان یک وکیل کارآموخته به کوالالامپور برگشت. تون حسین در سال ۱۹۶۸ به سیاست برگشت و برنده‌ی انتخابات عمومی در سال ۱۹۶۹ بود و به عنوان وزیر آموزش و پرورش منصوب شد. پس از مرگ تون رزاق، در۱۵ ژانویه ۱۹۷۶ به عنوان نخست وزیر کشور مالزی منصوب شد.

۵-ماهاتیر بین محمد(Mahathir Bin Mohamad) (۱۹۲۵)

در ۱۰ ژوئیه سال ۱۹۲۵ در شهر آلورستار(Alor Setar) در ایالت کداح، به دنیا آمد و در حال حاضر یکی از شخصیت‌های سیاسی بازنشسته مالزی است. ماهاتیر چهارمین نخست‌وزیر مالزی بود و از ۱۹۸۱ تا سال ۲۰۰۳ به مدت ۲۲ سال در پست خود خدمت کرد. وی یکی از طولانی مدت‌ترین رهبران در آسیا بود که در طول مدت خدمتش به خاطر مدرن کردن سریع مهندسی مالزی، اعتبار یافت.

همچنین ماهاتیر به خاطر انتقاد در مقابل جوامع غربی و کشورهای توسعه یافته، معروف است. وی در طول حکومتش یکی از رهبران قدرتمند آسیا و به عنوان منتقد صریح از جهانی شدن به سبک غربی مورد توجه بود.

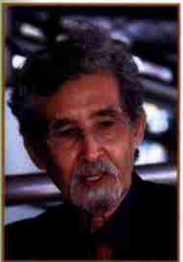

۶-پی . راملی(P.Ramlee) (۱۹۷۳-۱۹۲۹)

هنرپیشه، کارگردان و ترانه سرایی بود که در ۲۲ مارس ۱۹۲۹ در ایالت پنانگ به دنیا آمد و در مالزی و سنگاپور، او را سمبل نمایش مالایی می دانند. به افتخار شرکت او در صنعت فیلم و موسیقی، بنای یادبودی در ستاپاک(Setapak)، در کوالالامپور، به او اختصاص داده‌اند. این بنای یادبود که در اصل خانه‌ی ویلایی سابق راملی می باشد در ۲۲ مارس ۱۹۸۶ توسط دولت مالزی به عنوان میراث ملی شناخته شد. در این مکان مجموعه‌ای از جوایز، لباس‌ها، آلات موسیقی، مدارک، وسایل صحنه‌آرایی و عکس‌هایی از فیلم‌های قدیمی راملی یافت می‌شود. وی در طول مدت فعالیتش در ۶۶ فیلم کارگردان و بازیگر بود و بیش از ۳۶۰ اجرا داشت. وی در ۲۹ می سال ۱۹۷۳ بر اثر بیماری قلبی درگذشت. در اوایل دهه‌ی ۱۹۹۰ به او عنوان افتخاری (Tan Sri)اعطا شد. از میان فیلم‌های راملی که جایزه دریافت کرده‌اند می توان به موارد زیر اشاره کرد:

- سال ۱۹۵۶،جایزه‌ی بهترین موسیقی متن برای فیلم(Hang Tuah)-نام یک قهرمان افسانه‌ای- از سومین جشنواره‌ی فیلم آسیا
- سال ۱۹۵۷، جایزه‌ی بهترین بازیگر در فیلم پسرم سازالی(My son, Sazali) ازچهارمین جشنواره‌ی فیلم آسیا
- سال ۱۹۶۰، جایزه‌ی بهترین فیلم کمدی برای فیلم فالگیر(The Fortune Teller)، از هفتمین جشنواره‌ی فیلم آسیا
- سال۱۹۶۳، جایزه با استعدادترین نویسنده(Most Versatile Talent) برای فیلم مادرشوهر من (My Mother In_law)، از دهمین جشنواره‌ی فیلم آسیا
- سال ۱۹۶۴، جایزه‌ی بهترین فیلم کمدی برای فیلم سه زن(Three Wives)، از یازدهمین جشنواره‌ی فیلم آسیا

۷– سید احمد جمال (Syed Ahmad Jamal)(۱۹۲۹)

وی در سال ۱۹۲۹ در ایالت مالزی به دنیا آمد و تنها نقاش در زمینه‌ی هنرهای تجسمی است که عنوان «هنرمند ملی» را دریافت کرده‌است. او در غرب به تحصیل هنر پرداخت و در سال ۱۹۶۰ به عنوان طرفدار سبک اکسپرسیونیسم تجریدی(Abstract Expressionism) (مجردگرایی) به کشورش بازگشت.

۸–عبد الصمد بین محمد سعید

(Abdul Samad bin Muhammad Said)(۱۹۳۵)

شاعر و رمان‌نویس مالزیایی که در نهم آوریل در مالاکا به دنیا آمد. جوامع ادبی مالزی و بسیاری از زبان‌شناسان کشور در سال ۱۹۷۶ به وی لقب مفسر ادبی(Literary Exponent) دادند. وی در سال ۱۹۷۹، جایزه‌ی بهترین شاعر و رمان‌نویس جنوب شرق آسیا را دریافت کرد.

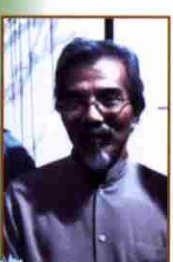
۹–تون عبدالله احمد بداوی

(Tun Abdullah Ahmad Badawi)(۱۹۳۹)

پنجمین نخست وزیر مالزی(۲۰۰۹ _۲۰۰۳) بود که در ۲۶ نوامبر در ایالت پنانگ به دنیا آمد. همچنین وی در سال‌های ۱۹۹۹ تا ۲۰۰۳ معاون نخست‌وزیر، در سال‌های ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۶ دبیر کل سازمان بین‌المللی جنبش عدم تعهد(Non_Aligned Movement) و در سال‌های ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۹ ریاست سازمان ملی مالزی(United Malays National Organisation) را که بزرگترین حزب سیاسی مالزی است، برعهده داشت.

۱۰– لطیف مهدین(Latiff Mohidin) (۱۹۴۱)

او در سال ۱۹۴۱ به دنیا آمد و چون در سن ۱۱ سالگی اولین نمایشگاه خود را برپا کرد به او لقب پسر شگفتی‌ساز، در هنر مالزی دادند. او نقاش، شاعر و مجسمه‌ساز بود و در آمریکا، فرانسه و آلمان، در زمینه‌ی هنر به تحصیل پرداخت . لطیف مهدین به عنوان هنرمند مدرن جنوب شرقی آسیا شناخته شده است.

۱۱– راملان عبدالله (Ramlan Abdullah) (ـ۱۹۴۲)

مجسمه‌ساز اهل مالزی که در سال ۱۹۴۲ در نگری سمبیلان به دنیا آمد و برنده چندین جایزه‌ی هنری بین‌المللی و ملی است. در گذشته او برای ساختن مجسمه‌هایش از مواد گوناگونی مانند فلز ، بتون، سنگ و مانند آن استفاده می‌کرد. اما کارهای جدید او شامل یک سری مکعب‌های شیشه‌ای ظریف می‌باشد که مجموعه‌ای از اشیای شیشه‌ای خانگی و کارآمد هستند.

۱۲– محمدحاجی صالح

(۱۹۴۲) (Muhammad Haji Salleh)

مترجم و شاعر دوزبانه‌ی معروف که فعالیت خود را از سال ۱۹۶۲، در مالزی آغاز کرد. او در دهکده‌ی تمرلوک(Temerlok) به دنیا آمد. در سال ۱۹۶۰ تحصیلات دوره‌ی متوسطه‌ی خود را در دانشگاه کمبریج به پایان رساند. در سال ۱۹۷۳ مدرک دکتری در زمینه‌ی ادبیات آسیای جنوب شرقی را از دانشگاه میشیگان گرفت و استاد در انستیتوی زبان، ادبیات و فرهنگ دانشگاه ملی مالزی شد. در سال ۱۹۹۵ مدیر انستیتوی جهان و تمدن مالزی در دانشگاه ملی مالزی شد. از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۰۵ ، او به عنوان پروفسور ادبیات در دانشگاه علوم مالزی در پنانگ فعالیت داشته است.

۱۳– بدر ابن محمد (Badr IBin Muhammad)(۱۹۴۳)

این شیمی‌دان در می سال ۱۹۴۳ به دنیا آمد . او در سال ۱۹۶۵ کار خود را به طور موقت به عنوان مدرس شروع کرد. پس از اخذ مدرک دکتری در زمینه‌ی شیمی درسال ۱۹۷۲، تا سال ۱۹۷۵ به عنوان استاد در دانشگاه پرتانیان(Pertanian) در مالزی فعالیت می کرد. از سال ۱۹۷۶ تا ۱۹۸۴ به عنوان دانشیار و از سال ۱۹۸۴ به عنوان مدیر و استاد در همان دانشگاه به فعالیت پرداخت. او در سال ۱۹۸۴ تعدادی از کارهای تحقیقاتی خود را منتشر کرد. بدرابن محمد عضو چندین کمیته‌ی علمی بوده است :

انجمن شیمی آمریکا (از سال ۱۹۸۴)

انستیتوی شیمی مالزی (۱۹۸۴ – ۱۹۸۰)

انجمن ملی آموزش علوم و ریاضیات

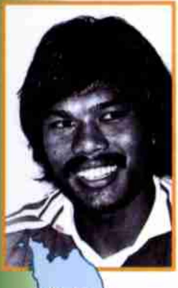
عضو مؤسس آکادمی علوم اسلامی در سال ۱۹۸۶ و آکادمی علوم مالزی در سال ۱۹۹۶ .
لازم به ذکر است که کشورهای جنوب شرقی آسیا ، از جمله مالزی، تا کنون جایزه‌ی نوبل دریافت نکرده‌اند.

۱۴–محمد نور خالد (Mohammad Nor Khalid) (۱۹۵۱)

معروف به لت(Lat)، کارتونیست مشهور مالزیایی است که در ۵ مارس سال ۱۹۵۱ در ایالت پراک به دنیا آمد. بسیاری از کارتون‌های وی در صفحات سرمقاله روزنامه‌ی نیو استریتس تایمز (New Straits Times) مالزی چاپ شده است. لت از کودکی استعداد عجیبی در کشیدن نقاشی داشت. در سال ۱۹۷۰ به کوالالامپور رفت و به عنوان خبرنگار جرم در روزنامه‌ی نیو استریتس تایمز مشغول به کار شد. اما پس از آن کارتونیست شد و کار خود را با یک داستان مصور(Comic strip) به نام صحنه‌هایی از زندگی مالزیایی(Scenes of Malaysian Life) آغاز کرد. در سال ۱۹۶۸ به خاطر چاپ داستان‌های مصورش در هفته‌نامه‌ی بریتا مینگو(Berita Minggu) معروف شد. اولین کتاب لت با عنوان پسر دهکده(Kampung Boy) که داستان زندگی خودش بود، در سال ۱۹۷۹ چاپ شد. این کتاب در فرانسه توسط ناشر فرانسوی چاپ شد و در طول سه ماه هزاران نسخه از آن فروخته شد. یکی دیگر از کتاب‌های معروف وی مت سم (Mat Som) است که در سال ۱۹۸۹ منتشر شد. همچنین وی آخرین کتاب خود را با عنوان !?Dr Who به ماهاتیر محمد، نخست وزیر سابق مالزی و همسرش اهدا کرد. لت در سال ۲۰۰۲ موفق به دریافت جایزه‌ی هنر و فرهنگ فوکواکا(Fukuoka Asian Culture Prize) آسیا شد.

۱۵–مختاردهری(Mokhtar Dahari) (۱۹۹۱–۱۹۵۳)

فوتبالیست مالزیایی بود که در ۱۳ نوامبر سال ۱۹۵۳ در ایالت سلانگور به دنیا آمد. وی از سنین کودکی به فوتبال علاقه داشت و اولین بازی او برای تیم ملی مالزی در سن نوزده سالگی بود. مختار، بهترین بازیکن خط حمله‌ی مالزی و در دهه‌ی ۱۹۷۰ از بهترین بازیکنان آسیا بود. مختار به

فدراسیون فوتبال سلانگور (Selangor FA) کمک کرد تا در مجموع با ۱۷۷ گل در ده نوبت برنده‌ی جام مالزی شوند. مختار در سال ۱۹۹۱ بر اثر یک نوع بیماری عصبی درگذشت.

۱۶- نجیب بن تون حاجی عبدو الرزاق (Najib bin Tun Haji Abdul Razak) (۱۹۵۳)

نجیب رزاق، پسر تون عبدو الرزاق ششمین نخست وزیر مالزی(نخست وزیر فعلی) است که در ۲۳ جولای سال ۱۹۵۳ در ایالت پاهانگ به دنیا آمد. وی تحصیلات ابتدایی خود را در مؤسسه سنت جان (St. John's Institution)، کوالالامپور، گذراند. سپس به دانشکده مالورن(Malvern College)، انگلستان رفت و پس از آن به دانشگاه ناتینگهام(University of Nottingham) رفته ودر سال ۱۹۴۷ در رشته‌ی کارشناسی اقتصاد صنعتی فارغ‌التحصیل شد. در سال ۱۹۷۴ به مالزی برگشته و وارد دنیای تجارت شد. وی از تاریخ ۷ ژانویه ۲۰۰۴ به عنوان معاون نخست‌وزیر در حال خدمت بود تا هنگامی که در ۳آوریل ۲۰۰۹ به عنوان رئیس جمهور انتخاب شد. همچنین وی رئیس سازمان ملی مالزیایی است. نجیب یکی از چهار اشراف زاده دادگاه سلطنتی(دارول مکمور) (Darul Makmur)است.

۲۰-لی چوهی(Lee Chow Hwee) (۱۹۶۵)

دانشمند مالزیایی که به خاطر تحقیقاتش در زمینه‌ی یافتن درمانی برای بیماری سرطان برنده‌ی جایزه‌ی(RM1.1Mil) شد. لی چوهی در جوهور بارو متولد شد. او در سن ۱۸ سالگی به دانشگاه نیوسات ولز(New South Wales) در استرالیا رفت و پس از سه سال تحصیل در رشته‌ی بیوشیمی در سال ۱۹۸۶ به تحقیقات در زمینه‌ی سرطان پرداخت. تحقیقات او شش سال به طول انجامید. لی در حال حاضر به عنوان دانشمند محقق در انستیتوی ملی سرطان شناسی در لندن فعالیت می‌کند. او یکی از ۶ محقق در کشور کانادا می‌باشد که برنده‌ی این جایزه شده‌است.

۱۷– ساک هیان تای(Suk Hian Tai) (۱۹۶۸)

در ملاکا به دنیا آمد و در سال ۱۹۹۲ از انستیتوی(مؤسسه) هنر در مالزی فارغ التحصیل شد، سپس به مدت دو سال در دانشکده‌ی هنر و طراحی چلسی(Chelsea) در لندن به تحصیل پرداخت. او به کشورهای چین، فرانسه، لندن و نیوزلند سفر کرد. در حال حاضر او در نیوزیلند زندگی می کند. تخصص او در رنگ روغن است. این هنرمند برنده‌ی جوایز متعددی شده است. تاکنون نمایشگاهی از آثار هنری او در مالزی، لندن و نیوزیلند برگزار شده‌است.

۱۸–هوزیر سلیمان(Huzir Sulaiman) (۱۹۷۳)

نویسنده، هنرپیشه و کارگردان اهل مالزی که جوایز متعددی را دریافت کرده است. او یکی از نمایش‌نامه نویس‌های معروف مالزی می‌باشد. «بوی زبان» و «روز انتخاب» از آثار معروف او می باشند.

۱۹–تاش آو(Tash Aw) (۱۹۷۳)

در شهر تایپه، پایتخت تایوان، به دنیا آمد. والدین او مالزیایی بودند. او در کوالالامپور بزرگ شد و در نوجوانی برای ادامه‌ی تحصیل به انگلستان رفت. او در دانشگاه کمبریج و دانشگاه واریک(Warwick) در رشته‌ی حقوق به تحصیل پرداخت. بعد از فارغ التحصیل شدن به مدت چهار سال به عنوان وکیل به فعالیت پرداخت و در این ضمن شروع به نوشتن اولین رمانش به نام هارمونی کارخانه‌ی ابریشم(The Harmony of Silk Factory) کرد که در سال ۲۰۰۵ منتشر شد. این کتاب به ۱۷ زبان ترجمه شده است و در سال ۲۰۰۵ برنده‌ی جوایزی از جمله جایزه‌ی نویسندگان کشورهای مشترک المنافع به خاطر بهترین رمان در منطقه‌ی آسیا–اقیانوسیه شد . او موفق‌ترین نویسنده‌ی مالزیایی در سال‌های اخیر و یکی از چهره‌های ادبی قابل احترام در جنوب شرقی آسیاست.

۲۱–الکساندر چارلز لونگ یونگ (Alexander Charles Loong Yoong) (۱۹۷۶)

اتومبیل‌رانی است که در سال ۱۹۷۶ در کوالالامپور به دنیا آمد. وی اولین دوره‌ی مسابقه‌ی خود را در سن ۱۶ سالگی، سال ۱۹۹۲، شروع کرد. سپس در سال ۱۹۹۴ برنده‌ی مسابقات بین المللی اتومبیل رانی فرمول آسیا شد که در خیابان‌های زوهای(Zhuhai) چین برگزار شد. همچنین در سال ۱۹۹۵ برنده‌ی مسابقات قهرمانی فرمول مالزی شد و در همان سال مقام دوم را در مسابقات قهرمانی فرمول بین المللی آسیا کسب کرد. چارلز در سال ۲۰۰۱ در پانزده مسابقه فرمول یک شرکت کرده و در سال ۲۰۰۲ نفر هفتم مسابقات استرالیا (Australian Grand Prix)و رتبه‌ی دهم مسابقات فرانسه (French Grand prix) شد.

۲۲– لی چونگ وی(Lee Chong Wei) (۱۹۸۲)

بازیکن حرفه‌ای بدمینتون که در ۲۱ اکتبر سال ۱۹۸۲ در ایالت پنانگ به دنیا آمد. وی در سال ۲۰۰۵ برنده‌ی مسابقات قهرمانی جهان (BWF World Championship) شد. در بازی‌های المپیک سال ۲۰۰۸ برنده‌ی مدال نقره شد، بنابراین اولین بازیکن مالزیایی بود که به فینال مسابقات انفرادی مردان راه یافت و به عنوان بازیکن انفرادی در سال ۲۰۰۸ در صف اول جهان قرار گرفت. مالزی از سال ۱۹۹۶ مدالی در المپیک کسب نکرده بود. لی چونگ از سوی نخست وزیر وقت مالزی، نجیب تون رزاق، قهرمان ملی شناخته شد. وی عنوان‌های قهرمانی بین‌المللی زیادی را از آن خود کرده است.

۲۳– نیکول آن دیوید (Nicol Ann David) (۱۹۸۳)

بهترین اسکواش‌باز زن جهان که در ۲۶ اگوست ۱۹۸۳ در ایالت پنانگ مالزی متولد شد. وی اولین اسکواش‌بازی است که در دو نوبت (۱۹۹۹ و ۲۰۰۱) برنده‌ی عنوان نوجوان جهان(World Junior Squash

championships) شد و در حال حاضر اولین زن آسیایی است که رتبه‌ی یک را در ورزش کسب کرده است. دیوید در اوایل جوانی جهت حمل مشعل المپیک برای مالزی به المپیک آتن ۲۰۰۴ دعوت شد و به عنوان نماینده‌ی رسمی ملی مالزی در برنامه‌ی توسعه‌ی سازمان ملل(UNDP) -برنامه‌ی است برای تغییر و پیوستن کشورها به دانش، تجربه و منابع برای کمک به مردم در ساختن زندگی بهتر- منصوب شد. دیوید شش مرتبه برنده‌ی مسابقات قهرمانی اسکواش آسیا شده است. همچنین این ورزشکار در سال ۲۰۰۶ قهرمان اسکواش مسابقات جهانی انگلیس شد و علاوه بر آن در مسابقات جهانی کانادا به عنوان تکنیکی‌ترین بازیکن، برگزیده شده است.

سنگاپور (Singapore)

نام رسمی: جمهوری سنگاپور (Republic of Singapore)

پایتخت: سنگاپور

نوع حکومت: جمهوری چند حزبی با یک مجلس قانون گذاری

رئیس حکومت: رئیس جمهور

رئیس دولت: نخست وزیر

زبان رسمی: انگلیسی

زبان‌های محلی: مالزیایی، چینی، تامیل

تاریخ استقلال: ۱۹۶۵

جغرافیای طبیعی

سنگاپور، جمهوری مستقلی است که در جنوب‌شرق آسیا، در جنوب شبه‌جزیره‌ی مالایی، بین ۱/۰۹ و ۱/۲۹ درجه‌ی عرض شمالی و بین ۱۰۳/۳۶ و۱۰۴/۲۵ درجه‌ی طول شرقی و ۱۳۷ کیلومتری شمال خط استوا، در جنوب ایالت جوهور مالزی(Johor) و در شمال جزیره‌ی ریائو اندونزی(Riau Islands) واقع شده‌است. سنگاپور با مساحت ۷۱۰ کیلومترمربع صد و هشتاد و هفتمین کشور دنیا و کوچک‌ترین کشور در جنوب شرق آسیا است. جمهوری سنگاپور متشکل از یک جزیره‌ی اصلی و حدود ۶۲ جزیره‌ی کوچک‌تر است. جزیره‌ی اصلی، جزیره‌ی سنگاپور، پایتخت کشور سنگاپور است. بندر سنگاپور بزرگ‌ترین بندر آسیای جنوب‌شرقی محسوب می‌شود و دومین بندر آسیا و چهارمین بندر پرتردد دنیاست. از بندرهای دیگر سنگاپور می‌توان به بندر جارونگ(Jurong port) اشاره کرد.

آب و هوا

سنگاپور آب و هوای گرمسیری و جنگل‌های بارانی داشته و فصل مشخص و خاصی ندارد. دما و فشار یکنواخت، رطوبت بالا و باران فراوان از ویژگی‌های آب و هوایی سنگاپور است.

جدول آب و هوای سنگاپور — **بارش**(میلی‌متر) **دمای روزانه** (سانتیگراد)

ماه		ژانویه	فوریه	مارس	آوریل	مه	ژوئن	جولای	اوت	سپتامبر	اکتبر	نوامبر	دسامبر	سال
میانگین دمای روزانه	بیشترین	۳۰	۳۱	۳۲	۳۲	۳۲	۳۲	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱	۳۱	۳۰	۳۳
	کمترین	۲۴	۲۴	۲۵	۲۵	۲۶	۲۶	۲۵	۲۵	۲۵	۲۵	۲۴	۲۴	۲۳
میانگین کل بارش		۲۰	۸	۱۳	۱۳	۱۴	۱۰	۱۳	۱۱	۱۳	۱۲	۲۱	۲۳	۱۲۳۶

رود ها

سرزمین کوچک سنگاپور حدود نَود رود دارد که از مهم ترینِ آن‌ها می توان به رودخانه‌ی سنگاپور(Singapore)، کالانگ(Kallang) و روچور(Rochor) اشاره کرد.

کالانگ

دریاچه‌ها

از مهم‌ترین دریاچه‌های سنگاپور، می‌توان دریاچه‌های مصنوعی اکو(Eco)، سوان(Swan) و سمفونی(Symphony)، و دریاچه‌ی جارونگ(Jurong) را نام برد.

گربه زباد

حیوانات

بسیاری از گونه‌های حیوانات وحشی سنگاپور به دلیل از دست دادن زیستگاهشان در معرض خطر هستند. حیواناتی که در حال حاضر در این منطقه به فراوانی یافت می‌شوند شامل بوزینه‌ی دم‌کوتاه، نوعی پستاندار شب خیز به نام کولاگو(Colugo)، خوک وحشی و گربه زباد(Palm Civet) هستند.

کولاگو

جغرافیای انسانی

جمعیت

طبق آمار ۲۰۰۹، جمعیت سنگاپور ۴,۹۸۷,۶۰۰ نفر و تراکم جمعیت آن ۶,۸۱۴ نفر در هر کیلومترمربع است. از نظر جمعیت، سنگاپور صد و پانزدهمین کشور پرجمعیت دنیاست. پس از موناکو(Monaco)، سنگاپور دومین کشور مستقل با تراکم جمعیت بالا است.

نژاد و مذهب

ادیان بودایی و تائویی، مسلمان، مسیحی و هندو به ترتیب بیشترین پیروان را در این کشور دارند.

پرچم

پرچم سنگاپور از دو قسمت تشکیل شده‌است. قسمت بالای آن قرمز، و قسمت پایین سفید است. در بالای گوشه‌ی سمت چپ یک هلال و پنج ستاره‌ی سفید طراحی گردیده است.

زبان

زبان‌های رسمی در سنگاپور شامل انگلیسی، مالایی، چینی و تامیل است. زبان رسمی مردم سنگاپور به دلایل تاریخی، مالزیایی است و در سرود ملی سنگاپور نیز استفاده می‌شود.

فرهنگ

جشن‌ها و تعطیلات رسمی

تعطیلات رسمی سنگاپور شامل سال نو مسیحی یکم ژانویه(۱۱ دی)، سال نو چینی که تاریخ آن بر اساس تقویم چینی متغیر است، تولد بودا(در اولین روز ماه کامل که معمولاً در ماه می است)، روز کارگر یکم می(۱۱ اردیبهشت)، روز ملی سنگاپور نهم آگوست(۱۸ مرداد)، کریسمس ۲۵ دسامبر(۴ دی) و عید فطراست.

از مهم‌ترین جشنواره‌های سنگاپور می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- **روزملی سنگاپور**

(National Day Parade)

- **جشن آتش‌بازی سنگاپور**

(Singapore Fireworks Celebration)

- **عید فطر(Hari Raya Puasa)**

این جشن در سنگاپور منحصربه‌فرد است، چرا که افراد با ادیان مختلف از این جشن استقبال می کنند.

- **عید قربان یا هری رایا حاجی(Hari Raya Haji)**

- **دیپاوالی یا جشنواره روشنایی(Deepvali)**

جشنواره‌ی پنج روزه‌ی هندویی است که از میان جشنواره‌های آسیایی از همه مشهورتر است.

■ **جشنواره‌ی نه امپراتور(Festival of the Nine Imperial Gods)**

جشن بزرگی است که در نه روز اول نهمین ماه تقویم چینی در همه‌ی معابد چینی برگزار می‌شود.

■ **جشنواره‌ی جوان سنگاپور(Singapore Youth Festival)**

■ **جشنواره‌ی گل و گیاه(Singapore Garden Festival)**

■ **جشنواره‌ی هنر سنگاپور(Singapore Arts Festival)**

بزرگ‌ترین واقعه‌ی هنری سنگاپور است و هر سال به مدت یک ماه، معمولاً در اواسط سال، برگزار می‌شود.

■ **جشنواره‌ی بین‌المللی فیلم سنگاپور**
(Singapore International Film Festival)

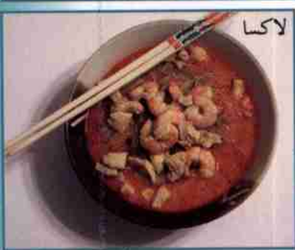
از سال ۱۹۸۷ هرسال در ماه آوریل- می برگزار می‌شود و در آن حدود ۳۰۰ فیلم از بیش از ۴۵ کشور نمایش داده می‌شود.

خوراک

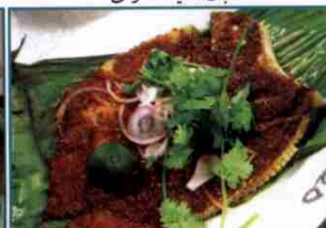
آشپزی سنگاپوری نمونه‌ای از تنوع فرهنگی، با تأثیر از آشپزی چینی، هندی، مالایی و تامیل است. آشپزی، سنگاپور را به یک جاذبه‌ی فرهنگی قابل توجه تبدیل کرده‌است. غذاهای محلی سنگاپور متنوع هستند. از جمله این غذاها می توان به ساتای(Satay) (تکه‌های گوشت سفید یا قرمز با ادویه)، می پوک(Mee Pok) (نوعی رشته‌ی صاف و زرد رنگ با سس)، بک چورمی(Bak chor mee)(نوعی رشته با قارچ و گوشت چرخ کرده یا گوشت خوک به همراه ماش و کاهو)، سمبال ستینگ رای(Sambal Stingray)(ماهی به همراه سیر و سس و فلفل قرمز و زنجبیل و زردچوبه) نو لاکسا(نوعی سوپ تند رشته‌فرنگی)

ساتای

می پوک

لاکسا

بک چورمی

سمبال ستینگ رای

تحصیل

سنگاپور دارای سه دانشگاه می‌باشد:

دانشگاه ملی سنگاپور(National University of Singapore)

بزرگ‌ترین دانشگاه کشور و همچنین چهارمین دانشگاه برتر آسیا وسی‌امین دانشگاه برتر جهان است.درجه‌بندی توسط(TIMES Higher Education)(THE) انجام شده‌است.

دانشگاه فنی نانیانگ(Nanyang Technological Universily)

این دانشگاه، مهم‌ترین دانشگاه پژوهشی سنگاپور، چهاردهمین دانشگاه برتر آسیا و هفتاد و سومین دانشگاه برتر جهان است.

دانشگاه مدیریت سنگاپور

(Singapore Management University)

اولین دانشگاه خصوصی سنگاپور است که توسط دولت در سال ۲۰۰۰، تأسیس شد.

ورزش و سرگرمی

آنگ پنگ سیونگ

سنگاپوری‌ها در ورزش‌ها و سرگرمی‌های متنوعی شرکت می‌کنند. ورزش‌های پرطرفدار در این کشور، فوتبال، کریکت، تنیس، شنا، بدمینتون، بسکتبال، راگبی، والیبال و تنیس روی‌میز است. از آنجا که سنگاپور جزیره است، ورزش‌های آبی مانند غواصی، قایق‌سواری و اسکی روی آب نیز طرفداران زیادی دارند.

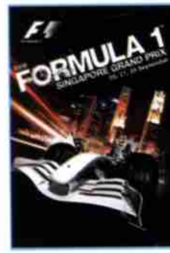

ونالد سوسیلو

از ورزشکاران معروف این کشور می‌توان به فاندی احمد(Fandi Ahmad) در فوتبال، آنگ پنگ سیونگ(Ang Pang Siong) در شنا، لی جیاوی(Li

لی جیاوی

(Jiawei) در تنیس و رونالد سوسیلو (Ronald Susilo) در بدمینتون، اشاره کرد.

در سال ۷-۲۰۰۶، تیم بسکتبال سنگاپور در لیگ برتر بسکتبال ملی استرالیا شرکت کرد. این تیم تنها و اولین تیم آسیایی شرکت‌کننده (تا آن زمان) در این مسابقات بود. در ابتدای سال ۲۰۰۸ نیز سنگاپور میزبان مسابقات قهرمانی اتومبیل‌رانی بود.

المپیک تابستانی جوانان ۲۰۱۰ سنگاپور
(Summer Youth Olympic Games 2010)

نخستین دوره بازی‌های المپیک تابستانی نوجوانان از ۲۳ مرداد لغایت ۴ شهریورماه (چهاردهم تا بیست و ششم آگوست) در سنگاپور برگزار شد. کاروان ۵۲ نفره ایران در سیزده رشته ورزشی از جمله فوتبال، والیبال، تیراندازی و ... با کسب ۵ مدال (۲طلا، ۲نقره، ۱برنز) رتبه بیست و ششم را کسب کردند.

جغرافیای اقتصادی

سنگاپور به دلیل رشد اقتصادی چشمگیرش به‌عنوان یکی از چهار ببر آسیا همراه با هنگ کنگ(HongKong)، کره‌ی جنوبی(South Korea) و تایوان(Taiwan) شناخته شده‌است.

مهم‌ترین شرکای تجاری سنگاپور در سال ۲۰۰۹

صادرات	**هنگ کنگ** ٪۱۱/۶	**مالزی** ٪۱۱/۵	**آمریکا** ٪۱۱/۲	**اندونزی** ٪۹/۷	**چین** ٪۹/۷	**ژاپن** ٪۴/۶
واردات	**آمریکا** ٪۱۴/۷	**مالزی** ٪۱۱/۶	**چین** ٪۱۰/۵	**ژاپن** ٪۷/۶	**اندونزی** ٪۵/۸	**کره‌ی جنوبی** ٪۵/۷

پول رایج

پول رایج سنگاپور، دلار سنگاپور است که با نماد(S$) یا با علامت اختصاری اس جی دی(SGD) نشان داده‌می‌شود. در شهریور سال ۱۳۸۹، یک دلار سنگاپور، حدوداً برابر با ۰/۷۳دلار آمریکا و ۷۷۰۰ریال ایران بود

انرژی

سنگاپور هیچ منبع انرژی ندارد بنابراین صرفاً بایستی برسوخت وارد شده تکیه کند.

حمـــل و نقـــل

سنگاپور، اصلی‌ترین قطب حمل ونقل آسیایی است و بندر سنگاپور شلوغ‌ترین بندر حمل و نقل کالا به‌وسیله‌ی کشتی و بزرگ‌ترین مرکز سوخت گیری کشتی‌ها در جهان است. فرودگاه چانگی سنگاپور(Singapore Changi Airport) که به‌عنوان یکی از پیشرفته‌ترین فرودگاه بین‌المللی جهان شناخته شده‌است، که بیش از هشتاد خط هوایی در آن تردد دارند و سنگاپور را به ۱۸۵ شهر در ۵۸

کشور متصل می‌کند. این فرودگاه با ۳۷,۲۰۳,۹۷۸ مسافر در سال ۲۰۰۹ پنجمین فرودگاه پرتردد در آسیا و بیست و یکمین فرودگاه پرتردد در جهان بوده‌است.

پل توآس

خط هوایی سنگاپور با کیفیت عالی یکی از شش خط هوایی پنج ستاره‌ی جهان است.

سنگاپور از طریق گذرگاه ۱۰۵۲ متری جوهور- سنگاپور(Johor Singapor Causeway) و راه ارتباطی دوم-پل توآس(Tuas Second link) به شهر جوهور بارو(Johor Bahru) در ایالت جوهور مالزی متصل است.

مترو ام آرتی

حمل و نقل داخلی

حمل و نقل داخلی سنگاپور به‌وسیله‌ی شبکه‌ی وسیعی از بزرگراه‌ها و سازمان اتوبوسرانی کشور و سازمان تاکسیرانی صورت می‌گیرد و ازسال ۱۹۸۷ سیستم مترو ام آرتی(Mass Rapid Transit) نیز در سنگاپور راه‌اندازی شده‌است.

سنگاپور مقصد مسافرتی مشهوری است و گردشگری یکی از بزرگ‌ترین صنایع آن می‌باشد.

در سال ۲۰۰۵ دولت جهت جذب گردشگران بیشتر تصمیم گرفت قماربازی را قانونی کند و به دو هتل تفریحی کازینو اجازه دهد تا فعالیت خود را در جزایر سنتوزا(Sentosa) و مارینای جنوبی(Marina South) گسترش دهند. همچنین دولت سنگاپور جهت رقابت با حریف‌های منطقه‌ای خود مانند بانکوک، هنگ کنگ، توکیو و شانگهای اعلام کرد که محیط شهر بایستی به‌وسیله‌ی ساختمان‌های تجاری و روشنایی به مکانی بسیار جذاب تبدیل شود. آشپزی نیز به‌عنوان جاذبه‌ی توریستی به شدت ترویج یافته‌است. به همین منظور جشنی با عنوان جشنواره‌ی غذای سنگاپور(Singapore Food Festival) هر ساله در ماه ژوئیه برگزار می‌شود.

تاریخچه

توماس استمفورد رافلز

اولین مدارک به دست آمده درباره‌ی سنگاپور متعلق به قرن دوم است.
در آن زمان سنگاپور به زبان جاوه‌ای، تماسک(Temasek) به معنی شهر دریایی، نامیده می‌شده است. سپس در قرن سیزدهم شاهزاده‌ای مالایی به این جزیره وارد شد و آن را سنگاپور یا شهر شیرها نامید، هر چند که طبق تحقیقات هیچ شیری در این جزیره زندگی نمی‌کرده‌است و آن شاهزاده حیوان دیگری، احتمالاً ببر، را با شیر اشتباه گرفته بوده‌است.
در هنگام ورود پرتقالی‌ها به این جزیره، در سال ۱۶۱۳، سنگاپور در اختیار سلطان‌نشین جوهور قرار داشت. پس از پرتقالی‌ها، هلندی‌ها به سنگاپور وارد شدند و کنترل تجاری آن را به دست گرفتند. در سال ۱۸۱۹ انگلیسی‌ها نیز وارد سنگاپور شدند و با توافق با جوهور بندرگاهی در دهانه‌ی رود سنگاپور را در اختیار خود گرفتند و از این زمان سنگاپور مدرن متولد شد. در آن زمان رهبر گروه انگلیسی توماس استمفورد رافلز(Thomas Stamford Raffles) بود و وی را بنیان‌گذار سنگاپور مدرن می‌نامند. در طی جنگ دوم جهانی، در طی سال‌های ۱۹۴۵- ۱۹۴۲، ژاپنی‌ها با شکست نیروهای انگلیس این جزیره را اشغال کردند.

استقلال

در سال ۱۹۶۳ سنگاپور از انگلستان جدا شد و در ۹ آگوست(مرداد) سال ۱۹۶۵ با جدا شدن از مالزی، به استقلال رسید. اینچ یوسف بین ایشاک(Inche Yusof bin Ishak) که از سال ۱۹۵۹ رئیس ایالات سنگاپور بود، اولین نخست‌وزیر سنگاپور شد.

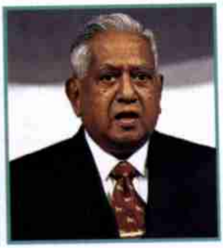

سیاست و حکومت

لی هسین لونگ

سِلاپان راماناتان

قوه‌ی مجریه

طبق قانون اساسی سنگاپور رئیس جمهور، رئیس حکومت است که طی یک دوره‌ی شش ساله فعالیت دارد و نخست وزیر، رئیس دولت می‌باشد. رئیس جمهور فعلی آقای سِلاپان راماناتان(Sellapan Ramanathan) و نخست وزیر آقای لی هسین لونگ(Lee Hsien Loong) بزرگترین فرزند لی کوان یو نخست وزیر سابق می باشد.

قوه‌ی مقننه

قوه‌ی مقننه از ۸۴ عضو تشکیل می‌شود که برای یک دوره‌ی پنج ساله انتخاب می‌شوند و اداره‌ی آن بر عهده‌ی مجلس است.

قوه‌ی قضاییه

مسئولیت قوه‌ی قضاییه به عهده‌ی دیوان عالی کشور و دادگاه‌های دیگراست. دیوان عالی کشور از دیوان عالی ودادگاه استیناف تشکیل شده‌است.

احـــزاب سیـــاسی

اگر چه سنگاپور یک کشور چند حزبی است، حزب عمل مردم(Peoples Action Party) از زمان استقلال سنگاپور به حزب سیاسی برتر تبدیل شده‌است.

روابط خارجی

سنگاپور روابط خارجی خود را با ۱۷۵ کشور حفظ کرده است. با این وجود هیچ سفارت‌خانه‌ای در بسیاری از این کشورها ندارد. سنگاپور عضو سازمان ملل(UN)، کشورهای مشترک‌المنافع(Commonwealth of Nations) و جنبش عدم تعهد(Non-Aligned Movement) است. با توجه به دلایل روشن جغرافیایی، روابط با مالزی و اندونزی برای این کشور مهم‌تر است. سنگاپور نقش فعالی در انجمن ملل جنوب‌شرق آسیا-آسه آن(ASEAN)، که خود عضو بنیان گذار آن است، دارد. همچنین سنگاپور عضو همکاری اقتصادی آسیا - اقیانوسیه(Asia-Pacific Economic Cooperation) است که دبیرخانه‌ی آن نیز در این کشور قرار دارد.

روابط با ایران

۱- روابط سیاسی پیش از انقلاب

در تاریخ ۱۵ مرداد ماه سال ۱۳۵۲(۶ اوت ۱۹۷۳) وزارت امور خارجه ایران اعلام کرد دولت ایران و جمهوری سنگاپور به منظور توسعه‌ی روابط دوستانه فیمابین و گسترش روابط سیاسی موافقت نمودند که اقدام به مبادله‌ی سفیر نمایند.

۲- روابط سیاسی بعد از انقلاب اسلامی

پس از انقلاب اسلامی ایران، سنگاپور روش خصمانه‌ای در برابر انقلاب اسلامی اتخاذ ننمود و در محاصره‌ی اقتصادی علیه ایران نیز شرکت نکرد. ایران همکاری‌های وسیعی در زمینه‌ی برق‌رسانی و ایجاد تأسیسات تهیه‌ی آب شیرین با سنگاپور داشته و کشتی‌های ایرانی از تسهیلات بندری این کشور استفاده می‌نماید.

۳- روابط اقتصادی بین دو کشور

در حال حاضر دفاتر شرکت ملی نفت ایران، شرکت بازرگانی پتروشیمی و شرکت کشتی‌رانی جمهوری اسلامی ایران در سنگاپور فعال می‌باشد.

اقلام عمده‌ی صادراتی جمهوری اسلامی ایران به سنگاپور عبارتند از: نفت‌خام، خاویار و فرش.

مناطق دیدنی

سنگاپور به پنج ناحیه‌ی مرکزی، شرقی، شمالی، شمال‌شرقی و غربی تقسیم شده‌است و هر ناحیه دیدنی‌های خاص خود را دارد.

موزه‌ها

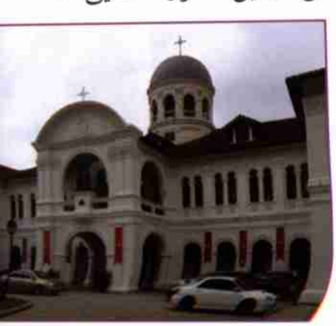
موزه‌ی ملی سنگاپور(National Museum of Singapore)

این موزه در سال ۱۸۴۹ ساخته شده و قدیمی‌ترین موزه در سنگاپور می‌باشد و یکی از چهار موزه‌ی ملی کشور است که تاریخچه‌ی سنگاپور در آن به نمایش گذاشته شده‌است.

موزه‌ی تصاویر سنگاپور(Images of Singapore)

این موزه به تاریخ سنگاپور و فرهنگ و رسوم اقوام مختلف ساکن در این کشور- مالایی‌ها، چینی‌ها و هندوها- اختصاص دارد.

موزه‌ی هنر سنگاپور (Singapore Art Museum)

این موزه دارای ۱۳ گالری است و با حدود ۴۰۰۰ اثر هنری دارای بزرگ‌ترین

مجموعه آثار هنری متعلق به قرن بیستم در جنوب‌شرقی آسیا است.

موزه‌ی تمبرشناسی سنگاپور(Singapore Philatelic Museum)

در این موزه یک مجموعه‌ی بی‌نظیر از تمبرهای داخلی و خارجی وجود دارد و با نمایش مراحل تولید تمبر، غیر از مجموعه‌داران و دوستداران تمبر، افراد عادی را نیز سرگرم می‌سازد.

موزه‌ی تمدن‌های آسیایی (Asian Civilisations Museum)

این موزه دارای دو قسمت مجزا است. قسمت اول در خیابان ارمنی‌ها(Armenian Street) و در ساختمانی به سبک نئوکلاسیک، متعلق به سال ۱۹۱۰ قرار دارد و بخش عمده‌ی آن بر تاریخ و فرهنگ چین تمرکز دارد. آثار چاپ باتیک(batik) (نوعی چاپ دستی بر روی پارچه)، انواع سوزن‌دوزی‌ها و ظروف نقره و چینی، از دیدنی‌ترین بخش‌های آن هستند. قسمت دوم موزه در ساختمان امپرس(Empress Place) و در سال ۲۰۰۳ افتتاح شده‌است. در این قسمت آثار متعلق به فرهنگ هندی، چینی، آسیای جنوب‌شرقی و جهان اسلام قرار گرفته‌اند.

موزه‌ی ضرب سکه(Singapore Mint Coin Gallery)

در این موزه انواع سکه و مدال از سراسر دنیا نگهداری می‌شوند و بازدیدکنندگان می‌توانند سکه‌هایی با نقش‌های مورد نظر خود را در سالن ضرب سکه‌ی آن ضرب کنند و به‌عنوان سوغات همراه ببرند.

از دیگر موزه‌های سنگاپور می توان: موزه‌ی نیروی هوایی جمهوری سنگاپور (Republic of Singapore Air Force Museum)، موزه‌ی نیروی دریایی سنگاپور (Singapore Navy Museum)، موزه‌ی دانشگاه ملی سنگاپور (NUS Museum)، موزه‌ی چانگی (Changi Museum) و موزه‌ی پراناکان (Peranakan Museum) را نام برد.

موزه‌ی پراناکان

پارک‌ها و مناطق طبیعی

رودخانه‌ی سنگاپور (Singapore River)

این رود علاوه بر یک منطقه‌ی طبیعی، نقش تاریخی مهمی در تاریخ این کشور داشته‌است. اولین مهاجران و بازرگانان همگی در کنار این رود ساکن شده‌اند و در حقیقت اولین آثار شهرنشینی در سنگاپور در کنار آن به وجود آمده‌است. از دیدنی‌های اطراف آن می‌توان پل آندرسون (Anderson Bridge)، پل کاوناگ (Cavenagh)، پل ارد (ORD Bridge)، مجسمه و پارک مرلاین (Merlion)، ساحل های بوت (Boat)، کلارک (Clarke)، رابرتسون (Robertson)، ساختمان پارلمان و معبد تان سی چانگ سو (Tan Si Chong Su Temple) را نام برد.

پارک و مجسمه‌ی مرلاین

مجسمه‌ی مرلاین سمبل سنگاپور است و به شکل یک شیر با بدن ماهی ساخته شده‌است. در این مجسمه نام قدیمی سنگاپور، تماسک (Temasek) به معنی شهر دریایی، و سنگاپور به معنی شهر شیرها، با هم ادغام شده‌اند. ارتفاع مجسمه ۸,۶ متر است و ۴۰ تن وزن

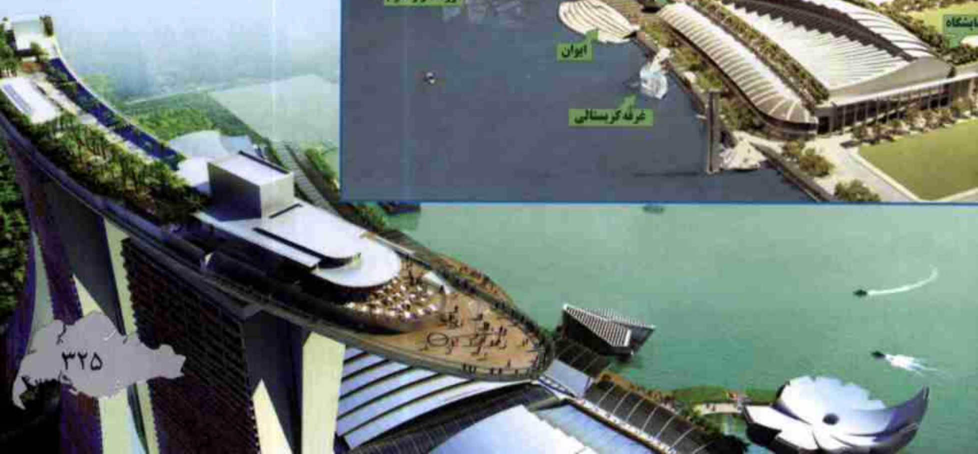
دارد، جنس بدنه‌ی آن از سیمان است و با صفحات چینی سفید رنگ پوشیده شده‌است. یک مجسمه‌ی مرلاین به طول ۲ متر نیز در پشت این مجسمه قرار دارد. در سال ۱۹۷۲، زمان پرده‌برداری از مجسمه، ابتدا مرلاین در دهانه‌ی رود سنگاپور قرار داشت ولی پس از ساخت پل اسپلانید (Esplanade Bridge) در سال ۱۹۹۷ و از بین رفتن دید مناسب مجسمه، در سال ۲۰۰۲ آن را به محل فعلی خود در پارک مرلاین، خلیج مارینا(Marina Bay)، منتقل کردند. در نقاط مختلف سنگاپور کپی‌هایی از مجسمه‌ی مرلاین قرار داده شده‌است، مانند یک مرلاین ۳۷ متری در جزیره‌ی سنتوزا(Sentosa Island) که در قسمت دهان و چشم‌های آن امکانات مشاهده‌ی جزیره و همین‌طور یک مرکز خرید فراهم شده‌است.

مجموعه‌ی تفریحی شن های خلیج مارینا (Marina Bay Sands)

این مجموعه‌ی تفریحی ۲۰هکتاری در خلیج مارینا در سنگاپور قرار دارد. توسط شرکت شن‌های لاس وگاس(Las Vegas Sands Corp)- یک شرکت تفریحی کازینو در نوادا(Nevada) آمریکا - راه اندازی شده و رسماً در ژوئن ۲۰۱۰ افتتاح شده است. این مجموعه شامل کازینویی با ۵۰۰ میز و ۱۶۰۰دستگاه اسلات- گران‌ترین املاک مستقل کازینو در دنیا است- سه هتل ۵۵ طبقه‌ای با ۲۵۶۰

اتاق، مجتمع نمایشگاهی ۱۲۰,۰۰۰ مترمربعی، مرکز خرید، موزه‌ی هنر و علوم، دو سالن تئاتر، شش رستوران با سرآشپزهای مشهور و دو غرفه‌ی شناور است.این سه هتل توسط یک تراس یک هکتاری بر روی سقفشان به هم متصل‌اند که یک پارک هوایی ۳۴۰متری با گنجایش ۳۹۰۰ نفر و یک استخر شنای وسیع ۱۵۰متری - بزرگ ترین استخر شنای مرتفع در دنیا- را تشکیل می‌دهند.

برج ببر آسمان(Tiger Sky Tower)

برجی به ارتفاع ۱۱۰ متری از سطح زمین و۱۳۱ متر بالای سطح دریا که در مرکز سنتوزا واقع شده‌است. این برج چشم‌انداز وسیعی را از سنتوزا، سنگاپور و جزایر جنوبی در اختیار گردشگران قرار می‌دهد. در یک روز صاف و آفتابی می‌توان بخش‌هایی از مالزی و اندونزی را نیز مشاهده کرد. برای بالا رفتن از برج، بازدیدکنندگان سوار کابین‌هایی به شکل دیسک که ظرفیت ۷۲ نفر را دارد می‌شوند. سپس این کابین‌های شیشه‌ای به آرامی در طول ستون برج به سمت بالا حرکت می‌کنند.

منطقه‌ی طبیعی بوکیت تیما
(Bukit Timah Nature Reserve)

سنگاپور و ریودوژانیرو، دو شهری هستند که جنگل‌های بارانی را در میان خود دارند. در ۱۲۰ کیلومتری سنگاپور منطقه‌ای به وسعت ۶۴ هکتار قرارگرفته که تمامی شرایط جنگل‌های بارانی را دارا است. انواع حیوانات، حشرات و گیاهان مخصوص این جنگل‌ها در این منطقه زندگی می‌کنند. بلندترین نقطه‌ی سنگاپور، تپه‌ی بوکیت تیما به ارتفاع ۱۶۴ متر از سطح دریا، در میان این منطقه قرار دارد.

باغ گیاه‌شناسی سنگاپور
(Singapore Botanic Gardens)

این باغ با وسعت ۶۳ هکتار تنها باغ جهان است که همه روزه از ۵ صبح تا ۱۲ شب باز است.اولین باغ گیاه‌شناسی سنگاپور در سال ۱۸۲۲ توسط رافلز، بنیان‌گذار سنگاپور مدرن، تأسیس شد. هدف وی ایجاد منطقه‌ای برای کاشت غلاتی بود که ارزش اقتصادی داشتند. این

باغ در سال ۱۸۲۹ تعطیل شد و سی سال بعد، در سال ۱۸۵۹، انجمن کشاورزی و گیاه‌شناسی سنگاپور باغ فعلی را تأسیس نمود. این باغ به تدریج توسعه پیدا کرد و تبدیل به یکی از دیدنی‌ترین مجموعه‌های توریستی سنگاپور شد. باغ ارکیده، بخش دیرین‌شناسی گیاهی، که تکامل تدریجی گیاهان را بر روی کره‌ی زمین نشان می‌دهد، مرکز تحقیقات گیاه‌شناسی و باغ کودکان بعضی از زیر مجموعه‌های این باغ هستند.

باغ‌های ارکیده(Orkid Gardens)

این باغ‌ها، به وسعت ۴ هکتار در مجموعه‌ی باغ‌های گیاه‌شناسی و در نزدیکی باغ وحش سنگاپور قرار دارند. انواع گل‌های ارکیده‌ی این باغ‌ها به همراه واندامیس جوآکیوم(Vanda Miss Joaquim)، نوعی ارکیده که گل ملی سنگاپور نیز هست، منظره‌ای بسیار زیبا دارند. در این باغ انواعی از ارکیده به صورت هیبرید پرورش داده شده‌اند و گونه‌هایی منحصربه‌فرد را ایجاد کرده‌اند.

دریاچه‌ی سمفونی(Symphony Lake)

دریاچه‌ای مصنوعی و زیبا در میان باغ‌های گیاه‌شناسی است. بر روی جزیره‌ای کوچک در این دریاچه، قسمتی مخصوص اجرای موسیقی ساخته شده‌است و ارکستر سمفونیک سنگاپور ماهانه برنامه‌هایی را در آن اجرا می‌کند.

دریاچه‌ی قو(Swan Lake)

دریاچه‌ی مصنوعی دیگری در میان باغ‌های گیاه‌شناسی است که در سال ۱۸۶۶ به این مجموعه اضافه شد. بر روی این دریاچه‌ی بسیار زیبا که حدود ۱۵۰۰۰ مترمربع وسعت دارد قوهای زیادی زندگی می‌کنند و تماشای آن‌ها از پرطرفدارترین قسمت‌های این باغ‌ها است.

باغ پرندگان جورانگ(Jurong Bird Park)

این باغ با ۲۰/۲ هکتار وسعت بزرگ‌ترین باغ پرندگان در آسیا و یکی از بهترین و بزرگ‌ترین باغ‌های پرنده در دنیا است. بیش از ۸۰۰۰ پرنده از ۶۰۰ گونه‌ی مختلف در محیطی طبیعی در این باغ زندگی می‌کنند و شرایط زیستی پرندگانی مانند پنگوئن، فلامینگو، پرندگان کوچک آفریقایی و حتی انواع اردک و مرغابی در این پارک به خوبی فراهم شده‌است.

باغ وحش سنگاپور

با وسعت ۲۸ هکتار یکی از دیدنی‌ترین باغ وحش‌های دنیا است و در

آن حیوانات به جای قفس با موانعی طبیعی مانند تپه، رود و صخره از یکدیگر جدا شده‌اند، بنابراین بینندگان احساس می‌کنند که در محل زندگی طبیعی این حیوانات قرارگرفته‌اند. حدود ۳۶۰۰ حیوان از گونه‌های پستانداران ، پرندگان و خزندگان در این باغ وحش بزرگ نگهداری می‌شوند و در میان آن‌ها گونه‌های نادری مانند ببر مالایی(Malayan Tiger) و کرگدن سفید(White Rhino) به خوبی حفاظت می‌شوند، همین‌طور اولین بچه‌خرس قطبی در خارج از فضای سرد قطب، در این باغ وحش به دنیا آمده‌است. اورانگوتان‌های این باغ وحش نیز به کمک برنامه‌های حفاظتی مناسب، به خوبی رشد کرده‌اند و آزادانه زندگی می‌کنند.

باغ وحش شبانه(Night Zoo)

بیشتر از ۱۲۰۰ حیوان از ۱۱۰ گونه در این باغ وحش زندگی می‌کنند. فضای باغ وحش به هشت قسمت جغرافیایی مانند: جنگل‌های جنوب‌شرقی آسیا، آفریقا، برمه، آمریکای جنوبی و نپال تقسیم شده‌است. هر لحظه گردش در تاریکی این جنگل‌ها، هیجان خاصی دارد و در هر قدم آن امکان روبرو شدن بایک کرگدن، میمون و .. وجود دارد.

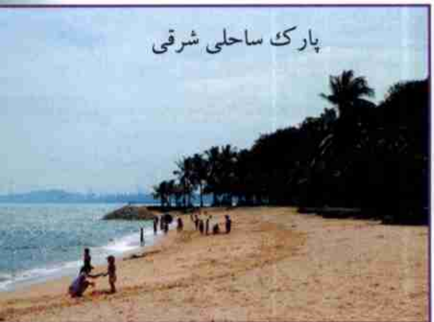
دنیای زیر آب(Under Water World)

یکی از بهترین و بزرگ‌ترین آکواریوم‌های دنیا است. در این آکواریوم بسیار بزرگ می‌توان تمامی جانوران اقیانوسی را به راحتی در محیط طبیعی خود مشاهده کرد. راه رفتن در میان انواع کوسه و ماهی‌های شکارچی هیجان زیادی دارد. در قسمتی از مسیر نیز گاو های دریایی(Sea Cow) برنامه‌های سرگرم کننده‌ای برای بازدیدکنندگان دارند. مشاهده‌ی زندگی شبانه‌ی موجودات دریایی نیز از امکانات دیگر این آکواریوم است.

دریاچه‌ی دلفین‌ها(Dolphin Lagoon)

این دریاچه در جزیره‌ی سنتوزا قرار دارد و یکی از سرگرم کننده‌ترین

قسمت‌های این جزیره است. گونه‌ی نادر دلفین‌های صورتی در این دریاچه برنامه‌های بسیار سرگرم کننده‌ای برای تماشاچیان خود دارد، همین‌طور امکان شنا همراه با دلفین‌ها نیز برای بازدید کننده‌گان فراهم است.

پارک ساحلی شرقی

پارک ساحل شرقی(East Coast Park)

پارک ساحلی با مساحت ۱۸۵ هکتار که در دهه‌ی ۱۹۷۰ افتتاح شد و بزرگ‌ترین پارک در سنگاپور است. این پارک یک ساحل مصنوعی نیز دارد که شنا در آن امکان‌پذیر است و مکان مناسبی برای استراحت خانواده‌هاست و امکانات ورزشی مانند مسیرهای دوچرخه‌سواری و اسکیت دارد. از جاذبه‌های این پارک می‌توان به مرکز تفریحی مارین کو(Marine Cove)، مرکز غذای دریایی(East Coast Seafood Center)، مرکز غذای لاگون(East Coast Lagoon Food Centre)، مرکز ورزش‌های آبی(East Coast Sea Sports Centre) و زمین مینی گلف سرپوشیده لی‌لی پوت(LilliPutt Indoor Mini Golf) اشاره کرد.

پارک آبی وایلد وایلد وت

پارک بیشان، پارک تفریحی اسکیپ(EscapeThemePark)، پارک بدوک(Bedok Park)، دهکده‌ی چانگی(Changi Village)، ان تی یو سی(NTUC Downtown East)، پارک آبی وایلد وایلد وت(Wild wild Wet Park)، پارک یشون(Yishun Park)، پارک ادمیرالتی(Admiralty Park)، پارک سمباونگ(Sembawang Park)، باغ پروانه‌ها و حشرات و باغ خزندگان سایر پارک‌های سنگاپور هستند که هر کدام زیبایی‌ها و جاذبه‌های خود را دارند.

پارک سمباونگ

جزایر

جزیره‌ی سنتوزا(Sentosa Island)

جزیره‌ی سنتوزا چهارمین جزیره‌ی بزرگ سنگاپور است که هرساله حدود پنج میلیون جهان‌گرد از آن دیدن می‌کنند. مساحت این جزیره ۵

کیلومترمربع است و در نیم کیلومتری جنوب جزیره‌ی اصلی سنگاپور، واقع شده‌است. حدود ۷۰ درصد این جزیره توسط جنگل‌های بارانی که زیستگاه حیواناتی نظیر سوسمار، میمون، طوطی، طاووس و همچنین دیگر جانداران و گیاهان بومی است پوشیده شده‌اند. همچنین ۲/۳ کیلومتر از جزیره‌ی سنتوزا را سواحل شنی سفید تشکیل می‌دهند.

این جزیره زمانی یک دهکده‌ی ماهی گیری بود، که طبق سیاست‌های گردشگری از سال ۱۹۷۲ تبدیل به قطب توریستی سنگاپور گردید. طبیعت زیبا، ساحل‌های ماسه‌ای شامل تمام امکانات تفریحی، فواره‌ی موزیکال پیشرفته، دو زمین گلف بین‌المللی، دنیای زیر آب، باغ پروانه‌ها، دریاچه‌ی دلفین‌ها، مجسمه‌ی ۳۷ متری مرلاین و مراکز خرید متنوع از جذابیت‌های این جزیره هستند.

جزیره‌ی یوبین(Pulau Ubin)

جزیره‌ی کوچکی با وسعت ۱۰/۱۹ کیلومترمربع که در شمال شرق سنگاپور واقع شده‌است و آخرین مکانی است که از توسعه‌های شهری،

ساختمان‌سازی و جاده در امان مانده است. خانه‌ها و اسکله‌های چوبی دهکده، ساکنین خودمانی و ساده‌ی آن، حیات وحش غنی و حفاظت‌شده، کشت‌زارها و معادن دست نخورده و طبیعت بکر آن گواه قدیمی بودن این جزیره و دورماندن از صنعتی شدن و توسعه‌ی شهری است. یکی از جاذبه‌های جزیره، برج هفت طبقه‌ای به ارتفاع ۲۰ متر به نام برج ججاوی(Jejawi tower) است که از روی آن می‌توان بالای درختان را دید و از نزدیک با زندگی پرندگانی مانند بلبل سرزرد و مرغ ماهی‌خوار آشنا شد. جزیره‌ی یوبین بهترین مکان برای دوچرخه‌سواری کوهستانی(Mountain Biking) نیز هست.

اماکن مذهبی

مسجد جامعه کالیا
(Jamae Chulia Mosque)

این مسجد در میان شهر چینی‌ها قرار دارد و در سال ۱۸۲۶ توسط مسلمانان تامیل(Tamil)، که کالیا نامیده می‌شدند ، ساخته شده‌است. ورودی مسجد به سبک هندی و سالن‌های آن به سبک نئوکلاسیک ساخته شده‌اند. تلفیق این دو معماری باعث شده تا این مسجد نمایی بسیار زیبا داشته باشد و تصویر آن بر روی بسیاری از کارت پستال‌های سنگاپور قرار بگیرد. مراسم عید قربان، در این مسجد انجام می‌شود. مسجد کالیا در سال ۱۹۷۴ به‌عنوان بنایی ملی در سنگاپور به ثبت رسید.

مسجد حاجیه فاطمه
(Hajjah Fatimah Mosque)

این مسجد در سال ۱۸۴۶ در جاده‌ی بیچ(Beach Road) در ناحیه‌ی کمپونگ

گلام(Kampong Glam) ساخته شد. در ساخت این مسجد ترکیبی از معماری محلی اسلامی و معماری اروپایی استفاده می‌شود و به نام بانوی تاجری که کمک مالی زیادی به ساخت این مسجد کرد، نام‌گذاری شده‌است.آرامگاه او نیز در داخل این مسجد واقع شده‌است. شاید غیرعادی‌ترین ویژگی این مسجد مناره‌ی متمایز آن باشد که در حدود شش درجه کج شده‌است.

معبد تان سی چانگ سو

(Tan Si Chong Su Temple)

در سال ۱۸۷۶ ساخته شده‌است و گفته می‌شود که از فنگ شویی(نوعی چیدمان براساس وسایل و رنگ است) بسیار زیادی برخوردار است.

مسجد سلطان(Sultan Mosque)

مسجد اصلی سنگاپور است و گنجایش ۵۰۰۰ نفر را دارد. یک گنبد بزرگ طلایی رنگ، مشخصه‌ی این مسجد است.

معبد سری ماریام مان

(Sri Mariamman Temple)

قدیمی‌ترین معبد هندو در سنگاپور است و در سال ۱۸۲۷ ساخته شده است. مجسمه‌های زیادی بر روی بام این معبد کنده‌کاری شده‌اند که با رنگ‌های مختلف خود منظره‌ی بسیار جذابی ایجاد کرده‌اند. این معبد محل برگزاری مراسم عبور از روی آتش، و ازدواج هندی‌ها است.

کلیسای متدیست چینی‌ها
(Telok Ayer Chinese Methodist Church)

این کلیسا ابتدا در سال ۱۸۸۹ و در ساختمانی اجاره‌ای تأسیس شد. ساختمان فعلی آن در سال ۱۹۲۴ ساخته شد و در سال ۱۹۸۹ به‌عنوان بنایی ملی به ثبت رسید.

کلیسای جامع چوپان خوب(The Cathedral of the Good Shepherd)

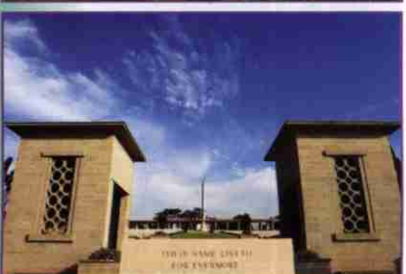
قدیمی‌ترین کلیسای کاتولیک سنگاپور است و در سال ۱۸۴۳ ساخته شده‌است. این بنای زیبا در سال ۱۹۷۳ به عنوان بنایی ملی به ثبت رسید و اکنون محل اقامت اسقف سنگاپور است.

بناهای مربوط به جنگ دوم جهانی

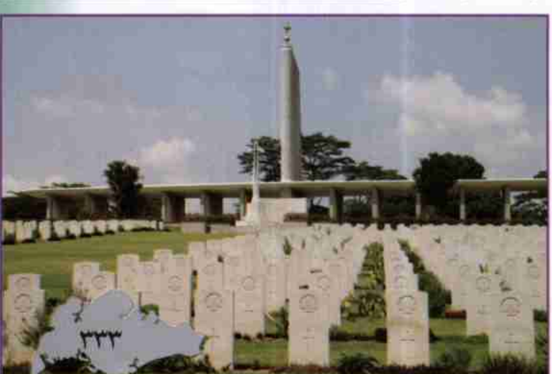
قلعه‌ی نظامی سیلوسو(Fort Siloso)

در دوران جنگ این قلعه برای دفاع در برابر حمله‌ی ژاپنی‌ها، در انتهای غربی جزیره‌ی سنتوزا ساخته شد و تنها قلعه‌ی ساحلی حفاظت شده در سنگاپور است و اکنون به صورت یک موزه‌ی نظامی در آمده‌است.

بنای یادبود جنگ کرانجی
(Kranji War Memorial)

این بنا در حقیقت قبرستان سربازان انگلستان، استرالیا، کانادا، سری لانکا، مالزی، سوئد و هندوستان است. ۴۰۰۰ سنگ قبر در ردیف‌هایی منظم در چمن‌زاری زیبا قرار گرفته‌اند و نام و مشخصات سربازان بر روی آنها حک شده است ولی نام ۲۴۰۰۰ سربازی که جسدی نداشته‌اند بر روی ۱۲ ستون حک شده است. قبر دو رئیس جمهور اول سنگاپور نیز در این مکان قرار دارد.

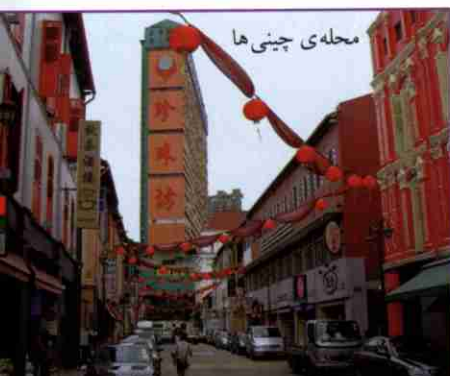

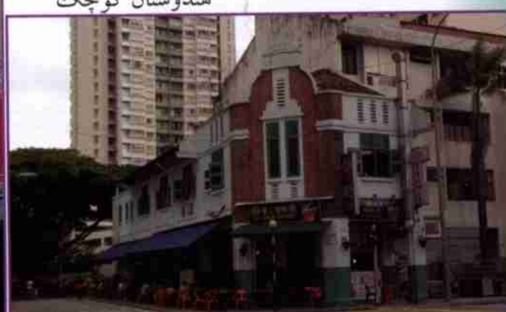
یادبود کشته شدگان جنگ (Civilian War Memorial)

این بنا در جاده‌ی ساحلی و در پارک یادبود(Memorial Park) قرار گرفته و به یاد مردمی که در طی اشغال سنگاپور توسط ژاپنی‌ها کشته شدند ساخته شده‌است. این یادبود شامل چهار ستون سفید ۱۰ متری به نشانه‌ی قربانیان چینی، اوراسیایی، مالایی و هندو است. هر سال در ۱۵ فوریه(بهمن)، روز اشغال سنگاپور توسط ژاپنی‌ها در سال ۱۹۴۲، در این پارک مراسمی برگزار می‌شود.

محله‌ها

محله‌ی چینی‌ها(Chinatown)، هندوستان کوچک(LittleIndia)، خیابان عرب‌ها(Arab Street) و کامپانگ گلام(Kompong Glam) محله‌های قومی سنگاپور هستند که غذاها و فروشگاه‌های سنتی آنها طرفداران زیادی دارند.

محله‌ی چینی‌ها

هندوستان کوچک

از سایر سرگرمی‌های توریستی سطح شهر می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

بالن دی اچ ال(DHL)

بزرگ‌ترین بالن هلیومی جهان است که به وسیله‌ی یک کابل ضخیم به زمین متصل است و قادر به پرواز در آسمان نیست و تنها به

صورت عمودی به بالا صعود می کند. این بالن قادر است تا ارتفاع ۱۸۰ متر بالا برود و ۲۹ مسافر را با خود حمل کند. از بالای این بالن می توان مناطق مختلف شهر و اندونزی و مالزی را مشاهده کرد.

سنگاپور فلایر(Singapore Flyer)

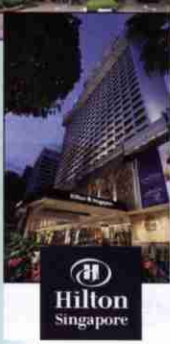
بزرگ‌ترین چرخ و فلک دنیا است و در خلیج مارینا(Marina Bay) قراردارد. ارتفاع این چرخ و فلک ۱۶۵ متر است، دارای ۲۸ محفظه‌ی مسافر است که هر کدام گنجایش ۲۸ نفر را دارند و هر دور آن ۳۷ دقیقه طول می کشد.

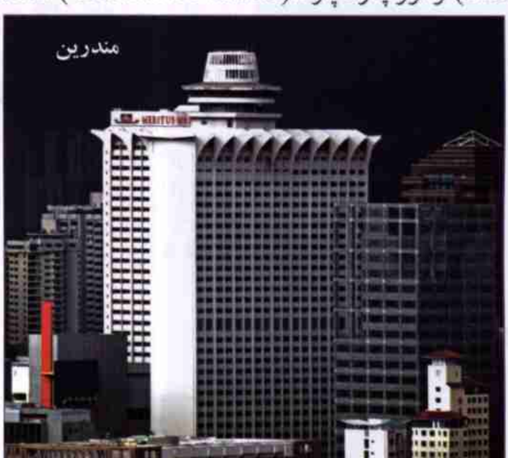
مراکز خرید

خیابان اورچارد(Orchard Road)

این خیابان قطب سرگرمی و یکی از معروف‌ترین و پرطرفدارترین خیابان‌های مخصوص خرید در سنگاپور است. همه چیز، از ساعت‌های ساخت سوئیس تا پیشرفته‌ترین کالاهای الکترونیکی ژاپنی، مبلمان ایتالیایی و پوشاک آمریکایی در این خیابان به فروش می‌رسد. خیابان اورچارد محل هتل‌های بین‌المللی از جمله بولوارد(Boulevard)، هیلتون(Hilton) مندرین(Mandarin) و اورچارد پاراد(Orchard Parade) است.

مندرین

از مهم‌ترین مراکز خرید این خیابان می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

فار ایست پلازا(Far East plaza)

مرکز خرید ۶ طبقه با بیش از ۸۰۰ فروشگاه و بهترین مکان برای چانه‌زدن و تخفیف گرفتن است.

سنتر پوینت(The Centrepoint)

این مرکز خرید با وسعت ۱۱۰/۰۰۰ مترمربع، ۶ طبقه و دو زیرزمین دارد و در سال ۱۹۸۳، افتتاح شده‌است. این مکان بهترین مرکز خرید لوازم موسیقی کلاسیک، لباس، وسایل برقی، لوازم ورزشی، صنایع و عتیقه‌جات آسیایی، کتاب، اسباب و اثاثیه است.

لاکی پلازا(Lucky Plaza)

در سال ۱۹۸۱ افتتاح شده و بهترین مکان برای خرید محصولات فیلیپینی، ساعت، دوربین عکاسی، کفش، چمدان، لوازم و لباس ورزشی و وسایل برقی است.

مصطفی سنتر(Mustafa Centre)

این مرکز خرید در ۲۴ ساعت شبانه‌روز باز است به همین دلیل برخی مسافران در آخرین لحظات خرید از سنگاپور از این مکان دیدن می‌کنند. همه نوع جنس از خواروبار گرفته تا شامپو، جواهر، بدلیجات و آخرین وسایل الکتریکی روز در این مرکز به فروش می‌رسد.

دلفی اورچارد(Delfi Orchard)

لباس، لوازم خانگی، ظروف کریستال و... همگی در این فروشگاه پیدا می‌شوند.

پاراگون(The Paragon)

مرکز فروش لباس‌های مد روز مردانه است. نمای بیرونی ساختمان این مرکز از شیشه ساخته شده‌است.

ویسما آتریا(Wisma Atria)

مرکز فروش محصولاتی از جمله: لباس، زیورآلات و گوشی موبایل می‌باشد و رستوران‌های زیادی نیز دارد.

شاو سنتر(Shaw Centre)

بهترین مکان خرید سوغاتی سنگاپوری است. در این مکان صنایع دستی چوبی و عتیقه‌جات به فروش می‌رسد.

نی آن سیتی(Ngee Ann City)

بزرگ‌ترین مرکز خرید در خیابان اورچارد است که در سال ۱۹۹۳ افتتاح شده‌است.

نی آن سیتی

بعضی از سایر مراکز خرید که در سطح شهر قرار دارند عبارتند از:

مرکز خرید وایت سندز(White Sands Shopping Centre)، مرکز خرید تامپینس(Tampines Mall)، مرکز خرید سنچری اسکوار(Century Square)، تامپینس ۱(Tampines 1)، مرکز خرید انگ مو کیو (Ang Mo Kio)، مرکز خرید هو گانگ(Hougang Mall)

تامپینس

Century Square

سنچری اسکوار

TAMPINES 1

تامپینس ۱

وایت سندز

هو گانگ

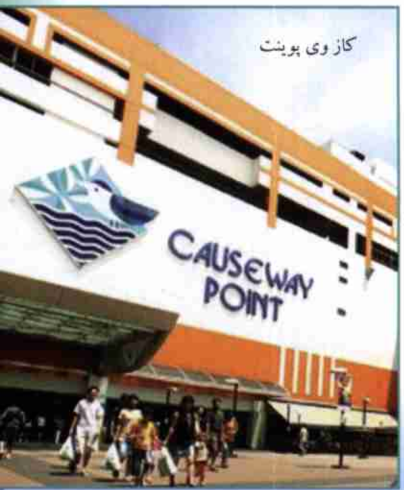
انگ مو کیو

هارتلند

سان پلازا

کازوی پوینت

مرکز خرید هارتلند(Heartland Mall)، کامپس پوینت(Compass Point)، کازوی پوینت(Causeway Point)، سان پلازا(Sun Plaza)و مرکز خرید نورث پوینت(Northpoint Shopping Center).

کامپس پوینت

ناحیه‌ی غربی سنگاپور(West Region of Singapore)

سنگاپور غربی با مساحت ۲۵۵۰۰ هکتار، بزرگ‌ترین ناحیه در سنگاپور است. این ناحیه ۱۲ منطقه‌ی شهری و بیش از یک میلیون نفر جمعیت دارد. این ناحیه شامل حوضه‌ی آبریز غربی و جزایر غربی است.

جزایر غربی(Western Island)

در گذشته جزایر غربی متشکل از ۲۷ جزیره بود. در دهه‌ی ۱۹۹۰ دولت این منطقه را به منظور ساخت یک جزیره‌ی بزرگ، بازسازی کرد و به این ترتیب جزیره بزرگ جارونگ(Jurong Island) از ترکیب هفت جزیره‌ی کوچک‌تر پدید آمد.

جزیره‌ی جارونگ(Jurong Island)

بزرگ‌ترین و مهم‌ترین جزیره در میان جزایر غربی است. این جزیره قطب نفتی و پتروشیمی سنگاپور محسوب می‌شود و سومین مرکز بزرگ پالایش جهان است. این جزیره به وسیله‌ی بزرگراه جزیره‌ی جارونگ که در سال ۱۹۹۹ ساخته‌شد به جزایر بزرگ دیگر متصل می‌شود.

جارونگ(Jurong)

شهری است که در ناحیه‌ی غربی سنگاپور واقع شده‌است و به دو ناحیه‌ی غربی و شرقی تقسیم می‌شود. جارونگ از کلمه‌ی مالایی جرانگ(Jerung) به معنای کوسه گرفته شده‌است. دانشگاه فنی نانیانگ(Nanyang Technological University) در سال ۱۹۸۱ در این ناحیه تأسیس شد و هفتاد و سومین دانشگاه برتر دنیا است.

بندر جارونگ(Jurong Port)

دومین بندر بزرگ سنگاپور است که در سال ۱۹۶۵ راه‌اندازی شد. این بندر به سرعت توسعه یافت و به‌عنوان اولین قطب چندمنظوره برای محموله‌های کانتینری و فله‌ای در سنگاپور و نواحی اطراف آن شناخته شده‌است. ترمینال کانتینری این بندر که در سال ۲۰۰۱ ساخته شده است، به‌عنوان بهترین ترمینال کانتینری آسیا در پنج سال متوالی(از سال ۲۰۰۳) شناخته‌شد و در سال ۲۰۰۸ جایزه دریافت کرد.

مراکز خرید

در میان مراکز خرید این ناحیه می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

مرکز خرید پایونیر(Pioneer)

مرکز خرید گک پو (Gek Poh)

مرکز خرید جارونگ پوینت(Jurong Point)

مرکز خرید آی ام ام(IMM)

وست مال(West Mall)

پارک خزندگان جارونگ (Jurong Reptile Park)

این پارک زیستگاه حدود ۴۰۰ خزنده و دوزیست در یک محیط طبیعی به مساحت دو هکتار است. بیش از ۵۰ گونه خزندگان سمی، کمیاب و عجیب در فضایی ترسناک نگهداری می‌شوند. خزندگان داخل پارک شامل تمساح‌های ۴/۶ تا ۵/۵ متری، شاه کبرا، لاک‌پشت‌های غول‌پیکر، سوسمارهای کوچک، سوسمارهای درختی و مارهای بزرگ هستند. در این مکان روزانه نمایش خزندگان برگزار می‌شود و افراد می‌توانند از نزدیک به خزندگان غذا دهند. این پارک بخش بازی و ماهی‌گیری برای کودکان نیز دارد.

تپه‌ی جارونگ

تپه‌ی تماشایی که در سنگاپور غربی واقع شده‌است و در میان محلی‌ها به بوکیت پرپوک (Bukit Perepok) شهرت دارد. این تپه ۶۰ متر ارتفاع و ۱۵هکتار وسعت دارد. از جاذبه‌های این تپه می‌توان به پارک تپه‌ی جارونگ (Jurong Hill Park)، پارک پرندگان جارونگ، برج دیده‌بانی و رستوران ژاپنی و اندونزیایی آن اشاره کرد.

باغ ژاپنی (Japanese Garden)

این پارک که به باغ جارونگ (Jurong Garden) نیز معروف است، در جزیره‌ی مصنوعی در نواحی اطراف دریاچه‌ی جارونگ ساخته شده‌است و به وسیله‌ی پلی به باغ چینی متصل شده‌است.

باغ چینی(Chinese Garden)

این باغ در سال ۱۹۷۵ ساخته‌شد و توسط طراح معروف تایلندی یوین چن یو(Yuen_Chen Yu) طراحی شده‌است. یکی از اصلی‌ترین مشخصه‌های این پارک تلفیق ویژگی‌های بی‌نظیر معماری با محیط طبیعی است. از جاذبه‌های این پارک می‌توان به مجسمه‌ی مرمری شیرها(Stone Lion) که در ورودی باغ واقع‌اند، موزه‌ی لاک‌پشت(The live Turtle and Tortoist Museum) که در آن لاک‌پشت زنده به نمایش گذاشته‌اند، باغ انار(Pomegranate Garden)، باغ ۵۸۰۰ متر مربعی بن‌سای (Bonsai Garden) که ۲۰۰۰ درخت بن‌سای از چین و دیگر بخش‌های جهان دارد و ... اشاره کرد.

مرکز علوم سنگاپور(Science Centre Singapore)

مؤسسه‌ی علمی است که در ۱۰ دسامبر ۱۹۷۷، در جارونگ شرقی تأسیس شد و در زمینه‌ی ارتقاء آموزش علمی و تکنولوژیکی برای عموم مردم تخصص دارد. در این مرکز بیش از ۸۵۰ نمایشگاه در هشت گالری برگزار می‌شود و هرساله بیش از یک میلیون نفر از آن دیدن می‌کنند.

مرکز اکتشافات سنگاپور (Singapore Discovery Centre)

مرکز اکتشافات سنگاپور در ۲۳ نوامبر سال ۱۹۹۶ توسط رئیس‌جمهور، انگ تنگ چونگ (Ong Teng Cheong) تأسیس شد. این مرکز جنبه‌های مختلف تاریخ سنگاپور و تکنولوژی کنونی و آینده‌ی این کشور را به نمایش می‌گذارد.

پارک تفریحی سلسله‌ی تانگ(Tang Dynasty City Theme Park)

سلسله‌ی تانگ یکی از سلسله‌های امپراطوری در تاریخ چین است که در مدت قدرت آن، چین توسعه‌ی زیادی یافت. دیدن این پارک بینندگان را قادر می‌سازد تا بازگشتی به زمان گذشته داشته‌باشند. این پارک رستوران، فروشگاه و معابدی دارد که عیناً از روی آنهایی که روزی در دوران تانگ بوده‌است، بازسازی شده‌اند. مدلی از دیوار چین و ارتش تراکوتا(Terracotta Army) و مجسمه‌های مومی از بزرگان چین، مانند مجسمه‌ی سخن گوی مائو، از دیدنی‌های جالب این پارک هستند. غذاخوردن در رستوران‌هایی همانند رستوران‌های دوران تانگ در حالی که آکروبات‌های چینی به اجرای نمایش مشغولند نیز بسیار سرگرم‌کننده است.

مشاهیر

لی کوان یو(Lee Kuan Yew) (۱۹۲۳)

اولین نخست‌وزیر سنگاپور در سال‌های ۱۹۵۹ تا ۱۹۹۰ و یکی از طولانی مدت‌ترین آنها بود. وی نقش مهمی در استقلال سنگاپور داشت و یکی از بانفوذترین شخصیت‌های سیاسی در جنوب شرق آسیا است. کوان یو در حال حاضر مشاور رئیس جمهور و فرزند وی نخست‌وزیر است.

لی هوئی مین(Lee Huei Min)(۱۹٤۲)

لی مین نوازنده‌ی جوان و مشهور ویولن کلاسیک است. وی در سن دو سالگی نواختن ویولن را آغاز کرد و اولین اجرای عمومی وی در سن پنج سالگی در سالن کنسرت ویکتوریا بود. لی با چندین گروه ارکستر مشهور از جمله ارکستر فیلارمونیک سلطنتی(Royal Philharmonic Orchestra)، ارکستر بریتانیایی مستقر در لندن، برنامه اجرا کرده‌است.

فاندی احمد(Fandi Ahmad) (۱۹٦۲)

فوتبالیست مشهوری است که در سال ۱۹۷۸(در سن شانزده سالگی) به تیم ملی ملحق شد. وی در سال ۱۹۹۳ کاپیتان تیم ملی و در سال ۱۹۹۷ بازنشسته شد. در سال ۲۰۰۱ نیز به‌عنوان عضو شورای فوتبال سنگاپور منصوب شد.

هارش شارما(Haresh Sharma) (۱۹٦۵)

نمایش‌نامه‌نویس سنگاپوری که تا به امروز، بیش از پنجاه نمایش‌نامه نوشته‌است. آثار وی در سراسر جهان، از جمله سنگاپور، ملبورن، گلاسکو، بیرمنگام، قاهره و لندن اجرا شده‌است.

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	مالزیایی
۱	صبح بخیر / شب بخیر	سلامت پاگی / سلامت مالام	Selamat pagi/ Selamat malam
۲	سلام/ خداحافظ	سلام	Salam
۳	ملیت	کِبانگ سان	Kebangsaan
۴	شغل	بِکرجا	Bekerja
۵	گذرنامه	پاسپور	Paspor
۶	کارت شناسایی	کارتو آیدی	Kartu ID
۷	ویزا	ویزا	Visa
۸	دعوتنامه	سورات آندانگان	Surat undangan
۹	کشور / شهر	نِگارا/ کوتا	Negara/ Kota
۱۰	مبدا/ مقصد	آوال/توجان	Awal/ Tujuan
۱۱	لغو/ تایید	پمباتالان/ پِنگساهان	Pembatalan/Pengesahan
۱۲	بلیط	تیکت	Tiket
۱۳	کارت پرواز	بوردینگ پَس	Boarding pass
۱۴	شماره پرواز	نومبر پِنربانگان	Nombor penerbangan
۱۵	چمدان/ اسباب/ اثاثیه	کوپِر،باگاسی/ پِرالاتان، بارانگ/ پرلِنگکاپان	Koper,bagasi/Peralatan, barang/perlengkapan
۱۶	بار	بِگاسی	Begasi
۱۷	گمرک	کانتور بی چوکای	Kantor bea cukai
۱۸	اطلاعات	اینفورماسی	Informasi
۱۹	ورودی/خروجی	تِمپات ماسوک/ جالان کِلوار	Tempat masuk/ Jalan keluar
۲۰	نقشه / راه	پِتا/ جالان	Peta/ Jalan
۲۱	بانک/ صندوق	بانک/ پِتی، کوتاک	Bank/Peti,kotak
۲۲	پول/ کارت اعتباری	اُآنگ/ کارتو کِردیت	Uang/ Kartu kredit
۲۳	عوارض/ مالیات	کوربان/ چوکای	Korban/Cukai
۲۴	سفارت/کنسولگری	کِتوتان بسار	/Ketutaan besar

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	مالزیایی
۲۵	خیابان	جالان	Jalan
۲۶	فرودگاه	لاپانگان تربانگ	. Lampangan terbang
۲۷	ایستگاه قطار	استسن کِرتاپی	Stesen kereta api
۲۸	ایستگاه مترو	استسن کِرتا باواح تاناح	Stesen kereta bawah tanah
۲۹	ایستگاه اتوبوس/ تاکسی	هالت بیس/ تاکسی	Halte bis / Taksi
۳۰	قایق/کشتی	کاپال	Kapal
۳۱	کرایه	سِوا،	Sewa,ongkos
۳۲	خطر	باهایا	Bahaya
۳۳	جاهای دیدنی	تاماسیا	Tamasya
۳۴	آژانس مسافرتی	بیرو پِرجالانان	Biro perjalanan
۳۵	مسجد	مسجید	Masjid
۳۶	هتل	هتل	Hotel
۳۷	فرم ثبت نام	بورنگ پِندافتَران	Borang Pendaftaran
۳۸	امضا	تاندا تانگان	Tanda tangan
۳۹	دستشویی	تانداس	Tandas, WC
۴۰	تلفن	تلپُن	Telepon
۴۱	مرکز خرید	پوسات پِرتوکوان	Pusat Pertokoan
۴۲	فروشگاه	کِدای	Kedai
۴۳	حراج/تخفیف	سِیل، اُبرال/ کورتینگ، دیکسون	Sale,obral/Korting,diskon
۴۴	ارزان/گران	موراه/ مَهَال	Murah/ Mahal
۴۵	هدیه	هَدیه، کادو	Hadiah,Kado
۴۶	رستوران	روماه مکان، رستوران	Rumah makan,restoran
۴۷	گرسنه/تشنه	لاپار/ هاوس	Lapar/ Haus
۴۸	راهنما/ مترجم	پِماندو/ پِنرجماه	Pemandu/ Penerjemah
۴۹	صبحانه	ساراپان	Sarapan

مالزیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
Makan malam	ماکان مالام	شام	۵۰
Menu	مِنو	لیست غذا	۵۱
Roti	روتی	نان	۵۲
Air	ایر	آب/نوشیدنی	۵۳
Sandwich	ساندویچ	ساندویچ	۵۴
Ikan	ایکان	ماهی	۵۵
Daging Lembu	داگینگ لمبو	گوشت گاو	۵۶
Daging Kambing	داگینگ کامبینگ	گوشت گوسفند	۵۷
Minuman bukan alkohol	مینومان بوکان الکل	نوشابه غیرالکلی	۵۸
Tagihan	تَگیهان	صورت حساب	۵۹
Tip	تیپ	انعام	۶۰
Polisi	پُلیزی	پلیس	۶۱
Bantuan,pertolongan/ Gugatan,tuntutan	بَنتوان،پِرتولونگان/ گوگاتان،تانتوتان	کمک/شکایت	۶۲
Susah,sulit/ Kejadian	سوساه،سولیت/ کِجادیان	مشکل/اتفاق	۶۳
(RS (Rumah Sakit	روماح ساکیت	بیمارستان	۶۴
Dokter	دُکتر	پزشک	۶۵
Apotik	آپوتیک	داروخانه	۶۶
Obat	اُبات	دارو	۶۷
Pasien	پیشِن	بیمار	۶۸
Tanggal/ Waktu	تانگال/ واکتو	تاریخ/ساعت	۶۹
Hari kemarin/Hair ini/Esok	هری کِمارین/ هری اینی/ اسوک	دیروز/امروز/فردا	۷۰
Ahad	احد	یکشنبه	۷۱
Isnin	ایسنین	دوشنبه	۷۲
Selasa	ثلاثه	سه شنبه	۷۳

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	مالزیایی
۷۴	چهارشنبه	رابو	Rabu
۷۵	پنجشنبه	خامس	Khamis
۷۶	جمعه	جومعت	Jumaat
۷۷	شنبه	سابتو	Sabtu
۷۸	بهار	موسیم سِمی	Musim semi
۷۹	تابستان	موسیم کِماراُ	Musim kemarau
۸۰	پاییز	موسیم گوگور	Musim gugur
۸۱	زمستان	موسیم دینجین	Musim dingin
۸۲	صفر	سیفَر	Sifar
۸۳	یک	ساتو	Satu
۸۴	دو	دوآ	Dua
۸۵	سه	تیگا	Tiga
۸۶	چهار	امپت	Empat
۸۷	پنج	لیما	Lima
۸۸	شش	انام	Enam
۸۹	هفت	توجوح	Tujuh
۹۰	هشت	لاپان	Lapan
۹۱	نه	سمبیلان	Sembilan
۹۲	ده	سپولوح	Sepuluh
۹۳	چپ/ راست	کیری/ کانان	Kiri/ Kanan
۹۴	جلو / عقب	هاداپان/ بلاکانگ	Hadapan/ Belakang
۹۵	نزدیک/ دور	دِکات/ جواح	Dekat/ Juah
۹۶	بزرگ/ کوچک	بِسار/ کِچیل	Besar/Kecil
۹۷	کم/ زیاد	سِدیکیت/ بانیاک	Sedikit/Banyak
۹۸	خوب/ بد	باگوس،بایک/ بوروک	Bagus,baik/Buruk

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	مالزیایی
۹۹	باز / بسته	اُکا/ توتوپ	Uka/Tutup
۱۰۰	سرد/گرم	دینگین/ پاناس	Dingin/Panas
۱۰۱	پر/خالی	پِنوح/ کوسون	Penuh/Kosong
۱۰۲	دیر/ زود	تِرلامبات/ چپات، دینی	Terlambat/Cepat,dini
۱۰۳	سبک/ سنگین	رینگان/ بِرات	Ringan/Berat
۱۰۴	شمال/ جنوب	اوتارا/ سِلاتان	Utara/ Selatan
۱۰۵	شرق/ غرب	تیمور/ بارات	Timur/ Barat
۱۰۶	تند/ کند	چپات/ پِلان	Cepat/Pelan
۱۰۷	روشن/ خاموش	تِرانگ/ پادام	Terang/Padam
۱۰۸	بالا/ پایین	آتاس/ باواح	Atas/Bawah
۱۰۹	عمومی/ خصوصی	سِچارا اُموم/ پریوات، سواسا	Secara Umum/Privat,swasta
۱۱۰	خانم/ آقا	پوان،وانیتا/ توان،للاکی	Puan, Wanita /Tuan ,Lelaki
۱۱۱	مادر/ پدر	ایبو/ آیاح	Ibu/Ayah
۱۱۲	خواهر/ برادر	سوادارا پِرِمپوان/ سوادارا لاکی-لاکی	Saudara perempuan/ Saudara laki-laki
۱۱۳	دختر/ پسر	پِرِمپوان/ آناک لاکی- لاکی	Perempuan/Anak laki-laki
۱۱۴	شوهر	سوامی	Suami
۱۱۵	همسر	پاسانگان	Pasangan
۱۱۶	همکار	تِمان کِرجا	Teman kerja
۱۱۷	گواهینامه رانندگی	سورات ایزین مِنگمودی	SIM (Surat Izin (Mengemudi
۱۱۸	هواپیما	پِساوات تِربانگ	Pesawat terbang
۱۱۹	مغازه	توکو	Toko
۱۲۰	پست	پوس	Pos
۱۲۱	بزرگراه	لبوهرایا	Lebuhraya

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	مالزیایی
۱	صبح بخیر	سلامت پاگی	Selamat pagi
۲	عصر بخیر	سلامت پتنگ	Selamat petang
۳	شب بخیر	سلامت مالام	Selamat malam
۴	خدانگهدار / خداحافظ	سلامت تینگال	Selamat tinggal
۵	خوش آمدید	سلامت دتانگ	Selamat datang
۶	حال شما چطور است ؟	آپا خبر ؟	Apa Khabar ?
۷	از ملاقات شما خوشوقتم	گمبیرا برجامپا نگان آوک	Gembira berjumpa
۸	متاسفم	معاف / سایا مینتا معاف	Dengan awak
۹	بلی / خیر	یا / تیداک یا تاک	Maaf / Saya minta maaf
۱۰	به امید دیدار	جومپا لاگی	Ya / Tidak
۱۱	قیمت این چقدر است ؟	براپاکاح هارگانیا ؟	Berapakah harganya ?
۱۲	.خیلی گران است	. لا تری آلو محال	La terialu mahal
۱۳	می توانید ارزانتر بدهید ؟	بولح موراح لاگی ؟	Boleh Murah Lagi ?
۱۴	این چیست ؟	آپا اینی ؟/آپاکاح اینی ؟	Apa ini?/
۱۵	این خوشمزه است	سداپنیا	Apakah ini?
۱۶	این قشنگ است	چانتیک نیا	Sedapnya
۱۷	من گم شده‌ام	سایا سوداح سسات	Cantiknya
۱۸	این جا کجاست ؟	دی ماناکاح تمپات اینی ؟	Saya Sudah Sesat
۱۹	لطفا به من کمک کنید	تولونگ لاح سایا	Di manakah tempat ini ?
۲۰	هوا خیلی گرم است	پاناس نیا چواچا	Panasnya cuaca
۲۱	لطفاً کمی صبر کنید	سیلا تونگو سبنتار	Sila tunggu sebentar
۲۲	بسیار خوب	گود بایک	Good baik
۲۳	متشکرم	تریما کاسیح	Terima Kasih

ردیف	فارسی	نحوه تلفظ	مالزیایی
۲۴	آیا ممکن است کمک کنید ؟	بولکاح تولونگ سایا ؟	Bolehkah tolong saya ?
۲۵	چطور می‌توانم به آن جا بروم؟	باگای ماناکاح سایا بولح که سانا ؟	Bagaimanakah saya boleh ke sana ?
۲۶	بفرمایید / قدمتان روی چشم	ساما ساما	Sama Sama
۲۷	چقدر ؟ در مورد مسافت	براپا جائوح ؟	Berapa jauh ?
۲۸	چه وقت ؟	بیلا ؟	Bila ?
۲۹	کجا ؟	دی مانا ؟	Di mana ?
۳۰	چرا ؟	منگاپا ؟	Mengapa ?
۳۱	لطفا / خواهش می کنم	تولونگ / سیلا	Tolong/sila
۳۲	ببخشید / معذرت می خواهم	معاف کان سایا	Maafkan saya

از ایـــن مجموعـــه منتشـــر شـــده اســـت

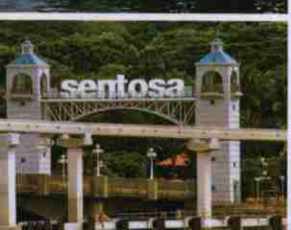

Introduction to World Countries

Malaysia & Singapore

By: Mahmoud Reza Barazesh

ISBN 978-964-2839-41-4

9 789642 839414